

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

November'i Öldürmek

ADRIANA MATHER

EPHESUS

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI HOW TO HANG A WITCH
SERİSİNİN YAZARI ADRIANA MATHER'DAN
NEFESİNİZİ KESECEK. HEYECAN VE GERİLİM DOLU BİR HİKÂYE...

Nerede olduğu gizli tutulan, sık ormanlar ve
tuzaklarla çevrili, kısasa kısas ceza sisteminin
uygulandığı uluslararası bir okul:

ABSCONDITI AKADEMİ.

Bıçak fırlatmadan akıl oyunlarına, hilekârlık ve
zehir derslerinden tarih analizine dek her türde
eğitimin verildiği bu okuldaki öğrencilerin hepsi dünyanın
en seçkin **TEŞKİLAT** mensuplarının çocuklarıdır.

November Adley ise bu dünyaya adım attığında
arkadaşlık ilişkilerinin cesaret kırıcı,
rekabetin her şey olduğunu hızla keşfeder.

Okuldaki öğrencilerden biri öldürüldüğünde
tüm gözler ona çevrilir. Suçlu bulunmadan önce
November ya bu garip okulun strateji oyunlarına nasıl
uyum sağlayacağını öğrenecek ya da katilin
bir sonraki kurbanı haline gelecektir.

"Bu dünyada her şey mümkün."

—KIRKUS REVIEWS

"Muhteşem! Tüm beklentilerin ötesinde!"

—BOOKLIST

"November sizi kendine hayran bırakacak!"

—BULLETIN

/ephesusyayinlari
© /ephesusyayinlari

**"Burası yalnızca korkunç
kuralları olan tuhaf bir
okul değildi. Buradaki
herkes gerçekten
kötü niyetliydi,
adaleti ve düzeni
sağlamakla yükümlü
olanlar bile."**

*“Küçüğüm” desem de tüm dünyamı aydınlatan
oğlum Haxtun Wolf Mather'e...*

Bir

Adım November Adley, ağustosta doğdum. Babamın anlattığına göre, o yaz Connecticut geceleri normalde olmadığı kadar serinmiş ve dünyaya geldiğim gün akçaağacımız bir önceki sonbahardan kalma renklerle bezenmiş –bu yüzden adım November. Yapraklar sabah güneşinde öyle canlı parlıyormuş ki ön bahçemiz yanıyor gibi görünüyormuş, babamın iddiası bu yönde. Ormanlara takıntılı olmamın sebebinin de bu olduğunu söyler. Herhangi bir bağlantısı var mı, emin değilim ama yine de bu sığınmayı sevdiğim bir hikâyedir –dünyanın güven-de olduğu zamanların ve ailemin anımsatıcısı.

Güvenlikle, özellikle de kendi güvenliğimle ilgili kafamı en çok karıştıran şey, bu meselenin daha önce aklımdan bile geçmemiş olması. Eskiden CIA görevlisi, şimdi mali işler müdürü babam, kan bağıımız olduğuna inanamıyormuş gibi başını sağa sola sallayarak herkese haddinden fazla güvendiğimi sık sık söyler. Ben de ona böyle olmamın elbette tamamen onun suçu olduğunu hatırlatırım çünkü tüm hayatımı aynı küçük kasabada, ancak bir sepet dolusu uyuyan kedi yavrusu kadar tehlike arz eden, aynı dost canlısı insanlarla geçirdim. Babam, insanların iyi olduğuna inanma *isteğimin*, takdire şayan olsa da gerçekçi olmadığını öne sürer. Ben de insanların kötü olduğuna inanmanın, kimin ne işine yarayacağını sorarak karşılık veririm. Bu noktada, sağlıklı bir şüphe duygusunun insanı tüm muhtemel tehlikelere karşı tetikte tuttuğunu savunur. Ama şimdiye dek, hepsi birer teoriden ibaretti. Ve dürüst olmam gerekirse, babam

ailemizi hedef alan bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu dile getirdiğinde, dün bile hâlâ ikna olmamıştım. Yoktu... Birkaç dakika öncesine kadar hayatımda kesinlikle tehlike habercisi tek bir şey dahi yoktu... Bu ortaçağdan kalma gibi görünen yerde uyanana kadar...

Kaşlarımı çattım. Muhafız olduğunu düşündüğüm bir adam yanımdaki duvarın önünde dikiliyordu. Kapıyı incelediğim sırada bariz bir biçimde beni görmezden gelerek doğruca ileri bakıyordu. Dövme demirden sürgüyü var gücümle ittim, hatta koyu renk ahşaba omuz attım ama yerinden oynamadı. Zorlandığımdan hafifçe burnumdan soluyarak odaya göz gezdirdim. Harıl harıl yanan bir şömine ve muhtemelen tüm evimin ederinden daha pahalı, kestane rengi, kadife mobilyalar vardı. Fakat hiç pencere yoktu ve karşımdaki kapı tek çıkış yoluydu.

Şimdiye dek sorduğum soruların birine bile cevap vermeyen muhafıza, "Beni duyduğunu biliyorum," dedim. Baştan ayağa siyah giymişti, geçen yıl Cadılar Bayramı'nda giydiğim Romalı gladyatör kostümümü gölgede bırakan deri kemeriyle kollukları vardı. Burnunun dibinde parmaklarımı şıklatsam mı diye düşündüm bir an, ancak boyu benden epey uzundu ve kolları bacaklarımdan daha kaslıydı.

Sessizliğini korudu.

Başka türlü yaklaşmayı denedim. "Reşit olmadığımı biliyor-sun, değil mi? Beni böyle bir yerde kilit altında tutamayacağını da? Pekâlâ... Sanırım yeni yatılı okulum burası. İyi de hangi okulda öğrenciler kilit altında tutulur ki?" Babam buranın farklı olacağını söylemiş olsa da penceresiz bir odada tutsak kalacağımı kastettiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Tam o an, kapı kilidine bir anahtar sokulduğunu duydum ve kapı dışarı doğru açıldı. Omuzlarım ve yumruklarım gevşedi. İlkiyle tamamen aynı giyinmiş bir başka muhafız, onu takip etmemi işaret etti. Bir saniye bile oyalanmadım. Ne yazık ki odadaki muhafız da peşimize takıldı ve aralarında yürürken kendimi en az odadayken hissettiğim kadar hapiste hissettim.

Öndeki muhafız yanan bir meşaleyi gri taş duvardan alınca kafamda bir saha inceleme raporu oluşmaya başladı: Elektrik yok, tavanlar kemerli, ağır ahşap kapılarda kulp değil sürgü var. Hâlâ Birleşik Devletler sınırları içinde olmam mümkün değildi. Burası ortaçağa özgü İrlanda şatoları hakkında izlediğim bir belgeselden fırlamış gibiydi. Ne var ki babamın ücretini karşılayabilmesi bir yana, beni Avrupa'ya göndereceğine bile inanmam neredeyse imkânsızdı. Connecticut eyaleti şöyle dursun, neredeyse hiçbir zaman Pembroke'tan çıkmamıştık.

Yürümeye devam ederken duvarlara şövalyeleri, kraliyet mahkemelerini ve kanlı savaşları tasvir eden işlemeli kilimler asılmış olduğunu fark ettim. Etrafta bir ölüm sessizliği hâkimdi –ne sohbet eden insanların sesi vardı ne de yoldan geçip giden arabaların.

Koridor resmen buz gibiydi, biraz ısınmak için kazağımın kollarını parmaklarımı kapatacak kadar indirdim. Uçağa binerken üzerimde olan paltoya, eldivenlere ve atkıya ne olduğunu hiç bilmiyordum, uyandığım odada yoktular. Kemerli bir geçidi ardımızda bırakıp eğri büğrü, aşınmış, taş basamaklardan çıktık. Demir perçinlerle bezeli bir kapıya varıp önünde durana kadar iki merdiven sahanlığı ve üç kat saydım. Öndeki muhafız, kapının sürgüsünü açınca içerideki sıcaklık dışarı vurdu.

Eski zamanlardan kalma çalışma odası bana İrlanda Kraliçesi Mary'yi anlatan bir filmde geçen karanlık bir sahneyi hatırlattı. Oda yalnızca gümüş şamdanlardaki pek çok mum ve taş duvarlardaki meşalelerle aydınlanıyordu. Pencere kalın perdelerle örtülmüş, şöminede yanan odunların kokusu içeriyi kaplamıştı.

Uzun boylu, zayıf bir kadın, antika görünümlü bir çalışma masasının arkasında dikiliyordu. Kahverengi saçlarını başının tepesinde öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki görünce bile başım ağrıdı. Muhtemelen babamın yaşlarındaydı ama ciddi mizacından dolayı daha yaşlı görünüyordu.

Hafif bir biçimde gülümsedi. “Absconditi Akademi’ye hoş geldin. Ben, Üstat Blackwood. Yolculuğunun hoş geçtiğini umuyorum.” Sesi de tavrı da adeta ‘itaat et’ diyordu.

Kot pantolonumdaki bir parça ipliği koparıırken, “Yolculuğumu hatırlamıyorum,” dedim, dik bakışlarından rahatsız olarak. Alt katta fütursuzca atıp tuttuklarım, bu resmi ortama uygun değilmiş gibi geldi bir an. “Uçakta bayıldım ve uyan-dığımda koltuktaydım, şeyde... Aslında kafam karıştı, buraya nasıl...”

“Eğitmenler salonu,” deyip çalışma masasının önündeki koltuklardan birine oturmamı işaret etti. Beyaz gömleğinin fır-fırları siyah spor ceketinin altından çıkmıştı. Bu tezatlık karşısında hangisinin gerçek olduğunu merak ettim: Sinirli ama cana yakın gibi görünmeye çalışan biri miydi yoksa ılımlı ama sert görünmeye çalışan biri mi? “Bir süre kendinde değildin.”

Şoke olmasını bekleyerek, “Alt katta kilit altındaydım,” dedim ama tepki vermedi. Dönüp arkama baktım. İki muhafız da odadaydı, şimdi kapalı duran kapının iki yanında dikiliyordu. Onu mu koruyorlardı yoksa benim çıkıp gitmemi mi engellemeye çalışıyorlardı, belli değildi. Belki de ikisi birdendi.

Blackwood dillendirmediğim sorumu anlamış gibi başını salladı. “Muhafızların öğrencilerle konuşması yasaktır, sadece eğitmenlerle ve diğer görevlilerle konuşabilirler. Pekâlâ, saatin ne kadar geç olduğunu düşünürsek, sanırım havadan sudan konuşma faslını geçmeliyiz, ne dersin?” Açıkta duran dişlileriyle küçük, gotik bir kuleye benzeyen metal duvar saatine göz attı.

Akreple yelkovan bir buçuğu gösteriyordu ve ‘saatin ne kadar geç olduğu’ yorumuna ve boş koridorlara bakılırsa, sanırım saat öğlen bir buçuk değil gece bir buçuktu. “Bir dakika... Saat bozuk herhalde.” Biri benimle dalga geçiyormuş gibi bir ona bir de saate baktım. Babam beni havalimanına gece yarısından sonra bırakmıştı. Ondan iki saat sonra da uyuyakalmıştım. “Tüm gün baygın mıydım? Bu nasıl olur? Ayrıca buraya getirilirken niçin uyanmadım? Uçak saat kaçta indi ki?”

“Kafanın karışması normal, seni buraya sorunsuz bir biçimde getirmemizin talihsiz yan etkilerinden biri...”

“*Yan etki mi?*” Neden yirmi dört saatlik bir uykuya daldığımı açıklayacak sebeplerin sayısı kafamda azalırken midem düğümlendi. “Biri... Biri bana uyuşturucu mu verdi?” Farkında olmadan sesim yükselince hissettiğim paniği bastırmaya çalıştım.

Bayılmadan önceki olayları başa sarıp düşünmeye başladım. Net bir şekilde hatırladığım son şey uçakta limonata içişimdi. Babam güvendiğim insanların ikram ettikleri dışında hiçbir şey yemememi ya da içmememi belki milyon kez söylemiştir, buna rağmen hostesin ikram ettiği içeceği reddetmek, lokantada sipariş ettiğim yemeği reddetmek gibi bir şeydi.

Neler olduğunu anlayabilmek için Blackwood'a baktım ama hiç renk vermedi. Muhtemel bir uyuşturucu vakası, o kadar da uygunsuz bir şey değilmiş gibi davrandığı kesindi.

Ayağa kalktım. İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu. Fakat sessizliğe bakılırsa, kırsal bir bölgede olduğuma dair muğlak bir sezgi dışında, nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Bayan Blackwood, telefon edebilir miyim? Bir yanlışlık oldu sanırım... Kısa bir görüşme yapmam gerek.” Çalışma masasını taradım ama ortada bir telefon yoktu. “Ne yazık ki hayır, telefon edemezsin.”

“Eminim burası muhteşem bir okuldur ama...” Beni susturmak için elini kaldırdığında ne demek istediğimi çok iyi anlıyor ama şu an endişelerime müsamaha göstermek istemiyor gibiydi. “Bu odadan çıkmadan ya da herhangi biriyle iletişim kurmadan önce kuralları anlayıp *kabul etmek* zorundasın.” Durdu. “Ayrıca bana Üstat Blackwood diye hitap etmeni rica edeceğim. Biz bu okulda geleneklerimizle gurur duyarız.”

Yüzüne bakakaldım, söyleyecek bir şey bulamıyordum, en iyi arkadaşım Emily'nin de teyit edeceği üzere daha önce yalnızca bir kez böyle bir duruma düşmüştüm.

Blackwood oturmamı işaret etti. “Şimdi, sakinleşmeni ve tüm dikkatini toplamayı öneriyorum. Bilmek istediğin bazı şeyleri az sonra açıklayacağım.”

İstemeyerek de olsa oturdum. Babam bu okulda tuhaf biçimlerde zorlanacağımı söylemişti ve tüm bunlar beni feci derecede şüphelendirse de ona güveniyordum. Beni tehlikeye atmazdı. Esasen, burada olmamın yegâne sebebi buydu: Tehlikeden korunmak.

Yıpranmış deri koltukta arkama yaslanıp bir ayağımı altına aldım. Blackwood kaykılarak oturduğumu fark edince tek kaşını kaldırdı. Gözlerini üzerime dikti ve sanki düşünce gücüyle oturuşumu düzeltecekmiş gibi çenesini kaldırdı. “Gelişin çok ani oldu. Prensip gereği yıl ortasında yeni öğrenci kabul etmiyoruz –sadece vize döneminde, o kadar.” Yüzüme beklentiyle baktı.

Kelimeler ağzımda leş bir tat bıraksa da, “Ayrıcalık tanıdığınız için teşekkürler...” dedim adabımı bozmayarak. ‘Kabul’ kelimesini söyleyiş tarzından, bunu uzun vadeli bir şeymiş gibi tonlamasından hoşlanmıyordum. Babam sadece birkaç haftalığına, o Jo Teyzenin evinde haneye tecavüz meselesini halledene kadar, bu okulda kalacağımı söylemişti. Sonra Pembroke’taki sakin evime dönecektim ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Blackwood siyah kumaş kaplı bir ajandayı açıp saten kurdleyle işaretlenmiş sayfayı gözden geçirdi. “Absconditi Akademi’den ve öğrenci kitlesinden bahsetmeden önce belirtmeliyim ki kesinlikle tartışmaya kapalı üç kuralımız vardır. Bu kurallara her zaman itaat edilmesi gerekiyor ve bunlar yalnızca öğrencileri değil öğretmen kadrosunu da kapsıyor.” Kâğıtlarının üzerinde ellerini kenetledi. “İlk kural: Bu duvarların ardında kalmış hayatından bahsedemez, bu konuda bir şeyler yazamaz ya da başka herhangi bir biçimde aktarımda bulunamazsın. Ne hangi kasabada yaşadığın ne de kiminle akraba olduğun. Ne soyadın ne de tanıdığın insanların isimleri. Epey sosyal biri olduğunu görüyorum ve son derece açık bir biçimde belirttiğimden emin

olmak istiyorum: Bu kuralı çiğneyecek olursan sadece kendini değil *aileni* de tehlikeye atarsın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Buradayken ailemi nasıl tehlikeye atabilirim ki? Buranın tehlikeyle uzaktan yakından alakası olmaması...”

“Her zaman korunduğunu anlıyorum,” dedi Blackwood sorumu duymazdan gelip kınayan bakışlarla beni süzerek. “Fakat bu zamanla düzelecek.”

Cevap vermedim çünkü ne kastettiğini bilmiyordum ve bilmek istediğimden de emin değildim. Kafa karışıklığı konusunda haklı olabilirdi ya da bu konuşma kendimi tepetaklak hissetmemi sebep oluyordu belki de.

Blackwood, “İkinci kural, kampüsten dışarı çıkmanı yasaklıyor,” diye devam etti sözlerine. “Bu yerleşke tuzaklarla donatılmış bir ormanın derinlerine kurulu. Dış duvarları aşmak hem mantıksız hem de oldukça tehlikeli.”

Dikkat kesilerek sırtımı dikleştirdim. İşte *şimdi söyledikleri*, bu okula gelmem için babamın beni ikna etmesine yarayan en iyi şey gibiydi... Ağaçtan ağaca engelli parkur dersleri, karmaşık bulmacalar, bıçak fırlatma numaraları. Burası ürpertici olduğu kadar Robin Hoodvari maceralarla dolu olacaksa, sanırım bu kadar uzağa yolculuk yapmama sebep olan babamı ve bana uyuşturucu vermiş olma ihtimali bulunan Blackwood’u affedebilirdim. “Ne gibi tuzaklar? Hepsini aşmayı başaran oldu mu hiç?”

“Hayır. Hiç olmadı,” dedi kadın, bu soruyu sayamayacak kadar çok kez cevaplamış ve artık bundan bıkmış gibi görünerek. Gözüm bir an için arkasındaki duvarda başının hemen üzerinde asılı duran, altında Latince bir cümle yazan gümüş ve kestane renkli armaya takıldı: *Historia Est Magistra Vitae*. Ben anlamını çözmeden Blackwood tekrar konuşmaya başladı. “Üçüncü kural, öğrencilerden birine zarar verirsen, kısasa kısas ceza sistemine bağlı kalırız. Bütün eğitimler derslerle sınırlıdır ve eğitmen gözetiminde yapılması zorunludur.”

Bubi tuzaklı ormanı duyunca bir anda artan heyecanım yok olup gitti ve ifademe bir kaş çatışın yerleştiğini hissettim. Babam, beni buraya göndermesinin yalnızca bir önlem olduğunu, birkaç hafta Jo Teyzeyle kalması gerektiğini, aynı anda ikimizi de koruyamayacağını söylemişti. Ona güvenmemi istemişti. Ben de her zamanki gibi aşırı korumacı davrandığımı düşünmüştüm. Ama eğer *burası* tehlikeliyse, bu işin içinde bir iş vardı. Midemde minik bir yumru oluştu – anında mahveden türden değil, sadece pusuya yatıp insanın kendiyile baş başa kaldığı karanlık, sessiz anlarda büyüyen bir yumru.

Bakışlarım kapatılmış pencerelerden muhafızların koruduğu kapıya kaydı bir kez daha. “Bu... Yazısız bir kural değil mi... Kimseye zarar vermeme kısmı?”

“Son yıllarda, burada, daha önce hiç olmadığı kadar çok ölümcül kaza meydana geldi. Yani, hayır, bu yazısız bir kural değil,” dedi, yemekhanede ‘Taco Salısı’ olmasından daha önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi bir ifadeyle.

Birden boğazım kurudu. “Ölümcülden kastınız nedir? Dersler ne kadar yoğun ki? İnsanlar tam olarak neden ölüyor?”

Blackwood, beslemeye hiç niyetlenmediği, kaybolmuş bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı bana. “Diğer hazırlık okulları gibi temel dersler vermiyoruz, sunduğumuz imkânlar, çok daha fazla. Akademi, becerilerini ve bireysel yetkinliklerini geliştirir. Mesela, bıçak fırlatmak için dikkatli olmak yetmez. Hareket halinde ve baskı altındayken alıştırma yaptırılan bir beceridir bu. Hilekârlık da had safhadadır ki hem başkalarınınkini hemen fark edin hem de aynısını yaparken hiç zorlanmayın. Dil eğitimi yerine aksan dersi ve kökeninizi açık etmeden ülkeden ülkeye kolaylıkla geçiş yapabilmenizi sağlayan seçmeli kültürel normlar dersi veriyoruz.

Bu okulda eğitim almak hak değil *ayrıcalıktır*. Profesörlerimiz alanında bir numaradır ve öğrencilerimiz dünyanın dört bir yanından özenle seçilmiştir. Yerleşkemizde on sekiz profesör

ve seninle birlikte, November, tam yüz öğrenci var. İnsanlar bu okuldaki her şeye gıpta ederler ve burada okuyan her öğrenci bunu bilir.” Sesinde ikaz vardı, yanlış bir hareket yaparsam kapının önüne konacağımı ima eder gibiydi. “Sana en uygun dersleri belirlemeden önce psikolojik ve fiziksel kontrollerden geçeceksin.” Arkasına yaslandı, masasında duran şamdandaki mumlar yüzüne gölge düşürüyordu.

Absconditi Akademi... Kesinlikle Latince. Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. *Absconditi kelimesi absconditum'dan türemiştir, 'saklı' ya da 'gizli' anlamına gelir.* Yani ya *Saklı Akademi* ya da *Saklılar Akademisi*. Hepsini sindirmeye çalışırken alnımı kırıştırdığımı fark ettim. Gizli bir okulda, bıçak fırlatıp aksanlarını kontrol eden bir sürü usta hilekârla bir arada olduğum için heyecanlı mıydım yoksa dehşete mi kapılmıştım, emin olmadım.

Mumların alevleri uzun sessizliğinin altını çizer gibi titreşti ve Blackwood yeniden konuşmaya başladığında, bir kez daha, düşüncelerimi okuyabildiğine dair tekinsiz bir hisse kapıldım. “Akademi, ismiyle örtüşüyor. Dış dünyanın nazarında, biz yokuz. Ailen bile –burada eğitim almış olabilirler de olmayabilirler de– binanın konumunu bilmez.”

Ah, hiç değilse babam, tam olarak nereye gittiğini söyleyemem derken doğruyu söylüyormuş. Babam olacak dağ adamının bu okulda eğitim görmüş olması mümkün müydü? Bundan bahsetmemiş olması şüphe uyandırıcıydı, fakat çocukluğundan da hiç bahsetmezdi, yani tamamen imkânsız da değildi.

Blackwood, “Fark etmişsindir, burada elektrik yok. İnternet bağlantısı da yok, dolayısıyla dış dünyayla hiçbir iletişim yok,” diye devam etti konuşmasına. “Aile ziyaretleri okul yönetiminin organize edilir ve ancak bizim onayımızla gerçekleşebilir. Anlaşıldı mı?”

Ona uzun uzun baktım. Burada neden telefon olmadığı ve birini aramak istediğimde beni neden reddettiği şimdi anla-

şılıyordu. Fakat bu olağanüstü yalıtma hali, burada bir şeyler döndüğünü düşünmeme yol açtı. Ya hayatımın en zorlu hayatta kalma eğitimini alacaktım ya da ailemizi hedef alan tehditler, babamın bahsettiği haneye tecavüz meselesinden çok daha kötüydü ve *gerçekte* ne olduysa, onunla baş etmeye çalışırken beni uzaklaştırmak istemişti. Düşününce kalbim daha da hızlı atmaya başladı – benden önemli bir şey sakladığına inanmak istemiyordum.

“Anlaşıldı,” dedim temkinli bir şekilde.

“Kuralları kabul ediyor musun?”

“Başka seçeneğim...” Boğazımı temizledim. “Evet, ediyorum.”

“Pekálá...” dedi Blackwood ve sözlerine devam etmekten memnun olmuş gibi iç çekti. “Dediğim gibi, buraya on yedi yaşını doldurmak üzereyken geldin. Çoğu öğrenci on beşinde başlar, nadiren de olsa on altısında başlayan da var. Diğer öğrencilerle arayı kapamakla kalmayıp üstün başarı göstereceğin garanti edilmiş olsa da, ortama çabucak alışmak için düzenli bir çaba sarf etmek zorunda kalacaksın.” Bakışları, bu fikre katılıp katılmama konusunda şüpheleri olduğunu söylüyordu. “Sen yine de dikkatleri üzerine çekme. Diğer öğrencileri izle ve onlardan bir şeyler öğren. Asgari düzeyde sosyalleş. Dakik ve kibar ol. Her şeyden öte, aksaklığa sebep olma.”

Gülecektim ama komik olduğu için değil. Az önce karakterimin tam zıddını tarif etmişti. “Değerlendirme uzmanımızla görüşmeler yapacaksın,” diye devam etti sözlerine. “Dr. Conner, burayı özümsemene yardımcı olacak. Şimdi gidip bu akşamı dinlenerek geçirmen en iyisi. Dr. Conner değerlendirmene yarın sabah başlayacak.” Muhafızları işaret etti. “Bu beyefendiler odana kadar sana eşlik edecekler. Oda arkadaşın Layla, ilk hafta sana rehberlik edecek. Temel bilgileri özetlemek üzere eğitildi ve bunu eksiksiz yapacağına inancım tam. En iyi öğrencilerimizden biridir.”

“Nasıl heceleniyor?” diye sordum, aklım belli etmeden bilgi edinmeye çalışıyordu. Blackwood tereddüt etti ve tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Onun isminin Eski İngilizcede ‘kara orman’ demek olduğunu söyleyebilirdim ama bunun hiçbir manası olmadığı gayet açıktı. Blackwood, “L-A-Y-L-A,” dedi, sonra da ajandayı kapatıp ayağa kalktı. Ben de kalktım. Daha fazla soru sormak istiyordum, fakat sohbetimizi sürdürmeye hiç de meraklı olmadığı yüzünden belli oluyordu.

“Teşekkürler, Üstat Blackwood. İyi uykular.” Formalite icabı başıyla selam verdi, ben de kapıya yöneldim. Meşaleli muhafızın sürgüyü açmasıyla peşinden koridora çıktım. Bana tepeden bakıyordu ve benim boyum neredeyse 1.75’ti. Ve bir kez daha, aralarında yürümem için muhafızlar yerlerini aldılar.

Duyulan tek ses yere basınca botlarımın çıkardığı sestti. Bir kat merdiven inip dövme demirden süslemelerle bezeli, kemerli ahşap kapılarla dolu bir koridora giderken muhafızların ayak seslerinin hiç duyulmadığı dikkatimi çekti. Kapıları birbirinden ayıracak ne bir numara ne de isim yazan bir plaka vardı. Önümdeki muhafız durdu, soldan üçüncü kapıyı çaldı. Bir saniye sonra metal bir sürgünün boğuk sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

Kapının ardındaki kızın beline kadar inen siyah saçları o kadar düz ve parlaktı ki meşalenin alevini yansıtıyordu. Gözleri koyu kahverengi, dolgun dudakları kırmızıydı. Beni baştan ayağa süzüp kaşlarını çatınca bu bana Blackwood’un ifadesini hatırlattı. Kızın üzerinde beyaz bir gecelikten başka bir şey yoktu, fakat her zamanki açık hava maceralarımından kalma çamur lekeleriyle kaplı eski püskü botlarım ve bol, örme kazağımla kendini çıplak hissedenden bendim. İçeri girip gülümseyerek sessizliği bozdum. “Layla, değil mi?” dedim. “Duyduğuma göre oda arkadaşımışız. Ben November.” Tokalaşmak için elimi uzattım ama sıkmadı. Bunun yerine kısa bir reverans yaptı. Üzerinde düşünmeden, şaşkınlıktan bir kahkaha atmış bulundum. Bakışları sertleşti, arkamdaki kapının sürgüsünü pat diye çekti.

“Özür dilerim. Öyle olsun istememiştim. Gerçekten. Reveransın beni gafil avladı. Baştan alabilir miyiz?” Zamansız kahkahalarım yüzünden en iyi arkadaşım Emily’nin beni azarladığını duyar gibi oldum.

Biri onu kibar davranmaya zorluyormuş gibi, “Unutuldu,” dedi.

Gösterdiği birbirine bağlı odalar Avrupa’da bir yerde, eski bir şatoda olduğumuza dair ilk izlenimimi daha da güçlendirdi. Artık tutsak olmadığımı göre, ortaçağ tarzının kıymetini bilebilirdim. Taş duvarlarda yüz yıllık gibi görünen mumluklar asılıydı. Geniş bir şömine, açık gri renkte kadife bir sedir, iki kişilik bir kanep ve kestane rengi perdelerle tamamen kapatılmış kemerli bir pencerenin önünde duran bir kahvalt masası vardı. Gri ve kestane rengi, Blackwood’un odasındaki armanın renklerini anımsamama yol açtı. “Tabii yaa...” diye fısıldadım.

Layla sağımda kalan bir yeri işaret ederek, “Senin yatak odan şurada,” dedi kuru bir sesle. Yüzünde hiçbir duygu ya da ifade yoktu.

Baktığı yere doğru gidince, görünümü az önce önünden geçtiğimle aynı ama daha dar bir kapıya vardım.

Layla, diye düşündüm. Ortaçağda yaygınlaşmaya başlayan bir isim ve yedinci yüzyılda yazılmış bir şiirle ilgisi var. Kökeninin Arapça olduğundan son derece eminim, Blackwood da doğru hecelediye, yüksek ihtimalle Mısır’a özgü bir isim. İşin aldatıcı yanı şu ki farklı heceleme şekilleri kelimenin anlamında küçük farklılıklara sebep oluyor... “Ah, şey, isminin ‘gece doğan’ anlamına geldiğini biliyor muydun?” Arkamı döndüğümde yoktu. Benimkinin tam karşısındaki, kapalı kapıya bakakaldım. Ahşabın öbür tarafından yerine yerleşen bir sürgü sesi duyuldu. Gittiğini duymamıştım bile. Emily’yle alakası yoktu, bu kesindi. Eminim ki Emily çoktan evime gitmiş, en iyi arkadaşının nerede olduğunu ve neden mesajlarına cevap vermediğini öğrenmeye çalışıyordu. Keşke babam, ona bir şeyleri açıklayabilmem için bana biraz zaman tanısaydı.

Yatak odamın kapısını –*geçici bir süre kalacağım odanın kapısını*– açtım. Komodinin üzerinde bir karafla bir kadehin hemen yanında yanan bir mum, şifonyerin üzerinde ise el, yüz yıkamak için olduğunu tahmin ettiğim bir tas su vardı.

Layla'nın giydiğine benzer beyaz bir gecelik ahşap sayvanı ve girift oymalı başlığı olan yatağın ayakucuna serilmişti. Fakat ne yazık ki bavulum ortalarda görünmüyordu ve bununla uğraşamayacak kadar yorgundum. Botlarımı ve kot pantolonumu çıkarıp oldukları yerde bıraktım ve yatağa oturdum. Devasa bir yastığa gömülmek gibi bir histi.

Kazağımı çıkaracak oldum ama sonra vazgeçip battaniyelerin altına girdim. Komodinin üzerindeki mumu söndürüp kuş tüyü yığınının sırt üstü uzandım. İşte o an, ev özlemiyle göğsüm sıkıştı. İç çekerek tepemdeki ahşap sayvana baktım. *Nerede olursa olsun, birkaç hafta idare edebilirim*, diyerek kendimi telkin ettim. *Geçen yaz çürük lahana kokan bir sahada, futbol kampını atlattım –bunu da atlatacağım.*

İki

Banyodan çıkınca esrarengiz bir şekilde yatağımın üstüne serili bulduğum beyaz keten gömleğin etek kısmını siyah taytımın içine soktum. Tuvalet aynasında kendime baktım. Uzun saç örgüm dışında bambaşka biri idim. Rönesans Festivali'ne korsan kılığında gitmek için hazırlanmış gibi görünüyordum. Emily beni görse, bir yıl boyunca gülerdi. Keşke telefonum olsaydı da fotoğraf çekebilseydim.

Odamın kapısı çalındı.

“Gel!” dedim ve kapı açıldı.

Layla da aynı şeyleri giymişti ama korsan kılığında bile zarafetinden tek bir şey kaybetmemişti. Tepeden atkuyruğu yaptığı parlak saç, sırtının ortasına dek dökülüyordu. Dün geceki kiyasla çok daha ihtişamlı görünüyordu. “Yakında çıkmazsak geç kalacağız. Ve ben asla gecikmem.”

“Ben genelde gecikirim,” dedim arkadaşça bir sesle. “Belki beni yola getirirsin.”

Kaşlarını çattı. “Bu giysilerin nereden geldiğini biliyor musun?” Bağcıklı siyah botlarımı işaret ettim.

“Banyodan çıktığımda yatağımın ucundaki sandığın üzerinde idilerdi.”

Kaşlarını daha da çattı. “Kâhya.”

“Kâhya mı?” Durdum. “Şaka yapıyorsun.” Babam eve bir kez olsun temizlikçi bile çağırılmamışken şimdi benim hizmetçim mi vardı yani? Bu okul tüm birikimine mâl olmuş olmalıydı. Dün gece mideme yerleşen yumru sızladı. Babamın kararı ve tüm bu yaşananlarda, normal olmayan bir şey var gibi hissediyordum.

Sırtını biraz daha dikleştirdi –zaten kusursuz bir duruşu varken daha da dik durmasının mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. “Hiç de değil.”

Ah! Doksan yaşındaki fizik öğretmenimden bile daha katıydı. “Peki, kıyafetlerime ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Bir de buraya gelirken...” Bir numaralı kuralı hatırladım. “Evden getirdiğim şeyler vardı. Bavulumu hiçbir yerde bulamıyorum.”

“Kampüste kişisel eşya bulundurmak yasaktır. Üstat Blackwood o tip şeyleri kasada saklar.”

“Kişisel hijyen malzemelerim ve...”

“Her şey.”

Homurdandım. Aylarca almak istediğim nevresim takımının bir parçası olan çam ağacı desenli yastık kılıfımı şimdiden özlemiştim. Bir de Emily'nin geçen kış ördüğü, asimetrik olsa da gardırobumun demirbaşı haline gelen atkımı –hayatımın tüm ufak, tanıdık parçaları ulaşamayacağım bir yerde kilit altındaydı.

“Bir şey soracağım, yasaklarla ilgili. Nedir bu gizlilik meselesi?” dedim.

Layla bana şüpheyle baktı. “Bunu neden bana soruyorsun?”

Blackwood'un kurallarının ne kadar katı olduğu düşünülürse, kesinlikle buranın işleyişine dair dedikodu yapmasını beklemiyordum, fakat böylesi savunmacı bir cevap da cidden şaşırtıcıydı. İşte şimdi beni daha da meraklanmıştı. Hep işime yaramış o sevimli gülümsememi takındım. “Sadece, bana açıklayabileceğini düşünmüştüm.”

“Saçmalama.” Çenesini kaldırdı ve tek bir hareketle dönüp odadan çıktı. Bu dramatik çıkışı sergilemek için birinin onu sinirlendirmesini beklerken prova yaptıysa, buna hiç şaşırırmazdım.

Peşinden ortak alana gittim. Tavana kadar yükselen bir dolabı açtı ve içinden yere kadar uzanan iki tane kapüşonlu siyah palto çıkarıp birini bana verdi. Kadife astarlı yün kumaşı dikkatle inceledim. Cebinde bir çift eldiven vardı. “Pelerin mi bu?”

“Harmani,” diye düzeltti. “Kalitesi de mükemmel.”

Sol yanında, tam kalp hizasında Blackwood’un odasında gördüğüm arma vardı. Gümüş ve kestane rengi ipliklerle işlenmişti. “*Historia Est Magistra Vitae*,” diye yüksek sesle okudum. Latince kökenli kelimelerle aram çok iyiydi (isimlerin kökenlerinden büyülendiğim zaman kaptığım şeylerden biri) fakat dilbilgim gerçekten kötüydü. “Tarih, Öğretmen, Hayat?”

Layla, “*Tarih, hayatın öğretmenidir... Absconditi Akademi’nin düsturu*,” dedi ve sıkıcı bir şeye katlanıyormuş gibi iç çekti. “Kestane rengi, sebatla savaşmak anlamına gelir. Gümüş, barış demektir. Meşe ağacı olgunluğu ve gücü ifade eder. Meşale, hakikat ve zekâyı temsil eder. Sfenks de bilgeliği ve gizliliği simgeler.” Son kelimeyi söylerken kemerli kapıyı açıp beklemeden dışarı çıktı.

Peşinden gidip kapıyı arkamızdan kapadım, harmaniyi giyerken armayı düşünüyordum. Taş koridor dün geceye nazaran daha aydınlıktı ama hâlâ soğuktu: Bu yüzden de her bakımdan kasvetli bir yere dönüşüyordu.

Layla’nın az önce özetlediği semboller epey önemliydi, bu öyle üstünkörü bir okul sloganı değildi. Dudağımı kemirdim. Hem ‘sebatla savaşmak’ hem de ‘barış’ anlamına gelen renklerin seçilmesi bana çelişkili gelmişti. Ayrıca armalarla ilgili pek bilgim olmasa da sfenksin çoğunlukla Mısır ve Yunan kültürüyle ilişkili olduğunu biliyordum. “Şu gizlilik işine dönecek olursak...”

“Hayır.”

Layla'yı daha dikkatli inceledim. Babamla tanışsa neler olurdu merak ettim. İki kelimedenden fazla konuşmadan sadece bakışlarıyla birbirlerini alt edeceklerine bahse girebilirdim. Hiç gaz çıkarmıyormuş ve biri gaz çıkaracak olursa şaşkınlıktan ölüverecekmiş gibi davranan o kızlardan olduğuna emindim. Kahkaha attım.

Layla hızla bana döndü. “Ne var?”

Aklımdan geçen bir an için söylemeyi düşündüm. “Bak, burada birlikteyiz, değil mi? Bu, sanırım bu şatoda... En az birkaç haftalığına, tatil için evimize dönene dek...” *Sonra da sonsuza dek evimize dönene dek.*

Öfkelendi. “Ben hiçbir tatilde eve gitmiyorum.”

Bir duygu kırıntısı bulmak için yüzüne baktım ama yoktu. *Ben* tatili ailemle geçirmesem mahvolurdum. “Olsun, elimizden geleni yapmaya başlasak iyi olur. Sence de öyle değil mi?”

Layla bana sırtını dönüp bir sürü kemerli pencereyle bezeli taş bir koridora girdi. Taşlar o kadar kalındı ki pencere pervazlarını oturmak için kullanabiliydiniz. Bir zamanlar o pervazlara konuşlanıp istilacı düşmanları ok yağmuruna tutan okçuları gözümde canlandırabiliyordum. Layla yorumumu hiç duymamış gibi, “Bu binayı öğrenmek biraz zaman alıyor,” dedi. “Zikzaklar çiziyor, fakat dışarısı dikdörtgen şeklinde, bunu unutmamak gerek. Yani dış duvarı takip edersen her zaman yolunu bulabilirsin.”

Durmaksızın şarkı mırıldanıp kimseyi doğru düzgün dinlemeyen market görevlisi Agnes'le sohbet ediyordum sanki. Ne sorarsanız sorun, cevap vermek yerine o an aklından ne geçiyorsa onu söylerdi. Emily ile ikimiz ona şans kurabiyesi muamelesi yapardık. Enginarlar dallanıp budaklandı veya bebek patatesler zombi parmağı gibi görünüyor derse tehlikenin kol gezdiğini, son dondurma sevkiyatından bahsederse muhteşem bir gün olacağını varsayardık.

Layla, sanki bir el kitabını sesli okuyormuş gibi, “Dışarı çıkıp da kendini bir iç avluda veya bir bahçede bulursan, bu dik-dörtgenin merkezinde bir yerdesindir,” dedi tekdüze bir sesle. “Tüm binalar üç katlıdır, kule hariç, o dört katlı.”

Burayla ilgili ufacık da olsa bir şey bilmenin sevinciyle, “Blackwood’un çalışma odası,” dedim.

“Evet,” deyip yüzüme kısa, sorgulayıcı bir bakış attı. “Nerede olduğunu anlamak için o kuleyi baz alabilirsin. Kuleyi kuzey, kızlar yatakhanelerini doğu kabul et. Tam karşımızda, binanın batı tarafında ise erkekler yatakhaneleri var.”

İlerlerken kaç kapı geçtiğimizi ve kaç köşe döndüğümüzü saydım, duvardaki çatlağı ya da diğerlerinden daha dik bir basamağı aklıma kazıdım. Karnavallarda herkesin peşine takıldığı çocuk bendim, çünkü neyin nerede olduğunu öğrenmek için alanı bir kez gezmek yeterliydi. Babam, bunun, evimizin yakınındaki ormanın her bir karışını saplantı derecesinde bilmemden kaynaklandığını söylerdi –ki ormanı bilmek, bir binayı ya da fuar alanını bilmekten yüz bin kat daha zordu.

Layla koridoru bitirip üç basamak indi ve sola döndü. “Sanırım buranın ders saatleri, alıştığından farklı olacak. Bazı dersler peş peşe, çoğu da değil çünkü derslerin çoğu fiziksel çaba gerektiriyor. Pazartesi cumaya kadar epey yoğun, hafta sonu programımız ise daha hafif. Ama profesörlerin, ne zaman isterlerse, habersiz meydan okuma hakları elbette var.” Uçuşan bir tutam saçı yüzünden çekti. “Şimdi binanın kuzey bölümüne, dersliklerin ve öğretmen odalarının olduğu kısma giriyoruz.” Duvarı işaret etti. “Güney bölümünde de ortak alanlar var –yemek salonu, kütüphane, silah odaları vesaire.”

Aniden durdum. “Dur biraz. Ne tür silah odaları?”

O da durdu. “Epey kapsamlı bir kılıç koleksiyonumuz var. Oklar ve bıçaklar da en iyilerinden.”

Sırıtmaya başladım. Daha önce hiç gerçek kılıç kullanmamıştım. Babam hep tahta kılıçla antrenman yaptırırdı ve yaptığım antrenmanlarda o kadar çok kılıç kırmıştım ki. Bıçaklarla dolu bir oda mı? *Ben varım.*

Layla neredeyse kendi kendine konuşur gibi, “Ama zehirler olması gerektiği gibi değil,” diye devam etti sözlerine. “Gerçi şu an bunu konuşmanın hiçbir faydası yok, çünkü öğle yemeği vaktine dek binanın o bölümüne geçmeyeceğiz.”

Tebessümüm yok oldu. “Zehirler mi?”

“Önümüzdeki dönem müfredatı genişleteceklerini duydum, yani daha iyiye gidebilir.” Soğukkanlı bir ifadeyle konuşuyordu.

Anladığım kadarıyla müfredatta zehirler diye bir konu olması ya zehir kullanılacağını ya da birinin zehir kullanma ihtimalini gösteriyordu: İkisi de bana göre değildi. “Tam olarak niçin zehirleri öğreniyoruz?”

Sorduğum soruya inanamıyormuş gibi baktı bana. “Bıçakları duyunca heyecanlandın ama *niçin zehir dersimiz var* diye mi merak ediyorsun? Umursamaz ve masum görünmeye çalışıyorsan bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Ona dik dik baktım. “Bıçak, ok ve kılıç kullanmak birer beceridir. Zehirler sadece ve sadece birilerine zarar vermek içindir.”

Kuru bir sesle, “Doğru. Zaten bıçaklar da kucaklaşmak içindir,” dedi ve tekrar yürümeye başladı. “Şimdi, değerlendirme uzmanımızla toplantı yapacaksınız. Odası, hemen bu koridorun sonunda.”

Bileğini yakaladım ama ben sıkıca kavrayamadan kolayca elimden kurtuldu. Öfkeyle bana baktı, onda gördüğüm tek hayat belirtisi buydu. “Bir daha asla böyle bir şey yapayım deme.”

“Koluna dokunmamdan mı bahsediyorsun? Özür dilerim. Şu geziye kısa bir ara versek? Ciddiyim. Neyin nesi bu zehirler ve ilkel kısasa kısas kuralı falan?” Bu işin içinde bir iş olduğuna

daha fazla inanmaya ve bariz bir şekilde burayla ilgili bilmem gereken ama bilmediğim şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştım. “Peki ya Blackwood’un bahsettiği öğrenci ölümleri? Öğrencilerin kim olduğunu falan soramam, biliyorum, fakat hiç değilse biraz açıklayamaz mısın? Endişelenmeli miyim şu an?”

Bir an aklı karışmış gibi göründü. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

“Gerçeği. Ailelerimiz bizi neden her anı bir tehlikeye gebe, yalıtılmış bir okula gönderdi?” Nerede olduğumu bilmemenin verdiği şaşkınlıktan hoşlanmamıştım ve babamın benden bir şeyler sakladığı fikrine de katlanamıyordum.

“Burada, diğer her yerden daha az tehlike var,” dedi içinde saklı kalmış bir parçacık hissi incitmişim gibi.

“Buradan pek öyle görünmüyor.”

Bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Sana masumu oynamayı bırak demiştim.”

“Oynadığım falan yok.” Tereddüt ettim. İçimden daha da üstelemek geliyordu. “Rahatsız olduğun için üzgünüm ama babam burada olsa onu sorgulardım...”

“Sessiz konuş,” dedi buyurgan bir ifadeyle. Arkasına dönüp boş koridora baktı ve beni şoke edici bir güçle az önce indiğimiz basamaklara geri itti. “Belki rol yapmıyorsun. Belki gerçekten bilmiyorsun. Ama aptallık çözüm değil.” Neredeyse fısıltıyla, düpedüz suçlayan bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Niçin sorduklarımın oyun olduğunu düşünüyorsun? Bundan nasıl bir çıkarım olabilir ki?”

“Cevabım hâlâ net bir *hayır*,” diye tısladı. “Babanı kast ederek ve *sadece* babandan bahsederek bana annenin ölmüş olabileceğini söylemiş oldun. Artık senin hakkında bir şey biliyorum, lehçene bakılırsa açıkça Amerika’da büyüdüğün gerçeğine ek olarak yani. Dün gece buraya geldiğinde üzerinde olan giysiler yaşadığın yerde kuzey ikliminin hâkim olduğunu, giyim tarzın

ise kentte değil kırsal bir bölgede yaşadığını gösteriyordu. Yüz hatların batı Avrupa kökenli olduğunu ortaya koyuyor, bana kalırsa saçların ve gözlerin yüzünden güney İtalyalıydın. Böylece geriye, mensubu olabileceğin bir avuç hanedan kalıyor. Daha sayayım mı?”

Yüzüne bakakaldım. Kimdi, neydi bu kız? “Hanedan mı? Ne *hanedanı*?”

Gözleri kocaman açılırken yumruklarını sıktı. “Hem kaba hem lakaytsın, sana kat-i suretle bilgi veremem. Güzel oynadın ama kaybettin.”

Kelimeleri zehir gibiydi.

“Dur...”

“Konuşma sona ermiştir,” dedi. “Üstat Blackwood’un, ikimizi oda arkadaşı olarak eşleştirdiğine *inanamıyorum*.” Yanımdan hızla uzaklaştı.

Lanet olsun. Başaramıyordum. Sevimlilik işe yaramıyor, ısrarcılık sökmüyordu. Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. “Bak, gerçekten seni sinirlendirmeye çalışmıyorum. Samimiyim. En iyi arkadaşım hep insanı ipe götürecek kadar ısrarcı olduğumu söyler. Bana güvenmediğini anladım, tamam. Sakinleşip sana sorularıyla saldırmamak için elimden geleni yapacağım. Ama rol yapmıyorum ve neyi ‘kaybettim’ bilmiyorum.”

O bir şey söyleyemeden etrafımızdaki kapılar gıcırdayarak açıldı. Öğrenciler koridora akın ettiler, hepsinin üzerinde bizimkilerle aynı giysiler ve harmaniler vardı. Derslerden biri yeni mi bitmişti? Teneffüs zili bile duymamıştım. Ders aralarında duymaya alışkın olduğum bağırışlar ve kahkahalar yerine de sadece alçak sesli sohbetler ve ölçülü hareketler vardı. Layla, tüyler ürperten bir sessizliğe bürünmüş öğrencilerin arasından geçti. Beni öyle üstü kapalı süzdüler ki, özellikle bakmıyor olsam, diğer öğrencilerin beni fark etmediğini bile düşünebilirdim. Okulumda olduğu gibi ağzını bir karış açıp çömezi süzen kimse yoktu burada.

Ürperdim. Burada, babamın beni buraya gönderme kararını daha fazla sorgulamama sebep olan rahatsız edici bir şeyler vardı. Sanki bir sınavdı, herkese haddinden fazla güvendiğimi kanıtlamaya çalışmasının bir yolu gibiydi. “Bak, buraya bak ve haklı olduğumu söyle... İnsanlar *hep* bir şeyler saklar...” diyen sesini duyabiliyordum. Tuhaf olan kısmı şu ki, iş insanlara güvenmeye gelince anlaşmazlık yaşasak da gizliden gizliye, herkesin içindeki iyiliği aramamla gurur duyduğunu seziyordum. Belki de yanılmıştım.

Bize doğru gelen bir çocuk, “Layla,” deyince düşüncelerimden hızla sıyrıldım. Boyu dışında, Layla’ya inanılmaz derecede benziyordu. Layla benden sekiz santim daha kısaydı, çocuk da sekiz santim daha uzundu. Ama ikisi de kraliyet soyundanmış gibi bir hava yayıyor ve ikisi de sert görünüyordu. “Şaşırdım,” diye devam etti sözlerine. “Şimdiye dek çoktan değerlendirme odasında olursunuz sanıyordum.” Layla’ya göz kırptı.

Söylediklerine bakılırsa, Layla ona, benim geldiğimi bu sabah söylemiş olmalıydı. Ya Layla söylemişti ya da benim geleceğimi bir şekilde biliyorlardı ki bu beni daha da endişelendirdi. Burada iletişim kurulabilecek ne bir telefon ne de internet bağlantısı vardı, yani ancak günler önce, benim bile bilmediğim bir zamanda ayarlanmışsa bunu bilebilirlerdi. “Hafifletici sebepler.” Layla, tanımlanamayan bir kafeterya yiyeceğiymişim gibi bana baktı. “Ash, bu November, yeni oda arkadaşım. November, bu da Ash.”

“Layla ve oda arkadaşı? Bunun gerçek olacağına kim inanırdı?” Doğruca bana bakınca istemsizce bir adım geri çekildim. Bakışında, aniden korunmasız kaldığımı hissettiren bir şey vardı –sanki kimsenin fark etmemesini umduğum sivilcenin üstüne amansız bir ışık tutmuştu. Layla soğuk davranırken, o sıcakkanlı görünüyordu ama yine de karşılaşmasında hiçbir samimiyet yoktu.

“Benden önce oda arkadaşın yok muydu?” diye sordum. Blackwood burada sadece yüz öğrenci olduğunu ve okulun de-

vasa olduğunu söylemişti, yani bazılarının tek başına kalması şaşırtıcı değildi. Fakat bu kasvetli yerde, bunaltıcı bir seçim gibi görünüyordu.

Layla, "Hepimizin yapısı buna uygun değil," dedi ve bu bir açıklama değil de bir tür uyarı gibiydi.

Ben cevap veremedim Ash, "Layla sana iyi bakıyordur sanırım?" dedi. Konuştukça Layla'yla benzerliklerini daha da çok fark ediyordum –kaşlarını oynatma biçimleri, çıkık elmacık kemikleri, hatta saç çizgilerinin kıvrımı.

"Muhteşem bir tur rehberi," dedim. "Bense şu ana kadar korkunç bir takipçiyim. Çoğunlukla sorularımla başının etini yiyorum." Durdum, çocuğa dair bildiğim çok az şeyi bir araya getirdim. "Ash şeyin kısaltması mı... Ashai?"

Gülümsemesi genişledi ama zoraki gibiydi. "Aynen öyle. Layla'nın benden bahsetmesine şaşırdım, âdeti değildir."

Ah, sen onu bir de bana sor. "Bahsetmedi. 'Ash' tek başına Mısır'a özgü bir isim değildir. Layla'nın ismi *öyle olduğu için* seninkinin de öyle olabileceğini varsaydım. Yani, siz kardeşsiniz, değil mi?" Genelde bunu yaparken hissettiğim o bilindik heyecanı hissetmedim. Aksine, yanlış bir şey söylemişim gibi geldi.

Ash bana değil Layla'ya baktı. "Mısırlı olduğumuzu mu söyledin ona?"

'Olduğumuz' kelimesi, kardeş olmaları konusunda yanılmadığımı ortaya koyuyordu.

Layla çenesini kaldırdı. "Elbette hayır."

Birkaç saniye boyunca uzun uzun birbirlerine baktılar. Tek kelime etmediler ama bakışlarının yoğunluğundan, bir şekilde iletişim kurabildiklerini söyleyebilirdim.

Ash bakışlarını bana çevirdi. "Öğleden sonra vaktim var. Turunuza katılabilirim ya da molaya ihtiyacı varsa Layla'nın yerini bile alabilirim?"

İçgüdülerim hayır dememi, Layla'dan özür dilememi ve beni onun önüne atmaması için ağzımı bile açmayacağıma dair söz vermemi söylüyordu.

Neyse ki Layla başını iki yana salladı. “Biliyorsun, o benim sorumluluğum,” dedi ve o an minnettar oldum –her ne kadar birinin bana ‘sorumluluk’ demesini iltifat olarak algılamasam da.

“Tamam o zaman, ikinizle de öğle yemeğinde görüşürüz. Ah... Layla...” Çam iğnelerinden yapılmış ufak bir örgüyü havaya kaldırdı.

Layla harmanisinin artık boş olan cebini yoklarken Ash muzafer bir edayla sırıtıyordu. Hafif bir kızgınlıkla, “5-4” dedi. “Sen kazandın.”

Ash, liseliden ziyade ajan gibi davranan öğrenci deryasının arasına süzülerek geri dönmeden önce ikimize de küçük bir reverans yaptı. Yakınındayken yaydığı güç neredeyse eziciydi, fakat uzaklaşırken onu görmezden gelmenin de en az o kadar zor olduğunu fark ettim. Merak mı ettim, gözüm mü korktu, işte bundan emin olamadım.

ii

Büyük bir bölümü geniş şöminedeki alevlerin parıltısıyla aydınlanan değerlendirme odasındaki kestane rengi koltuklardan birine oturdum. Duvarlar huysuz bakışlı yaşlı adamlarla kadınların portreleriyle kaplıydı ve tavanda çapraz kalaslar vardı. Botumu rengi solmuş kilime sürterek sık ağaç dallarından başka bir şey görünmeyen dar, yüksek pencereden dışarı baktım.

Dr. Conner içinde tereyağı, reçel ve dumanı tüten bir ekmeğin bulunduğu gümüş bir tepsiyi önümdeki masaya koydu. Cevaben, midem guruldadı. Dünyada taze ekmekten daha güzel çok az şey vardı. Uyuşturucu verildiği için en son yemeğimin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. Karşımdaki koltuğa oturan Dr. Conner, “Pekâlâ, November, sana bir dizi soru soracağım,” dedi. Aksanı İngiliz gibiydi, Blackwood’unkine benzer siyah spor ceket giymiş ama cebine kestane rengi bir mendil iliştiirmişti. Tahminen babamla yaşıttı veya ondan birkaç yaş daha küçüktü.

Bacak bacak üstüne atıp deri bir dosyayı açarak, “Dürüstçe cevap vermek çok önemli,” dedi. “Bu, sana en uygun dersleri seçmemiz için bize büyük fayda sağlayacak. Yıl ortasında öğrenci kabul etmek –özellikle de senin kadar ileri yaştaysa– bizim için alışılmış bir durum olmadığından, diğer öğrencilere normalde yaptığımız gibi güçlerini ve zayıflıklarını yavaş yavaş tespit edebilecek kadar vaktimiz ne yazık ki yok.”

“Elbette. Başlayalım,” dedim zihnim kendi keşfine çıkarken. Conner ‘müfettiş’ anlamına gelen *cunnere*’den türemiş ve *cun* da ‘araştırmak’ demek. “Okulumdan not çizelgemi aldınız mı?”

Tek kaşını kaldırdı. “Elbette hayır. Bu bilgilerin hiçbirisi bizde mevcut değil, seni temin ederim. Üstelik bu odada konuşulan her şey gizlidir ve yalnızca eğitim amacıyla kullanılır. Üstat Blackwood ve benim dışımda hiç kimsenin, senin dosyalarına erişim yetkisi yoktur.”

Layla’nın ve Blackwood’un uyarıları kulaklarımda yankılandı. Kişisel bilgilerimin kaydedilip edilmediğini anlamak için onu sınadığımı mı düşünmüştü?

Daha sakın bir tonla, “Ah, güzel. O halde hadi sorulara geçelim,” dedim.

Kısa sakalını sıvazlayıp kaşlarını çattı. “İçedönük müsün yoksa dışadönük mü?”

“Dışadönük. Yüzde yüz,” diye cevap verdim.

“Şu an hareketlerini kısıtlayan bir engelin var mı?”

“Hayır. Bir engelim yok.”

“Hangi denge seviyesi seni en doğru biçimde tanımlar: Pencere pervazında mı, ağaç dalında mı yoksa gerili ip üzerinde yürüyebilmek mi?”

Cevabı düşünürken alnımın kırıştığını hissettim. *Bu sorunun ucu nereye çıkıyor olabilir?* Ders seçmek için değil de macera sporlarına katılmak için değerlendiriliyormuşum gibi hissettim. “Ağaç dalında. Bu okulda gerili ip üzerinde yürüyebilenler var mı gerçekten?”

Conner sorumu duymazdan gelip, “Tırmanma becerin?” diye sordu.

“Mükemmel.”

Bir an için bana baktı. “Ne kadar mükemmel?” Bu soruların *hiçbiri*, akademik becerilerimle alakalı olmayacakmış gibi görünmeye başlamıştı.

“Ağaçlarda çok iyiyim ama kayalara ve tırmanma direklerine de tırmanabilirim... Yani kaygan olmayan, tutunabileceğim yeri olan her şeye tırmanabilirim. Aslında...” Pembroke’taki arkadaşlarımdan neye ne kadar hızlı tırmanabileceğim konusunda devam eden bir bahse girdiklerini söylemek üzereydim ki kendimi durdurdum. *Bir numaralı kural*, dedim içimden.

Kaşlarını kaldırdı. “Gece mi gündüz mü?”

“Her ikisi de.”

“Gece mi gündüz mü?”

“Gerçekten, ikisi de bana uyar.”

Pek de öyle olmadığını gösteren bir sesle, “Böyle düşünmene sevindim,” dedi. “Fakat sana seçenek sunduğumda *seçmen* gerekir.”

Gerek yoktu ama koltuktaki oturuşumu değiştirdim. “Gece.”

“Neden?” dedi ve bana baktı.

“Şey...” deyip bir an durdum. “Karanlıktan rahatsız olmam ve bu bazen çok işe yarayabilir.”

Başıyla onaylayıp bu tuhaf sohbetin tam şu noktasında gerçekten görüp okumak istediğim bir not aldı.

“En keskin duyuların hangileri?”

“Hmmm, pekâlâ, bir düşüneyim.” Küçükken babamla birinin gözlerinin bağlanıp evden beş dakikalık uzaklığa, ormana doğru diğerini takip ettiği bir oyun oynardık. Kovalanan gözü bağlı olanı mümkün olduğunca şaşırtmak için zikzaklar, daireler çizerdi. Buna rağmen gözü bağlı olan eve dönmeyi başarırsa, kazanırdı. Ben bu oyunu hep ağaçlara dokunup onları iştirerek oynamıştım. Babam koklayarak oynadığına yemin ederdi ki

buna hâlâ inanmıyorum. Altı yaşındayken annem öldükten sonra açık havada göz bağlama oyunu gibi strateji oyunları kurmaya başladı. Cuma sabahından başlayıp pazartesi akşamları biten kamp gezilerine giderdik ve bana türlü türlü numaralar öğretirdi –tüm bunlar sanırım onun hayatta kalma yöntemleriydi ama o zamanlar bana daha çok bulmaca ya da oyun gibi gelirdi. Hiçbir zaman kabul etmedi ama bence, annem hakkında soru sormamam için beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin düşürmenin yollarını bulmaya çalışıyordu.”

Conner boğazını temizledi. “Bir sonraki soru.”

“Bir dakika, daha cevap vermedim.”

Bana dik dik baktı. “Bir sonraki soru dedim, November.”

Tekrar konuşmaya başlamadan çabucak, “Dokunma ve işitme karışımı,” dedim ama bunun sebebi soruyu es geçemeyeceğimden değil susturulmaktan hoşlanmadığımı içindi.

Tepki vermedi. “Bir ağaca tırmanmak mı, denize açılmak mı yoksa acıdan azat olmak mı istersin?”

Tereddüt ettim. Babam bana bu tarz ama bilmece şeklinde kişilik testleri yapardı. Ben de ona bu huyunun CIA'den kaldığını söyler, dalga geçerdim. Fakat şu an denize açılmamın, en keskin duyularımın ve geceyi mi gündüzü mü tercih edeceğimin herhangi bir anlamı var mı, bunu gerçekten bilmek istiyordum.

“Zor bir soru değil,” dedi Conner ve beynimdeki çarklar dönmeye başladı.

Ağaca tırmanmak muhtemelen sadece eğlenmek ya da anı yaşamak istediğini gösteriyordu. *Denize açılmak* bulunduğu yeri terk etmek, mevcut durumundan memnun olmamaktı. *Acıdan azat olmak...* İlk anlamı dışında, bunun tam olarak ne manaya geldiğinden pek emin değildim.

Conner sakalını çekiştirip not alırken bir bana bir dosyaya bakıyordu.

Ağaca tırmanmak kesinlikle benim için en doğru seçenek olsa da, “Acıdan azat olmak,” dedim. Ama yine de bu okulda önemsenmeyen tek bir şey varsa, o da gamsız eğlenceydi.

Homurdandı. “Boyut-mekân algın ne durumda?”

“Sağlam.”

“Fiziksel dayanıklılık?”

“Her zaman pek çok spor yaptım... Yani yüksek diyebilirim.”

“Şifreler?”

“Çözebilmek bakımından mı?” Ah, adam mecbur kalmadıkça tek bir kelimeyi bile boşa sarf etmiyordu.

“Çözebilmek ya da oluşturabilmek bakımından.”

Omzumu silktim. “Tecrübem yok.”

Bir an için yüzüme baktı ve o an bana inanmadığını hissettim. “Tamam, güzel. Bu bilgiler hiç değilse ders seçimi için bir temel olacaktır.”

Ders seçimi... Blackwood ve Layla’nın bahsettiği şeyin sadece seçmeli dersler değil *müfredatın kendisi* olduğunu şimdi anlıyordum. Artık matematik ya da İngilizce dersim olmayacağına üzüldüğümünden değil ama bir hazırlık okulunun daha çok akademik derslere yoğunlaşmaması şoke ediciydi.

Conner deri dosyayı masaya koydu. Tepside duran dokunulmamış yiyeceklere baktı. “Biraz reçelli ekmek yemeyecek misin?” İnsanı cezbeden ekmeğe bakmamaya çalışarak, “Teşekkürler, böyle iyiyim. Siz yiyebilirsiniz,” dedim.

“Açsındır. Daha kahvaltı etmedin,” deyip gülümsedi. Uçakta bana yüksek ihtimalle uyuşturucu vermelerinden sonra bunu yemem imkânsızdı. Doğruca yüzüne baktım. “Burası değerlendirme odası ve siz burada beni değerlendiriyorsunuz, değil mi? Aklıma, yiyeceklerin de değerlendirmemin bir parçası olduğun-

dan başka bir şey gelmiyor ve içinde ne olduğunu öğrenmek istediğimi pek sanmıyorum.”

Yüz ifadesi değişti, aradığı şeyi bulmuş gibiydi. “Şüphecisin. Ya da sadece bana güvenmiyorsun.”

Kafam karıştı. İlk kez biri bana şüpheci diyordu ve nedense bu yorum diğerlerinden çok daha farklı gelmişti, sanki yalnızca bilgi toplamıyor, zihnimin derinlerine de iniyordu. Temkinli bir sesle, “Aynı hatayı iki kez yapmaktan hoşlanmam,” dedim.

Bir nefeslik ara verdiğinde zihnindeki çarkların dönmeye başladığını gördüm, hakkımda karar veriyordu. İnsanların ne aradıklarını ya da ne gibi çıkarımlar yapacaklarını bilmezken değerlendirilmek acayip rahatsız ediciydi.

Conner arkasına yaslandı ve böyle rahat oturunca samimi göründü gözüme, aksi bir değerlendirme memuruyla değil de arkadaşlarımdan birinin babasıyla konuşuyordum sanki. *Baba*. Ani bir özlem dalgası boş midemi sıkıştırdı.

“Akademi hakkında ne biliyorsun, November?” diye sordu Conner.

“Çok az şey,” dedim ve görünüşe bakılırsa bu sözüme inandı.

“Üstat Blackwood sana biraz tarihimizden ve senden beklenenlerden bahsetmemi istedi,” deyince öne doğru eğildim.

“Evet, lütfen.” Şu an öğrenebileceğim her şeyi öğrenecektim.

Ellerini kucağında kenetledi. “Ama...” dedi kelimeyi vurgulayarak. “Bu kısa takdim, iki yıllık kaybının tümünü telafi etmeyecek.”

Beni uyardığını hissettim ve bu gerçekten şaşırtıcıydı. Kacırdıklarım onları bu kadar endişelendiriyorsa bu okula niçin kabul edilmiştim?

“Tabii tüm bunlardan önce, Üstat Blackwood sana bir numaralı kuralı açıkça anlattı, değil mi?”

“Kendinle ya da ailenle ilgili hiçbir kişisel bilgiyi açık etme,” dedim.

Conner başıyla onayladı. “Tanıyor olabileceğin tüm öğrencilere karşı da önlem almanı istiyoruz. Kimilerinizin birbirini tanımasının kaçınılmaz olduğunun farkındayız. Fakat insanın en savunmasız anı kendini en rahat hissettiği andır,” dedi ve yine bir şeyler ima ettiğini düşündüm.

“Sorun değil,” dedim. “Kimseyi tanımıyorum.”

Uzunca bir süre bana bakıp boğazını temizledi. “Şimdi, konumuza dönelim... Akademi, ilk Hanedanlar Konseyi tarafından en iyi, en zeki çocuklar için seçkin bir kurum olarak tasarlanıp inşa edildi. Tüm Hanedanlar ortak bir amaç için ilk kez güçlerini birleştirmişti. O zaman, bugün de hâlâ geçerli olduğu üzere, çocukları arasında stratejik üstünlük ve güvenliğin tüm ilkelerin üzerinde tutulmasına karar verildi.” İşte şimdi hepten kopmuştum. *Ne ilkesi?* diye sormak istedim ama ağzımı bile açmadan konuşmaya devam etti.

“Bu okulun tam olarak hangi tarihte kurulduğunu söyleyemem çünkü gizli oluşu bu tip bilgilerin kaydını yasaklıyor, fakat pek çok kişi yaklaşık bin beş yüz yıl önce, ilk üç Hanedanın kuruluşundan hemen hemen yüz yıl kadar sonra kurulduğunu kabul eder. Absconditi Akademi’nin 1013 yılından beri bu binada bulunduğunu söyleyebilirim.” Bu gurur duyulacak bir şeymiş gibi çenesini kaldırdı.

Hanedanlar... İşte yine o kelime. Layla’ya bu konuda soru sorduğumda bilerek sinirini bozuyormuşum gibi davranmıştı. Belli ki Conner da anlamını bildiğimi varsayıyordu ve bilmediğimi öğrenmesini isteyip istemediğimden emin olamıyordum. Dinliyormuş gibi başımı salladım.

Conner, “Tüm öğrenciler, aynı gerekli temel dersleri alır,” dedi. “Bunların yanı sıra aksan, dövüş sanatları, şifreleme, boks, okçuluk ve bahçıvanlık gibi seçmeli derslerden özel bir seçki yapılır. Her bir kademedeki öğrenciler arasında özel beceri se-

viyeleri değişiklik gösterse de ilk iki yılında başlangıç seviyesi öğrencilerle ileri seviye olanlar arasında kesin bir ayrım vardır. Eğer bir öğrenci başlangıç seviyesindeyken, ileri seviye bir öğrenciden beklenenleri tam olarak karşılayamazsa, burada kalmaya devam etmesine izin verilmez.” Sözlerinin ağırlığını anlamamı istercesine bir müddet sustu.

“Yani, on yedi yaşında olduğumdan sanırım üçüncü yılımdayım ve dolayısıyla ileri seviye bir öğrenci sayılıyorum, öyle mi?” dedim.

“Öyle. Fiziksel becerilerinin yeterli olduğu garanti edildi. Fakat burada yaptığımız her şeyin temelinde tarih dersi yatar. Ne yazık ki, hem ilk Hanedanların hikâyesini hem de etkiledikleri önemli tarihi gelişmeleri kapsayan iki buçuk yıllık bir ders kaybın var. Burada alacağın eğitimi şekillendiren stratejiler, bu tarihi olaylar bağlamında değerlendirilir. Üstat Blackwood diğer öğrencileri yavaşlatmana izin vermeyecek kadar iyi eğitmenlerin olduğunu umuyor. Dedğim gibi, üstün olmak şart.”

Tarih, hayatın öğretmenidir cümlesinin bu okulun sloganı olması işte şimdi çok mantıklı geliyordu. Ayrıca, uzak, özel bir okulda beni korumaya almak için tonlarca para harcamasına rağmen gizemli bir tarih dersinden kalırsam eminim babam beni gebertirdi. Ellerimi ovuşturdum. “Peki, ne olur ne olmaz, bağımsız bir araştırma yapmak istesem? Okuyabileceğim bir kitap veya kayıt falan var mı?”

Conner öyle uzun bir süre kaşlarını çatarak bana baktı ki kendine gelsin diye hafifçe öksürdüm. “Tarih hakkında hiçbir yazılı kaynak bulunmadığını anlamazsan tüm diğer öğrencilerle birlikte burada hayatta kalman imkânsızlaşır.”

Hayatta kalmak söz öbeğini duyunca ürperdim. Bunun üzerine güldüm. Güldüm çünkü bunu gayet iyi yapıyordum... Hayatım boyunca insanları böyle rahatlattım ve elimi açık ettiğimde, toparlanmam gerektiğinde hep işe yaradı. “Kastettiğim şey Hanedan tarihi hakkında bir kitap değildi. Bilirsiniz, me-

selenin inceliklerini öğrenmemi sağlayacak bir kitaptan bahsediyorum.”

Emin değilmış gibi iç geçirdi ama bakışlarındaki tehditkâr ifade kayboldu.

“Ya da sizin aklınıza gelen herhangi bir şey,” dedim. “Can kulağıyla dinliyorum.”

Arkasındaki yastıklara gömüldü. “Pekâlâ, şimdilik, bunları kendi başına öğrenmek zorundasın.”

Cevap vermek için tam ağzımı açmıştım ki kendimi tuttum. Ahmak!

Dr. Conner ayağa kalktı. “Şimdi benimle gel, bu sabah yapman gereken son bir şey daha var.”

Koltuktan kalkıp saç örgümü sırtıma attım.

Conner duvara dayalı duran iki sandalyeyi de çekip karşılıklı koydu. Oturmasını bekledim ama oturmadı. Bunun yerine yeleğini düzelterip sağdakinin arkasında dikildi. “Otur lütfen, hangi sandalyeye istersen.”

Soldaki sandalyeye otursam sırtımı kapıya dönmüş olacaktım. Feng shui felsefesiyle ilgili bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama ne zaman sırtımı kapıya versem kendimi rahatsız hissetmişimdir. Fakat iki santim arkasında dikildiği sandalyeye de mümkün değil, oturamazdım. Etrafa baktım, seçim yapmak yerine az önce sandalyelerin dayalı durduğu duvara yaslanıp yere oturdum.

Davranışımı açıklamaya tenezzül etmedim, o da sormadı. Bu defa ‘sana seçenek sundum’ falan da demedi. Sadece birkaç not daha aldı.

Çok geçmeden üzerinde sekiz tane renkli kare olan bir kâğıt verdi bana. “En sevdiğine 1 en sevmediğine 8 olmak üzere her renge bir rakam ver. Uzun uzun düşünmene gerek yok. Sadece en çok hoşuna giden renkleri seç.”

Yüzüne bakakaldım. Önce tüm o tuhaf sorular, şimdi de renk testi mi?

Conner bir kurşun kalem bir de dolmakalem uzattı.

Kurşun kalemi alıp sarının yanına 1, yeşilin yanına 2 yazdım. Bu renkler bana güneşi ve ağaçları hatırlatıyordu, hem bu kasvetli, gri binanın da tam zıtlardı. Kırmızının yanına 3 yazdığım sırada kalemin ucu kırılıp düştü. Başımı kaldırıp dikkatle beni izleyen ve gördüğüne hiç de şaşırmayan Conner'a baktım. Başka bir kurşun kalem getirmeye ya da dolmakalemi uzatmaya yeltenmedi.

Yardım istememi mi bekliyordu? Çok beklerdi! Kalemi ağızma sokup ucunu çevreleyen tahtayı ısırdım. Grafit sıvrılana kadar tırnaklarımla tahta parçalarını sıyırdım ve renkleri numaralandırmaya devam ettim. Conner her hareketimi izliyordu.

Bitirince ayağa kalkıp kâğıdı geri verdim.

Kâğıda bakıp başını salladı, sanki elindeki parça hâlihazırda bildiği her şeyi onaylıyordu. Çalışma masasına yürürken arkasına bile dönmeden, "Gidebilirsin," dedi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Bana ikram ettiğiniz yiyecekler, yemeye uygun muydu?"

Conner dönüp ceketinin cebinden içi dolu küçük bir şişe çıkardı. "Panzehir," deyip gülümsedi.

Dehşetle yüzüne baktım. Yiyeceklerin, değerlendirmenin bir parçası olabileceğini anlamıştım ama buraya alıştığımdan emin olmak isteyen adamın beni gerçekten zehirleyebileceğini tahmin etmemiştim.

Sandalyesine oturdu. "Artık gitmen gerek," dedi. "Takip etmem gereken bir programım var."

Kapının sürgüsünü kavradım. Odadan yıldırım hızıyla çıktım.

Dört

Merdivenden inen Layla'yı sessizce takip ederken parmak uçlarımı soğuk, pürüzlü duvarlara sürttüm. Sandalye seçimi ve kalem meselesini sordum ama o sadece neler yaptığımı öğrenmek istedi. Bu durum, ne yaptığımı anlatırsam ne gibi bilgileri açık ederim diye düşünmeme sebep oldu. O yüzden çenemi kapadım. Layla beni dün gece Blackwood'un çalışma odasına giderken geçtiğim, duvar halılarıyla kaplı fuayeye doğru götürdü. Önünde durduğu geniş, ahşap kapıyı genç bir muhafız açtı. Geçen gece odama dönerken bana eşlik eden muhafızlardaki aynı deri kolluklar ve deri kemerden onda da vardı.

Muhafızın yanından geçerken, "Teşekkürler," dedim ama cevap vermedi. Sessizce homurdandım.

Dikdörtgen şeklindeki iç avlunun yumuşak çimenlerine botlarımın tabanı değer değmez keyfim yerine geldi. Sıcaklık aniden düşmüştü ama aralık ayından bekleyeceğim kadar keskin bir düşüş değildi. Tabii, binanın içi de alışkın olduğum sıcaklıktan daha düşük seyrediyordu, o yüzden normalde fark edeceğim değişimi şimdi tam olarak ayırt edememiş de olabilirdim. Nem oranı yaşadığım kasabadakiyle aynı gibiydi, Pembroke'taki iklime benzer şekilde Avrupa'nın pek çok bölgesinde kış ikliminin hâkim olduğu düşünülürse, nerede olduğum konusunda tek bir ipucu vermiyordu. Havaya, ormanın derinliklerinde olduğumuzu hatırlatan ıslak toprak ve yosun kokusu sınımtı.

Dış duvarlar yaşlı, devasa gövdeli meşe ağaçlarıyla çevrelenmişti, bu da hiçbir ipucu vermiyordu çünkü meşe ağaçları hem Avrupa'nın her yerinde hem de Kuzey Amerika'da yaygındı. Onlardan edinebileceğim bir bilgi olmasa da muhteşemlerdi. Tepeleri, tüm bahçeyi örten sık, içinden sızan ışığı yere benek benek dökten, kubbe gibi bir gölgelik oluşturacak şekilde budanmıştı. Dallardan sarkan uzunlu kısalı pek çok kalın sarmaşık, her şeyi Peter Pan evrenindeki fantastik bir çocuk merdivenine dönüştürüyordu.

Sarmaşık dallarından birini okşayıp çektim. Kurumuş dudaklarımın arasından, "Sanırım burası o kadar da kötü bir yer değil," cümlesi dökülünce, gördüklerime bir süredir ağzım açık baktığımı fark ettim. Emily görse, sinek kaçacak derdi.

Layla tırmanma arzumu doğrudan baltalayıp, "Bu iç avlu spor faaliyetlerimizin bir kısmında kullanılır ve bir eğitmen gözetiminde olmadığı sürece sarmaşıklara tırmanmak kesinlikle yasaktır," dedi. Ama şu an bu bile keyfimi kaçıramazdı.

"Burada yapılacak ders ne zaman?" diye sordum.

"Yarın," dedi.

"Çömezler ve gedikliler için mi yoksa herkes için mi?" Ağaç kabuğu ve yeni biçilmiş çimen kokusunun tadına vardığım derin bir nefes çektim.

"Sınıf kademelerini öyle adlandırmayız. On beş ve on altı yaşındakiler temel seviye kabul edilir. On yedi ve on sekiz yaşındakilere de ileri seviye denir. Daha küçük yaştaki öğrencilerle birlikte ders almayız. Genellikle, onların ders programı bizimkinden daha hafiftir, alıştırma yapmaya vakitleri kalır."

Başımınla onayladım. Tüm bunlar Conner'ın bana söyledikleriyle birebir uyuşuyordu. "Soru: Buradaki her şey çok gizliyse, öğrenciler üniversiteye nasıl başvuruyor? Bu okulun bir diploma vermediğini düşünüyorum."

Layla bana çok saçma bir şey sormuşum gibi baktı. "Üniversiteye gidersek tabii."

“Üniversiteye gitmeyi düşünmüyorsan niçin yalnızca en iyileri kabul ediyoruz diyen bir hazırlık okuluna kaydolarsun ki?” diye sordum.

“Peki, sadece oraya gittiğini ve bitirdiğini belgeleyebilecekken niçin dört yılını üniversitede beyhude derslerle boşa harcayasın ki?” diye karşılık verdi.

Gözlerim büyüdü. Yani burası sandığım gibi garip, hayatta kalma becerilerine odaklanan tamamlayıcı bir hazırlık okulu değildi. Bu öğrencilerin ihtiyaç duyduklarına inandıkları *yegâne* eğitim buydu. Ama insanın en önemli becerileri silahlar, tarih ve hile ekseninde toplanıyorsa, ne tür bir kariyer hedefleniyor olabilirdi ki? Casusluk mu? Suikastçılık mı? Gizli servis mi? Yanıldığımı, eğer konu buysa babamın beni asla buraya göndermeyeceğini düşünmek istedim, fakat Layla’nın cevabından hakikaten bir şey anlamamıştım. Temkini elden bırakmadan “Peki, üniversiteye gitmiyorlarsa, bu öğrenciler ne yapıyorlar?” diye sordum.

Yan yan baktı. “Hanedanımız ne yapmamızı isterse onu,” dedi ve arkasını döndü. “Bana yetismeye çalış. Daha gezecek çok yerimiz var.” Şifreli bir cevap almadan ya da onu kızdırmadan bilmek istediklerimi sormanın daha iyi bir yolu olup olmadığına kafa yorarak, duvar gibi dizilmiş ağaçların arasındaki bir açıklığa kadar peşinden gittim. Bugün gördüklerimin ve duyduklarımın en rahatsız edici yanı, buranın öyle iki haftalığına uğrayıp sonra terk edilebilecek bir yere hiç benzememesiydi. Artık babamın önemli bir şey sakladığından emindim ve bunun sonucunda yaşadığım tedirginlikten hiç mi hiç hoşlanmamıştım.

Sarmaşıklardan meydana gelen kemerli bir girişten geçip rengârenk bir bahçeye vardık. Burada da, bir önceki gibi güzelce budanmış, sık ağaçlardan bir gölgelik vardı. Bir tek, tırmanılacak sarmaşık dalları yerine bu bahçe kraliyet moru yemişler ve beyaz çiçekli salkımlarla süslenmişti. Babamın kütüphaneye bağışlamasına izin vermeyip istiflediğim bitki atlaslarından öğren-

diklerimi yanlış hatırlamıyorsam, bunlar hoşmeyve salkımıydı. Kocaman, yosunla kaplı kayalar ise bank şeklinde oyulmuş ve mavi, mor, beyaz çiçekler girift motifler oluşturacak şekilde düzenlenmişti.

Layla gururla “İstirahat bahçesi,” dedi. “Öğrencilerin gündüz saatlerinde boş vakitlerini burada geçirme izni var. Kar yağsa bile sık ağaç dallarını kolay kolay aşamıyor ve okulun çatısı altında sıcak bir bahar yaşadığımızdan, hemen hemen tüm yıl boyunca çiçeklerin keyfini sürebiliyoruz.”

Birleşik Krallık, Fransa, İzlanda, Almanya ve İtalya’da da bahar mevsiminin sıcak seyrettiğini biliyordum ve eminim bilmediğim daha pek çok şey vardı –yani yine okulun nerede olduğunu anlayabileceğim bir ipucu yakalayamamıştım.

Mis gibi çiçek kokan havayı içime çekip, “Olağanüstü bir yer,” dedim. Ama keyfini süremedim çünkü şu casus-suikastçı rasasına ve babama aklım takılmıştı.

Layla, “Yatılı bir bahçıvanımız var, hem seçmeli bitkibilim dersi veriyor hem de zehir eğitmenimizle ortak çalışıyor,” dedi ve bir an için yüzümde beliren endişeli ifadeyi fark ederek ekledi: “Burada hiçbir zaman ölümcül bitkiler yetiştirmiyor tabii... *Sera* da güvenlik şeridi içinde.”

“Güvenlik şeridi mi?” diye sordum.

“Okul binasıyla en dıştaki duvar arasında kalan bölge,” dedi Layla. “Yalnızca seçilmiş eğitmenlerin erişim izni var oraya. Ayrıca yiyecekler orada yetişir, süt inekleri ve tavuklar da orada yaşar.” Duvar gibi dizilmiş ağaçların arasından görünen bir başka kemerli geçidi işaret etti. “Buradan ötesi açık arazi. Şu an okçuluk dersi yapılıyor.”

“Açık derken, üzerinde ağaçlardan bir gölgelik yok mu demek istiyorsun?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Tüm açık alanların üzeri örtülüdür. Okulun çatısında bile ağaçlar var, duvarlarda da sarmaşıklar.”

Gözlerimi kırıştırdım ve kolay kolay dış dünyayla iletişim kuramayacağım, kimsenin yerini bilmediği tarihi bir binada olduğum ilk kez kafama dank etti. “Güvenlik şeridi... Bölge halkının bizi gözetlemesini engellemek ya da uçaklardan gizlenmek için mi yapıldı?”

“Aslında...” dedi Layla göğe doğru bakarak. “Söylediklerine göre okulu kaplayan ve radarları geri yansıtan ileri teknoloji ürünü bir kamuflaj ağı varmış, ormanda bir tepe gibi görünmesini sağlayıp binanın tümünü neredeyse tespit edilemez hale getiriyormuş.”

An itibariyle, babamın buraya göndererek beni korumaya çalıştığı şey her neyse, gerçekten çok tehlikeli olduğuna kanaat getirdim. Bu da sadece hem onun için hem de Jo Teyze için endişelenmeme yol açtı. Ayrıntıları açıklaması için ısrar etmediğime pişman oldum. Layla az önce işaret ettiği kemerli geçide doğru yürümeye başladı ve peşinden gitmem için elini sallayarak beni çağırdı. Ben de gittim. “Az önce orada ders işlendiğini söylememiş miydin?”

“Söyledim,” dedi ve biraz ilerideki iç avluya girdi, ben de arkasından ilerledim.

Nefesim kesildi.

Solumuzda, beş öğrenci aynı şekilde dikilmiş oklarını ve yaylarını sallıyordu. Arkalarında dokuz-on öğrenci sırasını bekliyordu. Sağımızda ise, üzerine ahşap hedefler tutturulmuş bir duvar vardı, bu hedefler nişan tahtası değildi, yirmi beş sent değerindeki madeni paralar kadar küçük bir dizi x işaretiydi. Elmacık kemikleri çıkık, sıırım gibi bir kadın, “Bırak!” diye bağırdı. Bizim giysilerimizin baştan ayağa siyah olanlarını giymişti.

Beş ok, öyle bir hızla vınlayarak geçti ki esintisi yüzüme vurdu.

En üst sıradaki x'lere saplandılar. Biri bile şaşmamıştı.

“Gayet kolaydı,” dedi eğitmen.

Yutkundum. Hepsinin bu kadar usta olmasına inanamadım.

“Şimdi hareket halindeyken deneyin,” deyince kadının Fransız aksanının ayırdına vardım. Okçulardan biri diğerlerinden birkaç adım öne çıktı, bakışları beni, daha önce onunla konuşurken ettiği gibi yine huzursuz etti: Ash. Layla’yla bana bilgiç bilgiç sıırttı ve zıplayıp havada oku fırlatırken bir bacağıyla da yana doğru hızlı bir tekme savurdu. Ok sadece x’e saplanmakla kalmadı, mükemmel bir kuvvetle hedefi ikiye böldü.

Ağzım açık kaldı. “İnanılmazdı,” dedim Layla’ya.

Eğitmen dönüp bana baktı. “Dersimde konuştuğuna göre, daha iyisini yapmaya gönüllüsündür sanıyorum.”

Ben tek kelime edemeden bir ok havada vınlayarak ayağımın dibine, çimenlere saplandı. Refleks olarak geriye sıçradım. Peşinden bir yay geldi.

“Şey, ben...” diye söze başladım.

Layla yayı kaptı ve ben cümlemi bitiremeden oku yuvasına sürüp fırlattı. Hedefi vurmakla kalmayıp kardeşinin attığı oku da ikiye ayırdı. “Bir daha olmayacak, Profesör Fléchier,” dedi.

Fléchier... Kesinlikle Fransızca ama aynı zamanda eski İngilizce’de ‘ok üreticisi’ anlamına gelen fulcher kelimesiyle de ilişkili. Profesörlerin isimlerinin gerçek anlamlarına bakılırsa, bunların birer mahlas olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Metalin metale vurunca çıkardığı bir ses duyulunca tekrar hedef duvarına baktım. Ash’in okunun girdiği yere bir başka ok daha saplanmıştı. Bu oku atan delikanlı uzun boylu, saçları beyaza boyanmış, insanın görmezden gelemeyeceği kadar kendinden emin duruşu olan bir tipti. Bana göz kırptı, ben de hiç düşünmeden gülümseyerek karşılık verdim.

Layla beni resmen itekleyerek kemerli geçitten geçirip çiçek bahçesine geri götürdü. “Ne cüretle beni böyle rezil edersin sen!”

Dehşete kapılmış bir halde yüzüne baktım. “Kendimi rezil ettiğimden çok eminim. Öte yandan, sen, bir oku *ikiye ayırdın*. Bunu gördükten sonra, seni sinirlendirdiğim için gerçekten pişmanlık duyuyorum.”

“Burada tüzükler, ittifaklar ve görgü kuralları var,” dedi Layla, açıkça bana kızgındı. “Eğitmenin dersini asla bölemezsin. Özellikle de... Profesör Fléchier’in dersini... O... Bir daha böyle bir şey yaparsan oda arkadaşısı değişikliği talep ederim.”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Daha önce hiçbir öğrencinin derste konuşmak konusunda bu kadar sinirlendiğini görmemiştim. Böyle tepki veren bir öğretmen de görmemiştim tabii. Burada hem kendim gibi davranamıyordum hem de içgüdülerim fena halde yanılıyordu. “Özür dilerim, Layla. Gerçekten. Sadece buradaki kurallara henüz alışamadım.”

Yüz ifadesi biraz yumuşadı ve zaten düzgün duran harmanisini düzeltti. “Bugün benden ikinci kez özür diliyorsun.”

Yarım ağız gülümsedim. “Sana hediye almaya başladığımda vaziyetin ne kadar kötü olduğunu anlarsın,” dedim. “En iyi arkadaşımın sonu gelmez bir istek listesi vardı.”

Layla yüzüme garip garip baktı. Artık *gerçekten* kızgın olmadığını belli eden bir sesle, “Hadi,” dedi.

Ağaç gövdelerinin arasından bir görünüp bir kaybolan uzaktaki gri taş duvara doğru çiçek tarhlarının bir ucundan diğer ucuna yürüdü ve ahşap bir kapıyı açtı. İstemeye istemeye yumuşacık çimenlerden ayrılıp elimi bir ağaç gövdesine sürterek yürüdüm. Bir muhafız, arkamızdan kapıyı kapadı. Sağ kaşının üzerinde, X şeklinde, tuhaf bir yara izi vardı. Tek kelime etmese de beni baştan ayağa süzdüğünü saklamaya çalışmadı.

Layla duvarlarına kalkınlar asılmış, zırhlı bir şövalye heykelinin bulunduğu yüksek tavanlı fuayeyi işaret etti. “Şu an binanın güney bölümündeyiz. Bu kalkınlar Hanedanlarımızın en önemli başarılarından bazılarının anısına sergileniyor –geç-

tiğimiz iki yüz yıl hariç tabii.” Kalkanları inceledim. Conner'in tarihle ilgili sözleri zihnimde yankılandı. Ama en son Layla'ya Hanedanları sorduğumda kızmıştı. Ayrıca şu muhafız gözünü üzerimden ayırmıyordu ve bu da tüylerimi ürpertiyordu.

Bilgisinden şüphe ediyormuşum gibi, “Tüm bu kalkanların kime ait olduğunu biliyor musun şimdi sen?” dedim.

Alaycı bir tebessümle solumu işaret etti. “Bu kalkan Aso-ka'nın en güvenilir danışmanını, Büyük İskender'in sevgilisi, Julius Caesar'ın halası, Cleopatra'nın en iyi arkadaşı, Akbar'ın kuzeni, Büyük Petro'nun müşaviri, Cengiz Han'ın strateji uzmanı ve Kraliçe I. Elizabeth'in kâhyasını temsil ediyor. Devam edeyim mi?”

Onu ve dik dik bakan muhafızı, söylenenleri anladığıma ikna etmeye çalışarak başımı hayır anlamında salladım. Ama gerçek şu ki artık kafam eskisinden de karışık durumdaydı. Kâhyaların, en iyi arkadaşların bu okulla ne ilgisi vardı ki?

Babam koltuğu işaret edip, “Otur, Nova,” dedi.

Kendimi koltuğa bırakıp en sevdiğim kırmızı krem ekoseli battaniyemi dizlerime örttüm. Babam yanıma oturdu. Nasırlı elinin ayasını başparmağıyla ovuşturup birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. “Bu gece o uçağa bineceksen, sana her şeyi açıklamak için yeterince vaktim olmayacak. Hem, şu an bilmen gereken bir şey de yok. Burayla ben ilgileneneğim. O sırada sen de gidip birkaç yeni bıçak kullanma tekniği ve hayatta kalma taktiği öğreneceksin.”

Kaşlarımı çattım. Her zaman lafı dolandırıp konuşurdu. Ama sesinde beni huzursuz eden bir şey, özgüveninde bir tür çatlak vardı. “Jo Teyzeye, bir şey oldu da bana mı söylemiyorsun?”

Bıkkın görünüyordu. “Tüm ayrıntıları ben de bilmiyorum. Meseleyi çözmeye yardım etmek ve her şeyin yolunda, herkesin güvende olduğundan emin olmak için gitmemin sebeplerinden biri de bu.”

Yavaşça, "Tamam," dedim. "Ama bana, evine zorla girildiğini söylemiştin. Daha beteri yaşanmadı, değil mi? Yani bunun CIA geçmişinle bir ilgisi olsa bile, sence beni göndermeni gerektirecek..."

"Nova, bana güvenmen gerek. Yapabilir misin?" Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor olsa da sesinde bir ciddiyet seziliyordu.

"Elbette," desem de konuyu irdelemek istedim, fakat ne zaman benden ona güvenmemi istediye, bunun hep bir sebebi olmuştu. Her seferinde de haklı çıkmıştı.

Başıyla onayladı ve o an bakışlarındaki gerginliğin bir kısmı silinmiş gibi göründü.

Birkaç dakika sessiz kaldık, cevaplanmamış tüm sorular, yoğun bir sis bulutu gibi aramızda asılı kaldı.

Bana dikkatle baktı. "Ani bulmanı anlıyorum ama şu an pek fazla seçeneğim yok. Tek bildiğim, söz konusu sen olunca, işi şansa bırakamam. Teyzen bir şekilde tehlikedeyse, biz de pekâlâ tehlike de olabiliriz. Her ne oluyorsa açıklığa kavuşturup şu anki hayatımıza bulaşmayacağından emin olmak istiyorum."

Bulaşırsa ne olacağını sormaya yeltenmedim. Çünkü biliyordum. Beni korumak için ne gerekiyorsa yapardı, taşınmak da dahil. Bunu bana söylediğinde çocuktum ama o sözleri hiç unutmadım. Pembroke'ta yaşamaktan daha çok sevdiğim çok az şey vardı ve o, taşınmak zorunda kalmayalım diye bir şeyleri açıklığa kavuşturmaya çalışırken birkaç haftalığına uzaktaki bir okula gitmem gerekiyorsa kesinlikle gidecektim.

Birden kahkaha atınca gafil avlandım. "Adam köpeğini tekmeledi diye Jo Teyzenin de adamı tekmelemesini hatırlıyor musun? Adam onu polis çağırmakla tehdit edince de, 'Çağır. Umarım beni hapse atarlar. Çıkınca seni nasıl öldüreceğimi planlayacak bol bol vaktim olur!' demişti."

Sırıttım. "Ufacık ve hırçın. Senin tam olarak niçin Providençe'a gitmek istediğini inan ki biliyorum. Kendi haline bıraksak kim bilir neler yapar."

Böylece, tekrar ortak noktada buluştuk. Sis dağıldı. Cevap fılan da kalmadı. Ama onunla hep böyleydik. Mühim değildi. Çünkü gerçekten neler olduğunu bilmesem bile onu tanıyordum. Derin bir nefes verdim.

“Sanırım birkaç haftadan bir şey olmaz, dünyanın sonu değil ya.”

Bu sonuca varacağımı biliyormuş gibi başıyla onayladı. “Güzel. Anlaştık. Bir de, Nova, aklında pek çok soru olduğunu biliyorum. Bu konuda benimle kıran kırana bir mücadeleye girişmemek için kendini nasıl zor tuttuğunu da. Ama sana yemin ederim, tam olarak güvende kalmanı sağlayacak kadar şey biliyorsun. Her ne oluyorsa, ben halledeceğim.”

Kalkanlara bakarak kaşlarımı çattım. Hayır, beni neyin koruyacağını bilmiyordum. Hem bu okuldan nasıl haberi olmuştu ki? Bunun CIA günlerinden bildiği tuhaf ve tehlikeli bir tür eğitim olduğunu sanmıştım. Fakat yanılmıyorsam, öğrenciler Amerikalı değildi, dünyanın dört bir yanından gelmişlerdi. Kalkanlardaki Layla'nın saydığı figürler ise oldukça farklı tarihi dönemleri kapsıyordu. Amerikan istihbaratıyla aralarında bir ilişki göremiyordum.

Fuayeye alçak sesle konuşan bir kızla bir oğlan girdi. Yanımızdan geçip gitmek yerine durdular.

Kız, “Aarya,” diyerek kendini tanıttı ve reverans yaptı. Layla'ninkine benzer bir ten rengi vardı, açık bıraktığı saçları dalgalıydı. *Aarya... Sanskritçe, kesinlikle. Ama dünyanın her yerinde pek çok farklı kültür tarafından da kullanılan bir kelimeydi.*

Aarya, “Bu da Felix,” diyerek sözlerine devam ettiğinde İngiliz aksanını fark ettim. Yanındaki çocuk başıyla selam verdi. Kız rahattı, çocuk ise gergin. Yüzünde, elmacık kemiğini boydan boya kat ederek kulağına kadar uzanan bir yara izi vardı.

Elimi göğsüme koyup, “November,” dedim. “Reverans pek tarzım değil.”

Komik bir şey söylememiş olmama rağmen Aarya güldü.

Felix de İngiliz aksanıyla, “Öğle yemeği için planınız yoksa bize katılabilirsiniz,” dedi. Fakat yüz ifadesi hâlâ gergindi, hatta tuhaftı. Aarya’yla onun tavırları o kadar farklıydı ki arkadaş olduklarına inanmak zordu.

“Ah, teşekkürler,” dedim. Nihayet normal bir karşılama. “Harika olur.”

Hemen ardından Aarya’yla Felix, tek bir kelime daha etmeden, başlarıyla kısa bir selam verip uzaklaştılar. Ah, *aşırı* normal bir karşılama değildi belki ama kesinlikle şimdiye kadarki etkileşimlerim arasında en dostane olanıydı.

Layla’ya döndüm ama yüz ifadesi eskisinden de soğuk bir hal almıştı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum ve muhafız başını hafifçe bize doğru çevirdi.

Layla hızlı adımlarla yüksek tavanlı fuayeden çıkıp bir koridora girdi. Yolun yarısında durdu, yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridorun iki ucunu da kontrol etti. Alçak sesle, “Aarya bir... O bir Çakal,” dedi. Hiçbir şey anlamayarak yüzüne baktım. “Ama İngiliz, öyle değil mi?”

Layla başını iki yana salladı. “Nerede büyüdüğünü kimse bilmiyor. Aksan taklidinde kusursuzdur. Okulun en iyisidir.”

Layla’ya bakakaldım. “Az önce bana biriyle ilgili özel bir bilgi mi verdin sen?” Gülümsemekten kendimi alamadım.

“Sana Aarya’nın Çakal Hanedanı’ndan olduğunu söyledim ve daha önceki analizime verdiğin tepkiye bakılırsa, artık İtalyan olduğunu söyleyebilirim.”

“Ben...” Tam olarak olmasa da tahmininin doğru olduğunu söylemek üzereyken kendimi tuttum –annem İtalyan, babam Amerikalıydı. Çakal Hanedanı mı? Bu isim tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. “Çakal olması ne anlama geliyor?”

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Sana şunu yapmaktan *vazgeç* demiştim.”

Çenemi kapadım, ne cevap verirsem vereyim hata yapacağımdan emindim.

Layla, “Aarya’ya karşı koyacak kadar iyi değilsin,” dedi. “Ve aptallığınla hepimizin canını yakacaksın.”

Derin bir iç geçirdim. “Şu an gerçekten sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Soru sormama izin vermiyorsun. Neler olduğunu bilmediğimi söylediğimde de bana bağıríyorsun. Aarya’dan hoşlanmıyor olabilirsin, onu anladım, fakat beni öğle yemeğine davet etmesinde kötü bir yan göremiyorum. Birden fikrini değiştirip açıklamaya karar vermediysen yani.”

Layla bana uzun bir süre dik dik baktı. Sanki bana bir soru sormak istiyor gibiydi. Sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp eskisinden de hızlı bir biçimde yürümeye başladı.

“Layla?” diye seslendim arkasından.

“*Düşünmem lazım,*” dedi ve yetişmek için adeta peşinden koşmak zorunda kaldım.

Sonraki bir saat boyunca mecbur kalmadıkça Layla benimle tek kelime konuşmadı.

Beş

Layla, bir adım önümden, kraliyetin ziyafet salonları örnek alınarak tasarlanmış gibi görünen yemekhaneye girdi. Üç masa vardı. Mekânın girişinde, yirmiye yakın sandalyesi olan masa, yükseltilmiş bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Her birinde en az ellişer sandalye bulunan iki de uzun masa mevcuttu ve her ikisi de diklemesine platformdaki masaya bakıyordu. Kestane rengi kadife sandalyeler ip gibi dizilmiş, masalara bir ergen sü-rüsüne asla uymayacak bembeyaz ve tertemiz örtüler serilmişti. Ladin dallarından ve beyaz çiçeklerden süsler masalara konmuştu ve tavandan gerçek mumlar takılmış dövme demirden şamdanlar sarkıyordu.

Eğitmenler, platformda bulunan masadaki yerlerini alınca, öğrenciler de sessizce ve kibarca kendi yerlerine geçtiler. Salona mırıltı seviyesinde bir sohbet sesi hâkimdi, bunun okulumun yemekhanesindeki kargaşayla alakası dahi yoktu. Layla'nın peşinden masaların ortasına doğru yürüdüm. Herkes için porse-len tabaklar ve sadece filmlerde olduğunu düşündüğüm, henüz parlatılmış gümüş çatal bıçaklardan bir servis kullanılmıştı. Pahalı görünen servis takımlarına sersemlemiş bir halde baktığım sırada biri bana seslendi. Başımı kaldırıncı masanın diğer ucundan bana gülümseyen Aarya'yı gördüm.

Aarya, "Otur, otur," dedi ve Felix bir sandalye çekti.

"Layla," dedim. "Sen de bize katılmak..."

"Hayır," deyip yürümeye devam etti.

Benden uzaklaşırken Layla'nın arkasından baktım.

Aarya, "Bu kadar endişelenme. Layla zaten hepimizin yerine yeterince endişelenir," dedi.

Felix'in benim için çektiği sandalyeye oturdum. Layla'nın peşinden gitmediğim için kendimi tuhaf hissetsem de kısa süreliğine ayrı kalabileceğimizden de gayet emindim.

Yanıma oturan Felix'e, "Teşekkür ederim," dedim.

"Okulda herkes senden bahsediyor." Aarya kızarmış karnabahar ve havuçla dolu birkaç kâseyi ve bir tepsi lazanyayı bana doğru itince memnuniyetle kabul ettim. "Tabii kimse senden bahsedildiğini sana söylemez."

Kızıl renkteki uzun rastalarını örerek Mohawk gibi başının ortasında toplamış bir kız dönüp Aarya'ya baktı.

Aarya, "Ne var?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Kız başını iki yana sallayıp bakışlarını yemeğine çevirdi ama zerre korkmuş görünmüyordu. Aslında, tahmin yürütmem gerekseydi, Aarya'yla arkadaş olduklarını söyleyebilirdim. Tuhaf olan, Aarya gibi cesur ve rahat bir kızın arkadaşlarından birinin aşırı ketum diğerinin aşırı gergin olmasıydı.

Felix bardağıma su doldurdu ve bu kadar yakınında durduğumdan yüzündeki yara izinin dümdüz bir çizgi şeklinde olduğunu fark ettim, bıçak ya da kılıç kesigi gibiydi – insanın çocuk kitaplarındaki bir korsanda veya bir şövalyede görebileceğini hayal ettiği türden bir yara iziydi. Ayrıca soluk bir izdi, sanki uzun yıllardır yüzünde bu yara izini taşıyor gibi görünüyordu. Yoksa daha çocukken biri yüzünü ikiye bölmeye mi çalışmıştı gerçekten?

"Çok tuhaf," dedim. "Konuşmak şöyle dursun, kimse yüzüme bile bakmadı neredeyse."

Felix, "Alenen dostane tavırlar sergileyen bir topluluk değiliz," dedi, böyle olmasını tercih eder gibi.

Aarya, “Kendi adına konuş,” dedi. “Ben tam kafa dengiyim.”

Felix kaşını kaldırdı. “Salondakilerin yarısı buna katılmayacaktır, bahse girerim.”

Aarya ağzı doluyken, “Dedi gri ve yağmurlu bozkırların hüznünlü beyi,” diye cevap verdiği an bu bir taklit olsa bile Felix’in İngiliz aksanının gerçek olduğunu düşündüm.

Felix, bakışlarıyla onu uyardı.

Aarya, “Tamam, tamam,” dedi boyun eğen teatral bir sesle. “Hüzünlü *değilsin*. Kahkaha tufanıdır, evet. Senin yanıdayken kimse kendini tutamaz. İzinden yürünmeli ve...”

Felix daha sert bir tonla, “Aarya,” dedi ve omuzlarını daha da dikleştirdi.

Aarya güldü. “Suratının halini görmen lazım, dostum.”

Bir parça sarımsaklı ekmek alırken önce birine sonra diğerine baktım. Bu okul fena halde şaibeli olabilirdi ama yiyecekler acayip iyiydi.

“Eee... November,” dedi Aarya. “Kendinden bahsetsene.”

Gülümsedim. “Bunun buranın bir numaralı kuralı olduğunu sanıyordum –kendinden bahsetmemek.”

Aarya, “Gerçekten bir an bile kişisel hiçbir şey paylaşmadığımıza inandın mı yani?” diye sordu. “Kimsenin kulak asmadığı diğer kural ne biliyor musun? Sevgili olmak yasak.”

Az kalsın ağızımdaki elma sırasını püskürtüyordum. Aarya kahkaha attı, hem de etraftaki öğrencilerden bazılarının bakışlarını üzerimize çeken türde bir kahkaha.

“Tamam, o zaman, neyse ki yakında eve gideceğim,” dedim.

“Eve mi?” diye sordu Felix.

“Tatilde,” dedim.

Aarya ve Felix çaktırmadan bakışınca aralarında bir tür anlaşma yaptılar gibi göründü. Uzun masanın diğer ucuna, Layla'ya baktım ve buradan kalkıp yanına gitsem mi diye düşündüm.

Aarya, "Burada ilk zamanlar zordu," dedi. "Aslında herkes için bir alışma süreciydi. Yani, hepimizin bir süredir burada olduğunu düşünürsek. Ama sen, kaç yaşındasın, on yedi falan mı?"

Omuz silkerek sorusunu savuşturdum. "Buraya göre feci yaşıyım sanırım."

Felix bir parça ekmeği domates sosuna batırıp başını iki yana salladı. "Mesele o değil, şimdiye dek, bu kadar geç gelen ilk öğrencisin. Ne dolap çevirdin? Çok pahalıya patlamıştır." Tonlaması ve duruşu, onu daha da dikkatli incelememe yol açtı. Daha önce münazara kulübü gediklisi gibi tuhaf tavırlar sergilerken bir yandan da çekici bir korsan gibi görünen biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Aarya başıyla onayladı.

"Ben..." Hiçbir zaman çok paramız olmadığını söylersem, ailemden bahsetmiş olacaktım. Bilmiyorum dersem de içinde bulunduğum durumdan nasıl da bihaber olduğum ortaya çıkacaktı. Lanet olsun. Burada sohbet etmek mayın tarlasında yolunu bulmaya çalışmak gibiydi.

Sessiz kalışıma dikkat çekmemek için güldüm. "Sır, sırdır," dedim. Göz ucuyla, rastalı kızın belli belirsiz tebessüm ettiğini fark ettim. "Yeter bu kadar benden konuştuğumuz. Sen kendinden bahsetsene, Felix? Bu arada ismindeki *e* harfini vurgulu söylüyorsun, İngilizsin sanırım?" Bir nefeslik ara verdim. "İsmi-nin 'şanslı' veya 'başarılı' anlamına geldiğini biliyor muydun? Aarya, sesin ismin de esasen Tanrıça Durga'nın Sanskritçesi ve pek çok ülkede kullanımı hâlâ yaygın." Adının kökeniyle ilgili hatırladıklarımı tazelerken parmaklarımla masaya vurdum. "Yine de Sanskritçe ölü bir dil, Aarya isminin hem erkeklere

hem kızlara verilmesi de cabası. İsmnin bu kadar değışken olması ne tuhaf, tıpkı aksanın gibi. Belki de lakaptır, olabilir mi?”

Aarya abartılı bir yavaşlıkla ellerini çırpıp kahkahalara boğuldu, etraftaki öğrenciler bize dik dik bakmaya başladılar. “Bak sen! Bu kızı sevdim.”

Lazanyadan bir ısırık aldım.

Bir erkek sesi arkamdan, “November,” dedi. Dönüp bakınca duruşu rahat olsa da ok gibi bakışlarıyla tam karşımda duran Ash’i gördüm. Siyah saçları derli topluydu ve kirpikleri benimkilerden daha uzundu.

Aarya, “Ah, Ash, bas git,” dedi. “Tam eğlenmeye başlıyorduk.” Ellerini hızla masaya vurunca birkaç tabak takırdadı. Rastalı kız bakışlarını ona çevirdi. “November’ı alıp götürürsen, şu sefile...” Eliyle kızı işaret etti. “Ve İyor’a¹ mecbur kalırım.” Başıyla Felix’i gösterdi.

Ash, tavrı böyle buz gibi olmasa sevimli sayılabilecek bir sesle, “Oyununuzu –pardon eğlenenizi– böldüğüm için üzgünüm ama November’ın tamamlaması gereken bir tanıtım turu var ve öğle yemeği bitmeden yola koyulsak iyi olacak,” dedi.

Aarya alaycı bakışlarla onu süzdü ama ne o ne de Ash gergin görünüyordu. Felix ve ben ise cidden asabi bir enerji yayıyorduk.

Aarya, “Ne yapmak istediğini niçin November’ın kendisine sormuyoruz?” dedi ve bana baktı. “Attığın her adımı hesaplayan bu dilbaz hırsızla تنها koridorlarda dolaşmayı mı yoksa burada kalıp bizimle yemek yiyip gülmeyi mi tercih edersin?”

Ash, “Ah, Aarya, bıçağını kaybettin diye hâlâ terslenmiyorsun, değil mi?” deyince tüylerim ürperdi. Ne kadar kibar bir sesle konuşursa, kulağa o kadar ciddi geliyordu.

¹Winnie the Pooh adlı çizgi filmdeki depresif eşek: Eeyore

Aarya öyle bir hızla ayağa kalktı ki sandalyesi geriye savrulurken tiz bir ses duyuldu. Tane tane konuşarak, "Ah, Ashai," dedi. "Şu çalışkan ikizin öyle planlı, öyle tahmin edilebilir ki... Ne zaman istesem elimle koymuş gibi bulabileceğim biri varsa o da sevgili Layla'dır." Mükemmel bir Mısır aksanıyla bunları söylerken bakışlarındaki tehdidi gördüm.

Beyaz kumaş peçetemi masaya bıraktım. "Peki, kim her zaman Layla'yla birlikte biliyor musun? Ben. Oda arkadaşı. Yaş sınırını aşip bu okula yarıyıl da girebilen kişi. Kim bilir hiçbirinizin yapamadığı daha neler yapabilirim."

Masadan kalkmak için sandalyemi itmeye yeltendim ama Felix tutup beni aniden geriye çekti. Kulağımın dibine yanaşıp, "Biliyorum," dedi fısıldayarak.

Kalbim hızla atmaya başladı. "Anlamadım?"

Ama Felix hiçbir şey söylememiş gibi davrandı.

Uzaklaşmak için bir adım attım ama Ash beni durdurdu.

"Ceplerini kontrol et, November," deyince hemen kontrol ettim. Harmanimin cebinden bir salata çatalı çıkardım. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hiç iyi bir şey olmadığını hissettim. Ash çatalı elimden alıp masaya fırlatınca madeni bir ses yankılandı. Aarya bana bir öpücük attı.

En başta Layla'yı dinlemediğim için duyduğum derin pişmanlıkla onlara sırtımı dönüp Ash'in peşinden yemekhaneden çıktım. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz konuşmaya başladım. "Bu da neydi böyle?"

Ash, "Yemekhaneden herhangi bir şey almak kurallara aykırıdır, özellikle de silah olarak kullanılabilecek çatal bıçakları almak," deyip bana keskin bir bakış attı. "Her yemekten sonra mutfak çalışanları çatal bıçakları sayarlar. Kayıp bir çatal, tüm okulun aranmasına sebep olabilir."

"Ama ne zaman..."

Ben sorumu tamamlayamadan Ash, “Felix sandalyeni çektiği zaman,” diye cevap verdi.

“Yani bana tuzak mı kurdular?”

Ash, duyduklarımı sindirmemi izledi ve tam o an onunla baş başa kaldığımı fark ettim.

Koridorun iki ucuna da baktım. “Layla gelmiyor mu?”

“Hayır. Yemeğini yiyor.”

“Biz...” diye söze başladım. “Bana etrafı göstermek istemedi mi?”

Ash gülümsedi ve ben istemsizce yemekhaneye doğru bir adım geri çekildim. “Yapma dediği halde Aarya’nın yanına oturmayı seçtin.”

“Belki de biz...” Onunla gitmemek için mantıklı bir sebep bulamadım.

“Layla’nın pek çok şeye *gücü yeter*,” derken ‘gücü yeter’ kısmını bastıra bastıra söylediğinde Aarya’nın tehditlerine kulak asmamamı mı yoksa Layla’yı savunmanın bana düşmeyeceğini mi ima ettiğinden emin olamadım.

“Hiç şüphem yok,” dedim.

Ash dünya umurunda değilmiş gibi sakın adımlarla koridor-da yürümeye başladı.

Yürürken göz ucuyla onu izledim. Layla’yı savunmam gerekmediğini düşünse bile, savunmuş olmamın da bir önemi vardı, öyle değil mi?

“Bana bir şey sormak istiyorsan, sor,” dedi ipek gibi yumuşacık bir sesle.

Kaşlarımı çattım. Bana bakmıyordu bile ama her hareketimi anlıyor gibiydi. “Aarya konusunda endişelenmeli miyim?”

“Evet,” dedi. “Ama sırf bu konuşma yüzünden değil. Aarya’dan ilgi görmek genellikle kötüye işarettir. Sana ne dedi? Anlamana yardımcı olabilirim belki.”

"Aslında, tam çıkmadan önce, Felix fısıldayarak, 'Biliyorum,' dedi."

Ash başıyla onayladı. "Ya sana kim olduğunu bildiğini, bilmesini istemediğin bir şeyi bildiğini söylüyordu ya da muhtemelen çatalı cebine atabilmek için seninle dalga geçiyordu."

"Pekâlâ, kim olduğumu bilmesine imkân yok çünkü onunla daha önce hiç karşılaşmadım," dedim.

Ash şüpheli görünüyordu. "Uzun zamandır duyduğum en saf mantık bu. Aileni tanıdığı için kim olduğunu biliyor olabilir ya da bir şekilde bu okula geleceğini öğrenmiştir. Burada, insanların senin kim olduğunu tahmin edebilmelerinin pek çok sebebi vardır ve daha önce karşılaşmamış olmanızın bununla hiçbir ilgisi yoktur."

Bir an ona bakakaldım. Ona, diğer öğrencilere hiç benzermediğimi ve buradaki insanların beni tanıyor olabilecekleri konusunda fena halde yanıldığını söylemek istedim, fakat bunu yaparsam sadece kendimle ilgili bir şeyleri açık edeceğimden emindim. "Buraya geleceğimi ne zaman öğrendiniz?"

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Layla, geldiğin gece öğrendi, buraya gelmeden birkaç saat önce."

Koridorun ucuna bakıp cevabını anlamaya çalıştım. Bu cümleden yalnızca okulun geleceğimden haberi olduğunu anlıyordum ki elbette olacaktı. Öylece kapılarına bırakılmış olsam beni alacaklarına inanmak çok zordu. Yine de bu cümle, ne zamandır bildiklerini ve babamın benden neler sakladığını açıklamıyordu.

Ash, "Aarya başka bir şey söyledi mi?" diye sorunca düşüncelerimden sıyrıldım.

"Okula neden bu kadar geç başladığımı anlatmamı istedi."

Bir kapının önünde durdu ve nedense eğleniyor gibi göründü gözüme. "Hep doğruyu mu söylersin sen?"

Harika, buna nasıl cevap vermeliydim? “O delici bakışlarını insanların üzerine diker misin hep?”

Güldü ama gevşemedi.

Bir an kadar kapının önünde dikildik. Kapının sürgüsüne uzandım ama o benden önce davrandı.

Geçmem için kapıyı tuttu. “İleri seviye öğrencilerin salonu.” Eliyle tüm odayı işaret etti.

Omuzlarım hafifçe gevşedi. Gürül gürül yanan şömine, piyano, içeriye bolca ışık girmesini sağlayan devasa bir pencereyle, şimdiye dek gördüğüm en sıcak yer burasıydı. Şöminenin etrafında rahat kanepeler ve çalışma masalarının yanında ayak uzatılacak puflarıyla büyük koltuklar bulunuyordu. Okulun her yeri gibi burası da son derece abartılıydı ama aynı zamanda yaşanmışlığı vardı.

Doğruca, bu şatoda gördüğüm diğer tüm pencerelerden daha büyük görünen pencerenin önüne gidip elimi soğuk cama dayadım. Aşağıda, meşe ağaçlarından gölgeğin aralıklarından benek benek dökülen güneş ışıklarının altında bir avuç inek tembelce otluyor ya da uyuyordu. Bana, Emily’nin erkek arkadaşı Ben ve ailesinin beslediği inekleri hatırlattılar.

Emily’yle, elle boyanmış kapı numaralarının seçildiği tuğladan ön cepheleriyle Viktorya tarzı evlerin tipik bir Connecticut kartpostalı gibi görüldüğü Pembroke kent meydanına girdik. Cumartesi günü öğleye doğruydı, insanlar köpeklerini gezdiriyor, meydanın ortasındaki pazar yerinde alışveriş yapıyor ve antika dükkânındaki hazineleri inceliyorlardı.

Emily’ye, “Bugün Ben’le, bu kadar önemli ne planınız var da sinemaya gelemiyorsun?” diye sordum.

Bana bakmadan omuz silkti. “Çok da önemli bir şey değil. Onun evinde vakit geçireceğiz.”

Pembroke’un en iyi lokantası olmakla övünen Lucille’in Yeri’nin önünde durdum. “Önemli değil mi? Son iki haftadır Ben’le

ilgili insanın aklına gelebilecek her ihtimalden bahsedip beni sık-boğaz eden kız mı söylüyor bunu?"

"Sanırım bana göstermek istediği bir şey var."

"Ne?"

Emily'nin yanakları hafifçe kızardı. "Boş ver."

Sırıttım. "Sutyenin kopçasını açma becerisi mi?"

Bu defa yanakları kıpkırmızı oldu, pis pis sırıtmaktan kendimi alamadım. "Hayır, geri zekâlı. Daha beni öpmemi bile, biliyorsun."

Muzırca kaş göz yaptım. "Tahminlerime devam edebilirim."

Etraftaki insanlara göz gezdirdi, hepsini tanıyorduk, düşman gibi baktı bana. "Etmesen iyi olur."

Düşünceli bir ifade takındım. "Hmmm, bir düşünelim. Belki de Ben Edwards senin..."

"Onunla süt sağmamı istiyor, tamam mı?" diye bağırdı.

Şaşkın bir halde ona baktım. "Dur biraz. Bakalım doğru mu anlamışım. En büyük kâbusu kirlenmek olan, geçen yıl ormanın ortasında mezuniyet için yakılan şenlik ateşine topuklu ayakkabılarıyla gelen Emily Banks, çiftlik işi mi yapacak?"

"Kapa çeneni," dedi. "Komik değil." Ama sırıtıyordu.

"Maalesef aynı fikirde değilim," derken attığım kahkaha kelimelerini titretti.

Emily kendine hâkim olmaya çalıştı ama başaramadı ve tam o an ikimiz de katıla katıla gülmeye başladık.

Lucille lokantanın kapısını açıp, "Siz ikiniz, kapımın önünde ahmak gibi davranıp müşterilerime engel olmaya devam mı edeceksiniz yoksa içeri girip çilekli kurabiye mi yiyeceksiniz?" dedi. Gevşekçe örülmüş kır saçları omzuna dökülmüştü.

Emily, "Çilekli kurabiye!" diye ciyakladı.

Lucille çaktırmadan sırtıttı. Emily'nin büyükannesi olduğundan, çilekli kurabiyenin onun en sevdiği tatlı olduğunu gayet iyi biliyordu. "İçerisi buz gibi olmadan girin hadi." Bizi dükkânın içine itekledi.

"Bizi özledin mi?" diye sorup onu yanağından öptüm.

En sevdiğimiz masaya, pencere kenarına bizi götürürken, "Hemoroidleri özlediğim kadar," dedi ve masanın üzerindeki REZER-VE tabelasını kaldırdı.

İneklere bakarken Ash'in beni izlediğini hissediyordum. "Layla, bu okulun eğitimine uygun bir ön hazırlıktan geçmediğini söyledi."

Tebessümüm silindi, hemen odayı gözden geçirdim. Tek kapı vardı, o da az önce içeri girdiğimiz kapıydı. "Layla rol yaptığımı da düşündü."

"Yaptın mı?" diye sordu, ezici bakışları daha da yoğunlaştı.

Omuz silkip rahat görünmeye çalışarak tekrar pencereden baktım ama kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

"İlginç," dedi.

"İlginç olan ne?" diye sordum 'ne' kelimesini vurgulayarak.

"Hazırlıksız olman," dedi.

Göz teması kurdum. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söyledin," dedi. "Hazırlıklı olsan ve hazırlıksızmış gibi stratejik davransan, dikkatimi asla bu gerçeğe çekmezdin. Rol yapmaya devam ederdin. Ayrıca seni sorguladığımda nabzın hızlandı ve gözlerini kaçırdın."

Kaygıyla kaşlarımı çattım. "Nabzımın hızlandığını nereden bilebilirsin ki?"

"Boynundaki damardan."

İçimdeki Emily'yi ortaya çıkarıp, "Boynumdan uzak dur," dedim.

Pis pis sırıttı. "Belli belirsiz de olsa başını salladın ki bu da cevabının 'hayır' olduğunu gösterir. Burnundan değil ağızından hızlı bir nefes aldın ve bu stres belirtisidir." Sustu, başımı kaldırmamı bekledi. "İsimlerle yapabildiklerin, bir araya getirip onlarla karşındakini tanımlaman yani, ben bunu beden diliyle yapabilirim."

"Bitti mi?" dedim, yaptığı analizden sonra tek bir kelime daha etmek istemiyordum.

"Kardeşimin oda arkadaşısın," dedi, görünüşte mutlu yüz ifadesi hiç solmuyordu. "Bana yalan söyleme, doğrusunu öğrenirim."

"Bu bir tehdit mi?"

"Gerekmedikçe, değil."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Bak ne diyeceğim, ben kantine dönüyorum."

"Yemekhaneye," diye düzeltti.

Nefes alınca göğüs kafesim normalden biraz daha fazla şişti ki bunu fark ettiğinden emindim. Pencereden uzaklaştım.

"Burada olmak hoşuna gitmiyor," deyince aniden durdum. Beni analiz etme kabiliyeti cidden çok sinir bozucuydu. "Herkes sürekli niyetini açık etmezsen, muhtemelen burayı daha çok sevebilirsin."

"Bu okuldaki herkes bu kadar ürkütücü olmasa daha çok sevebilirdim," dedim öfkeyle ve bunu duymak yalnızca daha da sırtıtmasına yol açtı. "Şöyle gülmeyi de bırak. Biri göz çıkaran şeyleri törpüleyecek olsa liste başında sen ve senin şu sinsiliğin olurdu."

Kahkaha attı, görünüşe göre verdiği tepkiye benim kadar kendisi de şaşırmıştı. Bir an için duraksadı. "Pek akıllıca değildi... Aarya'ya yaptığın."

Somurttum. "Kardeşini savunuyordum."

“Yaptığının bu olduğunu mu sanıyorsun?” Başını iki yana salladı ve yüz ifadesi ciddileşti. “Sorgulamadan sadakate meyl ettiğini Aarya’ya gösterdin. Bir günden daha kısa bir sürede, oda arkadaşınla bir takım olduğunuza inandığını da. Duygusal olduğunu ve çevrendeki insanları tehdit ederek senden karşılık alabileceğini kanıtladın. Hatta seni böyle incitebileceğini. Layla’yı savunmadın, hedef haline getirdin.”

Dişlerimi sıktım. “Sizin bütün meseleniz akıl oyunları. Hilekârlık. Neden biri beni incitmek *istesin* ki? Daha geleli bir gün oldu. Berbat bir okul burası. İki haftamın dolmasını dört gözle bekliyorum.”

Onu korkutmuşum gibi soğukkanlı tavrı birden kayboldu. “İki hafta mı?”

“Evet, tatile kadar.”

Yine bir şeyleri açık ettiğimi söyleyen bir bakışla, “Tatil...” diye tekrarladı.

Sormak istiyor muydum? “Bunu söylediğimde Aarya da senin gibi baktı bana.”

Ash ‘ohoo’ manasında bir ıslık çaldı. “Biz tatillerde eve gitmeyiz. Aarya senin bu okulun kurallarından ya da buranın kültüründen bihaber olduğunu artık biliyor.”

“Dur biraz. *Biz* dediğin Layla ve sen mi yoksa *tüm* öğrenciler mi?”

“Herkes,” dedi ve sanki biri odadaki tüm havayı çalıp gidi vermiş gibi oldu. “Tatiller –*bazen* yeni yıl tatili hariç *gerçekten* hiçbir tatil– kutlanmaz. Ve bu okuldaki herkes için yeni yıl tatili yılın farklı zamanlarına denk geldiğinden, burada hiçbir şeyi kutlamayız.”

Bu doğru olamazdı. Babam açıkça *birkaç hafta* demişti. Kent meydanındaki ışıklandırılmış ağacı, Pembroke Noel Korosu’nu, şehir tiyatrosunun her yıl sahnelediği o berbat oyu-

nu, Lucille'in ışıldayan menorasını², ev yapımı baharatlı elma şirasını ve taze tatlı çöreklerini özleyecektim. Alnımı ovuşturup dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazım düğümlendi. Hiç kimsenin giremediği bir dönemde bu okula girdiysem, hiç kimsenin çıkamadığı bir zamanda çıkabilirdim belki de. Ash üzüldüğümü fark etti ama ilk kez yüzüme vurmadı. Renkli bir yapboz küpüymüşüm gibi suratıma baktı. "Burada olmak istemeyen, bunu şeref saymayan kimseyle karşılaşmamıştım."

Küçümseyerek güldüm. "Buna inanmak çok güç. Burada kahkaha yok. Rahat tavırlar yok. *Eğlence* yok."

"Ah, elbette eğlence var. Sadece sen buna eğlence der misin bilemiyorum. Ya da buna ayak uydurabilir misin..."

Bir süre onu süzdüm. "Anlat bakalım."

Ağırdan aldı. "Bir bakalım... Cuma ve cumartesi günleri yat borusu gece on ikiye kadar çalınmaz. Gece on ikiyle on ikiyi on gece arasında muhafızlar nöbet değiştirir, böylece faaliyet alanlarının üçte ikisi kapanır. Başarabileceğini düşünüyorsan, yarın gece sarmaşıklı avluda buluş benimle."

Yüzünü inceledim. Ağaçlara tırmanmak için gizlice dışarı mı çıkacaktık? Bir dolap çevirdiğini anladım. Sarmaşıklı avluya nasıl hayran kaldığımı Layladan öğrenmiş olmalıydı.

Gülümseyerek, "Ya da buluşmayalım," dedi.

Bu fikrin ne kadar hoşuma gittiğini saklamaya çalıştım. "Sana neden güveneyim ki?"

"Güvenmemelisin."

Homurdandım.

"Ama tahminime göre buraya hazırlıksız geldiysen, bazı soruların olmalı."

Göz ucuyla ona baktım. Kahretsin, çok iyiydi. "Bu soruları cevaplayacağını mı söylüyorsun?"

²Yedi kollu şamdan. Yahudilerin dini sembolü.

Kapı aralandı ve Layla neredeyse hiç ses çıkarmadan zarif adımlarla içeri girdi.

Göz açıp kapayana dek Ash'in tavrı değişiverdi. Sanki az önce hiçbir şey konuşmamışız gibi benden uzaklaşıp tembelce pencereye yaslanmıştı.

Layla, "Selam, Ash," deyip çam iğnelerinden yapılmış örgüyü havaya kaldırdı. "Bir sıfır."

Altı

Yatağıma uzanıp saç örgümün ucunu çekiştirdim. Komodininin üzerindeki mumun alevi titreşince odanın tavanındaki gölgeler çizgi filmlerdeki hayaletler gibi hareket etti.

İkinci kez, kendi kendime yüksek sesle, “Hiçbir şey anlamıyorum,” dedim.

Babam bu okulu mutlaka biliyor olmalıydı çünkü anladığım kadarıyla insan buradan ya haberdardı ya da bihaber. Yaşım sınırın üzerindeyken buraya girmiştım. Ayrıca Jo Teyzeye yardım ederken beni gönderebileceği diğer tüm yerleri bir kenara itip burayı seçmişti.

Ama yemin ederim, tam olarak güvende kalmanı sağlayacak kadar şey biliyorsun, demişti. Bilmediğimi düşündüğüm bir şey mi biliyordum? Bunun bir sınav olması, açık havada oynadığımız strateji oyunlarının daha gelişmiş bir uyarlaması olması muhtemeldi ama endişelenmekten kendimi alamıyordum –Jo Teyze ve babam için ve yüksek ihtimalle burada olduğum için.

Yan döndüm. Blackwood, çalışma odasındaiken ima ettiğinde, babamın burada okumuş olması pek mümkün gelmemiştir ama artık o kadar da emin değildim. Hem burada okuduysa o zaman Maine’de büyümüş tipik bir kasaba çocuğu olduğundan bahsettiği tüm hikâyeler tamamen zırva mıydı? Babam, ömrüm boyunca bana yalan mı söylemişti? Düşüncesi bile alt üst olmama yetti. Ama Jo Teyzenin başına gelen her şeyi çözme konusunda söyledikleri doğru olduğu sürece, Maine

yalanına inanabilirdim, hatta pek çok şeyle baş edebilirdim. Fakat hemen yardımlarına koşamayacağım bir haldeyken, ailemin büyük tehlike altında olması, bunların dışında kalıyordu.

Yataktan kalkıp kapımı açtım. Layla açık gri renkteki kadife kanepeye oturmuş, bacaklarını altına almış halde kitap okuyordu. Saate baktım, gece yarısına on dakika vardı, kapıya yöneldim. Yarın gece gizlice dışarı çıkacaksam, ne gibi engellerle karşılaşabileceğimi öğrensem iyi olurdu. Demir sürgüye dokundum.

Layla kumaş kaplı kapağı yıpranmış, altını rengi yazıları solmuş kitabından başını kaldırdı. "Yat borusu ötelі çok oldu."

"Sadece koridora çıkıyorum."

"Mimlenmek istemiyorsan çıkma."

"Mimlenmek mi?"

"Yat borusundan sonra dışarı çıkmaktan, yasak bir bölgenin kilidini gizlice açmaya çalışmaktan, gece vakti bir perdeyi aralamaktan ve dışarı ışık sızmasına sebep olmaktan vesaire vesaire. Üç kez mimlenirsen sana istedikleri cezayı verirler."

"Ne gibi mesela?"

"Kimin verdiğiine göre değişir. Ama hep korkunç cezalar verirler."

Kardeşinin, yat borusundan *sonra* sarmaşıklı avluda buluşalım dediğini ona söylemeyi düşündüm, muhtemelen yirmi kez mimlenmeye eşdeğer bir suçtu bu.

"Layla?"

Okuduğu sayfaya parmağını koydu. "Efendim?"

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Sormamam gereken bir şey soruyorsam, cevap verme. Aarya konusunda haklıydın. Hata yaptım. Bir kez daha yanlış bir adım atmak istemiyorum."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı.

Derin bir nefes alıp kendime çekidüzen verdim. “Daha önce hiç... Çakal ailesinden biriyle tanışmadım ve şey... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... Bana *anlatabileceğin* bir şey var mı?”

Dudaklarını büzüp bir şeye karar vermeye çalışır gibi gözlerini kısarak bana baktı. “Sadece söylentilerin çoğunun doğru olduğunu söyleyebilirim. 1914’te Franz Ferdinand’ın şoförünün yanlış yöne dönmesiyle eşiyle suikasta kurban gitmesine ve Birinci Dünya Savaşı’nın başlamasına sebep olanın Çakal Hanedanı olduğundan yüzde doksan eminiz. 1453’te Constantinople şehrinin kapısının ‘yanlışlıkla’ açık bırakılmasında, şehrin teslim olmasında ve İmparator Constantine’in ölmesinde onların parmağı olduğundan da eminiz. 1666’da Londra’da bir ekmek fırınından yayılıp on üç binden fazla evi yok etmiş ve düzinelerce başka felakete sebep olmuş o ‘kazara’ çıkan yangından bahsetmiyorum bile. Çakalların yalnızca kargaşa çıkarıldığından bahsetmiyorum çünkü senin de bildiğin üzere hiçbirimizin Hanedanı mükemmel değil. Hepimizin bir sürü hatası var. Fakat Çakallar, Hanedanlar Konseyi’nden ziyade genelde kendi amaçlarına hizmet ederler. Pek çok ülkeye yayıldıkları için de onları tespit etmek daha da zordur. Her dili konuşur, her yere uyum sağlarlar. Hanedanlarının belirgin özelliklerine buradaki diğer tüm Hanedanlardan daha bağlıdırlar. Yanıltıcı. Yenilikçi. Kurnaz. Yapabiliyorlarsa başına bela açarlar.”

Donup kaldım, sırf Layla, Aarya’nın Birinci Dünya Savaşı’nı başlatanlarla akraba olduğunu iddia etmesinden değil aynı zamanda az önce yaptığı tanımın zihnimde çan gibi çınlamasından ötürü. *Yanıltıcı. Yenilikçi. Kurnaz.* İşte şimdi Çakal Hanedanı’nı tam olarak nereden duyduğumu hatırlıyordum. Annemden. Elimin altındaki sürgü yerinden oynayınca geriye sıçradım. Kapı açıldı ve tam karşımda kaşının üzerinde X şeklinde bir yara izi olan muhafızı buldum. Beni görünce gözlerini belli belirsiz kıstı. Birkaç saniyeliğine birbirimize baktık, tam ben ağzımı açıp neyin peşinde olduğunu sormak üzereydim ki tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Soran gözlerle Layla'ya baktım ama çoktan kanepeden kalkmış yürümeye başlamıştı. "Giyin. Çabuk!"

Koşarak odama girdim ve giysilerimi yerden aldım. Giyinmem bir dakika sürdü ama yine de Layla açık kapının önünde saatlerdir bekliyormuş gibi dikiliyordu.

Harmanimi bana fırlattı, peşinden tüm hızımla öğrencilerin dışarı akın ettiği açık kapılarla aydınlanan koridora çıktım. Neler olduğunu Layla'ya sormak istedim ama cehaletimi herkese ilan etmenin âlemi yoktu. Diğer kızlarla birlikte bizim koridordan üç kat aşağı inip sarmaşıklı avluya giden fuayeye vardık. Bu, binanın güney kısmındaki, kalkanlarla şövalye heykelinin bulunduğu fuayenin aynısıydı, sadece burada iki meşale ve rengi solmuş birkaç işlemeli duvar halısından başka hiçbir şey yoktu.

Kızlar bağdaş kurup U şeklinde dizilerek oturmuşlardı, Layla'yla ben aralarına en son katılanlardık. Hızlıca saydım, benimle birlikte yirmi beş kız vardı. O halde sadece ileri seviye öğrenciler buradaydı belki de?

Aarya U düzeninin karşı kolunda oturuyor, kızıl rastalı sessiz arkadaşı harmanisinin etekleriyle oynarken, o' bana pis pis sırıtıyordu. Çocukken annemle oynadığımız 'mış gibi' oyunlarıyla onun Hanedanının nasıl bir ilgisi olduğunu merak ederek ben de Aarya'ya baktım. En azından *ben* bu oyunların 'mış gibi' olduğunu düşünmüştüm hep.

Merdivenlerde beliren Blackwood, "Hoş geldiniz," dedi. Dün gece giydiği siyah fırfırlı gömleği, siyah spor ceket ve siyah pantolonu bu gece de üzerindeydi. Burada kimsenin giysilerinin değişmemesi çok tuhaftı. Saçları bile o aynı alın katili topuz şeklindeydi. Blackwood, "Bu gece odalarınızı aradığımızda aykırı bir durumun tespit edilmeyeceğinden eminim," dedi ve hepimizi süzdü. Herkes başıyla onayladı. Çatalı hatırlayınca yutkundum ve Felix'in bu gece arama yapılacağını bilip bilmediğini Layla'ya sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Bla-

ckwood, "Hepinizin bildiği gibi, aramızda yeni bir öğrenci var," deyip bana baktı. "Bu yüzden bir strateji oyunu oynarız diye düşündüm." Ağırlığını diğer ayağına verip o gergin tebessümünü takındı. "Sık sık bu okulun en iyi öğrencilerinden bahsediyoruz... Başarılarından ve hayranlık uyandıran becerilerinden. Ama hatalarına nadiren değiniyoruz." Bir an için duraksadı. "Yirmi beş yıl önce, bu okulda, dördüncü yılında her bir gece yarısı stratejik meydan okuma seansını kazanan bir kız vardı. Her. Bir. Seans. Fakat ilginç olan, ilk üç yılında o kadar çok kaybetmişti ki onunla eşleşenler gözlerini devirirlerdi. Bunu nasıl açıklarsınız?"

Aarya, "Üç yıl boyunca diğerlerinin stratejilerindeki kusurları stratejik bir biçimde tespit etti," dedi, İtalyan aksanıyla konuşuyordu. "Yeterli bilgiyi toplayınca, istediği gibi yönlendirilebilir, insanların güçlü ve zayıf yanlarının haritasını oluşturabilirdi. Ayrıca herkes kaybedeceğini varsayarken kazanması da insanları şaşırtmasını sağlıyordu."

Blackwood, "Çok doğru," dedi. "Doğru gözlemin sayısız faydası vardır. Örneğin Ines, pek çoğunuzun gözden kaçırdığı detayları yakalar." İltifatı duyunca belli belirsiz irkilen, Aarya'nın sessiz arkadaşına baktı.

Aarya'nın diğer yanında, Ines'e öfke ve kıskançlık dolu bir bakış fırlatan minyon bir kız duruyordu. Aarya bakınca kız hemen başını çevirdi ama kesinlikle aralarında bir şeyler dönüyordu. Blackwood, "Hepiniz sözlü iletişimdeki ve beden dilindeki ipuçlarını yakalama konusunda eğitimlisiniz," diye devam etti sözlerine. "Uсталıkla analiz ediyorsunuz ama hepinizin egosu da var. Gerçek gözlem yeteneğinizi, kazanma hırsınıza kurban edecek olursanız, çok şey kaçırsınız. O kız bu hataya düşmedi."

Ellerini arkasında kenetledi. "Şu örneği de düşünün: 1800'lerin ortasında, on iki yaşındaki Margaret Knight bir pamuk fabrikasında, işçilerden birinin yaralanmasıyla sonuçlanan bir makine arızasına şahit oldu. Bunun sonucunda o makineye koruyucu bir kılıf icat etti ve bu kılıf inanılmaz yaygınlaştı. Ne

yazık ki hiçbir zaman takdir edilmedi çünkü patent başvurusu için yaşı tutmuyordu. Fakat bu kılıfı icat ettiği sırada patenti düşünmüyordu. Mevcut sorunu düşünüyordu. Gerçekten muhteşem olmak istiyorsanız, faydasını direkt görmeyeceğiniz zamanlarda bile çözüm üretmelisiniz. Eski öğrencilerimiz hakkında başka ne gibi çıkarımlar yapabiliriz?”

Layla yanımda zarıfçe kıınıldandı. “Bir yıl boyunca her seansı kazanmak için diğer öğrencilerden bilgi toplamaktan daha fazlasını yapmak zorunda kalmıştır,” dedi. “Her bir öğrencinin düşünce biçimini bilmesi, sonra da onlardan farklı düşünmesi gerekmiştir. Hepimiz, karşımızdakinin bizim gibi davranmasını bekleriz, vurursak karşılık vereceğini, yardım edersek minnettar olacağını düşünürüz. Düşündüğümüz gibi davranmadıklarında da şaşırırız.”

Blackwood onaylayıcı bir ifadeyle Layla'ya baktı. “Leonardo da Vinci çalışmalarını tek bir alanla sınırlamadı. Sayacak olursak, sanat, anatomi ve mühendislik bu ilgi alanlarından bazılarıydı. Dünyayı mevcut haliyle değil, gelecekte olabilecek haliyle gördü. İnsanın uçabilmesi gibi fikirleri ele alırken de ilgi alanlarını birleştirdi. Hayal edecek kadar cesur olunca aynı sorunu çözmenin pek çok yolu olduğunu biliyordu. Yani evet, Layla, o kız da bunu yaptı. Kimsenin beklemediği şeyi tekrar tekrar yaptı ve herkes bir sonraki hamlesini bildiğini düşünürken o stratejisini tekrar tekrar değiştirdi. Bu okulun gelmiş geçmiş en olağanüstü derecede cesur stratejisti oydu.”

Yüz ifadelerine bakılırsa, diğer kızlar bu dersi epey ciddiye alıyorlardı. Hayranlık ve hırs diyebileceğim bir karışımdı. Blackwood'un söz ettiği kızın kimliğini bilip bilmediklerini merak etmeden duramadım.

Blackwood, “Pekâlâ, bu gecenin meydan okuma seansı başlasın,” dedi ve bakışlarını üzerime çevirdi. “Ayağa kalk, November.” Kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki Ash'in boynumda gördüğü damarın çılgın gibi seğirdiğine emindim. U düzeninin açık ucunda dikilen Blackwood, ona yaklaşmamı işaret etti.

“Arkanı dön.” Aarya hariç —o eğleniyor gibiydi— bana ifadesiz yüzlerle bakan diğer kızlara arkamı döndüm. Dünyanın dört bir yanından gelmiş gibi görünüyor olsalar da hepsinin yalnızca İngilizce konuştuğunu duydum. Birden şükran duydum. Konuşulanları anlamasaydım burası daha da kafa karıştırıcı olabilirdi.

Blackwood harmanimi çözerken, “Kurallar şöyle...” dedi. Harmani hışırdatarak yere düşünce gecenin ayazı giysilerimden içeri sızdı. “Işık yok, odadan çıkmak yok.”

Çabucak çevreme göz attım. İç avlu kapısının yanında, onun tam karşısındaki merdivenin en alt basamağında ve her iki koridor çıkışında birer muhafız vardı. Koridor muhafızlarının arkasındaki meşaleler ise çoktan söndürülmüştü. “Katılan her kızda şu mendillerden bir tane olacak.” Blackwood elindeki iki parça gri kumaşı havaya kaldırdı. “Arkanıza, pantolonunuzun beline sıkıştıracaksınız ve orada duracaksınız. Amaç, diğerinin mendilini çalmak. Önce davranan kazanır.”

Ah, dostum... Bir kez daha çevreme baktım, bu defa mekânı aklıma kazıdım. Merdiven tam arkamdaydı. Sağında bir duvar halısı, girişinde ise muhafızın dikildiği bir koridor vardı. Bir başka duvar halısı, duvarda bel hizamın biraz aşağısında bir yarık, yarığın yukarısında meşale yuvası, duvar halısı, kapı. Bu düzen —duvardaki yarık hariç— odanın diğer tarafında da birebir aynıydı.

Blackwood, “Bir kız daha lazım,” deyince Aarya’nın eli yukarı fırladı. “Geri kalan herkes olduğu yerde kalacak. November, senin eşin...” Bakışları herkesi taradıktan sonra Aarya’nın yanında oturan, Ines’e kıskanç bakışlar atan minyon kıza odaklandı. “Nyx olacak.”

Nyx, diye tercümeyle başladı zihnim, *Yunan gece tanrıçası, uykunun ve ah tabii ya ölümün annesi*. Belli belirsiz hayret ifadelerinden ve birinin sırtıtışından, kızın adının hakkını verdiğini sezdim. Harmanisini çıkarıp ayağa kalktı, yanıma gelip solum-

da durdu. Bana şöyle bir baktı ve kolay lokma olduğuma karar verdiğini anladım.

Nyx o kadar kısaydı ki boyu ancak omuzlarıma geliyordu ve bu kadar yakınında durduğumdan, gözlerini kedigözü gibi gösteren, kirpik diplerinden dışa doğru uzayan ince siyah çizgiyi seçebiliyordum. Blackwood hiçbir kişisel eşyaya izin vermediği için Nyx ya kendi makyaj malzemesini kendi yapıyor ya da göz kapaklarında dövme var diye düşündüm. Bu genellikle rakibimin kim olduğunu anlamak için başvurduğum yöntemlerden biri değildi ama yine de bu özel durumda makyaj bana onun her şeye bir çare bulan, inatçı ve başkalarına boyun eğmeyen biri olduğunu anlatıyordu.

Blackwood mendilleri pantolonlarımızın beline sıkıştırdı. Duvardaki yarığa bir kez daha baktım. Yerden yüksekliğinin, tam Nyx'in mendilinin hizasında olduğunu tahmin ettim. Blackwood ikimizin de elini tutup beni sağına, Nyx'i soluna çekti. Arkamızdaki muhafızlara başıyla onay işareti verince her ikisi de fuayenin iki yanındaki meşalelerin başına gitti. En yakınımdaki muhafız, X şeklinde yara izine sahip olardı. *Dostum, bu adam nereye gitsem peşimde.*

Her iki muhafız da uçlarında metal birer koni sallanan çubuklarla meşaleleri söndürdü. Oda karanlığa gömüldü, göz bağlama oyunu da karanlıktı. Gözlerim alışınca, daha aydınlık olmayacağını anladım, hiç pencere yoktu. Koridor tarafından sesler gelince muhafızların görev yerlerine geri döndüklerini düşündüm. Ortam rahatsız edici derecede sessizdi. Kimsenin soluk alıp veriş bile duyulmuyordu.

Blackwood, "Başla," deyip elimi bıraktı.

Kalbim ağzıma geldi. Karanlıkta olmak ve kâbus gibi bir korkuyu tetikleyen olası bir Yunan Ninja tarafından avlanmak başka hiçbir şeye benzemiyordu. Bu antrenmanda kendimi kanıtlayamazsam, bütün okul örümcekler deryasında bir sinek olduğumu anlayacaktı.

U düzeninin hemen dışına çıkana dek birkaç dikkatli adım attım. En uçta oturan kıza sürtünerek geçmiş olmalıyım çünkü geçerken vücudunun sıcaklığını hissettim. Botlarım taş zeminde hiç ses çıkarmadı. Sorun şu ki Nyx'in adımları da sessizdi. *Şu meşale yuvasına kadar gitmeyi başarabilirsem...*

U düzeninin etrafından dolanıp kızların arkasından meşalenin bulunduğunu düşündüğüm yere varana kadar yürüdüm. Dikkatle ellerimi uzatıp Nyx'in vücut ısını tespit etmeye çalıştım ama önüm bomboş ve soğuktu. *Burada hiçbir şey yok.* Duvara doğru bir adım attım ve ayak bileğim bir engele takıldı, büyük bir gürültüyle yüzüstü düştüm. Biri güldü, Aarya olduğuna bahse girebilirdim. Bu kız gerçekten sinirimi bozuyordu.

"Hile yapıyorsun, Aarya," dedim. Normalde hiçbir yere çarpmadan devam ederdim, ancak bu durumda diğer kızların ve Blackwood'un karanlıkta dolaşma konusunda kendi kendime tökezleyecek kadar beceriksiz olduğumu düşünmesine de izin veremezdim.

Aarya benimkinin mükemmel bir kopyası olan Amerikan aksanıyla, "Ne hilesi? Sakarın önde gideni sensin, ben ne yapayım," diye cevap verdi.

Bir kibrit sesi duyuldu ve oda aydınlandı. Blackwood bir mumu başının hizasında tutuyordu. "Yeter. Aarya, bu yarışta yerin yok. Olduğunuz yerde kalmanızı özellikle söylemiştim. Sana gelince November, sürprizlere hazır olmalısın. İnsanlar kurallara uymayabilirler. Bu yarışın adil olmakla ilgisi olduğunu mu sanıyordun?"

Hepimiz ona baktık —elinde benim mendilim, yüzünde böbürlenmek için değil yalnızca bir gerçeği belirtmek için seni haklayacağımı biliyordum der gibi bir sırıtişla yanımda dikilen Nyx dahil.

Hepsine lanet olsun. Sadece kaybetmekle kalmadım, aptal gibi görünmem de cabası oldu. "Bir kez daha deneyeyim," dedim.

Blackwood, "Kaybettin, November," dedi.

"Biliyorum. Ama az önce kazanmak için kaybeden bir kızın hikâyesini anlattınız," deyip gülümsedim. "Aarya'nın yardımı olmadan Nyx beni yenebilir mi, görelim."

Nyx, "Kimsenin seni yenmek için Aarya'nın yardımına ihtiyacı yok," dedi ve sadece önermiş olmama rağmen söylediklerimden rahatsız olduğunu anladım. Aksanına bakılırsa Yunan'dı, bahse girebilirdim. Herkes bakışlarını Blackwood'a çevirirken oda tamamen sessizdi. Blackwood bu fikri dilinde çevirir gibi ağzını oynattı, sonra başıyla üstünkörü bir onay verdi. Fikrini değiştirmeden hemen başlangıçta durduğum yere döndüm.

Blackwood mendillerimizi tekrar belimize sıkıştırdı ve Nyx'e bakınca, yanlış bir seçim mi yaptım diye sorgulamama yol açan, öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Olan bitenden sonra direkt üzerime geldi, diğer taraftan dolanmaya bile tenezzül etmedi. Blackwood mumu söndürüp odayı yeniden siyaha buladı. Kalbim üç kez hızla çarptı ve tam o an Blackwood elimi bıraktı.

Adımlarımı sessizce atmaya bile çalışmadan duvara doğru koştum. Ellerim taşa çarpınca kızlar kıkırdadılar. Yarığı bulmak için yüzeyi çabucak yokladım. *Yakaladım seni!* Yukarı uzanıp sönmüş meşaleyi yuvasından hızla çektim, var gücümle odanın diğer ucuna, oturan kızlardan uzağa fırlattım.

Meşale yerde yuvarlanırken hayret dolu iç çekiş sesleri duyuldu ve bunun üzerine ağır duvar halısının ucunu tutup hızla kendime doğru çektim. Ardından daha kuvvetli çekip koridorda duran X yara izli muhafıza ulaşacağını umduğum yöne doğru savurdum. Deri gıcirtısı duyulunca muhafızın kendini toparlamaya çalıştığını düşündüm ve hedefimi vurduğuma çok sevindim. Tüm bu gürültünün içinde, başımın üzerindeki boş meşale yuvasına iki elimle birden tutundum. Kızların fısıldadığını duyabiliyordum, bacaklarımı ellerimin olduğu yere, meşale yuvasının üzerine topladım. Dengemi sağlamak ve ellerimdeki

yükü hafifletmek için botlarımı dövme demirden halkalara sıkıştırdım. Demir şaşılacak derecede sağlamdı ve tutunmak çok kolaydı ama öyle olsa bile böyle baş aşağı bir şekilde uzun süre duramazdım. Blackwood odadakileri susturunca ister istemez gülümsedim: Babam hep, bir şeyi dikkat çekmeden yapamıyorsan kargaşa çıkar derdi.

Saç örgümü dikkatle dişlerimin arasına sıkıştırıp sağ kolumu aşağı saldı, duvardaki yarığı buldum. Beklemeye başladım.

Elimin çevresindeki havanın ısınması iki saniye sürdü. Nefesimi tuttum. Nyx *yine* doğruca peşimden gelmişti. Dostum, bu kız cidden oyun sevmiyordu. Peşindeyse, peşindeydi, bu kadar basitti. İkimizin başı birbirine bu kadar yakınken soluk alıp verişini duyamadığıma göre sırtı bana dönük olmalıydı. Elimi uzattım, boynunu hesap ederken yanıldığımdan, belinin biraz yukarısından tişörtünü tuttum. Çok şükür ki mendilin ucunu da yakalayıp parmaklarımla sıkıca kavradım. Çektim. Hayretle ciyakladı.

Blackwood bir mum yaktı, odadaki herkes solgun ışıktaki gözlerini kırıştırarak bize baktı. Çok şaşırdıkları yüzlerinden belliydi. Meşale yuvasından ayaklarımı indirip yere atladım.

Nyx gözlerini kıstı. Alçak sesle, “*İkinci turu kazanmak kaybetmek demektir,*” dedi.

Yüzüne karşı sııttım. “Fakat az önce, herkesin hatırında *en son galibiyetin* kaldığını konuşmadık mı biz?”

“Aferin sana.” Blackwood uzattığım elimdeki mendile bakıp başını salladı. Ses tonundan, biraz yumuşadığını sezdim, sanki artık beni okuldan atmaktan vazgeçmiş gibiydi.

“İlk turda ölürsen, ikinciye zaten kazanamazsın,” dedi Nyx, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse onu duyamayacaktım. Sırtıma yı kestim. Kararlı, odaklı, dolaysızdı ve benden hoşlanmadığı da gayet açıktı. Bu geceki seansı kazanarak yakın gelecekte bir şeyler kaybetmeyi garantilediğim hissine kapıldım.

Yedi

Perdeleri açınca ışık, benek benek içeri dökölüp yumuşak, sıcak bir aydınlık sunarak odamı doldurdu. Ama yerler buz gibiydi, çıplak ayaklarım yere değer değmez irkildim, çıkarıp bir köşeye fırlattığım çoraplarımı kapıp giymeye çalışırken resmen iki büklüm oldum.

Soğuk, uykumu tamamen açınca dün gece olanlar aklıma üşüşüverdi: Seans, Nyx'in tehdidi ve Layla'yla Çakal Hanedanı hakkındaki konuşmamız. Aarya'yı tarif ederken kullandığı kelimelerin tesadüf olmadığını düşünüyordum –yanıltıcı, yenilikçi, kurnaz ki bu kelimeler küçükken oynadığımız oyunlardan birindeki pelüş hayvan ailesi için annemin kullandığı kelimelerdi. Çocukça bir oyundu –en azından ben öyle olduğumu düşünüyordum. Annem, İtalya'dayken Jo Teyzeyle ikisinin annesiyle bu oyunu oynadıklarını söylemişti. Hayvan ailelerinin her birinin kendilerini tanımlayan üç kelimesi vardı, hepsi de birer ninni gibi aklıma kazınmıştı. Donup kaldım, midem altüst oldu. Dün gece farkına varmamıştım ama babam bu okula geleceğimi haber vermek için odama geldiğinde eski pelüş oyuncaklarımdan birini alıp, "Annenle oynadığın oyunu hatırlıyor musun? Siz onu oynarken asla aranızla giremezdim," demişti. Sonra da bu hatıraya, annemden söz açılınca hep yaptığı üzere, gülümsemişti. O zaman bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi...

Düşüncelerde kaybolmuşken odamın kapısını açtım ve neredeyse korkudan bayılacaktım. Kapının önünde, yirmilerinde görünen genç bir kadın, bir elinde yeni ütülenmiş giysiler, diğer

eli kapıyı çalmak üzere havada, öylece kalakalmıştı. Üzerinde kestane rengi yün bir elbiseyle bembeyaz bir... Bone miydi o? Yanaklarındaki doğal pembelik bana bir gülü anımsattı. "Sizi korkutmak istememiştim Bayan November," dedi. "Bayan Layla'nın isteği üzerine ekmek, reçel ve sabah çayını getirdiğimi söylemek için uğramıştım." Her bir ayrıntıyı aklına kazımaya çalışır gibi yüzüme baktı ama ifadesi okuldaki çocuklarla öğretmenlerin bakışları gibi tehditkâr değildi. Samimi ve meraklı görünüyordu.

Sanki nabzımı yavaşlatacakmış gibi elimi kalbime koydum. "Yok, yok. Korkmadım. Sadece kapıyı açar açmaz karşımda birini bulmayı beklemiyordum."

Hafif bir reverans yapıp kocaman gülümsedi. "Ben Pippa, Bayan Layla'yla sizin kâhyanızım. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda bana söyleyin lütfen," derken İtalyan aksanını fark ettim. Yanımdan geçip odama girdi, elindeki giysileri yatağımın ucundaki sandığın üstüne serdi.

Pippa, dedim içimden. Filippa'nın kısaltması olabilir... İtalyancada Philip isminin dişil hali, anlamı da... Atların dostu. İsmi onay ona uyduğunu düşündüm. Neşeli tavrı, açık havada, güneş ışıklarının altında olmayı anımsatıyordu. Yatağımı düzeltmeye başladığında, "Teşekkürler," dedim. "Ama bence gerek yok... Yani bence..."

"Hiç dert değil," deyip ortak alana çıktı, ben de peşinden gittim.

Layla kemerli pencerenin önündeki masaya çoktan oturmuştu, taze ekmeği görür görmez herkesi kucaklayasım geldi.

Gözlerimi kocaman açıp, "Aman tanrım, Pippa, günümü aydınlattın," dedim.

Sandalyeme yerleşip peçetemi hevesle kucağıma serdim.

Pippa gururla, "En taze somunu size getirdim," dedi. "Aşçı fırından çıkardığı gibi kaptım."

Ekmekten bir parça kopardım, serin sabah havasına buharı dağıldı. “Artık en sevdiğim insan sen olabilirsin.”

Pippa cevap veremedi. Layla keskin bir tonla, “Teşekkürler,” deyince bunun kibarca ‘çıkabilirsin’ demek olduğunu sezdirdim.

Bıçağımı altın sarısı tereyağına batırırken, “Evet, çok teşekkürler!” diyerek lafa karıştım.

Kapı kapandığı an Layla kaşlarını çatı.

Lokmamı çiğnerken, “Ne?” dedim.

Layla çayından bir yudum aldı. “Tanımadığın insanlara hep böyle samimi mi davranırsın?”

“Aslında... Evet,” dedim. Herkese haddinden fazla güvendiğimi söyleyen babam gibi konuştuğundan yakınabilirdim ama bu bir numaralı kuralı ihlal etmeme sebep olurdu.

“Pekâlâ, davranma,” dedi.

Peçeteyle ağzımı silip dikkatle yüzüne baktım. “Pippa sevimli görünüyor. Hem sence de hiçliğin ortasında, elektriğin olmadığı bir şatoda, bir avuç gizemli insanla ilgilenmek çok zor değil mi? Bir iki güzel söz iyi gelir, eminim”

Layla söylediklerime anlam veremiyormuş gibi duraksadı. “Tüm Teşkilat mensupları, Hanedanlarına bir şekilde hizmet eder, November. İstisnasız. Ayrıca, Pippa kendi istemediği sürece burada birkaç yıldan fazla kalmayacak.”

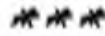
Lokmamı ağzıma atacakken elim havada donakaldım ve tüylerim ürperdi. Bu kelimeyi kesinlikle daha önce duymuştum. Kelimeyi normal ve doğal bir şekilde söylemeye çalışarak, “Yani, Pippa Teşkilat’tan mı?” dedim.

“Evet. Akademi’deki herkes Teşkilat’tan –profesörler, mutfak görevlileri, muhafızlar, hayvanlarla ilgilenenler. Teşkilat dışından birinin *buraya* girmesine izin vereceğimizi düşünmedin herhalde, değil mi?” Kuşkuyla bana baktı.

"Yok, hayır," dedim. Teşkilat'ın ne olduğunu bildiğimi düşünüp, üstüne bir de bu okuldaki *herkesin* Teşkilat mensubu olduğunu söylüyorsa, ben bu işin neresindeydim? Fincanına çay doldurup şimşekleri üzerime çekmeden kelimemin tanımını nasıl sorabileceğimi düşünmeye başladım. "Bu okulda hiçbir teknolojik eğitim yok." *Casuslar ve suikastçıların teknolojiyle arası iyi olmalıdır.* "Neden yok?"

Layla omzumu silkti. "Zaman kaybı. Burada sadece dört yılınız var. Teknolojik becerileri evde de edinebiliriz. Hem her Hanedanın bir teknoloji uzmanı varken, bu bir öncelik değil."

Teknoloji uzmanları, Hanedana zorunlu hizmet, Layla'nın dün gece bahsettiği Hanedanlar Konseyi ve buradaki öğrencilere her ne deniyorsa... Anlaşılan o ki Hanedanlar kendi kendini yöneten, bağımsız ve *güçlü* topluluklardı. Layla yüzüme tuhaf tuhaf baktı. "Hadi, çayını çabuk iç. Daha yemek salonunda As-h'le buluşacağız."

Merdivenden inerken, "Derse giderken yanımıza defter falan almamız gerekiyor mu?" diye sordum. Dün bütün günümüz turlar, değerlendirme ve farklı dersleri ziyaret etmekle geçmişti. Fakat hiç derse katılmamıştık.

Layla başını iki yana salladı. "Zehir dersi hariç, ileri seviye öğrencilerin çoğu ders kitabı kullanmaz, not almaz, biz her şeyi öğreniriz."

Fuayeden geçip sarmaşıklı iç avluya yürüdük. "O ne demek?"

Layla çay içerken yaptığı üzere bana yine kuşkuyla bakarak, "Niçin bana durmadan bir şeylerin *ne anlama geldiğini* soruyorsun?" dedi. "Yerinde olsam başkalarının yanında bunu yapmazdım." Layla'nın hızlı adımlarına yetiştim. Dün Aarya'yla yemek yediğimden beri tavrını saran soğukluk varlığını koruyordu.

İstirahat bahçesine girerken cevap vermek için ağzımı açtım ama tam o an alçak sesle sohbet eden iki çocukla az daha çarpıştık. Biri, dün bana göz kırpan platin saçlı cüretkâr okçuydu. Arkadaşı da onun gibi uzun boylu, yakışıklıydı ve gömleğinin kıvrık manşetinden görünen bir sarmaşık dövmesi vardı. Fakat havası kesinlikle diğeri gibi hükmedici değildi. İkisini konuşurken görmek bile aralarındaki güç farkını sezmeye yetiyordu. Cüretkâr okçu bana sırtarak bakıp, “Ah, yeni kız bu demek,” dedi. İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Dövmeli arkadaşı kollarını kavuşturdu. “Bizi tanıştırmayacak mısın, Layla? Görgü kurallarına ne oldu?” Fransız gibi, neşeli bir sesi vardı. Bir müzik grubunun solisti olduğunu öğrensem buna hiç şaşmazdım. “Brendan.” Layla okçuyu, ardından Fransız aksanlı çocuğu işaret etti. “Charles. Ve bu da November.” Bunu alışveriş listesi okuyormuş gibi kuru bir sesle, elindeki işi bitirmeye çalışır gibi dile getirmişti. Harika. Şimdi bir de alışveriş listesi olmuştum.

Brendan, “Memnun oldum,” deyip reverans yaptı ama dostane tavrında ikiyeüzü bir şey sezdim. Durmadan insanı tartan Ash'e hiç benzemiyordu. Onun bu olumlu tavrı, tuzak gibiydi. “Hayalet Lise'deki ilk iki günün güzel geçti mi?”

Yapmacık bir gülümsemeyle, “Hayalet Lise mi?” dedim. “Zekiceymiş. Ah, yemekler muhteşem... Zehir katılmayanlar yani.”

Charles güldü ama bu doğal bir gülümseme değildi, öyle ki kendimi adımlarını bilmediğim karmaşık bir dansa kalkmış gibi hissettim.

Bu çocukların kim olduğunu anlayabilmek için Layla'ya baktıysam da yüz ifadesi hiçbir şey söylemiyordu. Ama gergin duruşundan bir an önce onlardan uzaklaşmak istediğini anladım. Hâlâ yoluna devam etmiyorsa, tek sebebi onları başından savamamasıydı.

Aarya yanında Ines'le gelip Amerikan aksanıyla, "Ah, harika, asillerle inekler sohbet ediyor," dedi. "Dünya ne hale geldi?"

Brendan, "Senin tek bir anlam ifade etmediğin bir dünya bu, Aarya," diye cevap verince bir kez daha o neşeli sesinin ardındaki zalimliği sezdim.

Aarya uzaklaşırken, "Eyvahlar olsun," dedi. Ines dur demek ister gibi onun kolunu sıktı.

Brendan ve Charles'a dikkatle baktım. Burada gerçekten benim anlamadığım bir düzen vardı. Layla bu çocukların yanında geriliyor, Ines de Aarya'nın onlarla tartışmasını istemiyordu.

Ama tabii Aarya binaya girmek üzereyken yine bize döndü. "Senin için bir önemim yok mu, Brendan? Ben bununla nasıl yaşarım?"

Charles, "Belki de yaşamazsın," diye cevap verdi ve Brendan'ın aksine sesindeki tehdit açıktı.

Aarya gözlerini devirip hiçbir şey olmamış gibi içeri girdi ama Ines kaşlarını çatı.

Layla bu krizi fırsat bilip onlardan uzaklaştı, ben de peşinden gittim.

Charles, "Hepsi bizden kaçıyor," deyince ikisi birden güldü.

İçeri girmeden önce bir an başımı çevirip avlunun en ucuna doğru bakar bakmaz tüylerim diken diken oldu. Brendan ve Charles direkt bana bakıyordu. İçimden bir ses, bunun, Aarya'nın dikkatini çekmekten çok daha kötü olduğunu söylüyordu. Layla'ya bambaşka bir gözle bakmaya başladım. Gergin ve ketum olsa da en azından diğer öğrenciler gibi tehditkâr değildi.

Alçak sesle, "Layla dün gece söylediklerim... Aarya'yla ilgili haklı olduğun konusunda..." dedim.

Layla kalkanların sergilendiği fuayeyi kolaçan etti ama yakınlarımızda kimse yoktu.

Alçak sesle konuşmaya devam ettim. “Sadece, henüz buraya alışamadığımı söylemek istedim. Evet, kesinlikle çok fazla soru soruyorum. Ama ayak uydurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Niçin lakayt davrandığımı düşündüğünü anladım. Hem... Ben sana sadığım. Yüzde yüz.”

Ash'in sorgusuz sadakatle ilgili söylediklerini hatırlayınca içten içe irkildim. Ama bu benim karakterimdi. Arkadaşlarıma ihanet etmem, yeni arkadaşlarıma bile.

Layla bana bakınca, yemin ederim, duvar gibi yüzünün ardında bir parça savunmasızlık gördüm.

“Sadece seni *dinlediğimi* bilmeni istiyorum,” dedim. “Ayrıca bunca zamandır her şeyi ayrıntısıyla anlattığın için minnettarım.”

Başıyla çabucak bir onay verdi, buz gibi tavrı çoktan erimeye başlamıştı.

Yemekhaneye giderken hiç konuşmadık. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi, “Ash bana Felix’le olanlardan ve çataldan bahsetti,” deyip bana kaçamak bir bakış attı.

Gülümsedim. Özrün kabul edilmesini ne zaman duysam anlarım. Bir adım daha yaklaştım, alçak sesle konuştum. “Sence Felix dün gece arama yapılacağını biliyor muydu?”

“Bence biliyordu,” dedi. “Çünkü zamanlaması manidar, hem bu okulun lügatında olmayan bir kelime varsa, o da *rastgele*dir. Ancak bir eğitmen söylediye arama yapılacağını öğrenmiştir ki bu da yasak. Ya da duymaması gereken bir sohbete kulak misafiri olmuştur. Bilemiyorum.”

Başımla onayladım. “Ines’e ne diyorsun? Aarya ve Felix’e nasıl ayak uyduruyor?”

Layla, “Ines, Aarya’nın oda arkadaşı,” deyip yemekhanenin kapısında durdu. “Bu okuldaki en kurnaz öğrencilerden biridir ama Aarya ve Felix’ten başka kimseyle konuşmaz, Aarya’yla daha çok konuşur tabii. Muhtemelen, başka kimseyle konuşmamakla da iyi ediyor.”

Ne ima ettiğini sormak istedim ama kapıyı açtı, içeri girdik. Kahvaltı saatinde yemekhane, öğle ya da akşam yemeği esnasındaki halinden çok başkaydı. Hayat doluydu. Öğrenciler gruplar halinde toplanmışlardı ve hafif kahkaha sesi bile duyuluyordu; o an gördüm ki öğretmen masası boş olduğundan salon bu haldeydi.

Masaların arasında yürürken, biri geniş omuzlu diğeri uzun saçlı iki çocuğun bizi izlediğini fark ettim. Birkaç kelime ettiler; belli ki sohbet konusu bendim.

Geniş omuzlu çocuk, yanından geçtiğim sırada sandalyesini geri itip bacağıma çarptı. Karşısındaki uzun saçlı, pis pis sırıttı.

Bacağıma ovuştururken, “Ah! Dikkat etsene,” dedim.

Geniş omuzlu olan ayağa kalktı, boyu benden on beş santim daha uzundu. “Reflekslerin gelişmediyse benim suçum ne?” dedi. Jo Teyzeminkine benzer bir İtalyan aksanı vardı ve ses tonu tehdide çok yakındı.

Layla da duymuş olmalıydı çünkü bir şeyleri çözmeye çalışır gibi bir bana bir çocuğa bakıyordu. Sakince, “Bu sandalyelere sığamıyorsan onun suçu ne, Matteo?” dedi.

Ağzım açık kaldı. Layla, Aarya'ya, Brendan'a ya da Charles'a kafa tutmamıştı da bu dağ gibi çocuğa mı dikleniyordu? *Matteo*, diye düşündüm. *İtalyancada Tanrı'nın armağanı ya da aslında vergi tahsildarı anlamına geliyor.*

Layla'ya şakayla karışık bir tavırla tek kaşını kaldırdı, bana döndüğünde ise bakışlarında insaftan eser yoktu. Bilmediğim bir şey bildiğini ve bundan hoşlanmadığını hissettim. Armağanmış, ah! Bu çocuk tam bir vergi tahsildarıydı. “Dua et ki yanında Layla var.”

Umursamaz bir tonla, “Farkındayım,” dediğim an, Layla'nın yüzünde beliren o halinden hoşnut ifadeyi yakaladım. Yanımdan geçerken öyle sert omuz attı ki geriye doğru sendeledim.

Layla, “Ancak havlar,” dedi.

Matteo'nun arkasından bakarken hiç rahatsız olmamış gibi yapıp, "Öyle," dedim. "Peki, ama nedir bu düşmanca tavrın sebebi?"

Layla'ya döndüm ama tekrar yürümeye başlamıştı, yetişmek için hızlanmam gerekti.

"Herkes seni deniyor," dedi. "Birkaç ay sürer."

Her zamanki gibi keskin bakışlarını üzerime diken kardeşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. Yüksek sesle iç geçirdim. *Birkaç ay mı? Mümkün değil.* Ash'le, tatil zamanı kimsenin eve dönmediğini konuşmamız aklıma gelince tedirginliğim bir kat daha arttı. Birden biraz yalnız kalıp nefes alabileceğim bir yere gitmek istedim.

"Buralarda tuvalet var mı?" diye sordum Layla'ya.

"Sağdaki kapıdan çıkınca."

Masaların arasından az önce geçtiğim yolu –daha fazla gerginlik yaratmamak için kimseyle göz teması kurmamaya özen göstererek– geri yürüdüm. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Benim kasabamda herkes dost canlısıydı. Okulumda samimiyet vardı. Muhtemelen tüm Pembroke'ta adını, adresini ve sevdiği pizzayı bilmediğim tek bir kişi bile yoktu.

Kapıyı açıp yemekhane kapısının önünde nöbet tutan muhafızdan birkaç adım uzaklaşarak sessiz koridora süzıldüm. Bir an için soğuk taşa yaslanıp gözlerimi kapadım. Hayatımda ilk kez yeni insanlarla tanışmak beni heyecanlandırmıyordu ve kalabalığın orta yerinde değil de *uzağında* durmak istiyordum. Dışarı çıkabilirdim, belki bahçede otururdum. Başımı iki yana salladım. Bu çok uzun sürerdi ve muhtemelen programını bozduğum için Layla çıldırırdı. Bir kapı gıcirtısı duyduğum an gözlerimi hızla açtım.

"Lanet olsun," diyerek derin bir nefes aldım. Tuvalet olduğunu düşündüğüm yerden, Matteo çıktı. Beni görünce gözlerini kıstı. Muhtemelen onu takip ettiğimi düşündü ama etmedim desem sadece gerçeği inkâr ediyormuşum gibi görünecekti.

“Ona benziyorsun,” dedi midesi bulanmış gibi ama yemekhanenin çıkışında nöbet tutan muhafızın duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

Kalbim tekledi. Hayatında ne gibi bir yere sahip olan birine benzediğimi bilemedim. Bugüne dek sadece anneme benzetildim, babam tıpkı ona benzediğimi söylerdi.

Fakat Matteo bunu nereden bilebilirdi ki?

“Ne ima ettiğini bilmiyorum.” Layla’yı taklit ederek sesimi sakın ve dengeli tuttum, içimden onun sözlerini tekrarlardım: *Sadece beni deniyor.*

Matteo yüzümü inceledi, bir şey arıyordu. İnkâr olabilir miydi? “Buraya gelmen tam bir ahmaklık,” dedi. “Bu koridora kadar beni takip etmense *gerçekten* ahmaklık.”

Yumruklarımı sıktım. “Takip etmedim...”

Aksini ispat edemedim çünkü greyfurt büyüklüğünde bir yumruk aniden yüzüme indi. Elmacık kemiğimdeki sızı tüm kafatasımı titretti, duvara çarpıp yere yığıldım.

Ellerim hemen yüzüme gitti, sol yanım şimdiden şişmeye başlamıştı. Bana doğru koşan muhafızın taş zeminde yankılanan ayak seslerini duydum. Henüz burnum kanamıyordu, en azından kırılmadı diye düşündüm ama öyle inanılmaz bir acı çekiyordum ki sol yanağımdan istemsizce yaşlar süzülüyordu.

Şişmemiş gözümle Matteo’ya baktım. Muhafız kollarını arkaya bağlayıp onu zapt etmeye çalışıyor, yemekhaneden akın eden kalabalık kapı önünde birikiyordu. Muhafız benden uzaklaşmasını sağlarken Matteo hiç direnmedi. Layla kolumdan tutup kalkmama yardım etti. İyi olup olmadığımı soran bakışlarını görebiliyordum ama tek kelime etmedi. Arkamdaki duvardan destek aldım. Beynimin içinde davullar çalıyormuş gibi başım zonkluyordu. Matteo’ya bağırarak istedim ama boğazımda, ağzımı açarsam öfkeli bir ağlama krizine dönüşebileceğinden korktuğum bir yumru vardı.

Kalabalık ikiye ayrılıp Üstat Blackwood'a yol verdi. Bir bana bir Matteo'ya baktı, beden dilimizden bir şeyler öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Blackwood, "Çök," deyince muhafız Matteo'yu dizlerinin üzerine zorla indirdi. Bana döndü. "Pekâlâ, sıra sende." Ne 'İyi misin?' ne de 'Senin iki kadın bir oğlandan yumruk yemişsin, bir doktora görünsen fena olmaz,' dedi.

Dehşet içinde yüzüne baktım. "Sıra bende mi?" diye sordum.

Blackwood bana sabırsızlıkla bakarak, "Söylemiş olduğum üzere... Göze göz, dişe diş," dedi. "Ancak ben bile bu kadar harfi harfine olacağını ya da bu kadar çabuk gerçekleşeceğini tahmin etmemiştim." Burası yalnızca korkunç kuralları olan tuhaf bir okul değildi. Buradaki herkes gerçekten kötü niyetliydi -adaleti ve düzeni sağlamakla yükümlü olanlar bile.

"Ona yumruk atmamı mı istiyorsunuz?" Şaşkınlıktan sesim çadadı.

Kalabalığın arasından bir yerden Aarya, "Vur!" diye bağırınca Brendan'ın beyaz saç yığını gözüme ilişti. Charles'la ikisi ilgiyle olup biteni izliyordu.

Midem altüst oldu. Blackwood elini kaldırıncAarya çenesini kapadı. Matteo'ya baktım. Sakin görünüyordu, sanki tam olarak yapması gerekeni yapmıştı. Hâlâ şaşkındım, "Eeee, hmmm," diye kekeledim.

Blackwood, "Hadi, yap şunu," deyince bu konuda ne kadar rahat olduğuna inanamadım.

"Ben... Vurmayacağım," dedim ve seyircilerin hayretle dalgalandığını hissettim. Hayatım boyunca kimseye yumruk atmadım ve ilk kişi *kesinlikle* yüzünü dağıtmaya çalışsam yumruğumun kırılacağı bir erkek olmayacaktı.

Blackwood, "Kuralların senin için geçerli olmadığını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Ben öyle bir şey demedim. Ben sadece... Ona yumruk atsam neyi kanıtlamış olurum ki?" Dü-

şününce cevap zihnimde belirdi. “Asıl sorun *önce* onun bana vurmuş olması, benim ona karşılık vermemem değil.” Beni ‘deneyen’ bu öğrenciler ve tuhaf cezalandırma sistemi hakkında gerçek fikrimi söylemek istedim ama duygularım öyle yoğundu ki korkmuş gibi görünmeden bunu ifade edemezdim.

Blackwood çenesini kaldırıp sesini yükseltti. “Belli ki November karşılık vermeye değmeyeceğini düşünüyor. Yani stres atmak isteyen olursa, işte size kolay lokma! Karşılık vermeyecek.”

Hayal gördüğümü sandığım bir süre boyunca ağzım açık kaldı. Gerçekten tüm öğrencilere bana *vurabileceklerini* mi söylemişti? Göğüs kafesimde kaynayan öfke yükselip boğazımda bir yumruya dönüştü. Bu okulda hayatta kalamayabileceğimi söylerken Conner’ın tam olarak neyi kastettiğini işte şimdi anlıyordum. Kalabalığın arasındaki Layla’yla göz göze geldim, kaşlarını çatı.

Matteo bir an bile benden gözünü ayırmamıştı, şimdi de homurdanıyordu: “Söylemiştim, sen tam bir ahmaksın.”

Hissettiğim öfke kaskatı olmuş vücudumda fokurdamaya başladı –yumruk yemiş olmamın, bu kampuse adım attığım günden beri tek bir şey bile anlamamış olmamın, hatta burada olmamın öfkesi. Burası dünyanın en boktan okuluydu.

Blackwood ortaya attığı şeyi anlamamışım gibi, “Başka şansın yok, November,” dedi.

Bir adım öne çıktım. İnsanlar, ne zaman isterlerse bana vurabileceklerini düşünemezlerdi. Eminim ki seyirciler arasında fırsatını bulur bulmaz üzerime atlayacak beş-altı kişi vardı. Öte yandan, bir başka öğrenciye yumruk atmaya, üstelik bizzat okul müdürünün teşvikiyle yumruk atmaya zorlandığım bir okulda olduğuma da inanamıyordum. Tek istediğim buradan hemen çıkıp Pembrook’a dönmekti.

Kolumu kaldırınca yumruğum titredi.

Matteo güldü ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Sebepsiz yere yumruk yemekten daha kötü bir şey varsa o da herkesin içinde rezil olmaktı.

Kahretsin. Sol ayağımla öne çıkıp sağ bacağımla arkada tutarak kasıklarına var gücümle bir tekme savurdum.

Gözleri büyüyen Matteo homurdanarak yere kapandı. Blackwood tek kaşını kaldırdı.

“Kaydım,” dedim alaycı bir tonla.

“Pekâlâ, artık eşitsiniz,” dedi. “İntikam falan olmayacak. Nokta. Eşit skorla, işinize bakabilirsiniz.”

Gerçekten anlamamış olsam da, “Anlaşıldı,” dedim. Sanki bir düğmeye basılmış gibi herkes aynı anda hareketlendi.

Blackwood, “Bu üçüncü mimlenişindi, Matteo. Dersten sonra odama gel,” dedi. Ayağa kalkınca istemsizce bir adım geri çekildim.

Layla, “Gel hadi,” dedi. “Revire gidelim.”

Matteo yanımdan geçerken Ash ona bir şey söyledi ama ne dediğini duyamadım.

Sekiz

O günün akşamında, ağaç desenli, antika gibi görünen kilimin üzerinde, odamızdaki şöminenin önünde oturdum. Alevlerin yükselip kütüklerin üzerinde dans edişini izlerken morarmış gözüme hafifçe dokundum. Hemşirenin koyduğu, tüm gün yüzümde kalan keskin kokulu lapa şişliği biraz indirmişti ama eminim ki en az iki hafta boyunca ortalıkta morarmış bir gözle dolaşacaktım. Daha önce hakkımda dedikodu yapılmıyorsa da artık kesinlikle yapılacaktı.

Yarın Blackwood’la konuşmaya karar verdim. Burada telefon olmayabilirdi ama babamla iletişim kurmamın bir yolu mutlaka olmalıydı. Öğrencilerin koridorun ortasında bana saldırdığı, öğretmenlerin karşılık olarak yumruk atmamı istediği bir okulda kalmamı babam asla istemezdi.

Şömine rafındaki koyu renk, ahşap saate baktım, guguk konmamış bir guguklu saate benziyordu: 23:54. Şüphesiz şu an gizlice dışarı çıkmak kötü bir fikirdi. Fakat öte yandan gizemli bir sebepten yumruk yemiştım ve Ash’le buluşmazsam bu okulun iç yüzünü asla öğrenemeyeceğimden de emindim.

Layla’nın yatak odasının kapısı gece boyunca ilk kez açıldı. Anladığım kadarıyla, benden uzak durmaya çalışıyordu, bense, büyük bir sorumluluk olduğumu düşünmemesini umuyordum.

Alçak sesle, “Bunu yapacağını düşünmemiştim,” dedi.

Dönüp, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Kapıyı açık tutsa da oturma odasına çıkmadı. “Matteo ancak havlar derken sana vurmasını cidden beklemiyordum, bil istedim.”

Acıyan yüzümü buruşturarak kaşlarımı çattım. “Beklediğini düşünmedim ki.”

Tereddütsüz bir sesle, “Yani, sadece beklemiyordum,” deyip iç geçirdi.

Dikkatle, “Neden yaptığını biliyor musun?” diye sordum.

Başını iki yana sallayınca saçları şöminenin ışığında parladı. “Her neyse... İyi geceler,” deyip ben bir kelime daha edemedi odasına geri çekildi.

Kapadıktan sonra birkaç saniye boyunca odasının kapısına baktım. Layla'yı tanıdığım bu kısacık zaman diliminde, bana verebileceği tüm bilgilerin bu kadar olduğunu, onun da bundan fazlasını bilmiyor olabileceğini düşündüm.

Saat 23:59'du. Parmaklarımı kilime vurdum, tereddüt ettim, sonra hızla yerden kalktım. Öylece oturup başka birinin daha bana saldırmasını beklemeyecektim. Sorularıma cevap alacaktım.

Botlarımı giyip harmanimi omzuma attım. Kocaman olsa da siyahtı, bu sayede loş ışıktaki fark edilmeyecektim. Sürgüyü mümkün olduğunca yavaş bir şekilde çekip kapıyı açtım. Koridor bomboştı ve her yer sessizdi. Dışarı süzülüp kapıyı sessizce arkamdan kapadım, koridorda ilerlemeye başladım. Merdivenin başında durup aşağıyı kolaçan ettim. Etraf karanlıktı ve hiçbir hareket yokmuş gibi sessizdi. Keşke kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızla çarpmasa da daha iyi duyabilsem diye hayıflandım.

Basamaklardan çabucak inerken belli aralıklarla durup muhafız var mı diye kulak kabarttım, birinci kat girişine kadar, duvar dibinden sessizce yürüdüm. Soğuk taşa tutunup endişeyle

kemerli geçidin köşesinden döndüm. Sarmaşıklı avluya açılan kapının önünde bir muhafız dikiliyordu. Vardiya değişimi bitmiş miydi?

Kemerli geçitten uzaklaştığım an omzum bir şeye çarptı. Bağırarak için ağzımı açtığım an, ben daha ses çıkaramadan, bir el ağzıma kapanıverdi, biri tutup beni kendine çekti. Birkaç saniyeliğine mutlak bir panik duygusu tüm vücudumu sardı, ta ki karanlığın içinde Ash'ın bana bakan gözlerini görene dek. O kadar yakınımdaydı ki harmanisine sinmiş is kokusunu alabiliyordum. Parmağını dudağına götürdü, sonra giriş salonunu işaret etti. Muhafız kapıyı açıp buluşacağımız iç avluya girerken eğilip bir daha etrafa baktık.

Ash elini kaldırdı, birer birer parmaklarını kapadı. *Beş, dört, üç, iki, bir.* Sessizce, koşar adım, doğruca kapıya yürüdü. Ah *ne kadar da* kötü bir fikirdi. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Ash yarı yolda durup emredercesine bana baktı. Bir kat yukarıda biri boğazını temizledi. *Kahretsin –bir muhafız daha!*

Merdiven boşluğundan kapıya doğru öyle bir koştum ki gören alev aldım sanırdı. Ash dikkatle sürgüyü açtı, aralıktan süzüldük. Az önce durduğumuz merdiven boşluğundan diğer muhafız çıkar çıkmaz avlu kapısı kapandı. Ben bir adım atmak üzereyken Ash omuzlarımdan tutup beni durdurdu. Bir şey göremedim, tek bir şey bile –kıınıldamaya cesaret dahi edemedim.

Ash elimi tutup kaldırdı. Parmaklarım, buradaki tüm pencerelere asılmış karartma perdelerinininkine benzeyen bir kumaşa sürtündü. Işık vurup da muhafızların girip çıktığı görünmesin diye geceleri kapı girişlerine de perde çekiyor olmalıydılar.

Upuzun gelen birkaç dakika boyunca orada bekledikten sonra Ash nihayet kumaşı kenara çekti. Ay ışığının yumuşak parıltısı ağaç dallarının arasından ışıldıyordu, bu görüntü karşısında biraz olsun gevşedim. Hava soğuktu ama ağaçların kokusu iç rahatlatacak ölçüde tanıdıktı.

Ash yerlere kadar uzanan sarmaşıkların arasından ilerlerken, hızına yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Avlunun kary ucundaki şaşırtıcı derecede büyük görünen bir ağaç gövdesinin önünde durup sarmaşıklardan birine tırmanmaya başladı. Yerden yirmi metre kadar yükseğe çıkıp bir dala oturmasını izlerken etkilenmeden edemedim. Peşinden yukarı çıktım. bana elini uzattıysa da başımı hayır anlamında sallayıp hemen yanındaki dala tırmandım. Etraftaki ağaçları iyice inceleyip bana baktı, sonra tekrar tırmanmaya başladık –yukarı, daha da yukarı.

Ash iki dalın kesişmiş gibi görüldüğü noktada durdu; dallar birbirine o kadar yakındı ki bank gibi bir şekle bürünmüşlerdi. Altındaki dal, sırtımı ağacın gövdesine verip bağdaş kurarak oturabileceğim kadar genişti. Ash ise ayaklarını aşağı sarkıtmış rahat bir tavırla sallıyordu. Pembroke'ta onun gibi ok atıp ağaçlara tırmanabilen bir erkek bulabilseydim –hep taşıdığı o asil hoşluktan bahsetmiyorum bile– hemen oracıkta ona evlenme teklif ederdim. Neden bütün hoş erkekler eski-dünya-suikastçısı-kılıkli-tuhaf-analistler oluyordu ki? Tüm dünyanın bir olup da çözemeyeceği gizemlerden biri de buydu.

Alçak sesle konuşmaya başladı. “Buranın akustiği çok iyidir. Üç avlunun tam ortasındayız, yakınıımızda oda yok ve sesimizi yükseltmediğimiz sürece kimsenin duyamayacağı kadar yüksekteyiz. Bazen buranın tüm kampüsteki tek gerçek özel alan olduğunu düşünürüm.”

Gülümsedim, tırmanışın etkisiyle kalbim mutlulukla çarpıyordu. “Haklıydın. Eğlenceliymiş.” Nefesim beyaz bir bulut halinde havaya dağılırken böyle bir macerayı nasıl da özlediğimi fark ettim.

Bir süre beni izledi. “Ormana yakın bir yerde mi büyüdün?”

Tereddüt ettim. Ay ışığı, yalan söyleyip söylemediğimi ifademden anlayabileceği kadar yüzümü aydınlatıyordu. Hem evimin yakınıında bir orman olduğunu söylemek çok da bir şey açık etmek demek değildi. Dünyanın dört bir yanında binlerce

orman vardı. “Evet. Arka bahçemizin bittiği yerde orman başlardı.”

Başıyla onayladı. “Layla, okulu gezerken sadece iç avluların ilgini çektiğini söylemişti.”

Layla’nın ona her şeyi anlattığını sezdim. “Öyle ama ormana yakın bir yerde büyümek böyle tırmanabilmemi açıklamaya yetmez. Başarabileceğimi nereden biliyordun?”

Kaşını kaldırıp cevap oldukça belirginmiş gibi başını yana eğdi. “Birincisi, bu okuldasin çünkü atletik becerilerin var. Ayrıca Nyx’i zekânla nasıl alt ettiğini de duydum.”

Layla gerçekten ona her şeyi anlatıyordu. “Pekâlâ,” dedim. “Madem hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun, sen neden bana birkaç şey anlatmıyorsun?”

Miskin miskin dala yaslanıp bana doğru döndü. “Ne bilmek istiyorsun?”

Gülümsediğimi fark ettim, neredeyse hiçbir şey *bilmediğimi* sezdirmeden tüm sorularımı nasıl sorabileceğimi düşündüm. Akademi’den bihaber olmakla savunmasızlığın doğru orantılı olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. “Bana buradaki Hanedanlardan bahset.”

Eğleniyor gibi görünüyordu ve hiç değilse sorumu anlamlı bulması içimi rahatlattı. “Ah, bu biraz kapsamlı bir konu.”

Conner’la yaptığım görüşmede edindiğim bilgi kırıntılarını hatırlayıp, “O zaman iki bin beş yüz yıl önce, Hanedanların nasıl kurulduğunu anlat,” dedim.

Güldü. “Gece yarısı, mimlenmeyi göze alarak, bunca yolu sana gizlice başlangıç hikâyesini anlatmamı istemek için mi geldin? Vaktini daha akıllıca kullanman gerekmez mi sence de?”

Umurumda değilmiş gibi omzumu silktim. Emily’ye istemediği şeyleri yaptırırken kullandığım ikna edici sesimle, “Farındayım aslında...” dedim. “Aklımda başka bir sürü soru var.

Bir sürü. Ama Conner, değerlendirme sırasında, tarih bilgimin buradaki diğer öğrenciler kadar iyi olmadığını ima etti. Hem derslere yetişebilmek de istiyorum. O yüzden saçma da olsa anlat bakalım.”

Ash bir an için soran gözlerle bana baktı. “Ah, tamam, anlaşıma anlaşımadır,” dedi. Sonra iç çekip arkasına yaslandı, ellerini başının altına koydu. “İlk üç Hanedan gücün ve fetihlerin en önemli olduğu çağda kuruldu. Bu hanedanlar ilk başta sadece Pers kralının...” Elini göğsüne koydu. “Roma imparatorunun...” Beni işaret etti. “Ya da Yunan kralının gözdesi olan baş danışmanları ya da arkadaşlarıydılar. Bu danışmanlar, hükümdarların kararlarını şekillendirdiler. Fakat bu paha biçilemez danışmanların adı eninde sonunda duyuldu ve diğer uygarlıkların hükümdarlarının saldırıları sırasında bir numaralı hedef haline geldiler. İmparatoru zayıflatmanın, en zeki danışmanını ortadan kaldırmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?” Eski zamanlara ait suikastlar iyi bir şeymiş gibi kendi kendine gülümsedi. “Böylece Yunan, Roma ve Pers İmparatorlukları bu adamları ve kadınları saklamaya başladı. Çok geçmeden de danışmanların istifade ettiği bu gizlilik, onların en büyük güçleri haline geldi.” Durup bana baktı.

Ash'in söyledikleri doğruysa, buradaki öğrencilerin soyunun Antik Yunan'a uzanabileceğini bilmemin bana ne gibi bir faydası dokunacağından pek emin olamasam da, “Devam et,” dedim.

“Sonraki birkaç yüzyıl boyunca, bu gizli danışmanlar sayıca çoğaldılar ve yeni beceriler edindiler. Sadece tavsiye vermekle kalmadılar aynı zamanda bilgi topladılar, hükümdara muhalefet olanları zehirlediler ve diğer imparatorluklara gizlice sızılmasına yardım ettiler. Minnet göstergesi olarak onlara mülk, zenginlik ve kendi armaları verildi – merkezinde hayvan figürü olanlar tabii. Danışmanların elde edemedikleri tek şey unvandı ama kapalı kapılar ardında onlara çoğunlukla hükümdarın hanedanı denilirdi.”

Hayvan armalı Hanedanlar. Bu sohbetten hiçbir şey öğrenmem bile Çakal'ın nereden geldiğini anlayabileceğim bir başlangıç noktası yakalamıştım.

“Zaman içinde Hanedanlar hükümdarlarına bağlılıklarını yitirmeye ve kendi çıkarlarına hizmet etmeye başladılar,” diye devam etti Ash sözlerine. “Gizli yerlerde kendi evlerini inşa edip kendi yönetim konseylerini seçtiler, hatta tarihi olayları kendi lehlerine çevirmek için diğer imparatorluklardaki Hanedanlarla işbirliği bile yaptılar.” Konuşurken sesindeki heyecanı fark etmemek imkânsızdı, sanki ömrü boyunca hiç hikâye anlatmıştı.

Ona sokulduğumu fark edince kendimi hemen toparlandım. “Hükümdarlara bağlılıklarını mı yitirdiler yoksa kendilerini stratejik anlamda onlardan *üstün* mü görmeye başladılar?” diye sordum.

Ash sıırttı. “Ah, ikisinden de biraz olabilir. Hükümdarlar muhtemelen bu noktada hâlâ kontrolün kendilerinde olduğunu düşünmüşlerdir ama gerçekçi olmak lazım. *Vincit qui se vincit.*”

“*Güzel ve Çirkin,*” dedim.

Ash, “Efendim?” deyip ellerini başından çekti.

“*Vincit qui se vincit,* yani ‘Kendine hükmeden, dünyaya hükmeder.’ Çirkin’in şatosundaki vitray cama bu cümle kazınmıştı,” dedim.

“Sen ciddi misin?” diye sordu. “Bir masaldan örnek mi veriyorsun şu an bana?”

“Animasyon film,” diye düzelttiğimde, sanki başka gezegenden gelmişim gibi afallamış bir halde yüzüme baktı.

Çabucak, “Ama bölmek istememiştim,” dedim. “Lütfen devam et.”

Ash biraz daha dik oturdu, hakkımda bir çıkarıma varmaya çalıştığından emindim. Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra boğazı-

nı temizledi. “Yani, senin de bildiğin üzere, antik uygarlıklar nihayetinde çok fazla genişleyip siyasi olarak çok fazla karmaşıklaştılar. Birer birer yıkıldılar. Ama o zamana dek Teşkilat gelişti ve büyük uygarlıklar parçalanırken elde edebilecekleri gerçek bağımsızlık fırsatını değerlendirdiler. Zamanla, Avrupa küçük krallıklara bölündü ve Yunan, Pers ve Roma Teşkilatı daha fazla kola ayrıldı: Bugünkü Birleşik Krallık bölgesini oluşturan Britanya’ya Aslanlar yerleşti, Fransa ve Almanya’ya yerleşen Frenklere Geyikler denildi, İspanyollar, İspanya ve Portekiz’in Tilkiler’i oldu. Tabii, günümüzde dünyanın dört bir yanında, her millettten Hanedan mensubu görmek mümkün. Deyim yerindeyse küreselleştik.” Gülümsedi.

Anlattıklarına o kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştım ki gergin görüldüğümünden emindim. Yani temelde üç Hanedan vardı ve sonra üç yeni Hanedan daha kurulmuştu ama Aarya’nın hayvan armasından hiç bahsedilmemişti. “Peki ya Çakallar?” diyerek araya girdim.

Kaşını kaldırdı. “Detayları atlayacağımı düşündün, öyle mi?” Yüzüne hınzır bir ifade yerleşti. “Kimse Çakalların tam olarak ne zaman veya nerede kurulduğundan emin değil. Onlar Teşkilat’ın asileridir. Belli bir ülkeleri yoktur, farklı ülkelere toplanıp kan bağına bakmadan kendi koalisyonlarını kurduklarına inanılır. Armalarına koydukları hayvan gibi onlar da küçük gruplar halinde yaşamayı tercih ederler. Diğer Hanedanların hoşuna giden örgütlenmeye uymamaktan gurur duyarlar. Tabii, Teşkilat’ın da Hanedanlar Konseyi diye bilinen kendi Birleşmiş Milletler Konseyi’ni kurması ve merkezi bir düzen oturtması yüzyıllar aldı. Tüm Hanedanlar ilk kez milattan sonra beşinci yüzyıl civarında bir araya geldi. Konsey, çok geçmeden, yüzyıllardır edinilen bilgileri yaygın yöntemlerle aktarmanın mümkün olmadığına karar verdi. İşte böylece, öğrencisi olduğun bu şanlı Akademi ortaya çıktı,” dedi ve kollarını iki yana açarak avluyu gösterdi.

Yanağımın içini ısırdım, büyülenmişim. Yani *suikastçı* ve *casus* derken yanlış bir şey söylememiştim, sadece tam olarak doğru değildi. Bu Hanedanlar, bu kelimelerin karşılıklarından çok daha karmaşıklardı; dünyanın dört bir yanında meydana gelen olayların ardındaki ipleri elinde tutan gizli bir cemiyetten başka bir şey değillerdi. Fakat tam olarak kavrayamadığım şey, *kendi ailemin* beni neden bu gizli cemiyetin çocuklarıyla aynı okula gönderdiğiydi. Ben Connecticut, Pembrokekuydum. Tamponundaki yıpranmış etikette, ‘Gaza Basıyorum Çünkü Sıçmam Lazım’ yazan eski bir kamyonetim vardı. Hayatımdaki en gizemli şey de öğle yemeğimi yanımda mı götüreceğim yoksa pizzacıya mı gideceğim ikilemiydi.

Ash, “Tamam mı?” deyince kaşlarımı çatmış halde karanlık dallara baktığımı fark ettim.

“Evet... Teşekkür ederim. İşime yarayacak. Aptal Conner kendimden şüphe duymama sebep oluyordu,” deyip gevsemeye çalıştım. Başparmağımı avcuma bastırdım.

Ash ellerime bakıp, “Sormak istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

Yaptığım şeye son verip bunun yerine gelişigüzel bir biçimde ellerimi ovuşturdum. “Bir daha yumruk yememem için ne bilmem gerektiğini düşünüyorsan, anlat.”

Yüz ifadesi ciddileşti, sanki nihayet doğru soruları soruyormuşum gibi başını salladı. “Biliyor musun, sorun da bu zaten. Layla da ben de, niçin böyle bir şey olduğunu bilmiyoruz. Siz İtalyanlar sürekli birbirinizle dalaşırsınız. Bazen acıklı oluyor, kabul ediyorum ama öyle ya da böyle birbirinizi kolluyorsunuz. Matteo’ya sebebini sormaya çalıştım ama cevap vermedi. Öğrenebildiğim tek şey, kişisel ve önemli bir mesele olduğuydu.”

Öfkeyle, “Ama ben onunla bir kez bile konuşmadım ki!” dedim. Buranın yazısız kurallarından biri daha. Matteo’yu hiç tanımadığım halde bu mesele nasıl kişisel olabilirdi?

"Doğru ama bunun pek bir önemi yok. Bir Hanedanın tüm üyeleri isteseler de istemeseler de birbirine bağlıdır. Özellikle de Ayılar."

Yüzüne bakarken ne kadar ciddi olduğunu fark ettim. Parmalılara Ayılar dediğini anlasam da niçin bu Hanedanın bir parçası olduğumu ima ettiğini çözemedim. Yani, peluş oyuncak aileleri oyunumuzda, ayılar annemin en sevdiği aileydi ama bu *bunun benimle bir ilgisi olduğunu* kanıtlamazdı. Yoksa kanılar mıydı? Kalbim hızla atmaya başladı.

Cevap vermeyince, Ash konuşmasını sürdürdü. "Bildiğim tek bir şey var, o da güneşin ışın yayması gibi Matteo'nun öfke yaydığı. Blackwood onunla ne zaman konuşsa, yumruklarını sıkar." Sustu, bir an karşımızdaki ağaçlara baktı. "Ama ilginç bir şey var, bence sana saygı duydu."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Niçin böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü çenesini kaldırdı. Savaşta rakibe hürmetin tipik göstergesidir bu."

Bu cümlelerin ardından söyleyeceğim kelimeleri dikkatle seçtim. Ash kafamın karıştığını düşünürse, beni sorgulamaya başlayabilirdi. "Matteo bir yana, kaçınmam gereken başka Hanedanlar var mı?"

Ash saçma bir laf etmişim gibi tek kaşını kaldırdı. "Müttefiklerini kendin seçmelisin. Ama Layla'nın da dediği gibi genelde bir Çakal'a güvenmek pek akıl kârı değildir, özellikle de Ayılar gibi nüfuzlu bir Hanedana mensupsan. Burada pek fazla Çakal yok ama aramızda olduklarının bilinmesini sağlamaya çalışıyor gibiler. Müttefiklerinin kim olduğunu tahmin etmek mümkün değildir."

Taarruza geçen endişelerimi gizlemek için ses tonumu ayarladım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim gizli bir cemiyetin potansiyel bir üyesi olmanın verdiği karmaşık histen daha kötü

olan tek şey, bu suikastçı eğitimli çocukların aslında ne kadar cahil olduğumu keşfetmeleri idi. “Peki ya, Felix?”

“Ah, o bir Aslan. Duyduğuma göre ebeveynleri eskiden epey güçlüymüş ama birkaç yıl önce rütbelerini kaybetmeleriyle Felix de Aarya ve şu Tilki’yle müttefik olmuş.”

“Ines mi?”

Ash uzanıp kolunu başının üzerine koydu. “Evet. O üçlü normal değil. Kimse bu müttefikliğin uzun vadeli hedefinin ne olduğunu bilmiyor. Ama bana sorarsan, Felix *asla* karşılık alamayacak olsa da yıllardır Aarya’ya âşık. Ines de bizimle uğraşmak zorunda kalmamak için Aarya’yı tampon niyetine kullanıyor.”

Duyduklarımın *mantıkla* uzaktan yakından alakası olmasa da, “Mantıklı,” dedim. Annemle oynadığım oyunu hatırlayıp bildiğimi fark etmediğim başka neler var diye oturup düşünmem lazımdı. Hanedan tanımlarını eksiksiz hatırlasam da aralarındaki ilişkilerin tamamını anımsamıyordum. “Peki, senin Hanedanın?” diye sordum.

Cevabı belli bir şey sormuşum gibi bana kısa bir bakış attı. “Biliyorsun, ben bir Kurt’um. Aslında bu sohbeti basitleştirebilirim. Yüz öğrencinin tamamını birer birer saymak yerine niçin duruşunu açıklayıyorsun?”

Son cümleyi gayet doğal bir şekilde dile getirse de içgüdülerim bunun önemli olduğunu söylüyordu. “Duruşum mu?”

“Tâbi mi, muhalif mi, tarafsız mısın?” derken her bir kelimeyi öyle bir vurgulayarak dile getirdi ki bana önemli bir şey sorduğundan, bilmem gereken bir şey sorduğundan emindim.

“Bunu bana açıklamak zorundasın,” dedim, her hareketimi izlediğinin farkındaydım. Ama yine de beni buraya çağırırken art niyetli olmasına niçin şaşırdığımı bilmiyordum. Baştan ayağa strateji kokuyordu ve en kötüsü de onu gördüğüm an bunu anlamış olmamdı. Aksini düşünmek ahmaklık sayılırdı.

“Hanedan politikasıyla ilgilenmediğini sanmam için mi uğraşıyorsun?” Bakışlarını bana odaklanmış haldeydi.

Mümkün olduğunca doğal bir tavırla, “Uğraşmıyorum. Yani, bildiğim kadarıyla hayır,” derken bu cevabı verdiğime pişman olup olmayacağımı düşündüm ama aklıma daha uygun bir şey gelmemişti.

Sesi sakın ve tekdüzeydi. “Bu çok saçma. Geç geldin, yıl ortasında kaydoldun. Aarya peşine düştü. Brendan sana meydan okudu. Matteo’dan yumruk yedin.”

“Gördün mü? Tahminin en az benimki kadar iyi,” dedim.

Bir an sessiz kalıp beni tarttı. “Ya birden çok iyi bir yalancı oldun ya da doğruyu söylüyorsun. Hangisi daha inanılmaz, bilemiyorum.”

Duruş nedir bilmememe rağmen duruşumla ilgili yalan söylediğimi anlamasındansa Hanedan politikasından bihaber olduğumu düşünmesi daha iyiydi.

Sesime şakacı bir ton kattım. “İstediğine inan.”

Başını iki yana salladı. “İşin içinde başka bir iş var. Bilmemi istemediğin bir şey... Kuruluş hikâyesinde seni rahatsız eden bir şeyler olduğunu fark etmedim sanma.” Beni süzüp ağır ağır değerlendirirken saklanacak bir yer bulsam keşke dedim içimden. Sonra birden, “Ayı Hanedanı’nın vasıfları nelerdir?” diye sordu.

Omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. “Kurt Hanedanı’nınkiler ne?” diye çıkıştım.

Duraksamadan, “Sezgisel. Sadık. Çalışkan,” diye cevap verince bir anda hatırladım: Bunlar annemle oyun oynarken kullandığımız kelimelerin aynısıydı.

İş ciddiye binmesin diye sııttım. “Kime sadık?”

“Ah, asıl mesele hep bu değil mi?” Sanki artık en sevdiği oyuncağıymışım gibi muzip bir ifadeyle baktı bana. “Pekâlâ... Ayı Hanedanı’nın vasıfları nelerdir?”

Kalbim hızla çarpsa da gözümü gözünden ayırmadım. “Yaratıcı. Koruyucu. Cesur.”

“Hmmm...” dedi. Bende şüpheli bir şeyler sezdiği bakışlarından anlaşılıyordu, fakat sohbetin gidişatından da bildiğimden daha fazlasını bildiğimi sandığı belliydi, bu da gerçeği tahmin etmesini zorlaştırıyordu.

Elimden geldiğince umursamaz bir tonla, “Durum şu...” dedim. “Kuruluş hikâyesi sadece gerçekten tarihle aran nasıl, bunu öğrenmek içindi. İşin aslı, geç geldim ve tarih dersinden iki buçuk yıllık bir kaybım var. Yetiştikten emin olmak istedim.” Burada az, çoktu.

Ash dalda oturuşunu değiştirdi. “Vay canına, işler şimdi ilginçleşmeye başladı. Sana Hanedan tarihi dersi vermemi mi istiyorsun yoksa?”

Dürüstçe, “Güçlü bir analist ve iyi bir hikâye anlatıcısın,” dedim.

Gülümsedi. “Övgü her kapıyı açar. Peki, takas edecek neyin var?” Yüz ifadesi biraz yumuşadı, o hep tetikte duruşuna hafif bir sıcaklık yayıldı.

Tereddüt ettim, yalnızca nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden değil, aynı zamanda ona gülümsemeden duramadığım için. “Ne istiyorsun?”

“Bilgi,” dedi. “Burada başka ne var ki?”

Kahretsin. Ona değerli olabilecek ne gibi bir bilgi verebileceğimi bilmiyordum. Hem anlatmaya değer bir şey biliyor olsam da bunu söylemek doğru muydu?

Ash, “Başlangıç olarak, bu okula nasıl bu kadar geç girebildiğinden bahsedebilirsin mesela,” deyip sabırsızlıkla başını yana eğdi. Kımıldamadım ve yüz ifademden cehaleti değil de kararsızlığı okumasını diledim.

Gülümsedi. “Bak, kız kardeşimle oda arkadaşı oldun. Bu bir tesadüf değil, çünkü bu okulda *hiçbir şey* rastgele değildir.”

Herkesin çenemi kapamamı tavsiye etmesine şaşırmamalıymışım. Birden, Ines'in bu okulun en zeki öğrencisi olduğunu düşündüm.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından daha neşeli bir sesle tekrar konuşmaya başladı. "Muhtemelen Akademi'nin nerede olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" Doğruca bana bakabilmek için bir kez daha duruşunu değiştirdi. "Buraya gelen herkes bunu merak eder. Buradan asla bahsetmemek üzere ne kadar eğitim almış olduğumuz fark yaratmaz. Merak insanoğlunun içgüdüsüdür, özellikle de Teşkilat mensuplarının. Hanedanlar Konseyi bunun farkındaydı, başka binalarda, okulun gizliliğinin ihlal edildiği birkaç başarısız denemenin ardından buraya konuşlandılar. Üzerine bir de Akademi'yi yüz yıldan fazla zamandır gizli tutan karmaşık bir kamuflaj sistemi eklediler. Hayal edebiliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Şimdilerde, sadece yeşillige ve mevsimlere bakarak yapılan en yaygın tahmin İngiltere. Ama biraz daha dikkat etmeye başladığında, mevsimlerin ve yeşilliğin o kadar çok bölgeyle uyuştuğunu fark edersin ki keyfin kaçır. Okulun sırf İngiltere'de *olmadığı için* İngiltere'deymiş gibi algılanmak üzere inşa edilmiş olması çok yüksek bir ihtimal. Şu an buradaki herkes İngilizce konuşuyor ama hep böyle değildi. Öğrencilerin birinci sınıfın sonunda böyle sorular sormayı bıraktığını görürsün çünkü bu nafile bir arayıştır. Geçtiğimiz yüzyılın en yüce akılları yeri bulamadıysa, sen de bulamazsın. Ayrıca nerede olduğumuzu bilmek sana hiçbir şey kazandırmaz. Sadece kendini ve bizi tehlikeye atmış olursun."

Dikkatimi ona verdiğimden emin olmak için durdu, anlatıklarını can kulağıyla dinliyordum.

"Okulun yerini tespit etmeye çalışmamıza yol açan analitik zekamız ve hırslımız, tarihi *farklı bir biçimde* değerlendirmemizi de sağlar. Tarih derslerinde sadece olayları ve tarihleri öğrenmeyiz. Hanedanlarımızın en önemli zaferleri ve en feci başarısızlıkları anlatılır. Bu, çocukken öğrendiğimiz Hanedan tari-

ından başkadır. Dersler, belirli bir stratejiyi ve manevraların ayrıntılarını göstermek için bölümlere ayrılır ve ne kadar derine inersen o kadar çok örüntü görmeye başlarsın. Başta çoğunu anlamazsın ama sonra birdenbire..." Parmağını şıklattı. "Taşlar yerinde oturur. Tarihi olayların döngüsel doğasına –sebepten sonuç ilişkisine– daha önce hiç incelemediğin gibi bakmaya başlarsın çünkü kendi Hanedanından birinin bu olaylardan sorumlu olmasının yanı sıra bir de bunları yönettiğini hiç durup düşünmemişsin."

Ash konuşurken ellerini kullanıyor, ifadesinde hiç görmediğim mimikler belirliyordu. "Örneğin Papa 9. Gregory'ye bakalım. Şeytana tapmakla ilişkili olduğuna karar verip Avrupa'daki tüm kedileri sürüler halinde katletti, değil mi?"

Bunu dünya tarihi dersinden hayal meyal hatırlasam da başımı onayladım. "Ama farelerin doğal avcısı yok edilince ortacağ Avrupası fare istilasıyla karşı karşıya kaldı ve bunun sonucunda yirmi milyon insanın ölümüne sebep olan veba salgını baş gösterdi." İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bugün geriye dönüp bakınca, göz göre göre yanlış bir adım atıldığını görüyoruz. Fakat tarih öğreniminin eşsiz yanı şudur: Hanedanlarımızın o gün de göz göre göre hata yapıldığını bilip bunu önlemeye çalıştığını fark etmek. Dikkat edersen, tarih doğrusal değildir: Birbiriyle ilişkili bir olaylar ağı, her biri diğerinin üzerine devrilen domino taşlarıdır. Tepki vermeyi değil öngörmeyi öğrenirsin. Bu, okulda yaptığımız her şeyin bel kemiğidir. Birinin ne yapacağını, sadece bir anlığına değil, sonraki beş adımı da dahil olmak üzere öngörebilirsene, etki de edebilirsin."

Coşkusu bulaşıcıydı, kendimi başımla onu onaylarken yakaladım. İkizler nasıl bu kadar birbirinden farklı olabilirdi? Ash konuşkandı, Layla ketum. Layla kurallara harfiyen uyardı. Görünüşe göre Ash, bulduğu her fırsatta kuralları çiğniyordu.

Pişkin pişkin sırtarak, "Bu anlaşmada sana en önemli noktaları anlatıp kendini rezil etmeyi bırakmanı kolaylaştıracak ipuçları öneriyorum," dedi.

Muhtemelen daha iyi bir teklif alamayacağımı bilmeme rağmen, "Bir düşüneyim," dedim. Takas için ne sunacağımı ya da kendi ailem hakkında bildiklerimle bu gece duyduklarım arasında ne gibi bir bağ olduğunu bilmiyordum; belli ki ailem sandığım gibi değildi.

"Baksana, daha kötüsü de olabilirdi. Başka bir oda arkadaşın olabilirdi ve benimle konuşma şansını bile elde edemeyebilirdin," dedi ve sırıttı.

Ona yine gülümseyerek karşılık vermemek neredeyse imkânsızdı. "Öyle mi?"

Bana doğru eğildi. "Bu okulda başka kim sırları seninle paylaşır ki?"

Aynı oyunbaz sesle, "Başka kim kuralları çiğnemem için beni yüreklendirir ki?" diye karşılık verdim.

Ash, "Hazır lafı açılmışken, gitme vakti geldi," dedi ve oturduğumuz daldan biraz aşağıdaki daha küçük bir dala süzüldü.

Aşağı inip yanına varınca, "Bu işte iyisin," dedim. "Ben *daha iyiyim* ama sen de hiç fena sayılmazsın."

Ash kabul ederek başını salladı. "Aferin. Tam olarak böyle davran, kesin hayatta kalırsın böyle." Sonra önündeki dala tutundu, sallanıp bir alttakine indi.

Yaptığını taklit ettim ama onun gibi iki elle değil tek elle tutunarak.

Gülünce ben de gülümseyerek karşılık verdim.

"Yarışarak mı inelim?" dediğinde ben çoktan aşağı inmeye başlamıştım bile. Sarmaşıklara kadar çabucak indik, ondan bir saniye önce vardım. Sinsi bir bakış attım çünkü yere bu kadar yakinken konuşmak söz konusu bile olamazdı.

Asıldığım sarmaşığı tutup sertçe kendine çekti. Çarpışmaya-lım diye elimi uzatıp gözden kaçmayacak kadar kaslı göğsüne dokundum. Keten gömleğinin altında kalbinin hızla attığını

hissedebiliyordum. Kulağıma fısıldarken ılık nefesi soğuk tenime değince tüylerim ürperdi. “Muhafızlar az sonra yeniden vardiya değiştirecekler. Değişim gerçekleşmeden girişin iki yanına dikilip perdenin arkasına saklanacağız. Muhafız çıkmak için perdeyi açınca, arkasından sıvışıp duvar dibinden ayrılmadan girintili girişe gideceğiz. Ses çıkarmadığın ya da kumaşı çekirtmediğin sürece yakalanmadan hallederiz.”

Birbirimize ne kadar yakın durduğumuz, nefesi ve parmak uçlarımin altındaki göğsü aklımdan çıkıverdi, hızla elimi çektim. “Berbat bir plan bu,” diye fısıldadım. “Neden muhafızın avludan çıkmasını bekleyip *sonra* perdenin ardına gizlenmiyoruz?”

“Öyle yaparsak, bir sonraki muhafız kapıdaki vardiyayı devralmadan önce yeterince vaktimiz kalmaz.”

“Gece yarısı muhafızların sayısını azalttıklarını söylememiş miydin sen?”

“Muhafız sayısını hiçbir zaman azaltmazlar,” diye fısıldadı. “Sadece vardiya değişimlerinde görev başında oldukları noktalar azalır, görevleri sona erdiğinden değil, hareket halinde olduklarından.”

Beni kandırdığı için tam bir pislik olduğunu düşündüğümü görsün diye geri çekilip yüzüne baktım. Göz kırpıp sessizce önce bir elini sonra diğerini atarak sarmaşıktan süzülüp son birkaç metre kala çimenliğe atladı. Aynısını yapıp peşinden avlu kapısını örten kalın kumaşa kadar gönülsüzce gittim.

O bir yanda dikildi, ben diğer yanda. Hareketlerini taklit edip perdenin ardına gizlendim, pürüzlü taş duvara sırtımı tamamen yapıştırıp kemerli geçiştan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım.

Bir dakika akıp gitti, ancak nefesim düzene girse de midem ağzımdaydı. O an bir sürgünün çekilme sesi duyuldu, birden tüm vücudum ürperdi. Kapı tık diye kapandı, kumaş sallandı.

Kemerli girişe süzülüp karanlıkta, gözümü bile kırparsam muhafız duyar ve şly tavuk gibi beni kılıcına geçirir diye korkudan nefesimi tutarak bekledim. Muhafızların kılıç taşıdığını gördüğünden değil ama ne olur ne olmaz diye.

Beş korkunç saniyenin ardından Ash kapıyı açtı. İçeri girerken resmen ayaklarım birbirine dolandı. Kapı kapandığı an, merdivene doğru koşmaya başladım ama Ash beni durdurdu. Saçımı kulağımın arkasına atıp elini ağzıma siper ederek kulağıma fısıldadı.

"Bu yoldan gidersen yakalanırsın. Sağdaki uzun koridorun sonuna kadar git, sonra merdivenden yukarı çık. Soldaki duvardan ayrılma." Kaptüşonumu çekip beni bıraktı.

Hemen harekete geçtim, botlarım taş zeminde boğuk patırtılar çıkarıyordu. Ash'in gitmemi söylediği koridor neredeyse tamamen karanlıktı, pek bir şey görünmüyordu. Hızımı kesmeyi pek istemesem de sessiz adımlar atabilmek için hafif tempolu bir koşu tutturdum. Babam hep acele edip gürültü çıkarırsan etrafta neler olup bittiğini fark edemezsin derdi. Ash'in söylediği üzere soldaki duvara yapıştım. Buz gibiydi ama adrenalin seviyem tavan yaptığından ellerim terliyordu. Koridorun yarısını geçmiştim ki önümdeki gölgeler daha karanlık, daha farklı görünmeye başladı. Durup arkama göz attım. Kimse yoktu, hiçbir kıpırtı yoktu. Önümdeki gölgelere gözlerimi kısarak bakımdı, karanlık şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Hareket etmiyor, canlılık belirtisi göstermiyordu, dahası bu koridorun zemininde bir şey olmaması da gerekiyordu. Daha önce Layla beni buradan geçirmişti ve tamamen boştu; hiçbir mobilya, kilim, duvar halısı yoktu. Sessizce, adım adım ilerledim.

Son birkaç adımda, nefesimi tuttum. Tereddütle yerdeki uzun şekli botumun ucuyla dürttüm, hafifçe kimıldadı ama ses çıkarmadı. Eğildim ve tam o an neye baktığımı idrak ettim. *Bir çift ayak*. Botumun ucuyla birinin ayağını dürtmüştüm. Olamaz. Hayır. Gözlerimi ovuşturdum. *Gerçek olamaz*.

Yavaşça bedenini etrafından dolanırken, nabzım şakaklarımı çılgınca dövüyordu. Giysilerine bakılırsa, bir erkekti, sırt üstü yatıyordu. Bir de bir şey vardı... *Aman Tanrım*, dedim içimden. *Bu, bir bıçak. Göğsüne bir bıçak saplanmış.* İncelerken giysilerinin tamamen koyu renk olduğunu fark ettim ama öğrencilerin uniformalarındaki gömlekler beyazdı... Belli belirsiz bir nefes arasında, "Kan," dedim. Boğazım kurudu.

Hemen yanına çöktüm, dizlerimin bağı çözölmüş gibiydi, elimi zar zor boynuna uzattım. Yeri bulduğumda parmaklarım titriyordu; soğuk ten, nabız yok. Uzun saçları yanaklarına yapışmıştı. *Uzun saçlar... Tanrım, yemekhanede Matteo'nun yanında gördüğüm arkadaşı bu.* Bir cevap bulma ümidiyle etrafıma baktım, yardım aradım. Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Ölmüştü. *Oluydu.* Bu gerçek zihnimde durmaksızın dönmeye başlayınca gözlerim karardı. Bir an bayılacağımı sandım.

Yardım çağırmak üzere ağzımı açtıysam da hiçbir ses çıkarmadan donup kaldım. Seslenecek kimse yoktu. Muhafızlardan birini çağırmaya gitsem, her halükârda benim yaptığımı düşünürlerdi. Bu okulun kısasa kısas ceza sisteminden bahsetmiyorum bile. Bir kez daha, sanki gölgelerden bir cevap beliriverecekmiş gibi çaresizce etrafıma bakındım.

Toparlanmak için başımı iki yana salladım. Burada kalamazdım. Cesetle yakalanmak, muhafızlardan birini çağırmaktan bin kat beterdi. Katil tarafından yakalanmaktan bahsetmiyorum bile. Bunu kim yaptıysa, yakınlarda bir yerlerde pusu kurmadığının garantisi yoktu.

Aniden, tehlikeli bir şeyin yaklaşmakta olduğuna dair o cesaret kırıcı hisse kapıldım; çocukken bodrum katımızdan koşarak kaçmama sebep olan o his. Ayağa kalktım, onu bu karanlıkta, kendi kanına bulanmış halde bırakma fikri midemi bulandırdı ama kalmaktan da bir o kadar korkuyordum. *Kime...*

Layla. Layla ne yapılacağını bilir. Duvar dibinden ayrılmadan korkunun da verdiği telaşla dikkatsizce koşup merdivene

daldım. Etrafımdaki her şey bir anda belirginleşti; yıpranmış üçüncü basamak, tavana yakın tuhaf şekilli taş, sessizlik. Merdivenden alışkın olduğum biçimde çıkarken can kulağıyla etrafı dinleyip her bir gölgeyi inceledim.

Üçüncü katın girişindeki köşeden dolanıp bakınca koridorun boş olduğunu gördüm. Ne yazık ki odama olabilecek en uzak mesafedeydim. Ve bu kadar yaklaşmışken geri adım atamazdım. *Koş. Koşmak zorundaydım.* Bir an gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve merdiven boşluğundan fırladım. Odamın kapısını el yordamıyla açıp içeri daldım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken, tam kapıyı kapatırken X'li muhafızın diğer merdivenden çıktığını gördüm. Kapıyı kaparken gözünü gözüme dikti. *Lanet olsun!!!*

Nefes nefese duvara yaslanıp Layla'nın kapısına baktım. Seslenmek için ağzımı açtım ama neler olduğunu anlatacak kelimeleri bulabilecek durumda değildim. Çıkarken Ash'le buluşacağımı ona söylemediğim için kendimi tokatlamak istedim. Artık ortada bir ceset olduğuna göre... Ash benimle hiç buluşmadığını söylerse ne olacaktı? Layla kesinlikle bana değil ona inanırdı. Bir dakika. O koridordan gitmemi söyleyen Ash'ti. Soldaki duvardan ayrılmamamı da o söylemişti.

Ash suçu üzerime atmak için tuzak kurup beni uzun yoldan bilerek göndermiş olabilir miydi? Son birkaç adımda koşmaya karar vermeseydim, o muhafız beni çoktan enselemişti. Ash muhafızların programını saniyesi saniyesine biliyordu.

Yere yığılıp yüzümü avuçlarımdan arasına gömdüm. Hapı yutmuştum.

Dokuz

Kapı gıcırdayınca hızla başımı dizlerimden kaldırdım. Layla odasından çıktı, düşündüğüm üzere gözlerini kırpmıyordu, uyku sersemi değildi, aksine zihni açık, odaklanmış bir haldeydi.

Çömeldiğimi ve gergin yüz ifademi fark etti. “Dışarı çıktın.” Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

“Çıktım,” dedim tereddüt ederek hızla.

Layla beni izledi ve o an yemin ederim aklımdan geçeni duydum: *Çıkma diye uyardığım halde dışarı çıktın.*

“Sarmaşıklı avluda Ash’le buluştum.” Gözleri büyüdü, bir an için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve sonra, “Yakalandın,” dedi.

Yüzümü ovuşturup parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. “Hayır. Yani, sayılır. Ash’le birlikteyken değil.” Yerden o kadar hızlı kalktım ki gözümün önünde gri noktalar uçtu. Uzun süre Layla’ya baktım, kendimi odaklanmaya zorladım. “Dallara oturduk, gökyüzünde bir bank gibi olanlara ve okuldan bahsettik, havadan sudan işte. Sonra odaya dönerken, muhafızlardan kaçınmak için uzun yoldan dolanmamı söyledi. Ben de...” Sesim çatladı.

Layla bir kapıya bir de bana baktı. “November.” Artık sesinde endişeli bir ton vardı.

"Karanlıkta ayağım bir şeye çarptı. Bir ceset. Ayağım bir *ce-sede* çarptı." Elimle ağzımı kapadım. "Sanırım Matteo'nun arkadaşıydı, uzun saçlı olan." Sözcükler boğazımda düğümlendi.

Layla bir an için hiç kılmıdamadan durdu.

Kelimeler dudaklarımdan yuvarlanıyordu. "Ölmüştü, Layla. Buz gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Onu orada bırakmak istemedim. Ama panikleyip koşarak odaya geri döndüm. Kapıyı kapatırken de muhafızlardan biri beni gördü sanırım."

"Nasıl ölmüş?" Alçak sesle, hızlı hızlı konuşuyordu.

"Göğsüne bir bıçak saplanmıştı. Ve kan. Çok fazla kan..."

"Sus." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

Dediğini yerine getirerek sustum. Sakin bir sesle, "Kurallarımızı biliyorsun," dedi.

Başınıla onayladım, ellerimi kenetleyip acıyana kadar sıktım.

"Eğer bir muhafız seni gördüyse, sorguya çekeceklerdir. Sonra da beni sorguya çekerler. Odalarımıza dönmeliyiz. *Hemen.*"

"Tanrım, onu öylece yerde bıraktım, Layla." Koridora açılan kapıya baktım.

"Git ve uyu, November," dedi aksi bir ifadeyle. "Eğer bizi burada bir cesetten bahsederken yakalarlarsa zindana atılmayı garantilemiş oluruz."

"*Zindan mı?*" Sesim aniden yükselince hemen alçalttım. "En azından..."

Yüzüme tükürür gibi, "Şu anda, durumu daha da karmaşıkleştirmeden yapabileceğimiz *hiçbir şey* yok," dedi. Gözleri öfkeyle parlarken zarif parmakları sınımsız bir yumruk halini aldı. "Odadan *sen* çıktın, riski *sen* aldın, şimdi bu pisliğe beni de sürüklüyorsun."

Bir adım geri çekildim, Layla'dan yansıyan bu duygu patlamasıyla ayıldım. "Ash..."

"Ash falan yok. Adını duymak istemiyorum şu an. Acıklı laflarını da istemiyorum. Stefano'yu tanı mıyordun bile!" Ben tepki veremed en arkasını dönüp odasına girerek gözden kayboldu.

Ardından bakakaldım, kalbim gümbürdüyor, avuçlarım terliyordu. Stefano'nun kanlı göğsü, yüzüne yapışmış saçları, cansız cildi, gözümün önüne geldi. Midem bulanınca banyoya koştum.

On

Odamın kapısı gıcırdayınca gözlerim açıldı. Yataktan öyle hızlı doğruldum ki Pippa odaya girerken irkildi. Saçlarını bonesinin içinde toplamış, askılara asılmış ütülü giysileri getirmişti.

Neşeyle, “Günaydın,” dedi.

Ağlamaktan çatallanmış sesimle, “Selam,” dedim ama bu tek kelime bile kulağa çok yanlış ve uzak geldi. Hava serindi ama terliyordum, bütün gece ancak bir iki dakika derin uyuyabilmiştim.

Layla rüzgâr gibi odama dalıp beni görünce kahkaha attı. “Yine uyuyamadın mı? Berbat görünüyorsun. Merak etme, yatağa alışman çok sürmez.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Layla’nın bedenini ele geçiren bu dost canlısı yaratık da kimdi böyle? Layla, “Giysileri istediğin yere bırakabilirsin, Pippa,” dedi ve bu cümlenin devamında söze dökülmeyen bir “ardından odayı terk edebilirsin” ifadesi yer alıyordu.

Pippa tertemiz giysileri sandığın üstüne serip bana çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi baktı. Layla’yı duymamış gibiydi. “Kahvaltınız oturma odanızda, hazır. Yemek salonunu temizliyorlarmış. Ama bana sorarsanız...”

Cümlesini tamamlayamadan, “Harika. Teşekkürler,” diyerek araya girdi Layla.

Layla herhangi bir şey sormayınca Pippa'nın yüzüne hayal kırıklığını yansıtan bir ifade yerleşti. Normalde hevesle teşekkür eder, her şeyi çok beğendiğini söylerdim ama bu sabah etrafa saçacak enerjiden yoksundum. Aklında sadece Stefano'nun, parmak uçlarımda hissettiğim buz gibi teni ve kana bulanmış göğsü vardı. Pippa kısa bir reverans yapıp dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz, Layla'nın yüzündeki dostça ifade siliniverdi. "Bu kadar duygusal davranacaksan sırtına 'ben suçluyum' yazan bir tabela asıp dolaş bari. Davranışlarımızı çözümlemek için kâhyaları sorgulamayacaklarını mı sanıyorsun sen?" Nefret dolu bir bakış atıp odamdan hızla çıktı. Örtüleri üzerimden atıp peşinden ortak alana, pencerenin yanında duran, üzerine kumaş peçetelerle narin porselenler dizilmiş masaya gittim. "Ben, hiç beklemiyordum..."

Layla, "Ne beklediğin umurumda değil," deyip oturdu ve kucığına bir peçete serdi. "Çoktan hedef tahtası olduk, ikimiz de."

Ben de oturdum, dün gece bir ceset bulmuş olmamın korkunç gerçekliğiyle Layla'nın hiçbir şey olmamış gibi davranmamı beklemesini kafamda bağdaştırmaya çalıştım. "Madem normal davranmamız gerekiyor, neden Pippa'nın yanında berbat görüldüğümü söyledin o halde?"

Layla peynirli yumurtasından başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Çünkü sesli söyleyip durumu hemen normalleştirdim. Bu tavrının, çekilen bir uykusuzluktan başka bir şey olmadığını sansın diye. Gülümseyerek de, senden memnun olduğum izlenimini verdim. Pippa sezgilerimin kuvvetli olduğunu, güvenilmez biri olsan seni dışlayacağımı bilir." Durup dik dik yüzüme baktı. "Cidden, sorunun ne senin? Bunları birinci sınıfta hilekârlık dersinde öğretiyorlar." Dün geceki mutsuzluğu ve öfkesi yerini her zamanki sakın tavrına bırakmıştı.

Tabağımdaki patatesleri dürtükledim, iştahım yerine gelsin diye uğraştım. Son birkaç gündür başıma gelenleri nasıl sindireceğimi hiç bilmiyordum. Delirmeye başladığımı söylemek bile yeterli değildi. Ash'in diğer koridordan gitmemi söylediği an

būnün gece kafamda dönüp durmuştu. Öğle yemeğinde Aarya ve Ash kayıp bir bıçaktan söz etmişken, aynı gece Stefano'nun göğsüne bir bıçak saplanması göz ardı edemiyordum. Hatta Aarya, Ash'i bıçağı çalmakla suçlamıştı. Tam da bu yüzden Aarya'nın bıçakla ilgili yalan söyleyebileceğinden bahsetmiyorum bile. "Yemekhane temizleniyormuş," dedim.

Layla, "Buluşup konuşmamıza fırsat vermek istemiyorlar. Muhtemelen kimin kimi araştırdığını öğrenmeye çalışıyorlar," deyip elindeki çatalı kızarmış elma dilim patatese sapladı.

Midem buruldu. "Bu yüzden mi dün gece o muhafız beni gördükten sonra bizi sorgulamadılar?"

"Bilmiyorum," dedi ama gerginliği yüzünden okunuyordu. "Bir plan var ama henüz ne olduğundan emin değilim." Çatalımı bıraktım. Keşke o anıyı hafızamdan tamamen silebilseydim. "Pekâlâ, bana akıl ver. Beni sorgularlarsa ne yapacağım? Ben senin gibi yıllarca hilekârlık dersi almadım. Senin bildiklerini bilmiyorum."

Layla gözünü gözüme dikip sustu. "Aynen böyle."

"Ne?"

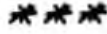
"Burada neler olduğundan haberim yok' rolünü oyna. Şimdiye dek hakkını verdin. Hiç değilse tutarlı olursun." Daha fazla konuşmadı.

Layla'yla Ash'e yalan söylemeyi başaramadıysam o zaman Blackwood'a ya da sorguyu kim yapıyorsa ona da yalan söyleyemezdim. Anında anlarlardı. Fakat onlara doğrudan bir ceset bulduğumu da söyleyemezdim. "Gördüklerimle ilgili herhangi bir şey söylemeli miyim?"

"Şakaysa, hiç komik değil," derken sesinde bir parça öfke belirdi.

Kendimi suçlu durumuna düşürmeden bu günü ya da muhtemel sorguyu nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum. Karanlıkta öylece yatan Stefano ne zaman aklıma gelse ağlamak istiyordum. Tabağımı önümden uzağa ittim.

Layla beni izliyordu. “Yesen iyi olur. Ufukta her ne varsa, enerjiye ihtiyacın olacak.”

Öğrenciler siyah harmaniler içinde iki sıra halinde sarmaşıklı geçitten okçuluk derslerinin yapıldığı iç avluya yürürken Layla’nın arkasındaydım ve cenazeye gidiyormuşuz gibi göründüğümüzü düşünmeden edemedim.

“Profesör Messer,” dedi Layla, uyarıyormuş gibi fısıldayarak.

Messer’in Almancada *bıçak* anlamına geldiğini düşündüm ve o an Stefano’nun kanlı göğsü zihnimde belirdi. Bir an için gözlerimi sımsıkı yumdum, açar açmaz da eğitmenle göz göze geldim.

Profesör Messer ellerinde bir sürü küçük yara izi olan, kısa boylu, kaslı bir kadındı.

Messer, “Bıçak kullanmada epey becerikli olduğunu ve derslere yetişebileceğini duydum,” deyip beni tepeden tırnağa süzdü. Alman aksanıyla konuşuyordu. “Dersimin bir kısmını birinci sınıf öğrencilerine çoktan öğrettiğim şeyleri tekrarlamakla harcamaya hiç niyetim yok.”

Herkes bana baktı, küçümseyen ifadelerinden anlaşılıyordu ki burada geri kalmak utanç verici bir durumdu.

“Yetişirim,” dedim ama sesim çatladı. Layla bana kınayarak baktı.

Ufak bir bıçağı elimden bırakıp ayak başparmağımla sektirmeye çalıştım ama ben yakalayamadan bıçak hafif bir kavis çizip uzağa düştü.

Verandadan beni izleyen babam güldü. “Sen ne yapıyorsun öyle?”

Bıçağı ayağımın hizasında elimde tuttum. “Bugün futbol oynarken top sektirmeyi öğrendim ve aynı şeyi bıçağımla da yapabilirim diye düşündüm.”

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ah, hayal gücün yok diye kimse seni suçlayamaz."

Bıçağı sektirmeyi bu kez başardım ama çok uzağa gittiğinden yine yakalayamadım. "Hayal gücü, mayal gücü," dedim. "Bu çok havalı olacak."

Harmanimi sarmaşıkla kaplı duvardaki askıya, Layla'ninkinin yanına astım. Bana doğru eğildi. "Dün gece bir ceset görüp de neden ihbar etmediğini açıklayıp zindana atılmak istemiyorsan, bütün duygularını yüzüne yansıtmayı bırakman lazım." Sesi, fısıldarken bile zehir gibiydi.

Derin bir nefes aldım, diğer dokuz öğrencinin yanına gittik. Elbette derste benden bir cesede rastladığım gecenin sabahında becerilerimi göstermem beklenecekti. İşler daha da ilginç bir hal alsın diye Nyx, Brendan ve Charles da buradaydı –Aarya ve Ines gibi. Son birkaç gündür adet edindikleri üzere hiçbirinin bana şakayla karışık laf sokmaması ya da dik dik bakmaması tuhafıma gitti. Tavırlarındaki bu değişim, Stefano meselesini çoktan öğrenmiş olduklarını düşünmeme yol açtı. Kemerli geçide göz attım; muhafızlardan birinin gelip beni dersten zorla çıkarmasını, prangaya vurmasını bekliyordum hâlâ.

Messer elinde tutmakta olduğu dürülü deri parçasını diğer eline hafifçe vuruyordu. "Milattan önce 522'de, taht üzerinde hak iddia eden biri Pers İmparatorluğu'nu ele geçirdi. Yasal hükümdar, Kral İkinci Cambyses, bir ordu toplayıp saraya yürüdü. Ama başarısız oldu. Peki, niçin böyle olmuştu?" Duraksadı. "Çünkü yanlışlıkla kendi bıçağını kendine saplayıp kan kaybından öldü."

Alaycı birkaç gülüş sesi duyuldu. Messer gülümsedi. "Bu hikâye kulağa saçma gelse de bıçakların zalim doğasını gayet güzel bir biçimde aktarıyor. En yakın arkadaşınız olabilirler, kolayca saklanabilir ve yönlendirilebilirler. Ama en ufak bir yanlışınızda, ölümünüze de sebep olabilirler. İstisnasız bir güven ve mükemmel zamanlama gerektiren birer silahtırlar. Hataya yer yoktur. Yani ne demek istiyorum?"

Brendan parmaklarını kütürdetip hiç gerek olmamasına rağmen bir adım öne çıktı. Onu yalnızca birkaç kez görmüştüm ama işe yaramasa da yer kaplamaya bayıldığı belliydi. “Bıçağı tam zamanında atarsan, rakibini tek vuruşta öldürebilir veya dövüşmek zorunda kalmadan güçsüz bırakabilirsin. Ama zamanlaman ya da hedefin bir milim bile şaşacak olursa, silahını kaybettiğinle kalırsın,” dedi.

Messer, “Çok doğru,” dedi. “Rahat bir ortamda isabetli atış yapmayı öğrenmek hoştur ama insanı baskı altında kalınacak durumlara hazırlamaz. Öyle güçlü odaklanmalısınız ki etrafınızdaki duvarlar un ufak olurken bile hedefi vurmalısınız; bunu öğrenmek zorundasınız.”

Messer başını Brendan’a doğru eğdi. “Bir adım öne çık, ilk atışı sen yap.”

Brendan ona yaklaşıp kaslı omuzlarını geriye attı. İleride, çayırda, okçulukta kullanılanlar gibi üzerinde normal nişan noktaları yerine bir dizi minik X olan, farklı uzaklıklara konmuş üç hedef vardı. İlk hedef ulaşılması kolay bir mesafedeydi ama en sonuncusu, aşağı yukarı on metre kadar uzakta olan, zor bir hedefti.

Messer, “Charles, sen de,” deyince, önemli bir noktaya değinirken bu ikiliyi kurtarıcı olarak gördüğü belliydi. Charles sırtıyor, Brendan’la aynı kefeye konmaktan açıkça keyif alıyordu. Herkesin bunu fark ettiğinden emin olmak için arkasına dönüp bize kısa bir bakış bile attı. Gömleğinin kollarını kıvırdı, kasları kasılınca hareket ediyormuş gibi görünen sarmaşık dövmesi ortaya çıktı.

Messer ikisine de üçer bıçak verdi.

Brendan hiç duraksamadan yerine dönüp ilk bıçağı fırlattı ve en yakın hedefteki X işaretlerinden birine mükemmel bir biçimde sapladı. Gülümseyip kollarını başının üzerine kaldırdı. Kollarını indirir indirmez pozisyonunu alıp ikinci atışını yaptı; öyle hızlı fırlattı ki bıçağın havayı yardığını duydum. Bıçak

ikinci hedef üzerindeki X'lerden birine ilki kadar kusursuz bir şekilde isabet etti. Gösteriş yapmak için parmağını yalayıp havaya kaldırdı, rüzgârı kontrol etti. Bıçağı en uzaktaki hedefe fırlattı ama hedefi bu kez yalnızca birkaç santimle kaçırdı. Becerikliydi ama Messer'in kayırmasına göre, çok daha fazlasını beklemiştim.

Ardından Charles yerini alıp ilk iki hedefi Brendan gibi isabetli vurdu. Vücudu iyiydi, hatta fazla iyiydi –mükemmel olsun istiyordu sanki. Bir ağaç dalından baş aşağı sarkarken de bu kadar isabetli vurabilir mi acaba diye düşünmeden edemedim.

Üçüncü bıçağı fırlatmak için pozisyonunu almadan önce dönüp Nyx'e gülümsedi, Nyx'in bakışlarında öyle belli belirsiz bir şefkat vardı ki dikkatli bakmasam göremeyebilirdim. Öğretmenlerin önünde gülümsememeye çalışırken Emily de Ben'e böyle bakardı. Charles'la Nyx sevgili mi, diye merak ettim. O an Charles bıçağını fırlattı, vızıldayarak havayı yaran bıçak koca bir sinek gibi ses çıkardı ve en uzaktaki hedef tahtasına, X'in birkaç santim uzağına saplandı. Bakışlarımı Messer'e çevirdiğim an beni izlediğini görüp irkildim.

"Yüz ifadene bakılırsa, daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun," derken soru sormuyor da bir gerçeği dillendiriyor gibiydi. Bir an gözlerim büyüdü. Normal davranmadığım için yanımda duran Layla'dan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Messer "Eeee?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Üçüncü atışlarından daha iyisini mi? Evet, kesinlikle yapabilirim," dedim ve tüm sınıf başını bana çevirdi.

Aarya pis pis sırıttı. "Görmek için *sabırsızlanıyorum*," deyip Messer'in sert bakışıyla karşılaşınca alaycı tavrını bir öksürükle gizledi.

Charles gözlerini bana dikti. "Meydan okumaları severiz," dedi. Beni hiçbir zaman saçlarını sevdiği kadar sevmeyeceğini fark edene dek geçen yıl beş dakika kadar falan çıktığım hipster tipi andırıyordu.

Bu arada Charles'la Brendan'ın bana bakışından, meydan okumaları zerre sevmedikleri belli oluyordu.

Messer'in elinde üç bıçak vardı, fakat Brendan yerinden kımıldamayınca, bıçakları almak için tuhaf bir biçimde etrafından dolanmak zorunda kaldım. Belki üzüntüyle kızgınlık arasında incecik bir çizgi vardı, belki de ben sadece zorbalara gıcık oluyordum ama birdenbire son yirmi dört saattir beni ele geçiren tüm duygularım bu ikiliyi alt etmeye odaklanı verdi.

Brendan'ın gözünün içine baktım. "Ah, kendini iyi hisset diye sana fazla yüklenmeyecektim. Ama sanırım artık böyle düşünmüyorum," dedim.

Layla'ya şöyle bir baktım, yüzünde, söylediklerim yüzünden dehşete mi düşse yoksa mızızlanmadığım için rahatlasa mı çözemediğim bir ifade vardı.

Charles alaycı bir tavırla güldü, yüzümü hedefe döndüm. İlk bıçağı kaldırdım, gerildim ve fırlattım. Brendan'ın bıçağını saplandığı yerden düşürdüm.

"Hay aksi," dedim. "Bir daha deneyeyim. Paslanmış olabilirim."

Parmak uçlarımda zıplayıp gerilerek ikinci bıçağı da fırlattım. Bu defa da Charles'ın bıçağını ikinci hedeften düşürdüm. Arkamda fısıltılar dolaşıyordu ama o kadar alçak sesliydi ki ne söylendiğini anlayamadım.

"Bugün niye bu kadar çok ıskalıyorum bilemedim. Herhalde..." Bir şey fark etmiş gibi durdum. "Ne olduğunu buldum." Başımı iki yana sallayıp Brendan'la Charles'a üzgün bir tebessümle baktım. "Solak değilim ki ben."

Öğrencilerden birkaç huzursuz gülüş sesi yükseldiyse de Messer dönüp onlara baktığı an kesildi.

Son bıçağı sağ elime alıp hızlı, tereddütsüz tek bir hamleyle en uzaktaki hedefe fırlattım. X işaretini ortadan ikiye böldü; ikisinin de ıskaladığı X işaretini.

Brendan yumruklarını, Charles dişlerini sıktı; ikisi de kesinlikle bozulmuştu. Fakat Aarya kahkaha atıyordu, dönüp bakınca Layla'nın da yüzünde bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.

Messer duvar gibi bir suratla, hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Vay, vay, vay. Bakalım gerçek bir tehlike anında da böyle maharetli misin?" Öğrencileri süzdü. "Ines, git ve en uzak hedef tahtasının önünde dur."

Yutkundum, Aarya aniden sustu. Şimdi Charles ve Brendan eğleniyor gibiydi.

Ines çayırın diğer ucuna yürürken Messer bekledi. "Ines'in başının bir santim üzerinde duran X'i vur," dedi. "Böbürlenmene bakılırsa, senin için çok zor bir şey olmamalı."

On beş saniye önceki özgüvenim yok olup yerini midemi buran bir panik hissine bıraktı. Hedef tahtasının önünde sakince dikilen Ines'i gördüm ama gözlerine bakamadım. Hemen hemen her açıdan berbat bir durumdu. *Tanrı esirgese de ıskalamasam*. Hissedeceğim dehşet bir yana, eminim ki Aarya hemen burada canlı canlı derimi yüzerdi.

Charles, "Bayılacak gibisin," deyip abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Brendan kıkırdadı. "Belki de sadece cansız varlıklarla dövüşebiliyordur."

Döndüm. "Komik mi sizce bu? Sizinkiler gibi bir santim ıskalarsam kızı öldürebilirim."

Messer, "Ama haklılar," deyip bir bıçak uzattı. "Baskı altındayken harekete geçemiyorsun. Atışı reddediyorsun, öyle mi?"

Kahretsin. Kendi kendimi köşeye sıkıştırmıştım. "Atmıyacağım," dedim.

Messer, "Pekâlâ. Brendan!" deyince gözlerim büyüdü. Atışı *Brendan*'ın yapmasını mı istiyordu? O, Charles'tan bile daha kötüydü.

“Elbette,” deyip o kendine güvenen tebessümüyle bana baktı.

Bıçağı Messer'in elinden kaptığım sırada öğrencilerden şaşkınlık dolu çığlıklar yükseldi. Messer karşı çıkamadan çabucak fırlattığım bıçak Ines'in başının beş altı santim yukarısına saplandı. Kız irkilmedi bile.

Messer, “İskaladın,” dedi, ses tonuna bakılırsa, dört gözle beklediğim ders, kâbusum oluvermişti.

On Bir

Muhafızların, dersin birinden beni alıp apar topar götürmesini korkuyla bekleyerek geçen uzun bir sabahın ardından yemekhanede Layla'nın yanına oturdum. Yükseltilmiş platformda eğitmenlerin yemek yediği masa hariç diğer masalar kaldırılmış, yüksek arkalıklı ahşap sandalyeler sıra sıra dizilmişti. Üstümüzde tüm mumları yakılmış kocaman şamdanlar, her yanı süslenmiş kubbeli tavanlar ve taş duvardaki süslü işlemlerle az sonra ruhani bir liderle buluşacak gibiydik. Ama anladığım kadarıyla, tüm okul toplanmıştı ve bahse girerim ki bu toplantının eğlenceyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Üç sıra önümüzde, Brendan, bir şey biliyormuş da ben bilmiyormuşum gibi beni süzüp Nyx'le Charles'ın yanına oturdu.

Layla'ya, "Bıçak fırlatma dersinde yaptıklarımla ilgili..." diye fısıldadım.

"Şimdi sırası değil, November," diye tersledi. Bana bakmıyordu.

Üstat Blackwood yırtıcı bir kuş gibi hepimizi süzerek eğitmenler masasının durduğu yüksek platformun önünde dikiliyordu. Herkes çoktan susmuş olmasına rağmen boğazını temizledi ve bunun eski okulumda azarlanmak üzere konferans salonuna toplandığımız sahneyle uzaktan yakından alakası yoktu. Aniden midem buruldu.

Blackwood bütün salonu süzerek, “Kimileriniz derse girmek yerine niçin buraya çağırıldığını merak ediyor, kimileriniz ise etmiyor,” dedi. Birkaç eğitmen kasvetli portrelerle kemerli pencereler arasında kalan taş duvarlara yaslanmıştı ve Blackwood’a değil bize bakıp duruyorlardı. İçlerinden biri Conner’dı ve yüzünde beni değerlendirirken takındığı o irdeleyen ifade vardı. Sandalyeme gömülmek istedim ama emimin ki eğitmenlerden biri bunu fark edip suçumu kabullendiğime yorabilirdi.

Blackwood lafı hiç dolandırmadan, “Dün gece bir öğrenci öldürüldü,” deyince kalabalıktan şaşkınlık dolu sesler yükseldi. “Stefano.” Öğrenciler soran gözlerle birbirlerine baktılar, oturdukları yerde kımıldandılar ve herkes bir anda fısıldaşmaya başladı.

Layla dehşetle bana bakınca ben de onu taklit etmeye çalıştım. Lanet olsun, çok başarılıydı.

Blackwood tekrar boğazını temizlediği an tüm salon yeniden huzursuz bir sessizliğe gömüldü. “Bir kez daha bu duruma düşmüş olmak beni ciddi ölçüde hayal kırıklığına uğrattı.” Sesi üzgün değil kızgınlık çıkıyordu. “Hepiniz haddinden fazla rahatladınız, dokunulmaz olduğunuza dair yersiz bir inanca kapıldınız. Sizi temin ederim ki dokunulmaz değilsiniz. Bu soruşturma boyunca izleyeceğimiz yöntemler her zamankinden farklı olacak, o yüzden haddinizi biliniz. Suçlu –veya suçlular– yakalanmaktan kurtulduğunu düşünüyor olabilir. Fakat eninde sonunda ifşa edilecek ve ibret-i âlem olsun diye cezalandırılacak.” Kısacık bir an gözlerini üzerime dikince yüzümün rengi attı.

Okula geldiğim ilk gün, odasında öğrencilerin ölümünden bahsederken, Blackwood’un *cinayeti* kastettiği hiç aklıma gelmemişti. Huzursuzluktan midem kasıldı; ellerimle yüzümü ovuşturmamak, kımıldanmamak, tüm bunlardan ne kadar iğrendiğimi belli edecek bir hareket yapmamak için kendimi çok zor tuttum.

“Bundan sonra özel hayat diye bir şey yok. Dr. Conner ne zaman nerede isterse sizi teste tabi tutup gözlemleyebilecek, tabii ben de. Muhafızları göremiyorsunuz diye sizi takip etmediklerini düşünmeyin.” Blackwood ceketindeki kırıksıklığı düzeltti. “Bir süreliğine, tüm yemeklerinizi yemek salonunda değil kendi odalarınızda yiyeceksiniz. Bilmeniz gerekenler bu kadar, şimdi gidebilirsiniz.”

Bu konuşmanın özünü ve Blackwood’un soğuk tavırlarını açıklayacağını umarak Layla’ya baktım. Öğrencilerin sınıf arkadaşlarından birini kaybetmiş olmasına en ufak bir hassasiyet gösterilmemiş, güvende olacağımıza dair hiçbir garanti verilmemişti, açıkçası her şey aksini gösteriyordu –hem tehlikede olduğumuz hem de hepimizin potansiyel bir şüpheli olduğu ima ediliyordu. Fakat Layla, tüm diğer öğrenciler gibi yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Kimse tek kelime etmedi. Kimse kimseye bakmadı.

Biri omzuma dokununca korkudan sıçradım. Hızla dönüp Conner’la burun buruna gelince kalbim sıkıştı.

“Gel benimle, November,” dediğinde, salonun öbür ucunda Ash’in beni izlediğini fark ettim.

Conner beni Blackwood’un odasına götürdü. Ben Blackwood’un çalışma masasının önündeki koltuklardan birine otururken, Conner elinde dosyası ve kalemiyle hazır, duvara yakın koltuklardan birine kuruldu. Şöminedeki odunlar çıtırdayarak gürül gürül yanıyordu, genelde içimi rahatlatan tanıdık bir ayrıntıydı bu. Ama Blackwood’un ve Conner’ın yüzündeki buz gibi ifadeyle odaya çöken sessizlik, herhangi bir rahatlamaya mahal vermiyordu.

Hepimiz sessizce o kadar uzun süre oturduk ki acaba zaman, bu korkunç anda mı durdu diye merak ettim.

Blackwood nihayet, "Pekâlâ..." dedi. "Dün gece, yat borusundan sonra odandan çıktın, November."

Nabzım şakaklarımda zonkluyor, midem durmaksızın bululuyordu. Müdürler ve dekanlarla konuşmakta hep iyiydim. Ağızlarından girip burunlarından çıkabileceğim kadar çok kez de başım belaya girmişti. Ama bunlar başıma gelebilecek en kötü şeyin kısasa kısas sistemine göre cezalandırılmak değil de okuldan uzaklaştırılmak olduğu o eski günlerde kalmıştı.

Blackwood kollarını kavuşturup masasına yasladı. "Ve bir öğrenci öldü."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Tereddüt ettim. "Az önce duyurdunuz."

"Hmmm..." dedi Conner not alarak.

Verdiğim cevaptan anında pişman oldum. Sadece çalışma odasını tere bulamakla kalmıyor, aynı zamanda aklımdan geçen her bir düşüncenin açıkça okunduğunu hissediyordum. Gerçekten işe yarayabilecek tek taktığım Layla'nın tavsiyesine kulak vermekti. "Bir dakika. Olanlarla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Blackwood, "Ah, hiç düşünür müyüm?" deyip bakışlarıyla beni uyardı.

"İnsanları okuyor ya da analiz ediyorsunuz, ikiniz de bunu yapıyorsunuz." Conner'ı işaret ederek elimi salladım. "Burada yeniyim, biliyorum. Ama insan sarrafı olsaydınız, en ufak bir şüphe bile duymaksızın benim bir şey yapmadığımı bilirdiniz."

Blackwood, "Neyi bilip neyi bilmediğimi tahmin etmeye çalışma sakın," dedi.

"Matteo'yla olanları hatırlamıyor musunuz? Ona yumruk atmak istemedim bile. Karşılık vermem için resmen beni tehdit etmek zorunda kaldınız. Birini *yumruklamak* dahi istemiyorsam, öldürmek söz konusu bile olamaz."

Blackwood dudaklarını büzüp arkasına yaslandı. “Aslında Stefano’ya saldırmayı planladıysan, yapabileceğin ilk şey, saldırganlıktan ne kadar uzak olduğunu gösterecek bir tezgâh kurmak olmuştur.”

Duruşumu ayarlamaya çalıştım ama kımıldayacak yer yoktu, bu girişimim, birkaç saniye öncekinden daha da endişeli görünmemden başka da bir işe yaramadı. “Böyle bir şey aklıma bile gelmez, tezgâh kurmak şöyle dursun...”

Blackwood, “Yeter,” dedi ve bu kelime saflığımın ancak onu sinirlendirecek kadar inandırıcı olduğunu söyleyen bir tokat gibi yüzümde patladı. “Dün gece dışarıda ne yapıyordun?”

Kalp atışlarım hızlandı. Başka yolu yoktu. “Ash’le buluştuk,” diye cevap verdim.

“Nerede?”

“Sarmaşıklı avluda.”

Bir an durdu. “Niçin?”

Gayriihtiyari büzüldüm. Korkunç, bulanık sularda seyrediyordum. “Okul hakkında daha fazla şey öğrenmek için.”

“Bilmen gereken her şey sana söylendi, Layla’ya sorabilirsin.”

“Ben... Şey...”

“Tabii niyetin öğrenciler hakkında daha fazla şey öğrenmek değilse ki bunun kesinlikle yasak olduğunu sana söylemiştim.” Sesi tehditkâr bir tona bürünürken bana doğru eğildi.

“Ben sadece... Ben okulun *gerçekten* nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istedim.” Hadi bakalım.

“Kuralları çiğneyerek.”

Dikkatle, “Hayır,” dedim. “Kuralları çiğnemenin iyi bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama eğer birbirini yıllardır tanıyan ve buranın işleyişini bilen insanlarla burada yaşayacaksam, ka-

pamam gereken bir sürü açığım var. Hem yeni gelen tek ileri seviye öğrenci benim. Bir yanım merakıma yenik düştü.”

“Peki, diğer yanın?”

“Gerçek anlamını kastetmemiştim.”

“Ama başka bir sebep olduğunu ima ettin.”

Mükemmel. Bir çukurdan çıksam diğerine düşüyorum. “Ash ilginç biri... Ben... Yani... Tatlı.” Doğruydu ama hiçbir anlamı yoktu. Bu cevapla, ahmaklar kervanına ön sıradan giriyordum.

Blackwood kendimi daha ne kadar gizleyeceğimi merak eder gibi koltuğunda arkasına yaslandı; açıkçası ben de aynı şeyi merak ediyordum. Kuru bir sesle, “Sevgili olmak yasak,” dedi.

“Ama bakışmak değil, öyle değil mi?” Şansımı zorladığımı biliyordum ama bu sebebi yutturamazsam, başka bir sebep aramaya devam edecekti.

Bir an hiç kıınıldamadı. Ardından, “Senin için, mümkün olan en basit biçimiyle anlatacağım November, çünkü aksi takdirde aklına gelen her tür saçmalığı anlatıp durmandan korkuyorum ve benim saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Dün gece odandan çıktın. Dün gece, öğrencilerimizden biri öldürüldü. Senden şüphelenmemem için bir kanıt ya da sebep varsa, hemen şimdi ortaya koymalısın.”

“Ben...” Nutkum tutulmuştu. “Odamdan çıkıp kuralları çiğnediğim için özür dilerim. Yapmamalıydım. Ama ben, kesinlikle kimseyi öldürmedim. Böyle bir şey yapamam. Yapamam.”

“Layla, dışarı çıktığını biliyor muydu?”

Alnımı ovuşturmamak için kendimi zor tuttum çünkü ne kadar tedirgin olduğumu göstermemem lazımdı. Bu çok kötüydü. Gerçekten kötü. “Hayır. Ama geri döndüğümü duydu.”

Blackwood, “Konuştunuz mu?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. “Dışarıda, Ash’le olduğumu söyledim, o da kızdı.”

“Seni ihbar etti mi?”

“İhbar etmesine gerek kalmadığını, muhafızlardan birinin beni çoktan gördüğünü söyledim.”

“Dün gece hangi koridorlardan geçtin?”

Sakinliğimi korumak için tüm irademi ortaya koymak zorunda kaldım. “Odama en yakın merdivenden çıktım.”

“Peki Ashai?”

Duraksadım. “Bilmiyorum.”

“Ama onunla birlikteydin.”

“Tüm dikkatimi yakalanmamaya verdiğimden gerçekten onun ne taraftan gittiğini hatırlamıyorum.”

“Ama seninle aynı anda gelip aynı anda gitti, değil mi?”

“Sanırım.”

“Bilmiyorsun yani?”

Ash’i şüpheli görünmekten kurtaracak bir şey söylemek istedim. Böyle tehlikeli bir durumda isteyeceğim en son şey, bana düşman olmasıydı. Ama ne yaptıysam, aklıma bir şey gelmedi. “Hayır, bilmiyorum.”

“Sarmaşıklı avluya gitmek kimin fikriydi?”

Gerildim. “Ash’in fikriydi. Yani, ikimizin fikriydi aslında. Kampuste en sevdiğim yer orası.”

“Ash de orayı göresin diye kuralları çiğneyecek kadar ileri gitti, öyle mi?” Sesindeki ısrara bakılırsa iyileştireyim derken durumu daha da kötüleştirmiştım.

“Eğlenceli olur diye düşünmüştük.”

“Peki, bu anlaşmada Ash’in çıkarı neydi?”

Onu gayet iyi tanıyordu. Oksijen yerine gerilimle yüklü bu odada elimden geldiğince doğal bir biçimde omuz silktim. “Bilemiyorum ama yeni kızı keşfeden ilk kişi olmak istediğini sanıyorum.”

Blackwood Conner’a kısa bir bakış attı ama yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Conner gözlerini üzerime dikti. “Ashai sana hangi yoldan gitmen gerektiğini söyledi mi?”

Soğuk koridorda, Stefano’nun yerde yatan cesedi gözümün önünden geldi. *Conner böyle bir soruyla neyin peşinde olabilir ki?* “Söylediğim gibi, içeri girdiğimizde ikimiz de odamıza gitmek için acele ediyorduk. Doğru dürüst konuşmadık bile.”

Conner’ın bana bakışından, soruyu savuşturduğumun farkında olduğu belli oluyordu. Bu sorguyu lehime çevirmedikçe, peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Konuşmanın odağını Blackwood’a çevirdim. “Asıl soru şu, bir öğrencinin neden öldüğünü niçin kimse sorgulamıyor? Çünkü geldiğim gün bana söylediklerinize göre bu ilk ölüm değil. Benim masum olduğumu göreceksiniz, biliyorum. Bundan hiç şüphem yok. Adımı temize çıkardığınız an, babamla görüşmenizi istiyorum. Uzak bir yerde, insanların birbirine saldırdığı ya da birbirini öldürdüğü şatonun birinde kalamam.” Dudaklarımdan dökülene dek bunları söylemeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Conner Blackwood’a baktı. Kadının sert bakışları bir an bile titremedi. “Buna sen karar veremezsin,” dedi.

Sesim yükseldi. “Asıl siz karar...”

“Hayır.” Sesi emrediciydi. “Ailen, tüm diğer aileler gibi, buraya kabul edildiğinde, burada olduğun sürece başına gelecek her şeyde son sözün Akademi’ye ait olduğunu belirten bir feragat anlaşması imzaladı. Kimin suçlu olduğuna ben karar vereceğim. Tıpkı bu soruşturma sırasında ne kadar özgür olacağına

karar verebileceğim gibi. Ne zaman gideceğine de elbette yine ben karar vereceğim. Yani, yerinde olsam, saygısızlık ettiğin için aklın başına gelsin diye bu geceyi zindanda geçirmene karar vermeden önce, susardım.”

Yutkundum. Gizli cemiyetlerin çocuklarıyla ölümüne buraya tıkalıp Blackwood’un insafına kaldığım ve hiçbir yere kaçamayacağım gerçeği nefesimi kesti.

Blackwood amansız bakışlarını üstüme çiviledi. “Derslerine dönebilirsin, November. Ama bu konuşma burada bitmedi. Ayrıca derslere giderken bir süre Layla’nın yönlendirmeleri olmadan idare etmek zorundasın.”

Donup kaldım, birdenbire hem Layla için hem de Blackwood her ne planlıyorsa o yüzden endişeye kapıldım. Sormak istedim ama cevap alamayacağımı biliyordum.

“Ah, tebrikler,” diye devam etti Blackwood sözlerine. “Okul tarihinde, ilk haftada üç kez mimlenen ilk öğrenci oldun. Cezalandırma için gözünü kulağını dört aç.”

İçim buruldu, çabucak kalktım. Bu odadan bir an önce çıkmalıydım.

Bir nefeslik ara verdi. “Tabii Stefano’nun katili sen değilsen... Öyle bir durum varsa cezan çoktan kesildi.”

On İki

Akşam iyiden iyiye çökerken Layla hâlâ ortalarda yoktu. Dönmediği her saat, endişem katlanarak artıyordu. Ortak alandaki yuvarlak masaya kurulmuş akşam yemeği sofrasında diken üstünde otururken bitirmedığım yemeği bir kenara ittim. Öğleden sonra nereye gittiysem muhafızların gözü şahin gibi üzerimdeydi. Üstelik öyle gergindim ki gördüklerimi ve olanları sindirecek bir anım bile olmamıştı.

Odanın kapısı savrularak açılınca hızla başımı kaldırdım. Fakat gelen Layla değil Ash'ti. Öyle hızlı ayağa kalktım ki az kalsın sandalyemi deviriyordum.

“Sen *aklını mı kaçırdın?*” diye tısladım. “Şu an burada olman dünyanın en berbat fikri değil mi? Hele de Layla yokken, tek başına, herkesi sorguladıkları günde?” Dehşete kapıldığım sesimden belli oluyordu.

Ash, ben ne kadar endişeliysem bir o kadar sakin bir sesle, “Yakalanacak bir tip olsam, evet diyebilirdim. Ama çok şükür ki öyle bir tip değilim,” dedi. “Yani, en azından, biri Üstatla konuşmadan ve üç kez mimlenmeme yol açmadan önce öyleydim.” Kanepeyi ve şömineyi geçip birkaç adım ötemde durdu.

Alnımı ovuşturdum. Conner'ın bana Ash'in hangi yoldan geri dönmemi söyleyip söylemediğini veya Ash'in bu cinayetle ilgisi olup olmadığını sorduğundan bir an emin olamadım. Ash bana tuzak kurmuş olabilir miydi? “Yalan söylediğim yüzümden belli oluyor, biliyorsun.”

“Sorgu sırasında yalan söylemedin mi yani?”

“Şey...”

İçim dışım birmiş gibi bana baktı. “Kendin için söyledin ama benim için yalan söylemedin mi?”

Huzursuzca kımıldandım. “Tam olarak öyle olmadı.”

Ash bana bir adım daha yaklaşıncaya birden arkamda bir masa ve pencere olduğunu, kaçmam gerekirse kaçamayacağımı fark ettim. “Anladığım kadarıyla, erkekler yatakhane sine gitmek üzere yanından ayrıldığımı Blackwood’a söyleme lütfunda bulunmamışsın. Stefano’nun cesedini bulduğun koridorun tam aksi yöne gittiğimi de söylememişsin.”

Betim benzim attı. “Tanrım, ona anlatmadın değil mi...”

Kapım hafifçe çalındı, ikimiz de dönüp baktık. Pippa’nın, “Gelebilir miyim?” diyen sesi duyuldu ve sürgü açılmaya başladığı an aklımdan geçen tek cümle: *Ash’in söylediğini, cesedi bulduğumu duymamış olsun lütfen* oldu.

Ash benim odama daldı, ben de masaya oturup elimden geldiğince doğal davranmaya gayret ederek, o gelmeden önce yaptığım gibi, tabağımdaki yemeği dürtükledim.

Pippa, “Ah, bitirmemişsiniz,” dedi. “Ben yatağınızı çevirip suyunuzu tazeleyeyim...”

Çabucak, “Hayır, doydum,” deyip ayağa kalktım. Ani tepkimin yarattığı gerginliği azaltmak için gülümsedim. “Tabakları alabilirsin. Yatağımı çevirmene de gerek yok. Ben hallederim.”

Akşam yemeğimin kalanını gümüş bir tepsiye koyarken bana kuşkuyla bakıyordu. “Çok uzun sürmez, hemen çeviririm.”

“Gerçekten, hiç gerek yok,” diyerek dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatana kadar gülümsedim.

Kalbim ağzımda yatak odama koşunca Ash’i ellerini başının altına koymuş, yatağımda tembel tembel yatarken buldum.

Uzanıp komodininin üzerindeki su şişesine dokundu. “Bıraksaydın da sana biraz daha su getirseydi. Az kalmış.”

Ağzım açık kaldı. “Senin derdin... Ne yapıyorsun?”

Eğleniyor gibiydi. “Seninle konuşuyorum.”

“Bu durumda nasıl böyle umursamaz olabiliyorsun? Tüm bunların ne kadar ciddi olduğunu bilmiyor musun?” Ağzımdan çıkanlar beni bile şaşırttı. Benzer şeyleri hep Emily bana söylerdi.

Ash doğrulup dirseğine yaslandı; rahatlık timsali. “Senden daha iyi bildiğim kesin. Hem endişe yumağı halinde oradan oraya savrulunca her şey yoluna girmiyor.”

Öfkeyle, “Tabii ya, sen yatağında keyif çatarken Pippa’yı içeri göndermek de muhteşem bir fikirdi zaten. *Yine*, ikimizin de başını belaya sokabilirdin,” dedim.

Ayağa kalktı. “Ne yazık, riskten kaçınan biri değilsin sanmıştım.”

Alt dudağımı ısırdım. “Normal bir riskten mi? Evet, kaçınmam. Ölüm riski mi? Mümkün değil.”

Ash yanımdan geçip yatak odamın kapısını kilitlediği an, hatamın farkına vardım. Pippa’yı bile isteye göndermişim ki bu da şu an onunla, şüphelenmek için sağlam sebeplerim olmasına rağmen baş başa kalmam demekti.

Kaşını kaldırdı, sanırım bu odada kilitli kalmamın endişesi yüzüme yansımıştı. “O zaman ne işin var bu okulda? Bizim tüm hayatımız ölüm riskiyle dolu.”

Ash o kadar yakınımda duruyordu ki istesem kirpiklerinin her bir telini sayabilirdim. Nefesimi normalden bir saniye daha fazla tutsam, fark edebilirdi.

Elimden gelen en kararlı ses tonumla, “Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedim.

“Hayır, gerçekten bilmiyorum.”

Bakışlarım yüzünden kilitli kapıya sonra tekrar yüzüne kayd. “Neden geldin, Ash?”

“Layla dün gece seni buluşmaya çağırmamın tamamen benim sorumluluğum olduğunun altını çizdi.” Yüz ifadesi bir an için son derece samimiydi, beni etkilemeye ya da incelemeye çalışmıyordu.

Layla yalnızca bana değil ona da kızdığı için çocukça bir rahatlama hissettim.

Birkaç saniye birbirimize baktık.

Cevabı zaten bilsem de, “Stefano’yu bulduğumu sana o mu söyledi?” diye sordum.

“Evet.”

“Blackwood’a anlatmadım de, lütfen.” Sesimdeki korkuyu ben duyabiliyorsam, eminim o da duymuştu.

Kısa bir tereddüdün ardından cevap verdi. “Blackwood’a sadece çok acelemiz olduğundan, hangi yöne gittiğini görmediğimi söyledim.”

Rahatladım. “Ben de tam olarak aynı şeyi söyledim.”

“Biliyorum. Blackwood’un yüzünden belliydi,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Şu an seni biraz kıskanıyorum. Bu insanları tanıyorsun. Öyle bir durumda nasıl bir strateji izleneceğini biliyorsun. Bense yarı-doğruların ve karman çorman bilgilerin arasında yolumu bulmaya çalışıyorum.” Kaşımın üzerini ovaladım.

Söylediklerimi düşündü. “Söylediklerinin çoğunu anlıyorum ama sandığın kadar kötü değildin.”

“Kötü olduğumu düşündüğümü nereden biliyorsun?”

“Haksız olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır, sinir bozucu derecede haklısın diyorum.”

“Kaşına dokunmandan.”

Kımıldanmayı bıraktım. “Ne?”

Hareketimi taklit etti. “Bundan. Parmaklarını açıp gözlerine siper ederek alnını ovaladın. Genellikle yalan söylemekten ileri gelen utançla ilişkilendirilir; metaforik olarak kendini gizlemeye çalışıyorsun.”

Gözlerim büyüdü. “İnsanların her an ne düşündüğünü bilmekten sıkılmadın mı? Ara sıra şaşırmak istemez misin?”

Yüzümü inceledi. “Üçüncü kez mimlenmemin sebebi, bir öğrenciyi daha sevgili olma bahanesiyle tuzağa düşürmemdi. İşte *bu* şaşırtıcıydı.”

“Tanrım,” deyip kahkaha attım, halbuki komik bir şey yoktu. “Tamam, pekâlâ, çekici olduğun için kuralları çiğnediğimi söylemek, diğer öğrenciler hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi söylemekten daha az yaygara koparacaktı.”

Ash’in keyfi fazlasıyla yerine geldi. “Yani Blackwood’a ben- den hoşlandığını mı söyledin? Kabul etmeliyim ki bu alışılmadık bir taktik. Epey etkilendim.”

Ellerimi kaldırdım. “Ne yaptığını biliyorum, kelimelerimi değiştirip sonra da tepkimi ölçüyorsun. Çekici olduğunu söyledim, senden hoşlandığımı *söylemedim*. İkisi arasında büyük fark var.”

Yüz ifadesinden, kızların hayranlığına çok alışkın olduğu belliydi ve bu yüzden olayları daha da ilgi çekici buluyordu. Bunu biliyordum çünkü ben olsam tam olarak aynı şeyi yapardım. Bazı açılardan Ash, kabul etmek istemeyeceğim kadar bana benziyordu, öyle ki bazen kişiliğimden çık git diyesim geliyordu. Çıtkırıldım olmam lazımdı.

“Sana bir teklifim var,” dedi, yatağıma otururken ciddileşti.

Dikkatle ona baktım. “En son bana bir teklifte bulunduğunda, birinin öldürüldüğü gece gizlice dışarı çıkmıştık.”

“Tam olarak bunu demek istiyorum işte,” dedi. “Şu an için Stefano’yu kimin, neden öldürdüğünü bilmiyorum.” Beni incelediğini hissedebiliyordum. “Ama zamanlama beni şüphelendiriyor. Teşkilat, asla rastgele hareket etmez, üstelik Stefano’yu *sen* bul diye plan yapıldığına bahse girerim.”

Gondola binmişim gibi midem kalktı. “Biri bana tuzak mı kuruyor sence?”

“Biri ya da ben. Bilmem. Sadece bu ihtimali göz ardı edemeyiz diyorum.” Tüm bunlar onu, benim kadar şaşırtmamış gibiydi.

Yüzüme düşen birkaç tutam saç geriye ittim. Birden nefesim daraldı. Blackwood’un babamla konuşmamaktaki ısrarını düşünerek duyulmayacak kadar alçak bir sesle, “Buraya tıkilip kaldım,” diye fısıldadım.

“Efendim?”

Yüzümü ovuşturdum. “Yok bir şey. Teklifin nedir?”

“Stefano’nun katilini bulalım,” dedi.

Kalbim hızla atmaya başladı. Hep kendimi maceraperest sanırdım ama burada geçen bir haftadan daha kısa sürede, bunun her anlamda yanlış olduğu kanıtlanmış olmuştu. “Bir başkasını göğsünden bıçaklayan ve muhtemelen bana tuzak kurmak için bir sebebi olan birinin, açıkça peşine düşmek mi istiyorsun?” Volta atmaya başladım. “Şey yapamaz mıyız, ne bileyim, bırakalım da Blackwood soruşturmasını bitirsin, olmaz mı? İnsanları analiz etmekte senin kadar iyiye, sence de kim olduğunu bulamaz mı? Sivrilmeyip senin için her ne kadar zor olsa da daha fazla kural ihlal etmezsek, eninde sonunda çözülmez mi?”

Ash bana daha sert bakmaya başladı. “İnsanları yatıştırmak için dürüst ve güven dolu gibi görünen tavrını kullanıyorsun biliyorum ama söylediklerinin yarısına bile gerçekten inanıyorsan, bu suç kesinlikle senin üstüne kalır.”

Bu defa düşüncelerini açıkça ifade ettiğini anlamak için Ash'in insan sarraflığına ihtiyacım yoktu. Başım döndü, yatağa, Ash'in yanına oturdum. Normal şartlarda, Ash gibi bir çocukla yatağında otursam, aklımdan flörtten başka bir şey geçmezdi. Ama şu an tek düşündüğüm, işlemediğim bir cinayetten hüküm giyip giymeyeceğimdi.

“Dünyanın en iyi eğitilmiş hile ve taktik uzmanlarına kafa tutacağız. O yüzden bir an önce oyuna dahil olsan iyi olur. Herkes sahadayken sen patlamış mısır yiyerek tribünde oturuyorsun. Bugün Blackwood'la yaptığın görüşmenin son olacağını sanma sakın. En kötüsü daha gelmedi.” Ash'in o her zamanki çekici konuşmasından eser yoktu.

Başımla onayladım çünkü tüm bunlar bitene kadar yorganın altına saklanmayı ne kadar çok istesem de haklıydı. “Tamam. Cinayet suçu üzerime kalmasın diye ne yapmak zorundaysam kesinlikle yapacağım. Ama bu dansta sana eşlik etmeyeceğim, on farklı sinsi yolla –önce kibarca, sonra ciddiyetle, sonra da ısrarla– benden bilgi almaya çalıştığın bu dansta.” Bir nefeslik ara verdim. “Birinin beni bir suça bulaştırmak istediği konusunda haklıysan, o zaman biri benim hakkımda kişisel bir şey biliyor ya da bildiğini düşünüyor. Ayrıca evet, şu an burada olmanın ve bu işi çözmek için bana ortaklık teklif etmenin altında yüzde doksan oranında bu bilgiyi öğrenme isteğin yatıyor.”

Ash ağzını açtı ama bir şey diyemeden elimi kaldırdım.

“Hayır, bırak bitireyim. Bu okulu ve bu insanları benim tanıyabileceğimden çok daha iyi tanıyorsun. Bunun gibi bir durumla baş etmek için sana yöntemler sunan bir eğitim de aldın. Benim detektiflik becerime ihtiyacın yok; benden bilgi almaya ihtiyacın var. Ama benim de bazı bilgilere ihtiyacım var. Sana kişisel şeyler anlatırsam, bana tarih öğreteceğini söylemiştin. Ama armut pişip ağzına düşmeyecek, benden söylemesi. Seninle bu işe girmeyi kabul edersem, senin de bir şeyden vazgeçmen şart. Hem beni manipüle etmeyi de bırakmalısın.”

Beni 'ruhunu görüyorum' diyen ve insanı deli eden o bakışlarıyla derin derin inceliyordu. "Belki de."

"Ben ciddiym. Benimle oynamayı bırak. Tanıştığımız gün, sana güvenmemem gerektiğini söyledin ama şimdi karşıma geçmiş bir katili yakalamak için seninle işbirliği yapmamı istiyorsun." İşaret parmağımı yüzüne doğrulttum. "Aklımı okuyormuş gibi bakmandan da hiç hoşlanmıyorum. Seninle ne zaman konuşsam kendimi bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyorum."

Bir an yüzünden şaşkınlığa benzer bir ifade geçti. "Bir şeyleri açığa çıkarmayı çok seviyorsun, değil mi?"

"Senin saklamayı sevdiğin kadar."

Saklayacak bir şeyi yokmuşçasına ellerini açtı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ters ters baktım. "Sana ne söylersem, onunla eşdeğer bir şey."

"Eşdeğer kavramının sınırlarını ben çizdiğim sürece, olur," dedi.

"Sen yok musun sen," dedim.

Pis pis güldü. "En azından her hareketim kestirilebilir değil."

"Çok haklısın." Yanağımın içini kemirirken dikkatimi komodininin üstünde alevi titreyen muma verip ardındaki kestane rengi kalın perdeye yansıttığı gölgeleri izledim. Bir yanımda, çok büyük bir hata yaptığımı söylüyordu. Ama babamla hiçbir şekilde iletişime geçemediğim, yönetimin bir cinayete karıştığımından şüphelendiği bu okula tıklıp kaldıysam, oturup kaderime razı olacak değildim. Hele de dün gece Ash'ten öğrendiklerimden sonra: Teşkilat, son iki yüz yıldır dünyadaki tüm olayları şekillendirmeyi başardı. Dünya liderlerini manipüle etmekle kıyaslanınca benim icabıma bakmak çocuk oyuncu gibi gelmiş olmalıydı. İç çekip yeniden Ash'e baktım. "Eeee, oda arkadaşı kimdi?"

“Pardon, anlamadım?”

“Stefano’nun oda arkadaşı. Bu işi çözeceksek, mantıklı bir başlangıç noktası olmaz mı?”

Ash bunu sormama şaşırmış gibi bana yan yan baktı. “Matteo,” dedi ve o isim ağzından çıkar çıkmaz dünyanın en kötü anlaşmasını yaptığımı anladım.

On Üç

Layla'yla derse gitmek üzere yürürken uyanalı birkaç saat olmasına rağmen hâlâ uykusuzluktan sersem gibiydim. Gün boyu, herkes normalden daha fazla bana bakınca, Brendan ve Charles'la tartışmamın okul çapında bir gerginliğe dönüşüp dönüşmediğini merak ettim. Aklımdan geçtiklerini sezmişler gibi arkamızdan Brandan ve Charles'ın sesini duydum.

Layla bir sınıfın kapısını itip içeri girince rahatlayıp derin bir nefes verdim. Ama bu rahatlık kısa sürdü çünkü beş dakika bile geçmeden Brendan'la Charles da sınıfa girdi. Yetmezmiş gibi Nyx de yanlarındaydı.

Bu kocaman ahşap masalara böyle denebilirse, sıraların kenara çekildiği sınıfa ilk gelen beş öğrenciydik. Kalın, koyu renk çatı kirişine dolanıp sıkıca bağlanmış iki urganın arasında okulun armasıyla süslü bir bayrak sallanıyordu.

Nyx, "Hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur, Layla," derken tehditkâr bakışları gerçeklerin peşindeydi. "İkizlerin akıllısı sensin sanmıştım. Ama ne zaman dönüp baksam, günbegün tarafsızlığını yitirdiğini düşünüyorum." Nyx'in tavrında, Brendan'ın biriyle dalga geçerken yaptığıının aksine, gösteri çabasından eser yoktu. Charles'ın genellikle yaptığı gibi onay almak ve destek bulmak için dönüp arkadaşlarına da bakmıyordu. Dolaysızdı. İnsan, sözlerinin altında hiçbir ima olmadığını, tehdit ediyorsa, bunun bir tehdit olduğunu anlardı.

Bakışlarımı çevirince, Layla'nın yüz ifadesinden ve gergin duruşundan, Nyx'in bahsettiği her neyse, bunun önemli bir şey olduğunu anladım. O an kafama dank etti. *Tarafsız*. Teşkilat Hanedanı politikamı sorarken Ash bu kelimeyi kullanmıştı: Tâbi mi, muhalif mi, tarafsız mısın?

Yanında dikilen Charles, Nyx'ten en az kırk beş santim uzundu. Tam da bizimle kapı arasında duruyordu. "Belki de Layla hep muhalifti de, bunu apaçık ortaya çıkarmak şapşal arkadaşına düştü?" İpek gibi sesiyle seçtiği kelimelerin zıtlığı duyduklarıma inanmak için bir kez daha düşünmemi gerektirdi. Gülümseyerek söven bir ilkokul çocuğu gibiydi.

Layla'nın içinden, yer yarılsa da içine girsem dediğini, bir bakışta anladım.

Tüm o uğursuz havayı yok edecek kadar yüksek sesle, "Şapşal mı?" dedim. "Pöfff. Bana hakaret etmeye çalışıyorsan, daha yaratıcı olmak zorundasın." Hepsinin bakışları hançer gibi üzerime saplandı ama umursamadım. Bir anlığına da olsa Layla'nın üzerindeki baskıyı azaltabildiğime sevindim. Hiç değilse bu kadarını yapmak boynumun borcuydu. "Birkaç hafta önce sekiz yaşında bir çocukla tanıştım, bana şekerleme osuruğu **desti**. İşte ben *buna* yaratıcılık derim."

Brendan dört değil de dört yüz kişilik bir izleyici kitlesi karşısındaymış gibi kollarını açıp, "Ne zaman ağzını açsan..." dedi. "Buraya ait olmadığın tasdikleniyor."

"Sırf sen..." diye söze başladım ama kapı açıldı, bu dersin profesörü olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı bir kadın peşinde üç öğrenciyle sınıfa girdi. Çenemi kapadım, beşimiz de sanki hiç konuşmamışız gibi birbirimizden uzaklaştık.

Bu üçünün başıma bela olacağını biliyordum ama benim yüzümden Layla'ya saldıracaklarını hiç düşünmemiştim. Benim kadar huzursuz görünen Layla'ya bakınca keşke özür dileyebilsem diye düşündüm. Ama meselenin sadece özür dilemekle çözülmeyecek bir noktaya geldiğinin farkındaydım.

Profesör, “Hepiniz buradasınız ama harmanilerinizi çıkarmamışsınız,” dedi. “Size hep hazırlıklı olmanızı hatırlatmak zorunda kalmamalıyım.”

Sınıf sessizliğe büründü, harmanilerimizi asmak için hızla uzaktaki duvara yöneldik. Herkes direkt bana bakmakta olan profesörün önünde sıraya dizildi. “Ben Profesör Liu, November. İlk psikolojik savaş ya da bizim sevdiğimiz tabirle akıl oyunları dersine hoş geldin.”

Fléchier’in dersinde yaptığım gibi söz verilmeden konuşmak için onu başımla onayladım. *Liu, Çin’de hüküm sürmüş Han Hanedanı’nın hükümdarlarına verilen ad... Anlamı da ‘yok etmek’.*

Profesör Liu siyah keten gömleğinin kollarını ince, eşit katlar halinde kıvrırmaya başladı. “Son dersimizde algıdan söz ediyorduk, gerçeğin önemsiz olduğundan, rakibinizin gerçek olduğunu *düşündüğü şeyin* daha önemli olduğundan. Örneğin, birini görüldüğünüzden daha güçlü olduğunuza ikna edebilirsiniz, muhtemelen savaş meydanında sizden korkar. Örnek verebilecek olan var mı?”

Brendan herkesten önce cevap verdi, belli ki huyu böyleydi. “Cengiz Han, devasa bir ordu sanılmak ve düşmanlarına gözdağı vermek için geceleri her bir askerine üç meşale yakmasını emrederdi. Kurak tarlalardan geçerken tozu dumana katmak ve sayıca daha fazlaymış gibi görünmek için atların kuyruklarına bir şeyler bağlardı.” Berrak bir sesle gülümseyerek yanıt vermişti. İlk karşılaşmamızın ardından Brendan, Charles ve Nyx’in Pembroke’taki popüler grubun muadili olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Brendan’ın kendine güveninin altında iyi bir eğitim ve hazırlık yattığını seziyordum.

Liu, “Doğru,” dedi. “Algıyı kontrol eden, savaşmadan sonucu değiştirme kabiliyeti edinir.” Ellerini arkasında bağlayıp tavana baktı. “Bugün, alışılmadık bir şey yapıp derse fiziksel bir mücadeleyle başlayacağız. Gördüğünüz üzere, çatı kirişine

bir bayrak astım. İki urgan ve sekiz kişi var.” Tırmanmak için magnezyum tozuna benzeyen bir şeyle dolu bir kutuyu açıp sırayla önümüzde durdu; öğrencilerin ellerini kutuya daldırıp çırpmalarını izledim. “Hızlı olmak ve zekice hamle yapmak zorundasınız. Birbirinize karşı uygulayacağınız taktikler konusunda hiçbir kısıtlama yok. Tek bir kural var: Tam arkanızdaki sıraya ilk önce ulaşan kazanır.”

Yanlış anladığımı düşünmek istedim ama hayır, yanlış bir şey yoktu. Aklımın almadığı şey, Liu’nun bizi yerden en az dört metre yüksekteki bir çatı kirişine tırmanmak için iki urgan uğruna savaşılmaya teşvik ettiği gerçeğiydi. Ne emniyet filesi vardı ne de kural. Aslında, hangi yoldan istiyorsak o yolla dalaşıp çözüme ulaşmamıza izin veriyordu ama sınıftakileri tanıdığım-
dan, muhtemelen bu hiç de hazırlıklı olmadığım pek çok dövüş sporu hamlesiyle karşı karşıya kalacağım anlamına geliyordu. Karanlıkta mendil çalmak bir yana, bu tamamen başka bir şeydi. Üstelik Charles, Brendan ve Nyx üçlüsüyle az önce yaptığımız konuşmadan ve dün geceden sonra tam anlamıyla en kötü senaryo gerçek oluyordu.

“Boks,” deyip verandamızda havaya bir yumruk savurdum. “Ya da wushu.” Tekme attım.

Jo Teyzem verandanın korkuluğuna ayaklarını dayamış limonatasını yudumluyordu.

Babam, “Savunma hamlelerini biliyorsun Nova,” dedi en sevdiği bıçağıyla bir baston yontarken. Kurt başı şeklinde gümüşten bir sapı vardı. “Biri seni yakalayacak olursa elinden nasıl kurtulacağını da biliyorsun.”

Homurdandım. “Dalga mı geçiyorsun? Bahsettiğim şeyle alakası bile yok onların. Bana bıçakları, kılıçları, bubi tuzaklarını ve hayatta kalma yöntemlerini öğrettin,” derken hepsini parmaklarımınla saydım. “Ama boks öğretmeyeceksin, öyle mi? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Jo Teyzem, "Muhtemelen Christopher tüm kasabanın önünde onu mahvedeceğinden korkuyordur," deyince kıkırdadım. "Tüm ahbablarının önünde utandır onu."

Babam engellemeye çalışsa da tebessümü göz kenarlarından taşıyordu. "Biraz daha büyüdüğünde öğreteceğim."

"Ne kadar büyüdüğümde?" dedim.

"On sekizinde," deyince dengede durduğum basamaktan az kalsın düşüyordum.

"Yedi yıl sonra mı? Yedi yıl?" Yalvarırcasına teyzeme baktım. "Jo Teyze?"

"Suratına o sevimli ifadeyi yerleştirip beni kandırmaya çalışma," dedi. "Numara yaptığını biliyorum."

Babam, "Nova," dedi. "Sana bilerek dövüşmeyi öğretmiyorum."

"Canımı yakacağımı düşündüğün için mi?" dedim.

Yontmayı bıraktı. "Muhteşem bir dövüşçü olman için gereken tüm becerileri zaten edindiğin için. Hızlı ve güçlüsün. Reflekslerin kuvvetli. Kolayca boks öğrenebilirsin. Ama kafanın bir dövüşçü gibi çalışmasını istemiyorum. Farklı düşünebilmeni istiyorum."

"Nasıl farklı?" diye sordum.

"Alışılmadık ve yaratıcı çözümler düşünebilmeni istiyorum. Dünyayı kendi eşsiz süzgecinden geçirmeni istiyorum. Boksta belirli bir vuruşu ya da wushuda belirli bir zıplama şeklini öğrenirsen, beynin hepsini otomatik bir tepki olarak algılar. Diğer herkesle aynı tepkileri vermeni istemiyorum. Kendi tepkini yaratmanı istiyorum. Bir mücadeleye beklenmedik bir açıdan yaklaşmayı öğrenirsen, rakibinin asla öngöremediği bir silaha dönüşürsün."

Liu önümde durup kutuyu bana uzattı. "Ben..." diye söze başladım ama doğru dürüst dövüşmeyi bilmediğimi ona nasıl söyleyeceğimi kestiremedim.

“Katılmaktan korkuyor musun?” deyince herkes bana baktı.

“Hayır, ben sadece...” Yardım etmesi umuduyla Layla'ya baktım ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ellerimi gönülsüzce toza batırdım.

Liu, “Herkes olduğu yerde kalsın,” dedi. “November, organlara doğru üç adım ilerle.”

Nyx yüzüme iğrenerek baktı.

Bu iş her an daha da kötüye gidiyordu. “Avantaja gerçekten ihtiyacım yok,” dedim.

“Dediğimi yap, üç adım ilerle.” Profesörün sesindeki emredici tınıyı duyunca hemen öne fırladım.

Şimdi kaybedersem, on kat daha fazla rezil olacaktım. Sonraki birkaç saniye boyunca Liu hiç konuşmayınca tüm vücudum gerildi.

“Başla!” diye bağırdı, herkes organlara doğru atıldı.

Dizimin arkasına bir bot inip yere yığıldığım sırada, daha iki adım bile atmamıştım. Nyx pis pis güldü, yedi öğrenci de rüzgâr gibi yanımdan geçip gitti.

Organlara az kala Charles Layla'ya doğru hızla bir yumruk savurdu. Layla bu hamleden zarifçe kaçındı ama bunun geleceğini nasıl anladığını çözemedim. Tam Charles'tan kurtulmuştu ki Brendan karnına bir tekme indirdi. Layla iki büklüm oldu, nefesinin kesilmesine bakılırsa, mahvolmuştu.

Yerden fırlayıp ona doğru gitmeye yeltendiğim an Brendan bana döndü. Nasıl oldu bilmiyorum ama her şeyi aynı anda gördüm: Charles organa varıp tırmanmakta olan çocuğu yakalayınca suratına sağlam bir tekme yedi. Layla ayaklanmış nefes alış veriş bir nebze düzene girmişti ama o an bana doğru koşarak gelen Brendan görüşümü engelledi. Çok azını gördüğüm dövüş becerilerinden, bana saldıracak olursa kemiklerimi kıracağı belliydi. Gözlerini kısıp yaklaştı, o andan sonra düşüneme-

dim, ben de koştum, duvara dayanmış sıraya kadar. Ondan bir saniye önce vardım.

Liu, “Dur!” dedi, Brendan bana çarpmadan hemen önce durmayı başardı. Urganlara tırmanan öğrenciler aşağı inerken dövüşçülerden birkaç öfkeli homurtu yükseldi. Liu yarışı ben koştum diye mi durdurmuştu? Bakışlarımı Brendan’dan profesöre çevirdim. Sanırım Liu korkumun her zerresini sınıfa ilan etmeden yakamı bırakmayacaktı. Brendan’la zaten birbirimize girmişken bile bu hayatımın en utanç verici anıydı. Büzüldüğümü hissedebiliyordum.

“Kazanan November.”

Bir dakika, ne? Başımı Profesör Liu’ya doğru öyle hızlı çevirdim ki az kalsın boynum kırılıyordu. Ağzımı açtım, sonra neyin ne olduğundan bihaber oluşumu herkesin önünde kabul etmeden hemen kapadım.

Brendan rakip rolümü pekiştirmişim gibi bana bakarken en son isteyeceğim şeyin onun şöhretine gölge düşürmek olduğunu hissettim. Bir adım daha geri çekilmek istedim ama arkamdaki sırayla duvar buna izin vermedi.

Liu, “Sağ gösterip sol vur... *Otuz Altı Strateji*’den,” dedi. “Önümüzdeki birkaç ay boyunca her birini derinlemesine inceleyeceğiz. Bu psikolojik taktikler yeni değil. Aslında milattan önce beş yüzlü yıllarda derlenmiş. Burada ilginç olan, insanların iki bin beş yüz yıl önce de kullandığı hilelere hâlâ aldanıyor olmanız. İnsanlar değişmez, sırtlarını yasladıkları dağlar değişir.” Hınzır bir ifadeyle gülümsedi. “Bayraktan o kadar çok bahsettim ki odaklandığınız tek şey birbirinizi nasıl alt edeceğiniz oldu, gerçekten ne söylediğim değil. Düşünün: Kazanmak için bayrağı almanız gerektiğini bir kez bile söylemedim. Sıraya dokunmanız gerekiyor dedim. Fakat aranızda sadece iki kişinin beni gerçekten dinlemesine çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim.”

Sırf acemi şansıyla kazandığıma kahkahalarla gülmek istedim ama bu hiç komik değildi. Niyetlendiğim gibi, öğrencile-

rin çoğu gibi hareket etseydim, şimdiye çoktan bilinçsizce yere serilmiştim.

“Hakkını vermeliyim, November,” diye devam etti profesör sözlerine. “Saf numarası yaptın, avantaj sağlamama tepki gösterişin zekiceydi. Bu derste öğrenilecek taktikleri göstermiş oldun. Başka ne gibi katkılarda bulunabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Diğer öğrencilerin öfkeli ifadeleri daha da sertleşti, artık utanmazca fesat bakışların hedefiydim. Masanın altına saklanıp tüm bunlar hiç olmamış gibi yapabilmek isterdim.

İyi olup olmadığını anlamak için Layla'yla göz göze gelmeye çalıştım. Ama benden yana bakmadı. Fakat Brendan baktı ve göz kırptı. Arkadaşça, flört eden bir göz kırpma değildi bu. Düelloya davet ediyordu; güçlüydü, zekiydi ve beni gözüne kestirmişti.

On Dört

Gece yarısı bir cesede denk gelmekten daha kötü bir şey olamaz diye düşünürken, kanepeye boylu boyunca uzanmış halde şömineyi izledikçe, Blackwood ve Ash'le aramızda geçen konuşmalar, durumu yepyeni, uğursuz bir ışıkla aydınlatmaya başladı. Tek sorun, başka bir öğrenciyi öldürmekle suçlamak için birinin bana tuzak kurmasına yol açabilecek elle tutulur tek bir sebep bile bulamıyordum. Yani, *belki* biri Stefano'yu uzun zamandır öldürmek istemiş ben de tam üzerine gelip Matteo'yla dalaşıp en kolay hedef haline gelmemişsem tabii. *Matteo*. İstemsizce moraran gözüme dokundum.

Elbette, tüm bu olanlarda Ash'in parmağı olma ihtimali hep vardı. O koridordan dönmemi bana o söylemişti. Eğer bu işin içindeyse ve ben de ona istediği kişisel bilgiyi verdiysem, her şeyi daha da berbat etmiş olacaktım. Her anlamda kâbus gibi bir şeydi bu.

Kapı çarpıldı, kanepeden yuvarlanarak kalkıp dikilince bur-
nundan soluyan Layla'nın odaya daldığını gördüm.

"Hazırlan," diye emretti. "Anlaşılan, görüşme salonuna gideceğiz." Sesinde öyle yoğun bir öfke vardı ki yapmak istediği son şeyin bu olduğunu anladım.

"Ben hazırım," dedim, dikkatle yüzüne baktım. Sinir krizi geçirmek üzere olan birinin verdiği işaretleri iyi biliyordum. Emily'yle yaşadığımız birkaç deneyimden sonra dersimi almıştım.

“İyi o zaman, lanet olası harmanini de giy istersen,” diye tısladı.

En uysal sesimle, “İstemiyorsan, görüşme salonuna gitmek zorunda değiliz. Ama sanırım bunu Ash istedi,” dedim.

Adını duyar duymaz gözlerinde şimşekler çıktı. “İstememek mi?” Tekinsiz bir kahkaha attı. “Oradan *nefret* ediyorum. Şu an başka neyden nefret ediyorum, biliyor musun?” Narin parmağını bana doğrulttu. “Senden ve aptal kardeşimden. Ne cüretle beni bu felakete sürüklersiniz! Ölebileceğinin farkındasın, değil mi? Ya da Ash’in ölebileceğinin? Belki de ben ikinizi birden kendi ellerimle gebertirim de herkesi mahkeme derdinden kurtarırım!”

Çıt çıkarmadan, hiç kımıldamadan öylece durdum.

“Ne zaman arkamı dönsem belaya bulaşan bir ikizim olması zaten kötüydü. Bir de başıma kardeşimi körükleyen bir oda arkadaşısı belası sarıldı! Dört gözlü dört kollu değilim; ikinizi aynı anda kontrol edemem. Etmek de istemiyorum zaten. Anladın mı?”

Anladığımı gösterircesine başımla onayladım.

“İkiniz de uslanmazsınız.” Öfkeyle soluyordu. “Tüm öğleden sonra beni alıkoydular, farkında mısın? Penceresiz bir odada, sonsuz gibi gelen saatler boyu ikiniz hakkında yüzlerce soruyla üzerime geldiler. Çocukmuşum gibi de ikinizden birini korursam bunun ciddi sonuçları olabileceğini söylediler. Bir yanım korumamaktan, ikinizi de kendi haline bırakıp bizi buluşturduğunuz bu berbat felaketin cezasını çekmenizden yanaydı. Ama bu cinayeti Ash’in işlemediğini *biliyorum* ve aksini söylemeyi ne kadar istesem de, senin işlemediğini de biliyorum. İşte sonuç, kendi bilincim beni mahvetti. Üstelik bana en çok dokunan da ne biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Stefano, arkadaşımı.” Sesi yumuşadı, tüm hiddetini tükettiğini fark ettim. “Siz iki ahmak için endişelenip durmaktan, onun yasını bile tutamıyorum.” Kendini kanepeye bırakıverdi.

Dikkatle yanına oturdum. Tüm o çalışkanlığın ve mükemmeliyetçiliğin altında yatan bu öfkeli kızı kim biliyordu? Layla ilk kez buzdan bir duvarın ardında milyonlarca kilometre uzakta gibi değil de savunmasızdı. Uzanıp dokundum, elimi itmesine şaşırarak sevindim.

Layla başını iki yana sallarken gözleri nemlendi. “Görüşme salonuna gitsek iyi olur. Gözünü kulağını dört aç, ne sebeple olursa olsun aptalca bir şey yapma.” Elini elimden çekti ama beş saniyeliğine de olsa arkadaşça bir tavra müsamaha göstermesi benim nazarımda çok büyük bir gelişmeydi.

“Birkaç sorum var...”

“Olmaz mı tabii ya,” deyip durdu. “Ama vakit yok.”

***

Bir muhafız bize kapıyı açtı, Layla’yla görüşme salonuna girdik. Buradaki tüm öğrencilerden ciddi anlamda şüphelensem de, mevcut şartların olabilecek en kötü şartlar olduğunu düşünsem de, burada insanların arasında olmayı odamda yalnız başıma oturup endişelenmeye yeğlerdim.

Salon şöminenin önündeki kilime uzanmış ya da kadife koltuklara serilmiş alçak sesle sohbet eden otuzdan fazla ileri seviye öğrenciyle doluydu. Bu bana eski Avrupalı aileleri anlatan filmlerde gördüğümüz o kokteyl sahnelerini anımsattı. Aramızda olmadığı gözden kaçmayan tek kişi Matteo’ydu. Rahatlayıp tuttuğum nefesi bıraktım. Fakat Layla her zamankinden daha gergindi.

Charles, Brendan ve Nyx yuvarlak bir masada kâğıt oynuyordu, içeri girdiğimiz an bizi fark ettiler.

Brendan arkasına yaslanıp platin rengi saçlarını geriye iterken, “Vay, işte şimdi akşamımız daha da güzelleşti,” dedi.

Nyx kartlarını indirdi. “Araba kazası kadar ilgi çekici olmaz,” dedi. Kullandığı kelime ‘ilgi çekici’ olsa da bizimle zerre ilgilenmediği sesinden belliydi. Yok olup gitmemizi istiyordu sanki.

“Sizi buraya hangi rüzgâr attı?” Charles Layla’ya pis pis sırıttı. “Siz hanımlar, beni mi özlediniz?”

Nyx Charles’ı öfkeyle süzdü. Layla onlardan yana bakmaya tenezzül bile etmedi. Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama bana öyle bir bakış attı ki mecburen sustum. Böyle zırvalayanları cezasız bırakmasından nefret ediyordum. Şu an daha büyük sorunlarımız olması bir yana tabii.

Üçü de masalarının yanından geçip gidişimizi izledi. Göz ucuyla, Charles ve Brendan’ın duyamadığım bir şeyler konuşup güldüğünü gördüm. Layla’nın buraya gelmek istememesi çok normaldi.

Layla perdeyle tamamen örtülmüş kocaman pencerenin yakınındaki boş bir masaya oturdu.

Alçak sesle, “Onlara bir şey söylememi istemediğinden emin misin?” diye sordum. Ne bu salonda ne de bu durumda olmak istemediğini biliyordum, ayrıca tüm bunlar biraz da benim suçumdu. “Söyleyeceğim çünkü. Soyunma odasındaki beyinsiz kas yığınları gibi davranıyorlar. Sadece onlar gibi beyinsiz değiller ve korkunç becerileri var. Ama onlardan zerre korkmuyorum.”

Yüzünden bir tebessümün izi geçti. “Kibirli soylular desek daha doğru olur. *Korkmalısın.*”

Hayretle geri çekildim. “Aarya da onlara soylu demişti. Gerçeklik payı ne bunun?”

İç çekip fısıltıyla, “Brendan, Charles ve Nyx, üçü de varis; Hanedan liderlerinin ilk çocukları onlar,” dedi. “Eninde sonunda, yaşları geldiğinde, başa geçecekler. Ayrıca Brendan İngiliz. Teşkilat’ın en güçlü Hanedanından gelmesi her istediğini yapabilecek bir prens gibi davranmasına yol açıyor.”

Ash'in, Birleşik Krallık'ta köklenen Teşkilat'ın Aslanlar olduğunu söylediğini hatırladım. En güçlü Hanedan olmaları da Brendan'ın özgüvenini, gerekli gereksiz öne çıkışını bir nebze açıklıyordu.

"İyi ama burası bir *okul*. Hanedanının ne kadar güçlü olduğu değil becerilerin dikkate alınmalı."

Layla önemli bir şey söylemişim gibi doğrudan yüzüme baktı. "Hayır. Becerilerin önemli değil. Hiçbir zaman öyle olmadı." Bir an tereddüt edince, söyleyecek başka şeyleri de olduğunu anladım. Vazgeçmemesini umarak nefesimi tuttum.

"Nyx'le Brendan okula ilk geldiğimizden bu yana müttefikler," diye devam etti sözlerine. "Fakat Charles bu ikisiyle takılmaya daha bu yıl başladı. Nyx'le yakınlaştıktan birkaç ay sonra."

"Nyx'le Charles sevgili mi?" diye sordum.

Tuhaf bir bakış attı. "Pek çok kişi öyle düşünüyor. Niçin sordun?"

"Ona bakışından," dedim. "Bir de Charles'ın sürekli Brendan'ın onayını almaya çalışmasından... Kız arkadaşının popüler ağabeyini etkilemeye çalışan çocuklar gibi."

"Nyx'le Brendan iki müttefikin olabileceği kadar yakındır. Yani, çok da haksız sayılmazsın. Charles hep yaranmaya çalışıyor ama daha da önemlisi Hanedanını sevdirmeye uğraşıyor. Çok zorluyor bence."

Layla'nın sesinden, Charles'ın durumunu tam olarak anlatmadığını sezdim ama ısrar edip etmemekte kararsız kaldım çünkü şimdiye dek ilk kez bana kendini bu denli açmıştı. Ağzından kaçırıldığı falan yoktu, hoşlanmadığı insanlar hakkında bir şeyler anlatıyordu ama başlangıç için gayet iyiydi.

Arkama yaslanıp öylesine etrafıma bakıyormuş gibi yapmaya başladım. Böyle yaparak, yanlışlıkla Aarya'yla göz göze geldim. Yakınıımızdaki bir kanepede, Felix ve Ines'le birlikte oturuyordu. Aarya halinden memnun görünüyordu, rahatsız olmuş gibi

davranmaya çalışsa da Felix'in onu komik bulduğu apaçık ortadaydı, Ines ise resim defterine bir şeyler çiziyordu.

Aarya teatral bir etki yaratmak için sözcükleri uzata uzata, "Eeee... November," dedi. "Çok ilginç bir şey duydum." Bu gece Amerikan aksanıyla konuşuyor, gözlerinden hinlik akıyordu. Etrafımızdaki herkes duysun diye sesini yükseltti. "Tahminin var mı?"

Layla gerildi.

"Hayır, yok ama belli ki senin bana söylemenden kaçınmanın da bir yolu yok," dedim.

Gülüp herkesin dikkatini üzerine çektiğinden emin bir halde, aksini asla istemezmiş gibi kanepede arkasına yaslandı. "Eğlencelisin. İnkâr edemem. Bu havalı ukalaların çoğundan daha iyisin," deyip ondan gözlerini kaçırın dört kızın masasına doğru baktı. "Ne diyordum? Ah, evet..." Dizine vurdu. "Hakkında ne duyduğumdan bahsediyordum." Açıklamayı geciktirmek için biraz duraksadı. "Sen, Bayan November, dün gece yat borusundan sonra dışarıdaymışsın. Çok ayıp!"

Sözleşmiş gibi tüm salon dönüp bana baktı. Laneeeeet.

Çok şaşırdım ama Layla alaycı bir tavır takındı. "Aferin Aarya. Güzel gösteri. Son günlerde gerçekten canın çok sıkılmış belli ki."

"Bak sen, onu mu *koruyorsun* Layla? Nasıl oldu da biri bu kadar kısa sürede gözden oldu senin? Kandırıldın belli ki."

Brendan, "Arkadaş edinecek kadar umutsuz durumdadır belki de, çünkü bu zamana kadar hiç önemli arkadaşı olmadı," diyerek söze karışınca Layla'nın gözlerinde çakan öfke kıvılcımlarını gördüm. Bu etkileşimi gören Aarya'nın gözleri parlamaya başladı. *Önemli* arkadaştan kastın ne olduğunu merak ettim. Aklıma sadece Ash'in bahsettiği şu Hanedan müttefikliğiyle bir ilgisi olup olmadığı geldi ama yine de emin olamadım.

“Layla, saçmaladığın için öyle dedi Aarya,” deyip Brendan’a döndüm. “Sen orada dur bakalım, Brendan. O utanç verici bıçak fırlatma becerilerinden bahsetmiyorsak, *umutsuzluktan* söz etmeyelim istersen. Yoksa bu okula sırf önde gelen ailelerden birinin vârisi olduğun için mi girebildin?” Bu yaptığıma kör uçuşu denirdi ama ne cüretle Layla’ya saldırıyordu ki?

Gözlerini kısmasından, canını sıkığımı anladım. Ama diğer Teşkilat üyelerinden bazılarının şaşkın ve gergin bakışlarından da çok ileri gittiğim anlaşıyordu.

Aarya ıslık çalıp alkışladı. “Aylardır bu kadar güzel bir an yaşamamıştım. Brendan’ın suratına bakın.” Kahkaha attı. “Ve *Layla’ninkine!*”

Layla canına tak etmiş gibi ayağa kalkınca ben de yerimden fırladım. Fısıltılar, çekirge sürüsü gibi salonda gezinirken Ines’in istifini bozmadan, hiçbir şey yokmuş gibi çizimine devam ettiğini fark ettim.

“Ama benim asıl sorum...” Aarya duraksayıp kaşını kaldırarak dudağını ısırıldı. “Kiminle buluştun? Biriyle buluşmak için çıktın, değil mi? Okula yeni geldin, muhafızların vardiyalarını öğrenecek kadar burada vakit geçirmedi henüz.”

Charles, “Ah, güzel bir noktaya parmak bastın Aarya,” deyip tartışmanın ortasına dalmaya hevesli bir biçimde elindeki kartları bıraktı. “Aydınlat bizi, November.” Göz ucuyla Brendan’a baktı.

Varsayımları dünyanın en saçma şeyiymiş gibi başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Bir salon dolusu uzman hilekârın, içten içe panikle sarsıldığını anlamamasını sadece ümit edebilirdim. Bir şeyi şiddetle reddetmenin insanı suçlu konuma düşürdüğünü ben bile biliyordum.

Aarya, “Stefano’nun öldürüldüğü gece senin de dışarıda olman bana çok tuhaf geldi doğrusu. Detaylar. Detaylar...” deyip iç geçirdi.

Stefano'nun adı geçince salona sessizlik çöktü ve Ines bile defterinden başını kaldırdı.

“Çok fazla detay var,” dedim. “Daha birkaç gün önce öğle yemeğinde kaybolan bir bıçaktan bahsetmemiş miydin? Stefano'nun nasıl öldüğünü biliyor muyuz?” Olabildiğince normal bir sesle konuşmuştum.

Layla bana hayranlıkla dehşet arasında gidip gelen bir bakış attı.

Aarya mükemmel bir Fransız aksanıyla, “*Touchée, mon amie*’¹ İşte şimdi savaşa katıldın,” dedi. Sonra kocaman bir kediymiş gibi hırlayıp parmaklarını pençe gibi havada salladı.

Brendan bir an bile bakışlarını benden ayırmadı, ben de onun gözünün içine bakmaya başladım. Oradaki tehlikeyi hissedebiliyordum ama Aarya'nın yaydığı o saldırgan düzenbazlık gibi değildi, beni paramparça etmeye hazırlanan buz gibi bir güçtü. Hoş, yine de boyun eğmedim. Kahraman ilan edilmiş bir zorbadan, her şeyden çok nefret ederim.

Tam o an salonun kapısı açıldı, yüzünde kocaman bir sırıtiş, yanında bir kızla Ash içeri girdi.

Layla mırıldanarak, “Gidelim,” deyince ikiletmeden harekete geçtim. Biz kapıya doğru yürürken herkesin bize baktığını hissettim.

Ash bir şey söylemek üzere ağzını açtıysa da Layla onu susturdu. “Duymak istemiyorum.”

Yanından geçip gittiğimiz Ash, peşimizden gelmeye çalışmadı. Layla tekrar konuşana dek muhafızın yanından geçip koridoru yarılalık.

Öfkeli bir sesle, “Bilerek yaptı,” dedi.

“Kim, Ash mi? Geç gelmesini mi kastediyorsun?”

¹ Fransızca'da 'bravo dostum' minvalinde bir söz öbeği.

Merdivenden çıktığımız sırada, “Her şeyi,” dedi. “Muhtemelen Aarya’nın seni herkesin önünde zorlayacağını bilerek nasıl bir sorun çıkabileceğini görmek için bizi oraya göndermesi, yüzünde o aptal masumiyet ifadesiyle salona geç gelmesi, hepsi kasıtlıydı.” “Yani bize tuzak mı kurdu?” Ash’in bir kavgayı orada bile değilken nasıl yönetebildiğini kafamda tarttım. Erkilendim mi rahatsız mı oldum, bilemedim.

“Evet, elbette. Neticede ne gibi bilgiler edinebileceğini görmek için bizi zor durumda bıraktı.” Ses tonundan, Ash’in yarın ikizinden epey azar işiteceğini anladım. Kapımızın önünde durdu. “Baksana November.”

“Efendim?” dedim.

“Az önce iyi iş çıkardın. Direndin, seni suça zorlamalarına izin vermedin.” Kapıyı açıp içeri girdi.

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, Layla. Bu benim için çok kıymetli.”

“Ama aynı zamanda senden de benden de bilgi kopardılar. Şimdi herkes Stefano’yu sen mi öldürdün diye düşünüyor. Uzun vadede kazanmış sayılmayız,” deyip duraksadı. “Ayrıca sana verdiğim kişisel bilgileri bir daha ortalığa saçarsan, çok büyük sorun yaşarız, haberin olsun.”

Arkamdan kapıyı kilitledim. “Ne kişisel bilgisi? Vâris meselesi mi? Herkesin bildiği bir şey değil mi bu?”

Kaşlarını çattı. “Sen *hariç* herkes... Yani bunu bilmenin tek yolu benden öğrenmiş olman. Şimdi aramızda bir çeşit müttefiklik olduğunu düşünecekler. Brendan’ın egosunu da zedeledin. İntikamını mutlaka alır.”

On Beş

Layla'yla çift kanatlı ağır kapılardan geçip tarihi görünüm-
lü bir kütüphaneye girdik. Kitaplıklarla kaplı duvarlara kayar
merdivenler dayanmış, ikinci kat boyunca zikzak çizen balkon-
lara ufak oturma alanları kurulmuş, yüksek kubbeli tavanlar
girift desenlerle bezenmişti. Vitray camlı devasa pencerelerden
süzülen ışık, kumaş veya deri ciltleri yıpranmış kitapların to-
zunu gösteriyor, havayı parıltılarla doldurup tüm kütüphaneye
büyülü bir hava katıyordu.

Dünkü akıl oyunları dersinde olanlar hakkında Layla'yla ko-
nuşmaya çalışıyordum ama ne zaman konuyu açmaya çalıştıy-
sam beklememi söyledi.

Bir dizi yüksek kitaplığı geçip döner merdivenden ikinci
kata çıktık. Görünürde kütüphane boştu, bu bir pazar günü
için normaldi ama böyle bir okulda insan herhangi bir şeye ke-
sin gözüyle nasıl bakabilirdi ki? İkinci katın sol arka köşesine
vardığımızda, Layla durdu.

Bir kitaplık bizi tamamen gizlese de biri bakıyor mu diye et-
rafı kolaçan ederken, "Tüm dikkatini buraya ver," dedi. Üçün-
cü raftan maviye çalan renkte iki kitabı, dördüncü raftan kalın,
yırtık, kahverengi bir tanesini ve beşinci raftan soluk kırmızı
bir kitabı çekti. Koyu renk ahşaba oyulmuş yaprak şeklindeki
süslemelerden birinin tam ortasına bastırınca, kitaplık açıldı,
ardından karşımızda bir kapı belirdi.

Gözlerim hayretle büyüdü. “Çok çılgın bir şeydi bu,” diye fısıldadım.

Hangi kitapları çektiğini ve hangi yaprağa dokunduğunu aklımın bir köşesine yazdım. Layla kitaplığın kapısını tutunca, üzerine bir sürü kitap konmuş bir masanın çevresinde iki sandalyesiyle yerde bir kilimi olan sevimli küçük odaya girdim.

Hayretle, “Burası ne böyle?” diye sordum. Kitaplığın arkasında gizli bir oda mı? Emily bunu görse heyecandan dilini yutardı. Sadece kitap tutkunu olmaktan öte, ağacın birindeki tuhaf şekilli bir kovukta perilerin saklandığına inanıp kovukla konuşan türde bir çocuk gibiydi.

Layla, “Bize özel çalışma odası,” dedi. “Yatakhanedeki her odanın bir de böyle çalışma odası var.” Masadan bir kibrit kutusu aldı. “Kütüphanenin dört bir yanında var bu odalardan. Elbette gizli hiçbir şeyi burada bırakamazsın. Gördüğün gibi, başkasının içeri girmesi imkânsız değil. Ama öç almaktan kaçınmak için çoğunlukla birbirimizin alanına müdahale etmeyiz.” Duvardaki şamdanın mumlarını yakınca ufak çalışma odası aydınlandı. “Ayrıca bize kimse ikide bir yüz ifadeni inceleyip manalar çıkarmadan rahat rahat düşünebileceğin bir alan tanımış da oluyorlar.”

Layla kapatmadan kapıdan içeri süzülen Ash, “Taş duvarların ses geçirmediğinden bahsetmiyorum bile,” dedi. Bizi takip etmiş olmalıydı, bunu fark etmemiş olmak beni endişelendirdi; kim bilir başka nelerin farkında değildim.

Layla kaşlarını çatıp ters ters bakınca en masum ifadesini takındı.

Bebek sever gibi, “Ah, kızma bana Lay,” dedi.

“Tabii kızarım.” Bakışları buz gibiydi. “Bizi salona göndermen korkunç, sinsice bir tuzaktı. Peşine düştüğün bilgileri edinmek için başka bir yol bulabilirdin.”

Ash, Layla'ya yanaştı. "Asla kabul etmezdin. Hem ben de ol-
saydım, o salonda geçen hiçbir konuşma bu kadar açık olmazdı,
haksız mıyım?"

Layla, Ash'in elini dirseğinden çekti. "Umurumda bile değil
Ashai."

"Gayet de umurunda. November'ı tek başına göndermek
aynı etkiyi yaratmayacaktı, bunu sen de biliyorsun."

"Aynı etkiyi yaratsaydı herkesin beni aşağılaması seni mutlu
mu edecekti? Teşekkür ederim," dedim.

Layla, "O kendi stratejisine uyan her şeyi yapar," dedi. "Son
zamanlarda resmen Makyavelci⁴ oldu çıktı."

"Gaddarlık etme, Layla. Özür diledim. Bak, hatamı telafi
edeceğim. Söz veriyorum."

Layla, "Nyx'in her geçen gün tarafsızlığımı yitirdiğimi söy-
lemesini nasıl telafi etmeyi planlıyorsun peki?" diye sorunca
Ash'in yüzü asıldı.

Oyunbaz tavrından eser kalmadı. "Bir dakika. Tekrar söyle."

Layla, "Ne dediğimi duydun," derken, şu siyasi görüşleri
sormak için can atıyordum ama şu an sırası değildi, bunu da
biliyordum.

Layla, "Şansım vardı ki November konuyu değiştirdi de tar-
tışma bitti," deyince Ash bana baktı, şükran duyar gibi değil de
daha çok sorunun kaynağı benmişim gibi.

Güven veren bir sesle, "Tamam, Layla. Halledeceğiz," dedi
Ash. "Ama bu arada, lütfen izin ver de telafi etmeye çalışayım.
Ne istersen yaparım."

Layla'nın inatçı ifadesi biraz olsun gevşedi. "*Ne istersem mi?*"

⁴ Makyavelizm, İtalyan düşünür ve politikacı Niccolò Machiavelli'nin düşünceleri
üzerine kurulu bir yaklaşımdır. Amaca ulaşmak için her türlü araca başvurma'nın
uygun olduğunu savunan bir görüştür.

Ash, "Evet," deyip teatral bir teslimiyetle ekledi: "Kılıç hilem bile olur."

Layla'nın gergin ifadesi silinmeye başladı. Uzunca bir an sadece birbirilerine baktılar, en sonunda Ash sırtıttı.

Layla, "Kapa çeneni," dedi. "Hiç değilse bununla övünmeyebilirsin." O an *bunun* ufacık bir parçasını yakalayabildiğim, sadece yüz ifadelerini kullanarak ettikleri uzun bir sohbet olduğunu anladım.

Ash koltuklardaki iki yastığı kapıp Layla'yla bana uzattı. Layla duvara yakın kilime oturup yastığı sırtına koydu. Ben de aynı şekilde onun tam karşısına oturdum, Ash tembelce odanın ortasına geçip rahat sandalyelerden birine yerleşti.

Layla gözlerini bana dikip, "Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek ama önce bazı temel kurallar koymalıyız," dedi. "Bensiz yaptığınız anlaşmadan haberdarım ve sadece dikkatsizlikle kalmadığınızı, hanginizin saçma sapan düşüncelere daha çabuk kapıldığını gerçekten ayırt edemediğimi de söylemek zorundayım. Yine de, olan oldu. Hoşuma gitse de gitmese de bir şekilde birbirimizi kolladık, yani bu işte beraberiz. November, kişisel bilgilerini paylaşmanın karşılığında bizden bilgi talep etmekte haklıydın. Bir sır verilince, karşılığında daima ona denk bir sır verilmelidir. Doğruya doğru. Fakat sakın aramızdaki güven bağının sarsılmaz olduğunu sanma. Herhangi bir şekilde bize ihanet edersen, bizden daha pişman olursun."

Bir Ash'e bir de Layla'ya baktım. Bundan bir an bile şüphem olamazdı. "Anladım."

"İstedğin özel eğitime gelince..." diyerek konuşmasını sürdürdü. "Sana ben yardımcı olacağım. Ash'in de benim de analiz alanında farklı becerilerimiz olduğundan ikimizden de bir şeyler öğrenmek sana fayda sağlayacaktır. Ayrıca gerekliyse özel eğitim talep etmek utanılacak bir şey değil; zekice bir istek."

Derin bir nefes aldım. “Lütfen. Öğrenebileceğim her şey için gözümü kulağımı dört açarım. Derste kavga çıkarıp sonra rezil olmak istemiyorum.”

Layla, “Rezil olman kaçınılmaz olabilir,” deyince kıkırdayan Ash’e uyaran gözlerle baktı. “Belli ki birkaç alanda eğitimin yeterli seviyede değil. Fakat insanların savunmasız kaldığın noktaları bilmesine de izin veremeyiz. Saldıracaklardır. Ya da *bazı insanlar* gibi bundan faydalanmaya çalışacaklardır.”

Ash, “Kim? Ben mi?” der gibi bir ifade takındıysa da Layla ona pas vermedi.

“Pekâlâ, o halde, nereden başlayalım? Siz ikiniz, kimlerin art niyetli olabileceğini benden daha iyi bilirsiniz,” dedim.

Layla, “Evet,” deyip onayladı. “Bildiklerimizi sana anlatacağız. Fakat cinayeti çevreleyen olaylar zincirini de ele almamız gerek. Muhtemelen pek çok kişi art niyetli ama bu bağlamda sadece bazıları doğru hedef olabilir.”

Ash, “Stefano cinayeti sen Matteo’yla kavga ettikten hemen sonra gerçekleşti,” dedi.

Başımınla onayladım. “Doğru. Ben de bunu düşünüyordum. Sence Matteo’nun bu cinayetle bir ilgisi var mı?”

Layla, “Evet, bir şekilde,” dedi. “Matteo ve Stefano aynı Hanedana mensuplar, oda arkadaşlarıydılar ve zamanlarının çoğunu birlikte geçirirlerdi. Kavganız yüzünden Blackwood Matteo’ya her ne ceza verdiyse, bir süre derslere gelemedi. Yani Matteo’yu tanıyan birinin bunu fırsat bilip saldırmış olması muhtemel.”

“Anlıyorum,” dedim. “Madem her zaman birliktelerdi, Stefano’yu yalnız yakalamak sıra dışı bir fırsat, öyle mi?”

Layla, “Aynen öyle,” dedi.

“Bir başka Ayı’yı öldürmüşsün gibi birinin sana kumpas kurmaya çalışması da ilginç tabii,” dedi Ash. “Senin Hanedanın birbirine bağlıdır; aşkla, nefretle, iç çatışmalarla. Genellikle

kendilerinden birini öldürmezler, emredilip hemfikir olunmadıkça yani.” Bana tuhaf bir bakış atınca ne demeye çalıştığını birden anladım.

“Tanrım, hayır. Kesinlikle hayır. Stefano’yu öldürmek için *gönderilmedim*.” Birinden, Hanedanına mensup başka birini öldürmesini istemek diye *bir şey* mi vardı? Kahkaha atmak istedim, o kadar saçmaydı ki, ayrıca belli ki, anlaşmalı cinayetler işlemeleriyle meşhur bir Hanedanın mensubuydum ve bu birden midemi bulandırdı.

Layla, “Öyle olmadığını biliyoruz,” deyip Ash’e gözlerini devirerek baktı. “Yoksa zaten sana yardım etmezdik.”

Ash, “Demek istediğim...” dedi. “Bunu yapan her kimse, Stefano’yu senin öldürebileceğine *Matteo*’yu inandırmak için bir sebebi olmalı.”

İhtiyacım olmadığı halde sırf kafamı toparlayabilmek için alnıma düşen saçları geriye ittim. Herkesi haddinden fazla tanıdığım bir kasabada yaşarken birden kim olduğumu bile bilmediğim bir şatoya düşüvermiştim. Sanki elimde top, karşımda bana doğru koşan yirmi oyuncuyla halihazırda sahadayken futbolun kurallarını öğrenmeye çalışıyordum. “Pekâlâ, ne demek istediğini anlıyorum. Biri, benimkiyle Matteo’nun ailesi arasında bitmez tükenmez bir kin ve ihtilaf olduğunu düşünüyor; bu da bana niçin yumruk attığını açıklamakla birlikte arkadaşını öldürerek ödeşmeye çalıştığımı da inanılır kılıyor. Sadece, çekirdek ailelerimiz arasında bir husumet varsa bile, ben hiçbir şey bilmiyorum.” Layla sanki ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi tuhaf tuhaf yüzüme baktı. “Tamam, sana tuzak kuran her kimse, bir sorun olduğunun farkında. Böyle ciddi bir mesele- nin senden saklandığına inanmak çok güç.”

Bütün ciddi meselelerin hayatım boyunca benden saklandığını düşünmeye başladım. “Yani o zaman hakkımda bir şeyler bilmesi muhtemel olan kişileri araştırmakla mı başlayacağız? Kim olabilir bilemiyorum cidden, şey hariç...”

Ash, “Matteo,” diyerek cümlemi tamamladı.

Tereddüt ettim. Eğer onlara Matteo’nun beni birine çok benzettiğini söylersem, benzediğim tek insan da annem olduğundan, resmen *bildiğim her şeyi* açık etmiş olacaktım. Öte yandan onun bu yorumunu kendime saklarsam muhtemelen bu işten sağ kurtulamayacaktım. “Ailemden birine çok benzediğimi söylemişti: Ölü birine.”

Layla, “Aha,” dedi.

Bir şeyleri çözümleyişini izlerken, “Nedir o?” diye sordum.

Parçaları birleştirmeye devam ediyor gibi tane tane konuşarak, “Matteo, Ayı Hanedanı vârislerinden biri ve başa geçeceği günü bekliyor,” dedi. “Ama sen, diğer öğrencileri hiç tanımıyorsun ve Amerikan aksanını da bu denkleme katınca muhtemelen Teşkilat’tan epey uzakta büyüdüğün anlaşıyor. Ayı Hanedanı’nın gelecekteki liderinin seni, peşine düşecek kadar iyi tanıması ama senin onun kim olduğundan bihaber olman çok tuhaf.”

Ash, “Ne var ki...” diye devam etti. “Matteo akrabaları arasındaki benzerliği fark ettiyse, o zaman diğer öğrenciler ve öğretmenler de fark etmiş olabilir. Burada, sandığından daha fazla kişi seni tanıyor olabilir.”

Ash, Ayı Hanedanı mensubu olduğumu söylemişti ve buna inanmak ne denli zor olsa da, bu okula kabul edildiğim düşünülürse, doğruluk payı olduğunu ancak sezebiliyordum. Ama şu ana dek onlardan biri –*Teşkilatlı*– olma ihtimalim benimle hiçbir ilgisi olmayan çok uzak bir fikir gibi gelmişti. “Tamam, pekâlâ, haklıysanız ve Matteo dışında biri beni tanıyorsa, onunla birbirimize düşmemizden kim fayda sağlayabilir?”

Ash sanki dünyada daha bariz bir şey yokmuş gibi, “Aslanlar,” dedi. “Amerika’da yaşasan bile Hanedanlarınızın birbirinden ne kadar nefret ettiklerini biliyordur.”

Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama, “Evet, elbette,” dedim. Aslanlar ve Ayıların düşman olduğu biliniyorsa, o halde benim Brendan’la karşılaşmalarım anlam kazanmaya başlıyordu. “Aslanlardan *özellikle* kim olabilir diye soruyordum. Sizce Brendan Stefano’yu öldürüp suçu benim üzerime mi yıktı?”

Layla, “Brendan’ın bir gerekçesi olabilir,” dedi. “*Ama* Aslanları memnun etmek uğruna birbirine düşen diğer tüm Hanedanlar da düşünülürse, Brendan’ın neyi bizzat yapıp neyi başkalarına yaptırdığını söylemek zor. Charles, Nyx ve uzayıp giden bir öğrenci listesinin Brendan’ın yönlendirmelerine fırsat veren bir borcu veya Aslanlardan bir çıkarı olabilir.”

Sorumun ucunu bilerek açık bırakıp, “Charles’la Nyx’in arasında neler dönüyor?” dedim.

Layla parmak uçlarını kilimin kenarında gezdirerek, “Söyledim ya,” dedi. “İkisi de bir gün Hanedanını yönetmek üzere sırasını bekliyor. Yine de her iki Hanedan da Aslanlarla olan müttefikliğe göbekten bağlı. Özellikle de Charles’ınki. Hanedanının Aslanlarla bağı Nyx’inki kadar eskiye dayanmıyor, o yüzden Ayı Hanedanı’nın kilit üyelerini devirmek kesinlikle Charles’ın işine yarar.”

Ash bir bana bir kız kardeşine bakarken yüz ifadesinde Layla’nın tüm bu bilgileri benimle paylaşmasından hoşnut olmadığını düşünmeme sebep olan bir şey vardı.

“Blackwood ilk görüşmemizde...” dedim. “Son yıllarda birkaç ölüm vakası olduğunu söylemişti.”

Layla iç çekti. “Aslanların bir süredir, onlara boyun eğmeyen Hanedanların en iyi ve en yetenekli üyelerini öldürdüğünü herkes biliyor.”

Hemen Ines’i ve herkesin ona nasıl sınıfın en yeteneklisi dediğini düşündüm. Belki de soğuk olmak için ilk başta sandığımdan daha fazla sebebi vardı. Layla’nın da.

Layla, “Son yıllarda bu durum okulda yayıldı; bazı öğrenciler mezun bile olamadan öldürüldü,” diye devam etti sözlerine. “Burası güvenlik açısından tüm Hanedanlarca saygı duyulan bir yerdi. Tabii ara sıra ölümler oluyordu ama daha önce bunun gibisi hiç olmamıştı.”

“Madem herkes öğrencilerin ölümünden Aslanların sorumlu olduğundan şüpheleniyor, niçin kimse bu konuda bir şey yapmıyor?” diye sordum. Layla’dan bir tebessüm daha geldi.

Ash, “Onları kim durduracak?” dedi.

“Şey, ben... Bilmiyorum,” dedim.

“Kesinlikle,” dedi ve bir an hepimiz sustuk.

“Peki Aarya?” dedim. “O bu işin neresinde? Yani, dün gece dinlenme salonundaki gösterisi bir yana, geçen hafta kafe... Yemek salonunda herkese bıçağı Ash’in çaldığını ima etti.”

Layla dehşet içinde kardeşine baktı. “Yapmadım de.”

“Yapmadım,” dedi ve Layla, onun doğru söylediğine ikna olana dek bakıştılar. Layla’nın bunu bilmemesi tuhaftı. Birbirlerine her şeyi söylediklerini sanıyordum.

“Ama duyduğuma göre dün gece dinlenme salonunda November bıçaktan herkese bahsetmiş,” dedi Ash. “Sırası gelmişken söyleyeyim, çok zekice.”

“Teşekkür ederim,” deyip gülümsedim. “O halde Aarya’nın bu işin bir parçası olduğunu ya da bir çıkarı olduğunu düşünüyorsun?”

Ash, “Emin değilim,” dedi. “Ama en azından kısmen de olsa konuya vakıf olması şüpheli görünüyor.”

“Peki, Felix?” dedim. “O da Aslan, değil mi?”

Layla başıyla onayladı. “Aarya işin içindeyse Felix de öyle demektir,” dedi. “Şimdilik, bu ipi çekerek ucunun nereye çıktığını bulmaya çalışmalıyız çünkü ipin ucunun Aarya ve Felix’e

çıkması, Brendan, Charles ve Nyx'e çıkmasından daha yüksek bir ihtimal."

"*Bu ipi çekmek* derken, tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Ash, "Onu takip edeceğiz," dedi. "Ne bildiğini öğrenmeye çalışacağız."

Nabzım hızlandı. "Biz mi?"

Ash pis pis sırıttı. "Sen ve ben."

"Peki Layla?" dediğim an sesimdeki gergin tınıyı ben bile duydum. Aarya'yı takip etmek kulağa Brendan'ı takip etmekten daha kolay gelmiyordu.

Tüm bu olanları haddinden fazla eğlenceli bulan Ash, "Benimle o kadar uzun süre birlikte olmakla baş edememekten mi korkuyorsun?" dedi.

Dudağımı büzdüm. "Egonla baş edemem demek daha doğru olur."

Hınzırca sırıttı. "Tevazu bir erdem değildir."

"Kendini beğenmişlik de," dedim.

"Senin için tuhaf bir his olmalı Ash," diyerek Layla lafa karıştı. "İki saniye içinde sana deli divane olmayan bir kız görmek yani. Sanırım bundan epey keyif alacağım. Sorunun yanıtına gelecek olursak, November, ben farklı bir açıdan bakmaya çalışacağım. Araştırma konusunda Ash'ten çok daha iyiyimdir."

Ash, "*Daha iyiden* kastı daha sabırlı olmak," dedi.

Layla, "Daha iyiden kastım daha iyi olmak," deyince Ash ona bakarak sırıttı. Normal iki kardeş olsalardı, Ash'in ödevini yapması için Layla'ya rüşvet vereceğini, Layla'nın da Ash'ten nasıl flört edileceğini öğrenmeye çalışacağını gözümün önüne getirebiliyordum. Fakat onlar hiçbir açıdan normal değillerdi.

On Altı

İçlerinden birinin Stefano'yu öldürüp suçu üzerime atıp atmadığını merak ederek solumda duran Brendan, Charles ve Nyx'ten başımı çevirip sağımdaki Aarya, Felix ve Ines'e baktım. Layla bana dik dik bakmayı bırakmamı söyleyen bir bakış atınca sandalyede arkama yaslandım.

Profesör Kartal ahşap bir kaidede antika gibi görünen bir küreyi çevirdi. Sırtı ve başı dikti; bu duruşu ona hükmedici bir hava katıyordu. Bize değil küreye bakıyordu. *Kartal... Türkçe'de "kartal" anlamına geliyor.*⁵

"Her gün tesadüfen tuhaf şeyler olur... Her yeni gün," deyip iç çekti. "İtalya Kralı I. Umberto bir gün bir restoranda yemek yerken restoran sahibiyle aynı gün, aynı kasabada doğduğunu öğrendi. Daha da şaşırtıcı olansa, ikisinin de Margherita adında kadınlarla evlenmiş olmasıydı. Sonra 1900 yılının Temmuz ayında, Kral Umberto restoran sahibinin sokakta vurulup öldüğünü öğrendi. Aynı günün ilerleyen saatlerinde, kral suikasta kurban gitti."

Nereye varacağından çok emin olamadım ama şimdiye dek hiç böyle bir tarih dersi almamıştım.

Kartal, başını kaldırıp bize baktı, parmak uçlarıyla hâlâ küreyi çeviriyordu. "Birinci Dünya Savaşı sırasında da, İngiliz ordusu, Kraliyet Posta Teşkilatı'nın yolcu gemisi *Carmania*'yı sa-

⁵Okuldaki öğretmenlerin tümünün ismi farklı dillerden geldiği için burada İngilizce *kartal* anlamına gelen "eagle" kelimesi geçiyor.

vaş gemisine dönüştürdü. Ardından *Carmania*'yı Alman yolcu gemisi *Cap Trafalgar* kılığına soktular. Dinliyorsunuz? Tüm bunlara geri döneceğiz. 1914'te bu kılık değiştirmiş İngiliz gemisi, bir Alman gemisini batırdı. Batan gemi aslında..." Kahkaha attı "Almanların İngiliz *Carmania* kılığına soktuğu gerçek *Cap Trafalgar*'dı."

Kontrol edemediğim hafif bir kahkaha ağzımdan kaçınca birkaç kişi benden yana baktı. Görünüşe göre Kartal dışında hikâyeyi eğlenceli bulan tek kişi bendim.

Kartal küreden çektiği parmaklarıyla yüzüne düşen bir tutam siyah saç, başını çevreleyen örgüye sokuşturdu. "Edgar Allan Poe'nun tek romanını okudunuz mu peki? Adı *Nantucket*'li *Arthur Gordon Pym'in Öyküsü*'dür. Talihsiz bir Antarktika yolculuğunda deniz kazası geçirip bir sal üzerinde, enginin ortasında hayatta kalan dört kişinin, bunca şeye rağmen bir de Richard Parker adlı kamarotu yemeye karar vermesini anlatır. Ah, 1884'te *Mignonette* gemisi batınca, dört kişi kurtuldu. Onlar da hayatta kalabilmek için kamarotu yemeye karar verdiler. Peki, kamaronun adı neydi dersiniz? Richard Parker. Acaba Poe hayranı mıydılar diye düşünmeden edemiyorum."

Hiçbir zaman tarih seven biri olmadım ve Conner'la yaptığım görüşme yüzünden bu dersten ödüm kopuyordu ama sanırım fikrimi değiştirmiştin. Ash ve Layla'nın bana bir şeyler öğretmesi o kadar da kötü olmayabilirdi.

Kartal direkt bana baktı. Göz temasını kesmeden önce, "Tuhaf şeyler kasten de gerçekleşir," dedi. "Orta Çağ'da İngiltere Kralı John, Gotham'ın tam ortasından geçen bir otoban yapmak istedi. Şehir sakinlerinden de bu yolun ücretini ödemeleri istendi. O zamanlar, deliliğin bulaşıcı olduğu düşünülüyordu. Böylece Gotham'ın zeki insanları, diğerlerini şehrin içinden geçmekten caydırmak, ihtiyaç duymadıkları bir otobanın yapımını durdurmak için deli numarası yapmaya karar verdiler. Tüm şehir delirdi." Gülümsedi. "Nereye varmak istediğimi söyleyecek olan var mı?"

Nyx, “Tesadüflerde insanları etkileyen bir şey vardır,” derken bu durumdan rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyordu. “Tesadüfler ne kadar tuhafsa, insanlar onlara o kadar inanmak isterler. Tüm şehrin delirmesi güzel bir örnek; insanlar sebepleri incelemek yerine, doğruluğunu teyit etmek istedikleri şey uğruna yoldan çıkabilirler.”

Nyx’e iyice baktım. Bu konuşmanın cinayetle bir şekilde ilgisi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Kartal, “Kesinlikle doğru,” dedi. “Başka?”

Aarya, “İnsanları tesadüflere inanmaya ve inanmamaya ikna etmek kolaydır,” dedi.

“Açıkla,” dedi Kartal.

Aarya arkasına yaslandı. “Eğer tesadüf desteklenirse, insanlar buna tutunur ve derinlerine inerler. Bu tesadüfü bu kadar tuhaf kılan her bir detayı anlamaya çalışır ve mantık dışı olsa da buna inanırlar. Ne var ki *tesadüf* aleyhinde konuşulursa, gerçek olsa da olmasa da, sonsuza dek şüpheyle gölgelenir.”

Kartal, “Tümüyle katılıyorum,” dedi. “Bu olaylardan birini düzenlemek son derece risklidir fakat altından kalkabilerseniz, fevkalade güzeldir. Şimdi söyleyin bakalım: Hangi hikâyeye diğerlerinden farklıydı?”

Layla, “İlki,” dedi. “Kral Umberto’nun restoran sahibiyle görüşüğünü bilen biri bu hikâyenin akşam yemeklerinde ya da sosyal etkinliklerde anlatılmasını desteklemiş olabilir. Pek çok kişinin bildiği, yaygın bir hikâyeye haline gelince de restoran sahibini vurup bunu krala duyurmak ve suikastı düzenlemek kolaylaşır. Tuhaflığa tutunup gelişen ve tesadüfleri haklı çıkaran bu hikâyeye, kralın muhtemel ölüm sebebinin kader olduğunu öne sürer.”

Layla’ya hafif bir hayranlıkla baktım. Ash, tarihi tahlil ettiklerini, bir domino taşının diğerinin üzerine nasıl düştüğünü anladıklarını ve bu bilgiyi gelecek olayları öngörmekte kullan-

dıklarını anlatırken haklıydı. Bunun tavırlarımı tahlil edişinden hiçbir farkı yoktu.

“Üstelik...” dedi Felix. “Layla’nın tahlili, Aarya’nın az önce bahsettiğı şüpheyi doğurdu. Yani restoran sahibinin ve kralın ölümü tesadüf bile olsa, olayların bilinçli olma ihtimalini reddedemeyeceğimizi gösteren yeni değişkenlerle baş başa kaldık.”

Kartal, “Kuşkusuz,” dedi. “Tarihi şekillendirmek, onun gerçekliği kadar güvenilirliğini de etkiler. Tıpkı bir portre ressamının, modelinin kusurlarını saklamasıyla, o kişi hakkındaki izlenimimizin değişmesi gibi. Bu katmanları sıyrıp gerçeğe ulaşmak, genellikle zordur. Hikâyeyi şekillendiren kişi yeterince becerikliyse, hep şüpheli bir nokta kalır ve gerçek sonsuza dek yok olur.” Son cümleyi tane tane söylemişti.

Yutkundum. Bir hafta önce bu konuşmanın bir tesadüften ibaret olduğunu düşünürdüm ama az önce öğrendiğim üzere tesadüfler, dikkatle kurgulanmış olaylar olabilirdi.

Kartal, “Bir cesedin kendisinden ziyade o cesedin bulunmasına odaklanan özel bir kurgudan söz edelim,” dedi.

Kartal’ın imalı sözlerine tepki veren biri var mı diye sınıftakileri gözden geçirmemek için kendimi zor tuttum. Layla yüzünde hiçbir şey anlatmayan bir ifadeyle anormal derecede sabit duruyordu ve o an birden, hepsinin bu imayı yakaladığını fark ettim. Bunu belli eden tek sersem bendim. Lanet! Yetişmeye başladığımı düşündüğüm her seferinde bir adım geride olduğumu görüyordum. Ash, herkes sahada oynarken benim tribünde patlamış mısır yediğimi söylerken haklıydı.

Kartal, “İkinci Dünya Savaşı sırasında, İngiliz istihbaratı, İngiliz bir subay gibi giydirilmiş bir cesedi Akdeniz’e bıraktı,” dedi. “Bu cesedin cebine, Yunanistan işgalinin planlarını yerleştirdiler. Fakat Yunanistan tuzak yemiydi; asıl planları Sicilya’yı işgal etmektir. İspanyollar cesedi bulup Yunanistan’ın işgal edileceğine inanarak yemi yuttu. Bütün planı işe yarar kılan şey ise İspanyolların bulunan belgeleri Almanlar’a vermesi ve cesedi

iade etmemesiydi. Otopsi yapılmasına özellikle karşı çıkan bir millet olarak bilindiklerinden, bu tuzağın hedefi İspanya oldu. Cesedi Almanlar bulmuş olsaydı, hemen bir otopsi yapar ve muhtemelen bu cesedin boğularak ölmediğini ve her şeyin yalan olduğunu anarlardı.” Sınıfa şöyle bir göz gezdirdi. “Tüm plan, cesedi bulanların, yapılması gereken incelemeyi yapmayacağı gerçeğine dayanıyordu.”

Kartal’ın ortaya attığı sorular başımı döndürdü, özellikle de Stefano’yu kimin nasıl bulduğundan bahsediyorsa. Blackwood soruşturma yöntemlerinin alışılmadık ve öngörülemez olacağını söylemişti. Bu yüzden bir yanım meraktan yanıp tutuşuyordu: Eğitimcilerden bazıları kazanı karıştırıp bildiğimizi düşündüğümüz şeyleri sorgulamaya mı itiyordu bizi? Tam olarak şu an yaptığım gibi?

On Yedi

Tek bir meşaleyle aydınlanan bomboş koridorun ortasında Ash'e, "Dinlenme salonundan neden çıktık? Aarya hâlâ orada," diye fısıldadım.

Ash beni karanlığa çekip öyle kısık sesle konuştu ki hemen yanında olsam da onu zar zor duydum. "Çünkü Felix'i, onunla buluşacağını işaret diliyle söylerken gördüm."

"Nerede buluşacakmış?" diye sorduğum sırada mideme bir yumru oturmaya başladı. Ash'in yakınlığı sinirlerimi gevşetmeye yardımcı olmuyordu. Koridordan geçen biri bizi görse, eminim romantik anlar yaşadığımızı sanırdı. Ama bir kez daha mimlenmek, ihtiyacım olan en son şeydi. Herhalde diş fırçasıyla tuvalet temizletirlerdi.

"Odasında diye düşünüyorum," dedi.

Yüzüne bakmak için hafifçe geri çekildim. "Ne demek istiyorsun şimdi sen?"

Fısıldayarak, "O konuşmayı dinlemek istediğimi söylüyorum," deyince, ses tonundan ciddi olduğunu anladım.

Kastettiği şeyi anladığım an gözlerim büyüdü. "Hayır. Unut bunu. Kabul ettiklerimle bunun hiçbir alakası yok, Ash. Aarya'nın odasına... Böyle bir şey yapmam ben."

"O zaman burada kalıp korkmaya devam et," dedi. "Her an o dinlenme salonundan çıkabilirler ve biz de fırsatı kaçırmış oluruz. Ama sorun değil; sen git yat. Eminim işlemediğin bir

cinayetten sorumlu tutulacağını bilerek deliksiz bir uyku çeker-
sin.” Sonra yürüyüp gitti.

Bir an için ağzım açık, ardından bakakaldım. Söz konusu yaratıcı bir pişkinlikse, Ash tam benim kalemimdi.

Dişlerimin arasından, “Lanet olsun,” deyip ona yetişmek için koridoru hızla geçtim.

Yanına vardığımda, yüzünde, sanki bu konuşmanın sonucunu adı gibi biliyormuşçasına hafif bir tebessüm vardı. Kaşlarımı çatıp söyleyecek iğneleyici bir şeyler düşündüm ama merdiven boşluğuna girdiğimiz an Ash’ten duyduğum rahatsızlık, yapmak üzere olduğumuz şeyin gölgesinde kaldı.

Ash, kızlar yatakhanelerinin ikinci kattaki giriş kapısının önünde durup muhafız var mı diye etrafı kontrol ederken birden önceki geceyi anımsatan bir dejavu yaşadım. Fakat o zaman bunların hepsi hâlâ sadece birer oyundu.

Ash peşinden ilerlememi işaret etti ve sessiz adımlarla koridora daldık. Sağ kanattaki dördüncü kapının önünde durup sessizce Aarya’yla Ines’in odasına açılan kapının sürgüsünü kaldırdı. İçeri süzüldük, kalbim saatte milyarlarca kilometre hızla çarpıyordu.

Akademi’de bir başkasının odasına girmenin bu kadar kolay olduğunu hiç düşünmemiştim. Kapılar sadece içeriden kilitlenebiliyordu. Gerçi böyle bir topluluğa kilit işler miydi, bundan da emin değildim. Kilitler, içeri girmeyi zorlaştırmak yerine bu insanları şansını denemeye teşvik ediyor gibiydi.

Layla’yla ikimizinkinin bir kopyası olan ortak alanlarına göz gezdirirken, “Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadım. Taş duvarlarla antika mobilyalar arasında saklanmak için en uygun yer yatakların altıydı ve ikisinden birinin yatak odasında kapana kısılma riskini kesinlikle almayacaktım.

Ash bu kadar dikkatsiz olmama inanamıyormuş gibi yere bakarken, “Şimdi, beraberinde getirdiğin çimeni yerden alacak-

sın,” dedi. “Burada olduğumuzu Aarya’ya hemen belli etmek istemiyorsan tabii. Öyle bir şey olursa, umarım dövüş becerilerin, üçe iki dövüşebilecek kadar gelişmiştir.”

Yere baktım, botuma yapışıp kalmış tek bir çimen dalı vardı. Alıp hemen cebime attım.

Ash odayı baştan sona geçip kalın perdeyle kapatılmış pencerenin önüne gitti. “Pervaz yeterince geniş. Alttan gir, perdeyi yerinden oynatmamaya çalış. Işık dışarı sızarsa, dışarıdaki muhafız fark edip buraya gelebilir. Pervaza oturma, sırtını pencere kemerine dayayarak dikil. Birkaç saat boyunca durabileceğin ve hiç ses çıkarmadan hareket edebileceğin bir pozisyona geç. Eğer biri perdeye dokunursa, kumaş bedenine değip bizi açık etmesin diye hareket etmeye hazır olmalısın.”

Bir an için bu kadar ciddi konuşmasının imkânsız olduğunu düşünerek yüzüne bakakaldım. Ama ciddi olmadığını gösteren en ufak bir işaret yoktu.

Yutkundum. “Yani ikinci kattaki bir pencereye dayanıp beni hiç düşünmeden buradan atabilecek biriyle aynı odada, saatlerce dikileceğim, öyle mi? Bir de birinin gerçekten perdeyi kontrol etme ihtimali var?”

Ash sanki tüm bunlar dünyanın en normal şeyleriymiş gibi, “Evet,” dedi.

“Nasıl dışarı çıkacağız peki?” diye sorduğum an perdeye doğru değil perdeden uzağa bir adım attığımı fark ettim.

“Onlar uyuyana kadar bekleyip sessizce çıkacağız,” dedi.

“Ya biri koltukta uyursa?”

“O zaman bu gece buraya tıklırız ya da onlara görünmeden sıvışmak için şansımızı deneriz,” deyip bir an durdu. “Şimdi içeri girip bizi yakalamalarını istemiyorsan şu perdenin altına hemen girmen gerek.”

Aarya'nın döneceği andan ödüm koparak Ash'e doğru yürüdüm.

Dikkatle beni izledi. Eğilip tereddütle perdeye dokundum.

Ash iç çekti. "Odana dön, November," deyince perdeyi bıraktım.

"Anlamadım?"

"Cidden, odana git. Kendine güvenmiyorsan bu işi yapamazsın. Bizi anında yakalatırsın. Git. Tüm bunlar mahvolmadan, çabuk ol."

Durup yüzüme düşen saçları kaldırdım, bana sert sert baktı. Bir şey söylemek istiyordum, itiraz etmek ama haklıydı. Vakit yoktu. Tüm bunları daha da beter hale sokacak tek şey yakalanmaktı çünkü ortalıkta aptal aptal dolanıyordum.

Koridora başımı uzattım ve şansım vardı ki boştu. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Ash'in yapacağı gibi sessiz bir çıkış olmadı ve tüm bunlar odama uzanan merdivene daldığım an kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oldu. Hayatımda ilk kez biri, bir şeyi yapacak kadar kendime güvenmediğimi söylemişti ve bu beynimi bir çivi gibi oyuyordu. Yeterince iyi değilsin dememişti. Yapabileceğimi düşünmese, beni yanında götürmezdi. Ama o çimen dalı, çok büyük bir dikkatsizlikti.

Odamin olduğu koridorda, gıcırdayan tahtalardan kaçınarak parmak ucumda yürüdüm. Kanepenin arkasına varana kadar oturma odasının zemininde emekleyerek ilerledim.

Jo Teyze, babamla iskambil oynadıkları kanepeden, "Nefes aldığını duyabiliyorum benim tulumlu casusum," diye seslendi.

Ayağa kalktım. "Lanet olsun."

Babam, "Ben de sinsice yerde süründüğünü gördüm, Nova," dedi. "Bu konuda sana ne demiştim?"

Neredeyse sekizime gelmiş olmama rağmen küçük çocuk gibi ona her şeyi tekrarlamak zorunda kalmaktan rahatsız bir halde

elimini belime koydum. "Küçük olmamın avantaj olduğunu fakat tamamen saklanmazsam bir işe yaramayacağını söyledin."

"Peki, nasıl saklanmalıydın?" diye sordu.

Oflayıp pufladım. "Koridorda kalıp kanepeye kadar gelmeyecek."

Başıyla onayladı.

"Ama sizi oradan duyamıyorum," diye itiraz ettim. "Hem koridorun zemini de soğuk."

"Ama bizi duyabilirdin," dedi. "Odaya kadar gelerek yakalandın, Jo Teyzenle bana izlendiğimizi belli ettin. Bunun sana ne faydası oldu?"

Sinirli bir tonla, "Hiç," dedim.

Jo Teyze, "Yine de fena sayılmazdı," deyip beni daha iyi görmek için kanepenin arkasına koyduğu kolundan destek aldı. "Sırf sohbetimize kulak misafiri olabilmek için bunca zahmete katlanıp buraya kadar gelmen kesinlikle göğsümü kabarttı. Seni boş göndermeyeceğim. Sarf ettiğin çaba karşılığında, remi⁶de babanı eze eze yendiğim bilgisiyle seni ödüllendiriyorum."

Babam başını salladı. "Hayal gücü inanılmaz bir şey, Jo." Bana baktı. "Şimdi, yatağına dön, Nova."

"İyi," diye homurdandım, Jo Teyze alnımdan öptü. Ayak bileklerine bakıp kahkaha attı çünkü tulumumun ses çıkaran kaymaz plastik tabanlarını beceriksizce kesmiştim.

Yedi yaşımıdayken kendime daha çok güveniyordum, risk almaya Aarya'nın odasındaki halimden daha gönüllüydüm. Peşinden bir şeyler sürükleyip dikkatsizce ortalarda dolanmaktan çok daha iyisini yapabilirdim. Babam bana milyonlarca kez bir şeyi ya yaparsın ya da yapmazsın demişti, tereddüt etmek asla bir seçenek değildi.

⁶Genellikle dört kişi arasında, elli iki kâğıtlık bir deste ve iki jokerle oynanan bir iskambil oyunu.

Odama döner dönmez yatakların altını, perdelerin ardını kontrol ettim. Emily, ailemin etrafta sinsice dolaştığım için beni azarlamak yerine bunu yapmaya yüreklendirmesini hep tuhaf bulurdu. Ben de, sırf babam, hayatta kalma becerilerinin hayatta kalmaya yaradığına inandığı için böyle olduğunu söyledim. Ama buraya gelene kadar, aslında ne kadar haklı olduğunu hiç fark etmemiştim.

On Sekiz

Layla, Ash'in dün gece duyduklarını özetlerken harmanımı uzattı. "Açıkçası Matteo en dış çeperden yeni dönmüş ki Felix, Aarya'ya, Matteo'nun henüz Stefano'dan haberi olup olmadığını bilmediğini söylemiş," dedi. "Gerçi, odasına dönüp de Stefano'nun ortalarda olmadığını görünce bir şeylerin ters gittiğini anladığına eminim."

"En dış çeper mi?" diye sordum. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Blackwood öğrencileri en dış çepere işçi olarak gönderip cezalandırmasıyla meşhurdur," dedi. "İşler değişir ama can sıkıcıdır çünkü dersleri özlürsün."

Matteo'nun dönüşünden duyduğum korkuyu yüzümden silmeye çalıştım. Hiçbir mantıklı sebep yokken bana yumruk atmıştı zaten; arkadaşını öldürdüğüme inanacak olursa bana neler yapacağını gerçekten bilmek istemiyordum. "Matteo'nun dış çeperde olduğunu Felix nereden biliyordu?" Sadece burası gibi rekabetçi bir okulda insanlar dersleri kaçırdığı için üzülürdü ancak.

Layla omuz silkti. "Ash söylemedi. Belki Felix döndüğünü görmüş, öyle varsaymış ya da Matteo'nun başka birine orada olduğunu söylediğini duymuştur. Felix Aarya'ya cinayetin gerçekleştiği gece Charles'ın Ash'i dışarıda gördüğünü de söylemiş. Aarya bunu biliyorsa, öğle yemeğine dek tüm okul öğrenecek, bu da bizi, Ash'i ya da seni sorumlu tutmak için bir sebebi ola-

bilecek diğer öğrencilerin muhtemel sabotajlarına karşı savunmasız bırakacak demektir.”

Zerre istemesem de harmanimi giyerken, “Harika,” dedim. “Charles’ın Felix’e Ash’i gördüğünü söylemesi tuhaf değil mi? Bana, arkadaşmış gibi gelmediler.”

“Değiller. Bilgi paylaşmak arkadaşlıkla değil stratejiyle ilgilidir.” Layla kapıyı açtı, sohbetimizi yarıda kesip koridora çıktık.

Layla’nın yanında yürürken kızlar yatakhaneğinde olamayacağına bilsem bile, istemsizce Matteo geliyor mu diye arkama baktım. Ash’in dün gece neler duyduğunu bana anlatmamasından biraz rahatsız oldum; Layla’ya anlatmak için bu sabah odamıza gelmiş ama beni çağırılmamıştı. Kız kardeşinin, paylaşacağı ilk kişi olduğunu elbette biliyordum ama Aarya’nın odasında saklanmaya o kadar tereddüt ettiğim için bana olan inancını mı kaybetti diye de merak ediyordum. Üstelik onu suçlayamazdım. Pek çok şeyin tehlikede olduğu bir anda, çuvallamıştım.

Layla alt kattaki fuayede yürüdüğümüz sırada dışlerinin arasından, “Arkana bakmayı bırakmazsan tüm okul Matteo’dan korktuğunu öğrenir ve bu da seni ancak suçlu gösterir,” dedi.

Aşırı gergin sinirlerimi gevşetmeye çalışarak, “Arkama bakmadığım anda Matteo gelip tepeme binerse, ezilirim,” diye mırıldandım.

Sarmaşıklı avluya çıkınca durduk. Altı-yedi öğrenci çoktan gelmişti.

Layla’nın, “Zehir dersinden önce gelip seni alırım,” derken gözlerini kaçırmamasından, Matteo’nun dönüşünün ne anlama geleceğinden onun bile endişelendiğini anladım.

Başka bir evrene fırlatılmış gibi hissediyordum kendimi. Daha bir hafta önce aklımda sadece kapalı tutulduğum yerden ne söyleyerek çıkabileceğim ve Emily’nin kış balosu için yapmak istediği alışveriş vardı. Şimdi ise kafam cinayet, hilekârlık ve insanları nasıl zehirleyeceğimi öğrendiğim derslerle doluydu. Hayatımda hiç bu kadar evimi özlememiştim.

Emily, bahçeye bakan verandadaki mangalda marşmelovunu kızartırken, "Eeee, baloya Jack'le mi gideceksin sen şimdi?" diye sordu.

Battaniyeyi bacaklarıma sarıp, "Emin değilim," dedim. S'more⁷umdan bir lokma aldım.

Emily, "Emin değilim, yok öyle bir şey. Bütün gece sana bebek bakıcılığı yapmaya niyetim yok," dedi.

"Bana mı? Ben tanıdığın en sosyal insanım," deyip marşmelovu daha çabuk kızarsın diye elini ateşe doğru hafifçe ittim.

Bana ters ters baktı. "Ah, bütün gece duvara yapışıp kalacaksın diye endişelenmiyorum. Bol bol vaktin olacağından, binanın boyunu ölçmeye karar verip elbisen kafana geçmiş halde tavan penceresinden atlamandan korkuyorum."

Güldüm. "Jack beni öyle etkileyecek ki şımarıklık yapmaktan vazgeçeceğim yani, öyle mi diyorsun? Asıl sorun, baloya onunla gidersem bütün gece ona bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalabilirim."

Başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum. Onu tatlı buluyorsun."

"Tatlı zaten. Ama sıkıcı, bilmiyor musun?" Durdum. "Sanırım onunla sadece partilerde takılıp bir gecelik bir şeydi demeyi tercih ederim."

Güldü. "Çok kötüsün."

Sırıtarak, "Kötüyüm ama sıkıcı değilim," deyip dudağıma bulan şokolatayı sildim.

Arka kapı açılınca ikimiz de başımızı çevirdik.

"Kızlar, marşmelovları içeride, soğuktan donmanıza gerek kalmadan şöminede kolaylıkla kızartabileceğinizi biliyorsunuz değil mi?" dedi babam.

⁷S'more, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da popüler olan geleneksel bir gece kamp ateş tatlısıdır; lokum ve iki adet graham krakeri veya çerez arasına yerleştirilmiş bir şokolata tabakasından oluşur.

Emily, "Ben de bunu söyleyip duruyorum," diye yanıtlı verdi. "Ama onu biliyorsunuz."

"On tane falan battaniyemiz var ve hava yumuşacık, sekiz derece," diye söylendim.

Emily, "Kesinlikle tropikal iklim," diye homurdandı.

Babam, "Pekâlâ, içinizi ısıtmak için çay içmek isterseniz, suyu kaynatıyorum," dedi.

"Teşekkürler baba. Birazdan geliyoruz."

Kapıyı kapatırken bir an durdu. "Söylemeyi unuttum. Yarın iş çıkışı Jo Teyzene gideceğim. Akşam yemeğinde evde olmayacağım."

Emily, "Bize gelebilir," diye atıldı. "Sorun olmaz."

Babam, "Çok sevinirim," deyip kapıyı kapadı.

"Baban son zamanlarda Providence'a çok sık gidiyor. İki hafta içinde bu iki oluyor, değil mi?"

"Üç," dedim. "Evdeki tadilat işlerine yardım ediyor. Hafta sonu gitse ben de onunla gidebilirim, hep söylüyorum."

Babam iki hafta içinde üç kez Jo Teyzeyi görmeye gitmişti ki bu gayet tuhaftı ama tüm bunlar bir yana, hep benim onunla gidemediğim günlerde gidiyordu. Tüm bu alışılmadık ziyaretlerden hemen sonra birileri Jo Teyze'nin evine zorla girdi. İnsanın aklına bir tek soru geliyordu: Babam, söz konusu saldırıdan çok önce bir şeyler döndüğünü biliyor muydu? Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Artık acı bir şekilde aileme dair en ufak bir fikrim olmadığını bildiğim için *endişeliydim*; başlarına gerçekten neler geldiğini, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek adına onlara ulaşmamın hiçbir yolu olmadığı için *endişeliydim*.

Tam o an Matteo avluya girip beni düşüncelerimden sıyırdı. Yakın arkadaşımı kaybetsem benim ağlamaktan şişecek ve kızaracak gözlerimden, onda eser yoktu. Aksine hedefe kitlenmiş görünüyordu ve öfkeliydi. Onun peşinden Ines ve Felix avluya girdi.

Kaçmam gerekirse diye her iki çıkışa da ne kadar uzakta olduğumu istemsizce kontrol ettim. Ama Matteo daha benden yana bakmamıştı. Ne var ki Charles ve Brendan doğrudan beni izliyordu.

Profesör bana gülümseyip elini göğsüne koydu. “Profesör Basurto,” dedi ve altı kişi arasındaki bu sessiz soğukluk yumuşadı. “Sen de...”

“November,” dedim.

“November. Evet, elbette. Bilmen gereken tek şey hızlı hareket ederim, en iyisini beklerim ve seni yaratıcılığa teşvik ederim.”

Basurto, İspanyol ismi, hep sevmişimdir çünkü “ormanın orta yeri” anlamına gelir.

“Hay hay. Tırmanmayı severim,” dedim ama sesim normalde olduğundan daha sönük çıktı.

“O halde iyi geçineceğiz. Ağaçta olmak varken neden yerde durasın, öyle değil mi?” Göz kırıp ellerini çırpı.

Matteo hâlâ bana bakmamıştı. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi, emin olamıyordum.

Basurto, “Çağlar boyunca, ağaçlar, plan kurma ve hilekârlıkta tamamlayıcı bir rol oynadı,” dedi. “Sherwood Ormanı’ndaki Ulu Meşe’nin kovuğu, Robin Hood ve Neşeli Adamlar Çetesi’ni sakladı. Ponce de Leon’u vuran ok canını aldı çünkü ucu manşinel ağacı⁸nın öz suyuna batırılmıştı. Ahşaptan silahlar yapıldı, kâğıtlara ölümcül şifreler yazıldı ve bir de, ağaçlardan faydalanmanın en sevdiğim şekli söz konusuydu; kaçmak. Ağaçlar mükemmel bir kaçış yoludur çünkü öngörülemez bir çevre ve gizlenme imkânı sunar; hem ancak çok becerikli biri ölümün kucağına düşmeden ya da büyük sakatlıklara davetiye çıkarmadan daldan dala hızla yol alabilir.”

⁸ Manşinel ağacı sütleğengillerden Batı Hindistan ve tropik Amerika’da yetişen bir ağaçtır. Sürlü sapı ve sarı-yeşil meyveleri oldukça zehirlidir. Hatta meyvelerden sıçrayan yağmur damlaları ya da çiğ deride yaralanmalara sebep olabilir. Yanan odundan gelen dumanı ise geçici körlüğe neden olabilir.

Bir kez daha Matteo'ya bir bakış attım ama sanki aklı buradan milyarlarca kilometre uzaktaydı.

Basurto gülümsedi, çimlerin üzerinde sekerek yürüyordu. Kıvırdığı gömlek manşetleri şüphesiz yıllarca tırmanarak geliştirdiği kaslı kollarını ortaya çıkarıyordu. "Pekâlâ, bugün kovalama alıştırmasıyla başlayacağız. Kaçmakta ne kadar usta olduğunuzu göstermelisiniz bana, ya da belki de tam tersini. İlk grupta Charles, Matteo, Nyx, November ve Kiku olacak." Basurto her birimizi işaret ederek en son geçen gece Ash'le birlikte dinlenme salonuna gelen kızda durdu. "Hadi, sıraya geçin. Herkes bir öndekinin peşine düşecek."

Çaktırmadan arkalara geçmeye çalıştıysam da Matteo yolumu kesip arkama, sıranın en sonuna geçti. Midem öyle bir buruldu ki yutkundum. Charles dönüp pis pis sırtıtarak bana baktı.

Basurto, "Tırman dediğimde, sarmaşıklarınızın dörtte üçünü ardınızda bırakacaksınız," dedi. "Başla dediğimdeyse, elinizden gelen en hızlı biçimde avlunun bitimine yol alacaksınız. Her bir gruptan kim diğer uca önce varırsa, kazanır. Sıranın sonundakiler, ancak önünüzdeki kişiyi yakalarsanız öne geçebilirsiniz. En önde olmanın avantajları vardır ama aynı zamanda herkesin sizi kovaladığı anlamına gelir. Her şey ortada. Yakalanan elenir. Aynı şekilde, yere düşen de elenir. Bunu, her seferinde sırayı değiştirerek birkaç tur yapacağız."

Benim önümde Kiku, onun önünde de Charles vardı; Nyx ilk sıradaydı. Arkamda, Matteo'nun yumruklarını kütürdettiğini duydum. Ellerimi, kuru olduklarından ve budaklı sarmaşığı iyi kavrayabileceğimden emin olmak için pantolonuma sildim. Nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Basurto, "Tırmanın," dedi.

Ayağımı yerden kaldırdığım an o tanıdık heyecan dalgası bedenimi sardı. Ne yazık ki Matteo'nun peşimde olmasından duyduğum dehşetle harmanlanmıştı. Tek yapmak istediğim dö-

nüp şöyle bir bakmaktı ama Layla'nın korktuğumu belli etme-
me dair uyarısı kulaklarımda çınlıyordu.

“Başla!” Biz daha yolun yarısındayken Basurto birden bağı-
rıverdi.

Tırmandığım sarmaşığı en yakın dala tutturup bacaklarımı
yukarı savurdum. Benden iki dal ötede Kiku tutunmaya çalışı-
yordu. Dengemi sağlayıp yandaki dala atladım ama Kiku'nun
dalı erişemeyeceğim kadar uzaktaydı. Bir dal gördüm ve yakala-
mak için çabucak sol tarafa kaydım. Kiku dengesini sağladı ama
hâlâ bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. O sırada onun dalına
doğru salınıp düşmemek için sarmaşığa tutunmaya devam et-
tim. Ayağım dala dokunduğu an zıpladı ama parmak uçlarım
bileğini sıyırmıştı bile. *Yakaladım seni.*

Bana nefret dolu bir bakış attı.

Arkama bakınca Matteo'yla aramızda sadece bir dal kaldığı-
nı gördüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Tereddüt edersem
kesinlikle yakalanırdım.

Hâlâ tutmakta olduğum sarmaşığı kuvvetle kendime çekip
ağacın gövdesindeki bir yumrunun etrafına sıkıca bağlayınca
Matteo'nun ulaşamayacağı bir hale gelmiş oldu. Bu bana biraz
zaman kazandıracaktı. Sonra tırmanmaya, daldan dala atlarken
Charles'ı aramaya başladım. Gözetlediğim sırada Nyx'le ikisi iki
metre kadar yukarıda, bahçenin ortasındaki dalları daha ince
ağaçlara doğru yol alıyordu. Nyx'in cüretkâr atlayışının ardın-
dan durduğu yerde dengesini zar zor sağlayışını izledim. Char-
les da hemen peşindeydi. Ağaçların tepelerine doğru birbirlerini
kovalamak onlara zaman kaybettirmişti; yani onları yakalama
şansım vardı. Büyük sağlam bir dal üzerinde dengemi sağla-
yıp bir başka sarmaşığa tutunarak, ikisinin altındaki dala ge-
lene kadar hızla ilerledim. Ağacın gövdesinden yankılanan bot
sesleri rahatsız edici derecede yakından geliyordu. Soluma ba-
kınca Matteo'nun dikildiğim dala vardığını ve aramızda sadece
beş-altı metre kaldığını gördüm. Onu yavaşlatmasını umarak

elimdeki sarmaşığı üzerine savurdum ama kenara çekilince yanından geçip gitti. Bir adım gerimde Matte'nun olduğunu bilerek daha yüksek bir dala öyle hızla tırmandım ki ağaç kabuğu tenimi sıyırdı. Dengemi sağladığım an Nyx başımın üzerindeki bir daldan atlayınca refleksle eğildim. Fakat Charles hemen peşindeydi ve o atlar atlamaz uzanıp ayak bileğine dokundum. Yüzündeki dehşet epey tatmin ediciydi.

Başımın üstündeki ince dallardan birini çekip dal parçalarıyla yaprakları yüzüme düşürdü. Yana kayıp daha yüksek bir dalı kavradım. Tam sıkıca tutunuyordum ki kocaman bir el baldırımı kavradı. Aşağı baktım, göz göze geldiğimiz an, Matteo beni bırakmak yerine bacağımı çekti. Dal ellerimin arasından kaydı, birkaç dakika önce üzerinde dikildiğim dala karnım şiddetle çarptı. Ayaklarım sallanırken can havliyle kendimi toparlamaya çalışıyordum ama düştüğüm hızla ağırlığım bana karşı gelince Matteo'nun önünden baş aşağı düşerken yere çakılmamak için çıldırmış gibi onun dizine yapıştım.

Kısacık bir an öylece donup kaldık –botundan sallanan ben ve bana bakan Matteo– sonra, bacaklarımı bir sarmaşığa dolayıp ondan kurtuldum.

O kadar sinirlendim ki çılgılık atmak istiyordum ama Matteo çoktan yoluna devam etmiş, Nyx'i kovalıyordu.

Öfkeden ve yorgunluktan titrerken sarmaşıkla bedenimi sabitleyip yere doğru inmeye başladım. Ağaçlardan düşmeye bu kadar alışkın olmasaydım, Matteo beni orada öldürebilirdi. Muhtemelen niyeti buydu.

Yumuşak çimenlere indiğim sırada Basurto, “Gayet güzel bir ilk tur,” dedi ama ben iltifatını duymadım bile çünkü Matteo'nun yere inmesi an meselesi olan avlunun öbür ucuna doğru gidiyordum.

Çimenlerde volta attım.

Brendan ipek gibi bir sesle, “Niçin bunca insan sana zarar vermek istiyor acaba?” dedi. “Olağanüstü karakterinden olsa gerek.”

Charles yanına gidip pis pis sırttı.

“Neyse ne,” dedim. Çok sık sinirlenmem ama sinirlendiğimde dünyayı paramparça edesim gelir. Kollarımın her yerindeki sıyrıklara baktım. Beyaz gömleğimde kan lekeleri vardı.

Sıyrıklarımı kontrol ettiğim sırada, bir sarmaşıktan yere indiği gibi Matteo’yu iki elimle birden bir adım öteye ittim.

“Beni öldürebilirdin,” diye gürledim. “Basurto *yakalamak* dedi, kovaladığın insanı ölüme fırlatmak demedi. Senin derdin ne? Sakın bana Stefano yüzünden deme çünkü attığın yumruğun karşılığı olarak kendi Hanedanımdan birini öldürmeyeceğimi biliyorsun!” Şansımı deniyordum ama Hanedan meselesine sinirlendiğime inanmasını istiyordum. Bizi birbirimize düşürmeye çalışanın kim olduğunu araştırıp bulmam lazımdı.

“Hey, siz!” Basurto bahçenin ortasından bize doğru gelirken bağırdı. “Benim dersimde enerjimizi böyle kullanmıyoruz.”

Matteo tırmanmaktan nefes nefese, yüzünün ortasına bir tane vurmaya kıskırtır gibi bana baktı. “Bu laflarını umursayacak birine sakla. Bana hiçbir şey ifade etmiyorlar.” Gözlerinde, sesindeki sakinlikten eser yoktu.

Basurto aramıza girdi. “Görüyorum ki bugün olay çıkarmaya çok meyillisiniz. Yukarıda yaptığın küçük hareketi gördüm, Matteo. Münasebetsiz bir hareketti, kesinlikle. Fakat November, seni gerçekten öldürmek isteseydi, sarmaşığın birine tutunmadan önce ayağından silkeler atardı seni. Ama durmayın, devam edin. Kavgaya tutuşun. İsterseniz çocuklar gibi yerlerde yuvarlanın.”

Matteo’yla uzun süre bakiştık ve en sonunda ben yüzümü çevirdim. Fark ettim ki beni öldürme fırsatı eline geçmişti ama tutunmama izin vermeyi tercih etmişti. Ama bu, ölmemi is-

temediği anlamına gelmiyordu tabii; sadece herkesin önünde öldürmek istememişti.

Basurto, “İlginizi çekmedi mi? Pekâlâ, o halde ben tekrar bu güzel güne odaklanacağım,” dedi.

Tüm sınıf, özellikle Brendan ve Charles pür dikkat bizi izledi. Kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissettim.

On Dokuz

Matteo'yla yaşadıklarım ve aileme dair endişem yüzünden hislerim had safhadayken Conner'ın odasında yerimi aldım. Bu odada cansız görünmeyen ve hareket eden tek şeye, şöminede çıtırdayan alevlere gözlerimi diktim.

Conner benimkinin tam karşısında duran koltuğundan, "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, November?" diye sordu. Aklımdan bilmesini istemediğim on-on beş düşünce geçti.

"Özel bir şey yok," dedim.

Cevabımı kabul etmediğini söyleyen gözlerle bana baktı. Yavaşça, "Neden Ashai'yle arkadaşılığınızdan bahsetmiyoruz?" dedi.

Belirsiz imalar içeren sorulardan nefret ediyordum. Blackwood'un direkt sorularını tercih ederdim. "Üstat Blackwood nerede?"

Conner, "Burada değil," deyip daha fazla ayrıntı vermedi.

Koltukta arkama yaslanıp gayet rahat ve saklayacak hiçbir şeyi olmayan biriymişim gibi bir izlenim vermeye çalıştım. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Bunu inkâr edemeyeceğimin altını çizercesine, "Bir süredir, zamanınızın çoğunu Asha ile birlikte geçiriyorsunuz," dedi.

"Oda arkadaşımın kardeşi. İstesem de ondan uzak durmam zor olurdu," dedim.

“Uzak durmak *istiyor* musun?” diye sordu.

İşte bu akıl oyunları en fenasıydı. “Hayır, özellikle uzak durmak gibi bir isteğim yok.”

“Onu çekici bulduğun için mi?”

Anlatılacak başka hiçbir şey yokmuş gibi, “Üstat Blackwood’a bunu söylediğimi duydunuz zaten,” diye umursamazca yanıtladım.

Conner, “Ama o zaman inanmadım,” deyince bir an nefesimi tuttum.

Biraz daha neşeli bir tonla, “Şaka mı yapıyorsunuz?” dedim. “İnsan kör bile olsa Ash’in çekiciliğini fark eder.”

“Dış görünüşünden bahsetmiyorum. Sadece, yat borusundan sonra odandan çıkman için yeterli bir sebep olduğuna inanmıyorum.”

İstemsizce kapıya baktım ve eminim bu hareketimi, sorusundan kaçmaya çalışmama yordu.

Bekledi.

Bilmek istediklerini söyleyeceğimi göstermek için iç çektim. “Bana, tarih derslerindeki açığımı kapatamayacağımdan korktuğunuzu söylemişsiniz. Ah, ben de buradaki herkes gibi hırslıyım ve geride kalmak istemedim. Ash’in çok iyi bir analizci olduğunu fark edince bana ders vermeye ikna etmek istedim.”

Conner sözlerimi tarttı. “Hmmm. Anlıyorum. Peki, o gece, onunla buluştuktan sonra, odama hangi yoldan döndüm demiştin?”

Lanet. Ash yanılmıştı; ilk sorgumda işi batırmıştım. “Üstan Blackwood ve sizinle konuştuğum o gün bu konuyu...”

Conner, “Bana adım adım anlat,” deyip beni daha dikkatle inceleyebilmek için kalemini bıraktı.

Kalp atışlarımı dizginleyebilmek için derin bir nefes aldım ama işe yaramadı. “Binaya geri döndüğümde çok hızlı hareket ediyordum. Ben...”

“Hangi kapıdan çıktın?”

“Sarmaşıklı avlunun doğu ucundaki kapıdan.”

“Hmmm, devam et,” dedi. “Detaylar, lütfen.”

Endişesiz bir ton takınmaya çalışarak, “Dediğim gibi, hızlı hareket ediyordum çünkü saatin geç olduğunun farkındaydım ve hiçbir mazeretim yoktu. Odama döndüğümde o muhafız beni gördü,” deyip ellerimle oynamamak için çabaladım.

“*Detay* diyorsam, gerçekten detay isterim, November.” Conner’in sesi bıçak gibiydi. “Hangi merdiven? Hangi koridor?”

Sanki bir anda hava on derece birden ısındı. Manşetlerimi kıvırdım. “Odamın bulunduğu koridor ve avlu yolundaki merdiven.” Doğruyu söylediğime dair oyunumu inandırıcı bulmasını ümit etmekten başka çarem yoktu.

“Blackwood’la, seni gören muhafızı sorguya çektik,” deyince avuçlarım terlemeye başladı. “Şansın yokmuş, kızlar yatakhaneğinde devriye gezen muhafız, *o gece* her zamankinden farklı bir rota izlemiş.” Bu cümleyi öyle bir söyledi ki altın vuruşunu yapmaya çok yaklaştığını hissettim.

Kıvrandığımı görmesin diye hareketsiz durabilmek için çaba harcadım.

Conner susuyordu, can kulağıyla dinlediğimi bildiğinden acele etmiyordu. “Muhafız yatakhaneğe genellikle koridorun batı ucundan girer. Ama o gece, doğudaki koridorla merdiveni kullanmış.” Gülümsedi. “Güya odana dönerken geçtiğin merdiven. Eğer gerçekten o merdivenden ve koridordan geçmiş olsaydın, tam karşısına çıkardın. O merdivende olmana rağmen muhafızın duyamayacağı kadar sessiz, fark edemeyeceği kadar görünmez olduğuna inanmamı beklemiyorsan yani, değil mi?”

Kalbim deli gibi çarpıyordu ama bir şey demedim. Yakalandığın zaman sessiz kalmanın, yalanı yalanla örtmeye çalışmaktan daha iyi olacağını çoktan öğrenmiştim.

“Eeee?” dedi.

“Bilmiyorum,” derken üst dudağımdaki ter damlasını hissettim.

İnsanı çileden çıkaran, kendini beğenmiş bir tavırla, “Bilmiyor musun yoksa yalan mı söylüyorsun?” dedi.

Kafamdan aynı anda binlerce şey geçiyordu. Odağı kendimden uzaklaştırmak için, “Her gece aynı rotada devriye gezen bir muhafızın birdenbire rutinini bozması kulağa tuhaf geliyor,” dedim. Ama söyler söylemez, bu bana da çok garip geldi.

Bundan sonra Conner’ın yüzündeki kendini beğenmiş ifade, en sevdiği oyunu bölmüşüm gibi yok oluverdi. Gözlerini hafifçe kıstı. “Bu, o merdivende onun bulunduğu ve senin orada olmadığını gerçeğini değiştirmez.”

“Üzgünüm ama bunu size nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum. Benim de sizin kadar kafam karışık. Belki de muhafızı bir kez daha sorguya çekmelisiniz. Belki de size söylemediği bir şey vardır.”

Birkaç saniye daha baktık ve içimden bir ses bu turu kazanmış olsam da dövüşün daha yeni başladığını söylüyordu. Conner intikam peşindeydi ve şu an suçlu olduğumu düşünüyordu. Söylediğim bunca yalana bakılacak olursa, haksız da sayılmazdı.

Dosyasını kestane rengi yastığın üzerine koyup ceketini düzeltti, omzundaki bir ip parçasını aldı. Bir sonraki cümlesini sakın ve yumuşak bir ses tonuyla kurdu. “Matteo’yla aranızdaki çatışmadan bahset.”

Harfiyen doğru bir şey söylemenin verdiği rahatlıkla, “Gayet basit. Benden nefret ediyor ve nedenini anlayamıyorum,” dedim.

“Birbirinize karşı konumunuza bakılırsa, anlamamana şaşırdım doğrusu.”

Bir an kalbim tekledi. “Ne dediniz?” Ash ve Layla haklıydı. Burada kimin kim olduğunu ben bilmiyorsam, onlar da benim kim olduğumu bilmiyor demek değildi bu.

Conner bana ters bir bakış attı. “Dikkatini topla, November. Dedim ki anlamamana şaşırdım doğrusu, birbirinize nasıl davrandığınıza bakılırsa. Sabah avludaki ufak atışmanızı duydum.”

Yan gözle ona baktım. Elbette söylediği şey *bu değildi*. Ayrıca bilip de nasıl tepki vereceğimi görmek için benimle uğraşiyor olması da son derece muhtemeldi. “Az kalsın beni ağaçtan atıyordu.”

Conner, “Sen de onunla bu yüzden kavga etmeye mi çalıştın?” dedi.

Kaşınmamasına rağmen kolumu kaşıyarak, “Hayır,” dedim. “Sadece, bana bir daha saldırmasın diye uğraşıyordum.”

“Ona saldırarak mı yapıyordun bunu?”

Samimiyetle, “Onunla yüzleşerek,” dedim.

Conner, “Pekâlâ, yerinde olsam ondan uzak dururdum,” dedi. “Böyle bir zamanda daha fazla çatışmaya sebep olmak pek akıllıca bir davranış olmaz. Sence de öyle değil mi?”

Şu an söyleyeceğim herhangi bir şeyin durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şeye yaramayacağını bilerek sadece yüzüne baktım.

Conner bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. “Üstat Blackwood’a eve gitmek istediğini de söylemiştin.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Acele etmedi. “Bu kadar geç bir zamanda bu okula girebilmen için ailenin yaptığı onca şey düşünülürse, eve dönmek istemen tuhaf. Yani... Bir şeylerden kaçmıyorsan eğer...”

“Ben...” Buraya girebilmem için babamın ne yaptığını sormayı çok istiyordum ama içimden bir ses bundan bihaber olduğumu Conner’a belli etmenin çok yanlış bir fikir olacağını söylüyordu. Ensemi ovuşturdum. “Bilmiyorum.”

Kelimelerin üstüne basa basa, “Bilmiyor musun?” diye tekrar etti.

“Neden eve gitmek istediğimi söyledim, gerçekten bilmiyorum. Sanırım işlemediğim bir cinayetle ilgili bu kadar ağır bir sorguya çekilmek beni çok öfkelenmişti.”

“Cinayeti işlemediysen, sorgu seni öfkelenmemeli,” dedi.

“Ah, mükemmel değilim,” dedim.

Conner bu yemi yutmamış gibiydi. “Bir sonraki görüşmemizi iple çekiyorum, November. Eminim düşünecek çok şeyin vardır. Fakat Üstat Blackwood’a bir kez daha yalan söylemeni pek tavsiye etmem. Söylersen, bu işin sonu kötü bitebilir.”

Hangi yalanı ima ettiğinden emin olamadım ve amacının da bu olabileceğini hissettim; söylediğim her şeyden rahatsız olmamı sağlamak. Kalktım. “Gidebilir miyim?”

Başıyla onayladığı an çıktım. Odasının kapısı ardımdan kapanır kapanmaz titredim. Gerçekten benim yaptığımı düşünüyorlardı. Doğrusu, *ben bile* şüpheli göründüğümü düşündüm. Matteo’dan intikam almak için bir sebebim vardı, o gece odamda değildim ve bir muhafız, Stefano’nun cesedinin bulunduğu koridordan geldiğimi görmüştü. Ash suçun üstüme kalabileceğine dair beni uyarmıştı. Ama her nedense, yapmadığım bir şey için cezalandırılmayı hiç beklemiyordum.

Conner’ın odasından koşar adım uzaklaşırken az kalsın Aarya’yı ezip geçecektim.

Neşeli bir sesle, “November!” dedi. “Tam da görmek istediğim kız. Duyduğuma göre bir şeyini yitirmişsin.”

Dikkatle süzdüm. Mutluysa, hayra alamet değildi. “Önüm-den çekilmezsen yitireceğim sabrım dışında her şeyim yerli ye-

rinde,” deyip geçip gitmek üzere yana doğru bir adım attım. Ama o da yana adım atıp önümü kesti.

“Ah, bence bir şeyler eksik olabilir. Küçük bir şey ama çok şey anlatıyor.” Yine Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Oyunlarına katlanacak halim olmadığından, “Ya çıkar şu baklayı ağzından ya da çekil yolumdan,” dedim.

“Mrrrr.” Kedi gibi parmaklarını kıvırdı. “Birileri asabi bugün. Dr. Conner’la görüşmen iyi geçmedi herhalde? Şansına küs. Bahse girerim benimki güzel geçecek. Bu sabah odamda senin saç tellerini bulduğumu duyunca epey ilgisini çekecektir.”

Midemi alabora eden korkumu gizlemek için kahkaha attım. “Gerçekten bana kafayı taktın, değil mi, Aarya? Yanlış anlama sakın, gururum okşandı. Ama bulduğun saç telini analiz etmek, fazla ileri gitmek değil mi sence de?” Odasında olduğum anları hızla gözden geçirdim. Saçıma dokunmuş muydum? Birkaç tel dökülmüş olabilir. Ya da harmanimin üzerinden düşmüştü.

“Bir iyi bir de kötü haberim var, Ember. Sana Ember diyebilir miyim?”

“Hayır.”

“İyi haber; saç tellerinin sana ait olduğundan tam olarak emin değildim. Kötü haberse, az önce sana ait olduğunu teyit ettin. Ash ve Layla’nın sana casusluk yapmayı doğru düzgün öğretmemiş olmasına...” Teatral bir tavırla gözlerini kocaman açıp elini kalbine koydu. “*Şoke oldum*. Bu okulun standartları çok daha yüksek, eminim. Ama sanırım yaşlıları aramıza kabul etmekle, bunu bozmaya başlamışız.” İç geçirdi.

Etrafından dolandım, bu defa yol verdi.

Güldü. “Gerçekten, başkalarının odasına girmemelisin, Ember, hele de sonuçlarına hazır değilsen.” Sesinde, bir korku filmindeki psikozlu palyaço gibi güle oynaya tehdit savuran bir ton vardı.

Yürümeye devam ettim.

Arkamdan, “Öptüm!” diye bağırdı.

Yirmi

Huzursuzluğumdan güç alan sert adımlarla odama giden koridorda yürüdüm. Kapının kilidini açıp içeri girerken, “Layla?” dedim ama cevap gelmedi.

Kapıyı kapatıp yatak odama yöneldim.

“Kütüphanede,” diyen bir ses duyuldu. Odamın kapısının ardından Ash çıkınca iki adım geriledim.

“Aman Tanrım, Ash. Senin yüzünden az kalsın kalp krizi geçiriyordum!” dedim.

“O zaman her şeye bu kadar kolay şaşırmayı bırak,” deyince içten içe korktum. Dün gece Aarya’nın odasından çıkmamı söylediği an hafızamda şimşek gibi çaktı.

“Haklısın. Tamamen haklısın. Bu kadar ürkek olmamalıyım. Olmamam gereken daha bir sürü şey var,” deyip pencereye gittim, perdeye vurdum.

Ash, “Ben oraya çoktan baktım,” deyince Layla’nın odasına yöneldim. “Yatak odalarınızı da kontrol ettim.”

“Yaa...” dedim ve durdum.

Beni iyice süzdü. “Resmen titriyorsun. Sırf beni burada bulmaktan değil üstelik. Bir şey olmuş.”

“Aarya, odasına girdiğimi biliyor,” dedim. “Saç telimi bulunduğunu söylüyor.” Aarya’nın blöf yaptığına dair bir umut bulmak için yüzüne baktım ama hiç renk vermedi.

“İzlerini yok etmen konusunda seni uyarmıştım,” dedi.

Kaşlarım çatarak, “Dersimi aldım ben, inan bana. Saçları-
mın kafamdan düşmesini engelleyemem tabii. Ama çimen ko-
nusunda haklısın. O hatayı bir daha yapmayacağım. Ya da bir
daha öyle tereddüt etmeyeceğim,” dedim. “Benim yüzümden
Aarya bizi yakalayabilirdi. *Kendi kendimi* ele verdim işte.”

“Hmmm. Anlıyorum. Seni korkuttu mu yani?”

“Sağı solu hiç belli değil.”

Ash omuz silkti. “Doğru. Ama Ines daha dişli bir rakip. Ye-
rinde olsam, Ines’ten daha çok korkardım.”

“Bu gerçekten komik değil.”

Kendini pat diye kanepeye attı. “Entrikaların ardı arkası
kesilmeyen ve birilerinin seni hep uçurumdan itmeye çalıştığı
Absconditi Akademi’ye hoş geldin, November. Tehlike altında-
sın. Bundan kurtulmak için hesaplanmış riskler alıyorsun. Ama
risk, risktir.”

Yüzümü ovuşturdum.

Bir kez daha ciddi bir tonla, “Kendini toparlamalısın,” dedi.
“Bu halini yalnızca özel alanında duygularını açığa çıkardığın
yönünde yorumlamak istiyorum. Ama ben yanındayım, yani
kesinlikle böyle değil. Duygularını açık edişin, bana güvenme-
ye karar verdiğini göstermiyorsa tabii –ki dün yaşadıklarımıza
bakılırsa böyle bir şey söz konusu bile değil.”

Birkaç saniye yüzünü inceledim ama yüz ifadesi her zamanki
gibi anlaşılmayacak kadar sakindi. “Güvenebilir miyim?”

“Bana *güvenmek* mi?” Kahkaha attı. “Bana güvenip güvene-
meyeceğini gerçekten bana soruyorsun. Çok enteresan bir kız-
sın, hakkını vermeliyim.”

Kanepeye, yanına oturdum. “Ben ciddiyim. Layla iyi biri.
Ama sen, o kadar da iyi biri değilsin. Sana göre her şey bir
oyun,” dedim ve Ash cevap vermeye başladı ama susturdum.

“Geçen gece ağaçların arasında, o gökyüzü bankında bana bir Kurt olduğunu ve Kurtların sadık olduğunu söylemiştin. Ben de sana kime sadık olduğunu sormuştum, hatırlıyor musun? En azından ikiz kardeşine sadık olduğunu biliyorum. Sizinle iki dakika geçirmek bile bunu anlamaya yeter. Bir de, Layla bana yardım etmeye karar verdi. Kim bilir niçin çünkü buraya geldiğimden beri tam bir baş belası olduğumu kanıtladım. Ama yine de yardım edecek. Üstelik sırf Layla seni zorladığı için mi, yat borusundan sonra dışarıda olup bana yardım etmenin sana faydası olduğu için mi yoksa suçun altında ezilip kız kardeşinin başından defolup gitmem için mi işin içindesin bilmiyorum.”

Ash merakla yüzüme baktı.

“Ama bildiğim bir şey var, ona söylediğim her bir kelimeyi Layla sana anlatıyor. Senden bazı şeyleri saklamak istersem önce Layladan saklamadan bunu yapamam. O olmazsa, tek başıma üstesinden gelemem. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de çok savunmasızım. Yani evet, sana güvenip güvenemeyeceğimi sana soruyorum.”

Tanıştığımızdan beri ilk kez Ash pek emin görünmüyordu. “Değişir.”

Çabucak, “Tamam, bu da işimi görür,” deyip artık sorumu en azından ciddiye aldığı için rahatladım. “Neye göre değişir?”

Bir şey arar gibi uzun bir süre yüzüme baktı. “Pekâlâ... Bu okulda, hakkında hiçbir şey bilmediğim tek öğrenci sensin. Önemli konularda nerede duruyorsun veya çekirdek ailenin tavrı ne ya da ne tür insanlarla aynı çizgidesiniz, bilmiyorum. Bir numaralı kural, şaka değildir. Kendinle ve ailenle ilgili bilgileri paylaşmak bu okulda tehlike arz eder. Fakat bu tehlike, birbirimiz hakkında bazı temel bilgileri öğrenmeye çalışmaktan bizi alıkoymaz. Senin hakkında hiçbir şey bilmemek seni daha ilginç kılıyor, orası kesin ama muhtemel bir sorun da teşkil ediyor.”

Layla, gün geçtikçe tarafsızlığını yitirdiğine dair Nyx'in suçlamasını tekrar edince, Ash'in bana nasıl baktığını hatırladım. "O zaman Layla niçin kendimden bahsetmemem konusunda bu kadar katı davrandı?" diye sordum. "Eğer siz kim olduğumu bilmiyorsanız, Layla öğrenmeye çalışmaz mıydı?"

Ash, "Bana sorarsan, Layla fazla merhametli ve erdemlidir. Üstelik daha önce de söyledi. Seni sorumsuz buluyor," deyip gülümsedi. "Bu her zaman kötü bir özelliktir demiyorum tabii. Layla tam olarak nedenini bilmesede oda arkadaşısı olmanızın ardında bir sebep olduğunu biliyor. Akademi'de hiçbir şey rastgele değildir, özellikle de oda arkadaşısı seçimleri. Çekirdek ailelerimizin bir yönden aynı çizgide olması muhtemel, dolayısıyla herhangi bir koridorun ortasında kendinle ilgili gizli bilgileri açık ederek sadece kendini değil onu da riske atmış olursun."

Başım la onayladım. "Beni susturduğu için gerçekten minnettarım. Susturmasa neler olurdu, bilemiyorum."

Arkasına yaslandı ama göz temasını kesmedi. "Bak, böyle saf olman kafamı karıştırıyor. Başına neler gelebileceğinden gerçekten bihaber olduğuna inanmam neredeyse imkânsız. Teşkilatlılar her zaman her şeyden haberdardır. Fakat buraya geldiğinden beri, başka herkesin cevabını bildiği sorular soruyor, bazı derslerde muhteşem bir performans sergilerken bazılarında çok fena bocalıyorsun. Layla akıl oyunlarında ne yaptığını ve sonrasında bir saat boyunca buna hayıflanışını anlattı. Bu meydan okumayı kazanmak için plan mı yaptın yoksa sırf Brendan'dan kaçtığın için şans eseri mi kazandın, anlayamadığını söyledi. Bazen gördüğüm en kötü yalancı olduğunu, bazen de bir dahi olabileceğini düşünüyorum."

Rahatladım. Layla'yla Ash'in, bilerek safça davrandığıma inandığı için çok şanslıydım.

Ash, "Bana doğruyu söylemen gerekiyor," dedi. "Özet geçme, geçersen birbirimize güvenmemiz söz konusu olamaz. Neden hakkında bildiklerimle gerçekler örtüşmüyor?"

Beni tahlil edebilsin, yalan söylemediğimi anlayabilsin diye dik durup dürüstçe gözlerinin içine baktım. “Bazı şeylerde gerçekten iyiyim... Bazılarında da hiçbir eğitimim yok. Layla doğru tahmin etti. Brendan’dan kaçtım çünkü birebir dövüşmeyi sizin bildiğiniz gibi bilmiyorum. Sana sorduğum bütün o soruları, gerçekten bilmediğim için sordum. Bilgisiz rolü yapmıyorum.”

Kaşlarını çatmış dikkatle dinliyordu. “Sorun tam olarak bu zaten. Her Teşkilatlı’nın çocukken öğrendiği temel soruların yanıtlarını veya birebir dövüşmeyi nasıl bilmezsin ki?”

Dikkatle, “Çünkü ben sizin gibi yetiştirilmedim,” dedim.

“Nasıl yetiştirildin peki?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. *Doğruları söylemenin vakti geldi.* “Buraya gelmeden önce Teşkilatlı olduğumu hiç bilmiyordum. Hâlâ da buna tam olarak inanamıyorum.”

Uzun bir süre yüzüme baktı, delici bakışları asit kıvamındaydı. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra yeniden kapadı, kaşlarını biraz daha çattı.

Bir ayağımı altıma alıp oturdum. “*Teşkilat* kelimesini daha önce sadece bir kez, çocukken duymuştum ve hatta o sırada gizlice dinliyordum. Yemin ederim sen bana söyleyene dek ne anlama geldiğini, kim olduklarını bilmiyordum. Niçin burada olduğuma dair hâlâ hiçbir fikrim yok.”

“Ama gizlice çıktığımız gece Ayı Hanedanı vasıflarını ezbere saydın.”

“Annemle küçükken oynadığımız bir oyun sayesinde. Bir sürü pelüş hayvanım vardı, onları aileler halinde gruplardık. Her aileyi temsil eden üç kelimeyi annemin uydurduğunu sanırdım. Bu kelimelerin gerçek hayatta bir karşılığı olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı sana anlatamam.” Gözümü gözüne diktim. “İtiraf et, o sırada bende bir sorun olduğunu fark etmiştin yoksa bana o vasıfları saydırmazdın.”

Bu kez Ash kaşlarını hayretle kaldırdı. “Hayır. Teşkilat’tan birine Hanedanının vasıflarını saydırmak istediğinde genellikle eleştirel bir yanıt alırsın. Sadece zarf atmıştım. Sorumu ciddiye aldığın an bir terslik olduğunu fark ettim.”

“Ah, pekâlâ, ne demek istediğimi anladın mı?”

Kalkıp şöminenin önündeki kilimin çevresinde tur atmaya başladı. Tutarsızlık arayarak zihninde tekrar ettiği cümlelerimizi neredeyse duyacaktım. Birkaç dakika sonra, yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Davranışların söylediklerinle uyuyor ama buraya girmeyi nasıl başardın Tanrı aşkına? Hepimiz daha konuşmayı öğrenmeden buraya hazırlanırız ve pek çok çocuk kabul edilecek yeterliğe ulaşamaz. Yönetimdeki Hanedanlar ve onların ilk çocukları için yapılan bazı istisnalar dışında, buraya yalnızca en iyiler girebilir. Eğer istisnalardan biriysen, uzak kuzen bile olsan, herkes kim olduğunu bilirdi.”

“Öyle biri değilim,” dedim.

“Biliyorum.”

“Eğitimi almadığım şeyler de var.”

“Evet. Besbelli. Çok tuhaf.” Ciddiyetini koruyordu, keskin bakışları yeniden iş başındaydı.

“Öyle bakmayı bırak, Ash. Artık ne istersen söylerim, sorman yeterli,” dedim.

Beklediğim gibi alaycı bir sözle ya da kahkahayla karşılık vermedi. “Ayı Hanedanı mensubu olduğundan emin misin?”

“Annem İtalyandı; evet Ayı olduğundan eminim. Yani, oynadığımız oyunlardan yola çıkarsak. Ama babam Amerikalı,” dedim.

Ash sanki kötü bir tat almış gibi, “Amerikalı mı?” dedi. “Hem de Teşkilatlı?”

“Dürüst olmam gerekirse, buraya ilk geldiğimde öyle olduğunu düşünmüyordum,” dedim. “Normal bir adamdır işte. Ama bir dönem istihbarat teşkilatında çalışıyordu, o yüzden...”

Ash homurdanarak başını iki yana salladı.

“Ne?”

“İstihbarat teşkilatı mı? November, baban Teşkilatlı. Lütfen bana bunu anladığını söyle.” Endişeli bir bakış attı. “İstihbarat memuru olmak, bir görev sırasında yakalanacak olursak özel becerilerimizi örtbas etmenin en yaygın biçimidir.”

Kaşlarımı çattım. O böyle söyleyince, taşlar yerine oturdu. Aslında, her şey gün gibi ortadaydı. Ama babamın bana bunca yıldır yalan söylemiş olması fikri hiç de eğlenceli değildi.

Ash tekrar yanıma oturdu. “Amerika’da bazı Teşkilat mensupları vardır ama oraya yerleşmeyi pek tercih etmeyiz. Sana söylediğim gibi Hanedanların büyük çoğunluğu şimdi Avrupa, Akdeniz ve Orta Doğu dediğimiz bölgelerden doğmuştur. Daha önce hiç olmadı denemez; sadece çok nadir bir durumdur. İşimizi yaparız, artık her neyse, sonra Hanedanımıza geri döneriz. Ayı Hanedanında dünyaya gelen asil bir kız Amerika’ya kaçmış olsa bilirdim. Büyük bir skandal olurdu bu.” Duraksadı. “Matteo anneni anımsamıştı, değil mi?”

Başım la onayladım. Blackwood’un kutsal bir numaralı kuralını yerle bir etmiştim ama hâlâ aileme dair onları hiç tanımadığım gerçeğinden daha fazla bir şey bilmiyordum. “Tamam, bir dakika, geri sar. En baştan başla.”

“En baştan mı?”

“Gizli bir cemiyetin mensubusun, değil mi?”

Ash nazikçe, “Mensubuyuz, November,” dedi. “Sen de bunun bir parçasısın.” Şaşkınlık içindeydi. “Aslında evet, sanırım pek çok insan hakkımızda böyle düşünürdü.”

“Peki... Suikastçı mıyız?” dedim ama o kelime ağzımdan zor çıktı.

“Gerektiğinde öyleyiz ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıyız. Kendi davamızda bencil ve rekabetçi davranabiliriz,

bu kesin. Ama dünyayı felaketlerden korumaya da yardımcı oluruz. İnsanların çoğu tarihin döngüsel doğasını hiç düşünmeden geleceğe odaklanır ve eninde sonunda aynı felaketleri tekrar tekrar yaratır. Teşkilat, bu felaketleri yaratan mekanizmaları durdurur.”

Başımla onaylayıp cevap vermekten vazgeçmeden hemen bir sonraki soruma geçtim çünkü buraya geldiğimden beri ilk kez bu okulda gördüğüm şeyler anlam kazanmaya başladı. “Yani, her Hanedanda bir sistem var, değil mi? Teşkilat içinde farkı yapılar var; yönetim, liderlik, hizmetçiler, muhafızlar?”

“Evet,” derken ilk kez beş adım önde değil de yaşanan anın içindeymiş gibiydi. “Teşkilat Hanedanları, yaşadıkları imparatorlukların hükümdarlarına hizmet etmeyi bıraktıktan sonra sayıca artıp bağımsızlık kazandı. Hanedanları gizli ve işler tutmak için herkesin iş birliği yapması gerekti.”

“Peki ya bizim özelliğimiz nedir, bu okula gelen öğrencilerin?” diye sordum.

Bana değil de daha çok kendi kendine, “Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum,” dedi. “Biz Teşkilat’ın nabzıyız; Hanedanımızın en parlak strateji uzmanlarıyız.”

Söylediklerini duyuyordum ama sanki benden değil başkasından bahsediyor gibi geliyordu. “Layla, Hanedan liderlerinin ilk çocuklarının yönetimi devraldığına dair bir şey söylemişti. Yani, Teşkilat mensubu olarak dünyaya gelmen gerekiyor, değil mi?”

Ash, “Çoğumuzun kan bağı vardır, evet. Ama herhangi bir Hanedan lideri, dışarıdan birini de kabul edebilir,” dedi.

Bunun üzerine biraz düşündüm. “Sen de Layla’yla aynı odaya yerleştirilmemizin bir sebebi olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” deyip duraksadı. “Bunu söylediğimde, Ayıların ve Kurtların genellikle husumeti bulunmadığını ve yakın akraba-

larımızın bir tür anlamaya vardığının kuvvete muhtemel olduğunu kastetmiştim. Ama artık o kadar da emin değilim.”

Babamın en sevdiği yontma çakısı gözümün önüne geldi; gümüş kabzası kurda benziyordu. Maine’de büyüdüğü dönemde, en yakın çocukluk arkadaşının hediyesi olduğunu söylemişti. Ama artık Maine hikâyesinin tamamen palavra olduğundan emindim.

Ne bilmek istediğimi tam belirtmeden, “Peki bana tâbi mi, muhalif mi, tarafsız mısın diye sorduğunda?” dedim.

Derin bir nefes verdi. “Karmaşık bir konu.”

“Ama aynı zamanda önemli ve bilmem gereken bir şey,” dedim.

Bir an sessiz kaldı. “Sana Hanedan politikalarının farkını anlatmayacağım çünkü başlayacak olursam bütün gece sürer. Ama Aslanların faaliyetlerini sınırlamayı, yani temelde onların gücünü, güç kullanarak sınırlamayı savunan Hanedanlar ve kişiler olduğunu söyleyebilirim. Herhalde *tarafsız* ve *muhalif* ne demek, tahmin etmişsindir. Teşkilat Hanedanları birbirilerini kontrol etmez; biz böyle değiliz. Fakat tarih boyunca da böylesi bir güç dengesizliği yaşamamıştık.”

Başka bir şey daha sormak için ağzımı açtım ama Ash tekrar konuşmaya başladı.

“Okula kabul edilmiş olman hayret verici,” dedi. “Teşkilat’a dair hiçbir fikri olmayan biri bunu nasıl başarabilir ki?”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri bunu anlamaya çalışıyorum.” Kendimi korumasız hissedip duraksadım ama bir şekilde kendimi ona daha yakın hissediyordum. “Ah, tüm gerçeği öğrendiğine göre, sana güvenebilir miyim?”

Ash yüzüme baktı, konuşmanın başındaki halinden daha rahat görünüyordu ama hâlâ tereddüt içindeydi. “Artık güvenebileceğini varsaymaktan başka bir seçeneğin kaldığını sanmıyorum.”

“Cidden mi? Sırlarımı açtım ve sen bana bunu mu diyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Tam bir pisliksin.”

“Tam bir pisliğim çünkü gerçekler hoşuna gitmedi, öyle mi?” Gözlerinde hınzırca parıltılarla sırıttı.

“Hayır, çünkü özünde *öylesin*.”

Onu yaralamışım gibi kalbini tuttu. “Az kalsın ciddisin sanacaktım. Ama sonra sanmadım çünkü ifadelerini okuyabiliyorum ve gizliden gizliye beni sevdiğin belli.”

Kahkaha attım ve günlerdir ilk kez güldüğümü fark ettim; Stefano’nun cinayetinin yükü ve şüpheli görünme korkusu her şeyi gölgelemişti. “Ah, sıkıcı değilsin, hakkını yemeyelim.”

Hafifçe bana doğru eğildi. “Asla olmadım.”

Bir an için ikimiz de sustuk.

Ash iç çekti, artık daha nazik bakıyordu. Her zamanki tahlilleri ve uzaklığından eser yoktu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi, bir an için bakışlarında kaybolmuştum. Midemde kelebek kanatları çırpınıyordu, ilk kez göz temasından kaçınan o oldu.

Boğazımı temizledim. “Sarmaşıklı avluda, burada hayatta kalabilmek için ne bilmem gerektiğini sormuştum,” deyip kanepede oturuşumu düzelttim. “Artık ne demek istediğimi biliyorsun. Şimdi tekrar soruyorum.”

Duraksadı. “Bilmek istediklerini söylemeyi kabul edersem, senin de benim için bir şey yapman gerekir.”

“Senle her şey hep bir takas.”

“Bu konuda gayet ciddiylim.”

“İyi, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?”

Bakışları yeniden sivrildi. “Bana söylediklerini kız kardeşime anlatma.”

“Ne?” Hafifçe arkama yaslandım. “Neden anlatmayacakmışım?”

Kısacık bir an dudaklarını birbirine bastırdı. “Çünkü tehlikeli.”

“Elbette, benim için,” dedim. “Ama Layla için ne gibi bir tehlike olabilir ki?”

“Kim olduğunu bilmeyişin gizlenecek, önemli bir şey olduğuna işaret ediyor. Açığa çıkarsa, Layla’nın karmaşasının orta yerinde kalmasını istemem.”

Cevap arayarak şömineye baktım. Layla’ya anlatmamak yanlış geliyordu. Ona yalan söyleme ihtimalimi de körüklüyordu. Üstelik Ash’ten daha çok Layla’ya güveniyordum. Güvenmiyor muydum? Bu gece burada Ash değil de Layla olsaydı, muhtemelen bu konuşmayı onunla yapacaktım.

“Seçim senin, November. Kim olduğunu anlamana yardım edersem, Layla gerçeği bilmeyecek. Ya da ona söylersen, ikimiz de sana yardım etmeyiz, emin ol. Senin bize, bizim sana ihtiyacımız olduğundan daha çok ihtiyacın var ve bunu sen de biliyorsun, yoksa bana bunların hiçbirini anlatmazdın.”

“Ortada bir seçim yoksa bana seçim senin deme zahmetine girme,” dedim.

Kütüphanede Layla’nın aramızdaki bu güven bağının sarsılmaz olmadığına dair yaptığı konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum. Bu bağı çoktan koparmışım gibi hissediyordum.

Tam o an kapının kilidi zorlandı. Kalın kapının ardından gelen boğuk sesiyle Layla, “November?” diye seslendi.

Ash, “Hâlâ cevap vermedin,” dedi.

“Tamam. Oldu mu? Tamam.”

“Anlaştık o halde,” derken şaka yapmadığı sesinden belliydi.

Kalkıp kapıyı açtım.

Layla koca bir yığın kitapla içeri girdi. “Ne güzel. İkiniz de buradasınız.”

Ash kitapları elinden alıp yere koydu, Layla da harmanisini çıkarıp gardıroba astı. "İncelemen için bıçaklar hakkında bir kitap getirdim, November, yani tanıyabilecek misin diye, o gece Stefano'nun cinayetinde kullanılan bıçağı. Onu bulduğunda ölümünün üzerinden ne kadar zaman geçtiğini tespit edebilmemiz için de tıbbi bir kitap aldım. Birkaç tane de hilekârlık ve beden dili konulu, sana özel kitap var. Alınma ama hafızanı tazelesen iyi olur bence."

"Harika," dedim. "Öyle yapalım o zaman."

Bir bana bir de Ash'e baktı. "Bir şey mi oldu? İkiniz de hursuz gibisiniz."

Ash anlaşmamızı bozmamı söyler gibi bana dik dik baktı.

"Şey, Aarya odasına girdiğimi biliyor, en azından bildiğini düşünüyor. Saç telimi bulmuş," dedim.

Layla kaşlarını çattı. "Pek iyi bir haber değil bu. Tetikte olmalıyız. Aarya, öç almanın eğlenceli olduğuna her şeyden daha çok inanan tiplerdendir."

"Bir de, Conner'la yine görüştüm," dedim.

"Dr. Conner'la mı?" diye tekrarlarken Layla'nın sesi daha da endişe çıkıyordu.

"Beni gören muhafızın, benimle aynı merdivenden çıktığını, dolayısıyla aynı anda ikimizin de o merdivende bulunmasının imkânsız olduğunu iddia ediyor. Başka bir yoldan gittiğimi ima ediyor," dedim.

Layla, "Sen ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bilmediğimi söyledim."

"Güzel," dedi. "Doğru cevap buydu."

"Muhafızın her zamankinden farklı bir rotada devriye gezdiğini de söyledi. Buradaki herkesin ne kadar planlı olduğunu düşününce, bana tuhaf geldi," dediğimde Ash ve Layla birbirine baktı.

Layla kaşlarını iyice çattı. “İmkânsız değil ama her zaman olan bir şey de değil. O gece muhafızın sıra dışı bir şey yapıp yapmadığını senin kanıtlayabileceğini sanmıyorum, özellikle de öğrencilerle konuşmadıkları düşünülürse.”

Bıkkınlıkla derin bir nefes verdim. “Onu ben de biliyorum.” Tereddüt ettim. “Dürüstçe söyle, sence şu an ne kadar kötü bir haldeyim?”

Söylemeden önce cevabı kulağımda yankılandı, yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

Yavaşça, “Kötü,” dedi.

Yirmi Bir

Odamızda, kitaplar ve yiyeceklerle dolu kahvaltı masamızda Layla'yla oturuyorduk. Ben bıçak resimlerine bakarken o da *rigor mortis*⁹ hakkında bir şeyler okuyordu. Filmlerde gördüğümüz o kahve içip gazete karıştıran yaşlı çiftin başka bir uyarlaması gibiydik.

Kitaptaki sade, metal saplı bir bıçağı işaret ederek, “Şimdiye dek hatırladığıma en yakın olan şu,” dedim.

Layla, “Sıradan bir mutfak bıçağı mı?” deyip kaşlarını çatı.

“Ah, kesin bu diyemem. Karanlıktı. Ama gümüş olduğunu hatırlıyorum,” dedim.

Layla'nın ifadesi hâlâ kuşkuluydu.

“Ne?”

Tostundan aldığı bir lokmayı yuttu. “Sadece... Birinin mutfak bıçağını nasıl almış olabileceğini bilmiyorum. O bıçaklar her zaman kilitli tutulur ve başında biri olur, üstelik mutfakta değil tamamen başka bir yerdedir.”

Ekmeğime tereyağıyla reçel sürdüm. “Nyx'i alt ettiğim gece, Blackwood arama yapıldığını söylemişti. Aradıkları şey bu olabilir mi?”

“Ben de bunu merak ediyorum,” dedi ve sessizce yemek yiyip okumaya gömüldük.

⁹ Latince. Ölümden sonra vücudun sertleşmesi, ölü sertliği.

Layla elindeki kitabın birkaç cümlesini parmağıyla takip ederek okudu. "Vücudu soğuktu demiştin."

Başımla onayladım. "Buz gibi değildi, birinin soğuk eline dokunduğunda hissedeceğin kadar soğuktu. *Ilık* demek daha doğru olur. Bildiğim tek şey, fark edilir bir değişimdi."

Layla kendi kendine, "Dışarıdan yeni dönmüştün," dedi. "Üzerinde harmanın vardı; buralar geceleri epey soğuk olur, üzerinde harmaniyle ve hatta ağaçlara tırmandıktan sonra bile..." Başını kaldırdı. "Cesedini bulduğunda üşüyüp üşümediğini hatırlıyor musun?"

Tüm etkenleri tartmasını izlemek inanılmazdı. Muhteşem bir dedektif olabilirdi. "Koşarken ısınmıştım," dedim. "Onun yanına varana dek koştuğum için adrenalin yüklenmiştim. Kesinlikle terliydim."

"Yani, sana göre soğuktu ama etraftaki havaya göre daha mı sıcaktı?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

"Boynuna dokundun, değil mi? Sert miydi?"

"Şey..." dedim, o korkunç anı midem bulanmadan hatırlamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. "Nabzının atmadığını hemen anladım ama taş gibi sert de değildi. Belki biraz katıydı."

Layla, "Peki, kan? Neredeydi?" diye sorarken yüz ifadesi ne kadar sakin olursa olsun onun da Stefano'nun cesedini düşünmekten en az benim kadar rahatsız olduğu gözlerinden okunuyordu.

"Karanlıkta yatıyordu, yani farklı gölgeler vardı ama net bir şekilde göğsünün ya da beyaz gömleğinin kana bulandığını hatırlıyorum. Harmanisi de üzerindeydi. Ama yerde hiç kan görmedim. Olsaydı, diz çöktüğümde üzerime bulaşırdı."

Pencereden dışarı baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ölü bir beden bir saatte 0,83 santigrat derece ısı kaybeder, yani daha kolay gelecekse, 1,5 fahrenheit eder. Öyle çabucak olmaz. Ceset soğuk bir yerde tutulursa, daha çabuk ısı kaybeder. Ama onu bulduğunda henüz öldürülmüş olamaz yoksa herhangi bir ısı farkı hissetmezdin. Ayrıca senin *rigor mortis* işaretlerini, azıcık bile olsa, tespit edebilmen için üç ila sekiz saat önce ölmüş olması gerekir,” deyince bu cümlelerdeki gizli anlamlar başımı döndürdü.

Düşünceler zincirinin ucuna takılıp, “Ama belli ki saatlerdir o koridorda yatmıyordu yoksa benden önce biri onu mutlaka bulurdu,” dedim. “Öldürüldükten bir süre sonra o koridora *götürüldüğünü* mü söylüyorsun?”

Odaklanınca alnı gerildi. “Olay şu ki yerde kan görmediğini söyledin ama gömleğinde kan *vardı*. Hareket etmekten ve adrenalinden ısı tespitlerin yanlış bile olsa, cesedin sertliğini doğru bir şekilde tartamasan bile, yerde kan olmaması çok tuhaf. Yani evet, oraya götürüldüğünü varsayabiliriz.”

“Başka bir yerde öldürülüp sırf ben bulayım diye koridora konduğunu mu söylüyorsun?” Bana tuzak kurmak için birilerinin zorlayabileceği sınırları kavramaya çalışıyordum.

“Buradan bakınca öyle görünüyor.”

Söylediklerini düşünüp, “Ash muhafızların devriyelerini saniyesine kadar biliyor, değil mi?” dedim. “Yani sarmaşıklı avluya girdiğimiz ve oradan çıktığımız belli zaman aralıkları var. Sanırım sormaya çalıştığım, biri o ağaçlardan ne zaman ineceğimizi hesaplayabilir mi?”

Layla başıyla onayladı. “Kesinlikle. Bir yere gitmek için en uygun zaman yat borusundan hemen sonrasında çünkü muhafızlar hep o zaman devriye gezer. Bir sonraki de yaklaşık kırk beş dakika sonradır; muhtemelen o zaman döndünüz. Eğer bu aralığı kaçıırırsan, muhafızların bir sonraki devriyesine kadar, bir saat on beş dakika daha beklemen gerekir.”

Birinin hana tuzak kurduğuna dair Ash'in ısrarları boşuna değilmiş. "Derslerden sonra Stefano'yu kimlerin gördüğünü bulmamız lazım. Böylece incelenecek bir zaman çizelgesi olur."

Layla, "Ash onun üzerinde çalışmaya çoktan başladı," dedi. "Ayrıca Stefano'nun nerede öldürüldüğünü ve cesedinin o koridora konmadan önce nerede saklandığını düşünmeliyiz."

Kısa bir tıklatmanın ardından kapımızın sürgüsü açıldı. Pippa, beni endişelendiren üzgün bir ifadeyle bize bakarak içeri girdi.

"Yemek salonundan bekleniyorsunuz," dedi. "Derhal."

Layla, "Teşekkürler," dedi ve genellikle sohbet eden Pippa tek söz etmeden dışarı çıktı.

Cevap beklercesine Layla'ya baktım.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama henüz suçsuz olduğunu kanıtlayacak kadar bilgimiz yok."

***

Yemek salonu yine konferans salonuna dönüştürülmüş ve Layla'yla yerlerimizi alana kadar neredeyse dolmuştu. Daha önce olduğu gibi, eğitmenler duvar kenarına dikilmiş bizi izliyorlardı ve Blackwood eğitmen masasında oturuyordu. Fakat dikkat çekici bir fark vardı; iki yanında, arbaletli iki muhafız dikiliyordu. Çıkış kapısının yanında iki muhafız daha vardı.

Midem öyle bir bulandı ki tuvalete gitmemek için kendimi zor tuttum.

Ash, "Kıpırdanmayı kes," diye mırıldanıp yanıma oturdu.

Ellerimi kucağıma koydum. Başımı Ash'ten Layla'ya çevirdim. İkisi de aynı bomboş ifadeyle ileriye bakıyordu ama aramızdaki gerginlik o kadar yoğundu ki paniğe kapılmamak elde değildi. Blackwood'un iki yanındaki silahlı iki muhafız, ölüm melekleri gibi tepemize dikilmişti.

Blackwood ayağa kalkıp salona şöyle bir göz attı. “Günaydın,” deyince tüm salonda günaydın sesleri yankılandı.

Salonun genel havasına ters düşen bir gülümsemeyle, “Bugün güzel bir gün gerçekten,” dedi ki o an yay gibi gerildim. “Stefano’nun ölümüyle ilgili soruşturmamız sona erdi ve artık suçlunun kim olduğu biliniyor. Duruşma yapılmayacak. Tanta kopmayacak.”

Hemen çıkış kapısına baktım. *Kısasa kısas. Burada merhamet yok, pazarlık yok.*

Tekrar önüme bakınca Blackwood’un direkt bana baktığını gördüm. Vücudumdaki her bir kas gerildi, birkaç öğrencinin başının bana çevrildiğini göz ucuyla fark ettim. Aarya, az sonra sihirbazlık gösterisi izleyecekmiş gibi gülümsüyor ama Matteo tuhaf bir şekilde huzursuz görünüyordu. Dehşet tüm bedenime yayılıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Ben yapmadım, benim yapmadığımı biliyor olmalısın diye çığlık çığlığa bağırarak istiyordum ama sanki taş kesilmiştim. Kelimeler boğazımda düğümlendi, göğsümü sıkıştırdı. Conner bile bana hayal kırıklığına uğramış bir halde bunun kaçınılmaz olduğunu söyler gibi bana bakıyordu.

Blackwood o kadar uzun süre bana baktı ki gözlerim kırpmamaya çalışmaktan sulanmaya başladı. Sonra birden, bakışını başka yöne çevirdi. “Charles, soruşturma sonucunda, Stefano’nun cinayetinden sorumlu bulundun.”

Sıra sıra dizilen öğrenciler arasında hayret çığlıkları yükseldi. Charles’a baktım, gözünü gözüme dikmiş yapabilse o an oracıkta beni öldürebilirmiş gibi görünüyordu.

Nyx ayağa fırladı, herkes ona döndü. Öte yandan Charles, bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuş gibi beni izlemeyi sürdürüyordu.

Nyx, başı yukarıda, “Stefano ve Charles iki buçuk yıldır bir kez bile kavga etmeden eğitimlerini sürdürdüler,” dedi. “Char-

les, her zamanki Charles. Stefano da değişmedi. Bu okulda aynı olmayan şey, farklı olan *tek* şey, November.”

Öğrenciler başlarını Nyx'ten bana çevirdiler. Hayatımda hiç bu kadar çok yok olmak istememiştim. Ash hafifçe öne doğru eğildi.

Blackwood tüm bu olanlardan usanmış gibi iç çekti.

Nyx parmağıyla beni işaret edip, “Hepimiz onda bir sorun olduğunu biliyoruz!” diye bağırdı. Sesine yabancı bir ton hâkimdi.

Charles da ayağa kalktı, onun kolunu tuttu ama Nyx sakinleşmedi.

Nyx, “Kendi Hanedanının üyeleri bile ona saldırıyor,” derken sesindeki duygusal titreyişi ayırt ettim. “Sözlerimi bir kenara yazın, eğer bu suç bu defa Charles'ın üstüne kalırsa, bir dahaki sefere içinizden herhangi birinin üstüne de kalır.”

Blackwood yaşananlardan hiç rahatsız olmamış gibi, “Muhafızlar,” dedi. Charles'ı almalarını işaret etti.

Kapı eşiğindeki iki muhafız öne çıktı. Charles onlara bakarken bir adım geri attı. Önce Blackwood'a, sonra Conner'a baktı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi vücudu gerildi. Acaba kaçmayı mı planlıyor diye düşündüğüm sırada kalbim deli gibi çarpmaya başladı, halbuki daha birkaç saniye önce bizzat aynı şeyi düşünüyordum.

Charles birden olduğu yerde durup bana baktı. Göz göze geldiğimiz an tüm korkusunu ve öfkesini üzerimde hissettim. Çenesini kaldırmış, dişlerini sıkıyordu. Elini harmanisinin altına sokup bir bıçak çıkardı. Çelik bıçak mum ışığında parladı. Hemen arkasında Aarya'nın gözleri hayretle büyüdü, bana kaybettiği bıçağı görmüş gibi geldi. Sonraki birkaç saniye bulanıktı; Charles fırlatmak için gerilince Blackwood, “Dur!” diye bağırdı ama verdiği emrin hiçbir etkisi olmadı çünkü bıçak çoktan vızıldayarak havayı yarıyordu. O an, kendimi, donup kalmış bir

halde bıçağın üzerime saplanmasını beklerken buldum. Kalbim kulakları sağır eden bir gümbürtüyle çarptı ve bıçak bir şey yırtıyormuş gibi bir sesle deriye saplanırken gözlerimi yumdum. Ama o deri *benimki* değildi. Gözlerimi açar açmaz, önümde, Ash'in alt kolunun bir tarafından girip öbür tarafından ucu çıkan bıçağa bakakaldım.

Kucağıma damlayan kana, Ash'in kanına baktım ve bakışlarımı tekrar kaldırdığımda Charles'ın yüzüne ilkel, hınç dolu bir ifade yerleşmişti. Bir an hiçbir şeye anlam veremedim; diğer öğrenciler arasındaki kargaşa, Ash'in bıçak saplanmış kolu, Charles. Bacağıma dokununca parmaklarım kıpkırmızı oldu. Sonra birden herkes yeniden hareketlenmiş gibi göründü. Muhafızlar Charles'ın peşine düştüler, Brendan yollarını kesti, Nyx sandalyeleri koridora yuvarladı.

Ash kalkıp gözümüzün önünde yerlere kırmızı damlalar saçarak kolundaki bıçağı çıkardı. Charles'ın nefret dolu bakışını hâlâ üzerimde, kararlılığını kemiklerimde hissediyordum. *Beni öldürmek istedi.* Ash bıçağı önünde tuttu ama Charles yavaşlamadı. Tam ikimizle çarpışacağı an alçak sesli bir ıslık ve boğuk bir küt sesi duydum. Göğsü anormal bir açıyla öne çıkan Charles kocaman açılmış gözlerle yere yığıldı.

Muhafızlar çoktan yakalayıp Brendan ve Nyx'e diz çöktürmüştü. Charles'ın yattığı yerde kandan bir göl oluşmaya başladı. Ağzı açıldı ama tek kelime edemedi. Boğulur gibi son bir nefes aldı, gözkapakları kapandı ve göğsü hareketsiz kaldı. Sanki onun yerine nefes almaya çalışıyormuşum gibi benim göğsüm çılgınca inip kalkarken gözlerim doldu.

"Hayır," dedim, duyulmayacak kadar alçak bir sesle. "Hayır. Hayır. Hayır." Çünkü şimdi anlamıştım. O ıslık... O boğuk küt sesi? Ok atılmıştı, atardamarlardan birine isabet etmiş olmalıydı ve o artık...

Başımı kaldırıp yükseltilmiş platforma baktım, Blackwood arbaleti indirip yanındaki muhafıza veriyordu. "Dediğim gibi, duruşma olmayacak."

Nyx çaresizce, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, salondan onu sürükleyerek çıkaran muhafıza direnmeye çalışıyordu. Brendan da yakalanmış, peşinden salondan çıkarılmıştı. Kanın metalik kokusu havayı sarmıştı ve ben kendimi toparlayamayacağımı sanacak kadar sarsılmıştım.

Blackwood, "Suçlu layığını bulduğuna göre, programlarınıza normal akışında devam edebilirsiniz," dedi. "Herkes dersine gitsin."

Sersemlemiş bir halde yukarı kaldırdığı yaralı kolu boyunca akıp dirseğinden kan damlayan Ash'e doğru döndüm. Conner'la silahlı muhafız anında yanımızda bitip bıçağı almıştı.

Conner bana hiç bakmadan Ash'e, "Seni revire götürelim," dedi.

Hayatımı kurtardığı için Ash'e teşekkür etmek istedim. Hıçkırarak ağlamak, çığlık atmak ve kusmak istedim. Ama olduğum yerde tek kelime edemedim donakaldım.

Yirmi İki

Akşam yemeğinden beri çıkmadığım yatağıma oturup mum ışığında bir şeyler okumaya çalıştıysam da kelimeler gözlerimin önünde dalgalanıyor, okuduğumdan hiçbir şey anlamıyordum. Ama uyumak tamamen hayaldi. Ne zaman gözlerimi kapasam Ash'in kucağıma damlayan kanını ve Charles'ın son nefesini verişini görüyordum.

“Layla sana hilekârlık ve tartışma çalıştırıyor, öyle mi?” diye soran Ash'in sesiyle irkildim.

Yatak odama girip kapıyı ardından kapadı. Kitabı komodinin üzerine koyup oturabilsin diye bacaklarımı topladım. Kolu tamamen sargılıydı ama keyfi yerinde gibiydi.

Ash yatağıma doğru eğilip pis pis sırttı. “Ağzın kulaklarında.”

Kendimi tutamayıp boynuna sarıldım. Bir an gerildi. Sonra gevşeyip kollarını bana sardı. Sanki yıllardır ilk kez biri ona sarılmış gibi beni dikkatle tutuyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Kollarımı gevşetmeden, “Teşekkür ederim,” dedim. “Çok teşekkür ederim. O an bir şeyler söylemeliydim. Sadece yaptığını nasıl algılayacağımı bilemedim.” Daha sıkı sarıldıktan sonra kollarımı açtım. “Tüm gün nasıl ödeşeceğimizi düşündüm.”

Hızla, resmi bir tonla, sanki ortaya döküverdiğim duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyormuş gibi, “Sorun değil,” dedi.

"Ash, benim için koluna bıçak yedin," dedim. "Önemli bir şey bu. Üstelik sen olmasan... *Ölmüş* olabilirdim."

Daha da huzursuzlaştı. "Yardım lazım mı?" Konuyu değiştirip kitabımı işaret etti. "Dövüşmenin yüzde sekseni karşındakinin ne tarafa hareket edeceğini ya da ne taraftan saldıracağını tahmin etmektir. Yüzde yirmisi de etkili bir biçimde dövüşmeyi bilmektir."

"Dur bir dakika," dedim. "Yani, evet, yardımına ihtiyacım var. Ama bugünkü kargaşa neyin nesiydi böyle? Layla o zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Layla düşünceliyken sessizleşir," deyince yemek salonunda olanlardan sonra benimle olan arkadaşlığını mı gözden geçiriyor diye merak etmeden edemedim.

"Blackwood Charles'ın suçlu olduğunu nereden bildiğini açıklamadı," dedim ve sırtına okun saplandığı an zihnimde tekrar canlanınca titredim.

Ash, "Teknik olarak, açıklamak zorunda değil," dedi. "Verdiği tepki, senin değil de onun suçlu olduğunu kanıtladı zaten. Ama Blackwood, Charles'ın planlarını detaylıca açıklamamayı *seçmiş* olabilir çünkü Ayılarla Aslanlar arasındaki ayrışmayı vurgulamak istemez. Herkes Charles'ın Stefano'yu politika yüzünden öldürdüğünü düşünüyor; görünen sebep bu. Fark etmişsindir, Teşkilatlı olunca konu dönüp dolaşıp politikaya ve müttefikliklere gelir. Eminim ki bir avuç insan, bir taşla iki Ayı avlama niyetiyle, cinayeti senin üstüne atmaya çalıştığını anlamıştır. Eğer Matteo sana daha farklı davranıp o ağaçtan seni atsaydı, üç Ayı olacaktı. Hepsinin temeli aynı, Charles senin Hanedanını zayıflatmaya çalışıyordu ki bu hiç de yeni bir girişim değil."

"Ama Blackwood..." Kelimeler ağzımdan zar zor çıktı. "Onu tüm okulun gözü önünde infaz etti."

Ash yavaşça başını sallayıp bana düşünceli gözlerle baktı. "Evet. Ama hızlı bir ölümdü, tepki vermeseydi öğrencilerinden birini daha kaybedebilirdi. Neredeyse kaybediyordu." Beni inceledi. "Bu seni çok sarstı, değil mi?"

"Ben... Evet," dedim ama daha fazla açıklama yapmadım. Biri gözlerinizin önünde soğukkanlılıkla öldürüldüğünde söylenecek daha fazla ne olabilirdi ki?

Birkaç dakika tuhaf bir sessizliğe büründük.

"Yani o halde, her şey bitti mi?" diye sordum. "Charles... Blackwood katili yakaladığına göre."

Ash "Hmmm..." dedi. "Layla, mimmendiğimiz için henüz cezamızı almadığımızdan endişeli."

"Bir dakika, *cezamız* mı? İkimiz mi? *Yat borusundan* sonra dışarı çıktığımız için mi?" Bu bugün şahit olduklarımın yanında ne kadar da önemsiz bir meseleydi.

"İkimiz," diye tekrarladı ve ses tonundan bir terslik olduğunu anladım. "Şimdiye dek cezamızı çekmiş olmalıydık. Charles suçlandı ve suçu kanıtlandı; her şeyin normale dönmesi gerekirdi. Ama dönmedi."

Arkamdaki yastığı düzelttim. "Pekâlâ. Ne demek bu?"

"Henüz bilmiyorum," dedi ama benden bir şey sakladığını sezdim. Harmanisini çıkardı. "Bana babanla ilgili daha fazla şey anlatmalısın."

Tedirginliğim arttı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Büyük bir şehirde mi büyümüş? Hangi ülkeleri ziyaret ettiğini hatırlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimle oynamaya başladım. "Bak..."

"Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

“Kendini sakinleştirmek için ellerini ovuşturuyorsun, bu da bu sorudan rahatsız olduğunu gösterir. Hem dudakların da sımsıkı, bu da herhangi bir bilgi vermeye fiziksel olarak direnmeye çalışıyorsun demektir. Bana detayları anlatamayacağını biliyorum. İstedğin kadar belirsiz olsun, yine de cevap vermenin bir yolunu bulmalı ve beden dilini kontrol etmelisin. Bedenin, farkına vardığından daha çok şeyi benden daha fazla insana söyler.”

“Hmmm.” Normal davranmak için çaba sarf ederek oturuşumu değiştirdim. Cevabımla herhangi bir ipucu vermediğimi düşündüğümünden yavaşça, “Çok kısa bir süreliğine New York’ta yaşadığını biliyorum ama hep daha sakin bir yaşamı yeğlediğini söylerdi,” dedim. “Hiç seyahat etmez, hatta başka ülkelerden ya da uzak akrabalarından hiç bahsetmezdi.” Amerikan aksanı olduğunu söyleyebilirdim ama Aarya gibi bir aksan ustasıyla karşılaştıktan sonra bir insanın aksanının aslında hiçbir önemi olmayabileceğini anlamıştım.

Ash, “Peki, çekirdek ailesi?” diye sordu.

“Ebeveynleri hayatta değil ve hiç kardeşi yok. Kardeş torunlarından falan bahsederdi ama onlarla hiç tanışmadım.” Kendime kızıp kaşlarımı çattım. Nasıl olmuştu da daha önce bunların *hiçbirinden* şüphelenmemiştim?

Ash başıyla onayladı. “Babanın Hanedanını bulabilirsek, sana garezi olanların kim olduğunu ve sana niçin tuzak kurduğunu anlayabiliriz. Mevcut durumda, hakkında bir şeyler bilen tek kişi Matteo gibi görünüyor. Çoktan denedim ama ipin ucu bir yere çıkmıyor.”

Bir an gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldım. “Matteo’yla mı konuştun?”

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı. “Bu seni rahatsız mı etti?”

Etmemesi gerektiğini bilsem de bir anlamda rahatsız olmuşum. “Ah, hiç sebep yokken suratımın ortasına bir yumruk in-

dirdiğinden beri kendisine hayran değilim tabii. O benim tam iki katım!”

Ash, “Burada birine yumruk savurmak için hepimizin birçok, *pek çok* sebebi olabilir,” diye atıldı. “Ayrıca senin ne boyutta olduğunun bir önemi yok. Önemli olduğunu sanıyorsan, ahmaksın demektir. Bu okuldaki en iri oğlanların yüzde doksanını yere seren, bir buçuk metrelik boyuyla Nyx’tir ve bunu sık sık yapar.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama haklıydı. Bu sistem, alıştığımdan tamamen farklıydı. İnsanlar farklı davranıyor, öcünü farklı şekillerde alıyordu.

“Dediğim gibi, mevcut durumda, senin kim olduğunu bilen tek kişi Matteo gibi görünüyor. Sen, öğrenmek istemiyor musun?”

“İstiyorum. Öğrenmek istiyorum,” deyip yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasında sıkıştırdım.

Ash sırtıttı.

“Ne?”

“Ah, yok bir şey,” dedi ama ciddi değildi.

“Çıkar şu baklayı ağzından, Ash. Neden bana öyle sırtıyorsun?”

“Matteo’yla konuştuğumu duyunca sinirlenmen tuhaf geldi. Mantıklı bir sebebi yoksa duygusal bir sebebi olmalı,” deyip yüzümü inceledi. “Bana karşı bir tür sahiplik duygusu geliştirmişsin.”

Gözlerim büyüdü. “Yanlış. Sana sahip olmak istemiyorum. Başa bela almaya değmezsin.”

“Hı hı,” dedi. “Yuttum bunu. İşte bu yüzden ben sadece ‘sahiplik duygusu geliştirmişsin’ dediğim halde ‘sahip olmak is-

temiyorum' dedin. Bana sorarsan, klasik bir Freud sürçmesi¹⁰." Bu durumdan haddinden fazla zevk alıyordu, kolunu acıtma-
dan onu yatağımdan atmanın bir yolu olsaydı atardım.

Bunun yerine ona sadece kötü kötü bakmakla yetindim.

Güldü. "Çılgın bir gündü, hepimiz kafamızı dağıtmak istiyoruz. Odama dönmek zorunda kalmadan önce sana birkaç hareket göstermemi ister misin? Bu sabahın bir benzerini yaşamak istemeyiz."

Kolundaki sargıya bakıp, "O bıçak için gerçekten özür dile-
rim," dedim.

"Bıçak daha büyük bir sorunun sadece bir parçasıydı; verilen mesajın. Bu Charles'la bitmeyecek. Nyx seni düşman ilan etti. Eğer Nyx'in düşmanıysan, Brendan'ın da düşmanısıdır, dolayısıyla genel olarak Aslanların düşmanısın demektir ve herkes onlarla müttefiktir. Burada bir yerin olduğunu kanıtlayıp kendini göstermelisin yoksa seni mahvederler. Layla'nın dediği gibi, zayıflıklarını bilmelerine izin veremezsin."

"Bunun için çabalayacağım," dedim ve bu sözümde gayet samimiydim. Eğer işler daha da kötüye giderse Layla'yla ikisinin beni bir başıma bırakmasından korkuyordum. "Enerjim taze. Boş zamanlarımda tarih ve hilekârlık hakkında bol bol okur, Layla'yla ders çalışırım; sen de bana dövüş sanatını, zehirleri, akıl oyunlarını ve eksik olduğum başka ne varsa onu öğretebilirsin. Bana öğretmeye gönüllü olduğun sürece çalışmaya varım. Bıçak kullanma, ağaçlara tırmanma ve eskrim becerilerim çok iyidir. Tabii, eskrimde sadece tahta kılıç kullandım."

Yine tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktı.

"Ne?"

"Haddinden fazla... Güven dolusun, sanırım doğru kelime bu. Çok açıksın," deyip sanki buna üzülüyormuş gibi göründü.

¹⁰ Dil sürçmesiyle bilinçaltındaki fikirlerin ortaya çıkması.

Omuz silktim. “Ama sen, sensin. Arkadaşımsın. Hangi konuda yardıma ihtiyacım olduğunu söylemezsem, bana nasıl yardım edebilirsin ki? Zayıf yönlerimi okulun geri kalanına ilan etmeyeceğim... Sen hariç.”

Hafifçe gülümsedi. “Mesele o değil. Sadece...” Başını iki yana salladı. “Boş ver.”

Duygusallaştı bile diyebilirdim. “Söyle,” deyip elimi eline koydum, hafifçe sıktım. Bunu yaptığım an, normal bir jest olmadığının farkına vardım. Ama ben elimi çekemedim, avcuna aldı. Dikkatle tutup çok kıymetli bir şeyi izler gibi inceledi, başparmağını parmak uçlarımda gezdirdi. Tüylerim ürperdi.

“Keşke tüm bu kargaşanın içinde olmasaydık,” deyip bakışlarını kaldırdı. “Keşke buraya gelseydin, tanışsaydık ve... Ne istediğimi bilmiyorum, sadece üzülüyorum sanırım, tüm bu başına gelenlere yani. Sen muhtemelen bu okuldaki en mutlu insansın; arkanı döndüğün her an birileri sana saldırırsa da sen insanlara güvenmeye devam ediyorsun. Bunu anlayabileceğimi pek sanmıyorum. Ama bunda güzel bir yan var.”

Gülümsedim. Az önce Ash benim yanımda gardını mı indirmişti? Bakışları her zamankinden daha derindi ama bu defa farklı bir manası vardı. Midem buruldu, kendime kızsam da yanaklarım kızardı.

“En yakın arkadaşım hep moralim bozuk olduğunda bile mutlu olduğumu söylerdi,” deyip gülümsedim. “Ne kadar vakit olduğunu asla bilemezsin, o yüzden yaşa gitsin; ben, mümkün olan her an hayatımı yaşayacağım. Asla onaylamayacağım bir şey varsa o da sizin birbirinizi bir kenara atmanız. En yakın arkadaşım ya da arkadaşlarım olmasa hayatım ne hale gelirdi, bilemiyorum. Umarım ömrüm boyunca binlerce arkadaşım olur.”

Sanki efsanevi bir yaratıktan bahsetmişim gibi, “En yakın arkadaş,” diye kendi kendine mırıldandı. Tüm o şakalarından ve özgüveninden sıyrınca içten içe yalnız mı acaba diye merak

etmekten kendimi alamadım. Onu kendime çekip kollarımla sarmak istedim. Ama nazikçe elimi bıraktı.

Bana gülümsediği sırada, aramızda bir şeylerin değiştiğini sezdim; sanki bana bir kapıyı aralamaya karar vermişti. “Ayağa kalk,” dedi, kalktım.

“Bana vurmak istesen nasıl dururdun, öyle dur.”

Gülümsedim. Samimi bir sohbetten pat diye dövüş sanatına geçmiştik. Sağ ayağımı bir adım geriye attım, yumruklarımı kaldırıp çenemi içeri çektim.

Duruşumu değerlendirip başıyla onayladı. “Pek çok kişinin baskın ayağını geriye alıp baskın yumruğunu savurduğunu fark edeceksin. Duruşun fena değil. Yan durarak organlarını, çeneni içeri çekerek de boynunu koruyorsun. Ama çok gerginsin. Çok gergin olduğunda da yeterince hızlı hareket edemezsin. Tetikte olmalısın ama hareket edemeyecek kadar gerilmemelisin.”

“Mantıklı,” deyip omuzlarımı ve dizlerimi biraz gevşettim. “Eskrimde de aynı şey geçerli.”

“Kesinlikle,” dedi. “Şimdi, patlat bir yumruk.”

Sol yumruğumu savurduğumda, daha havadayken elimi durdurdu.

“İlk başta, karşıdakini engellemek öncelikli numaran olacak. Bir dövüşü kazanamasan bile insanların gözlerine ve hareketlerine dikkat edersen, ciddi yaralanmalardan kendini koruyabilirsin.”

Sağ yumruğumu karnına gömdüğümü düşündüm ve bir anlığına gözüm karnına kaydı. “Ahhh!” Güldüm. “Haklısın. Gözler insanı ele verir. Çok faydalı oldu.”

“Sadece savuracağın yumruğa odaklanarak bir daha dene.”

Yine haklıydı, ona vurduğumu düşündüğüm sırada sol kolum hafifçe gerildi. İstemsiz bir ifşaydı.

Faydalı bir şey öğrendiğime sevinerek ona baktım. “Sıra sende. Bana vurmayı düşün, bakalım ben anlayabilecek miyim.”

Yüzüme baktığı sırada sol omzu hafifçe seğirdi.

“Yüzümün ortasına bir sol yumruk,” dediğimde başıyla onayladı.

“Charles bıçağı fırlatmadan önce göğsüne baktı. Silahı olan insan her zaman vuracağı yere bakar,” dedi. “Ama arada sırada...”

Yüzüme bakarken sağ kolu seğirdi.

“Yüzümün ortasına bir sağ...”

“Böyle olur.” Sol yumruğunu belli belirsiz bir dokunuşla karnıma yöneltti. Elini hemen çekmedi, dokunduğu yerde nabzımın attığını hissediyordum.

“Arada sırada vuracağı yere değil de başka bir yere bakıp seni bilinçli bir şekilde yanıltan insanlarla karşı karşıya gelirsin,” dedi. “Ama bu yalnızca, şartlar normalken olur. Eğer biri hızlı hareket ediyorsa ve hemen saldırıya geçecekse, hemen hemen her zaman hedefini ele verir. Tabii, yeterince hızlı hareket ediyorsa, işaretleri seçmek daha zor olabilir. Ama tüm bunların temelinde de seni öpmek isteyen birinin dudaklarına bakmasıyla aynı mantık yatar.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ya da ağzının ortasına bir yumruk indirmek istiyorsa.”

“Ya da onu istiyorsa,” deyip sırtıttı. “Önce beni engelleyerek yavaş tempoda ilerleyeceksin, sonra da aynısını normal bir hızda yapacağız.” Yüzüme bir yumruk savurdu, sağ kolumla engelledim.

“Fena değil ama hâlâ çok gerginsin,” dedi. “Yumruk veya balta, yüzüne doğru gelen ne olursa olsun kuvvetli bir şekilde gelecektir. Ama onu engellemek için çok büyük bir güç harcamak zorunda değilsin. Kütle etkisini yeniden yönlendirerek kütleye karşı kullanabilirsin.”

Kolumu tutup büktü. “Ben savurduğumda, kolumu kendinden uzaklaştırıyorsun. İşte böyle. Dövüşürken gergin olmak asla işine yaramaz. Ama karnına yumruk yediğin zaman kaslarını gevşetmen gerektiğini söylerler. İncinmekten kurtulursun.”

O kadar yakındık ki kalp atışlarım hızlandı ve gerçekten onun dudaklarına baktım.

“Fark ettiğimi biliyorsun,” dedi.

Gülümsedim. “Neyden bahsettiğini hiç bilmiyorum.”

“Tabii, eminim. Pekâlâ, bir daha deneyelim. İkinci yumruğa hazır ol, ki onu da savuşturabilirsin ama kaçınmak daha kolay olur.” Sağ yumruğunu savurunca engelledim. Hemen ardından gelen sol yumruktan kaçındım ama yanağımı sıyırdı.

Başıyla onayladı. “Şimdi, mesafeni korumaya dikkat et. Yakın dövüşte kısılıp kalırsan, çabucak ezilirsin. Sana temel boks kurallarını gösteriyorum ama çoğumuz birden çok dövüş sanatında deneyimliyiz ve kelebek gibi uçar arı gibi...”

Karnına baktım ama yanağına hafif bir tokat attım. O kadar şaşırdı ki gülmeye başladım. “Yakaladım.”

Dudaklarıma baktı.

“Fark ettiğimi biliyorsun,” dedim.

Sırıtarak, “Neyden bahsettiğini çok iyi biliyorum,” deyince midemde de yine kanatlar çırpıldı. Bir an, öne eğileceğini sandım ama geri çekildi.

Tekrar dövüş pozisyonumu aldım. Umursamaz görünmeye çalışıp, “Şu flört yasağı nedir peki?” diye sordum. “Yatılı okul kuralı falan mı? Çünkü onca muhafıza rağmen odanızdan gizlice çıkmanıza engel olamıyorlar.”

Başını iki yana salladı. “Evliliklerde Hanedan onayı esastır. Özellikle de çekirdek ailesi yüksek bir mertebede olanlar için bu kesinlikle böyledir. Bir evlilik önemli bir müttefikliğin nişanesi olabilir, bu yüzden dikkatle ayarlanan bir müessesedir.”

Yan gözle baktım. “Bir dakika. Politik işbirliklerine göre *ayarlanmış* evlilikleriniz mi oluyor? Ne bu, bin beş yüzü yıllarda mıyız?” Bu okuldaki her şeyin 1500’lerden kalma olduğuna bakılırsa, neden böyle dediğimi ben de bilmiyorum. “Hem evlilik başka, flört başka şey.”

“Pek sayılmaz. Ne çok sır sakladığımızı ve sözsüz iletişimle birbirimize aktarabildiğimiz onca şeyi düşününce; aynı değil. Duygusal olarak biriyle yakınlaşmak ve ilişkinin kötü bitmesi, her tür bilginin sızması anlamına gelebilir.”

“Şu an sana açık ettiğim tüm o bilgiler gibi...” dedim.

Ash, “Tam olarak öyle değil,” diye yanıt verdi. “Sen Ayı sırlarını bilmiyorsun. Kim olduğundan bile emin değilsin.”

“Doğru bir noktaya parmak bastın. Yani, evlenmeye hazır olana kadar flört etmiyor musunuz?” Bunu sindirmekte zorlanıyordum.

Sırıttı. “Ben öyle bir şey demedim. Sadece birbirimize bağlanmadığımızı söyledim. Ciddi şeyler yok.”

Bunun delilik olduğunu söylemek istedim ama kendi flört tarihime şöyle bir bakınca bunu söyleyecek yüzüm olmadığını fark ettim. Şakayla, “Hanedanın çoktan senin için bir eş seçti o zaman?” dedim ama cevaben gülümsemedi.

“Layla’yla ikimiz de Hanedanımızdaki liderlerin ilk çocuğuyuz.” Yüz ifadesinden, bu konuda karmaşık hisler içinde olduğu belliydi. “Layla’yla burada kurduğumuz müttefiklikler, kesinlikle Hanedanımızın kararlarını etkiler. Ama evet, çocukluğumuzdan beri seçenekleri daraltıyorlar. İlk çocuk olmanın avantajları olduğu gibi, beraberinde getirdiği bazı zorunluluklar da var.”

Brendan’ın ve diğer herkesin Layla’nın üstüne bu kadar gitmesine şaşmamalıydım. Hanedanını yönetmek üzere sırasını bekleyenlerden biriye, dışlanmaktan ziyade haliyle rakip görülüyordu. “Seni başka bir ilk çocukla mı eşleştirmeye çalışıyorlar?” diye sordum.

“Hayır. Asla. İlk çocuklar Hanedanlarında kalmak zorundadır. Becerikli ama başka bir Hanedanda daha alt seviyelerde bulunan, kendi Hanedanından feragat edip bizimkine katılmaya gönüllü olan biriyle evleniriz. Gelişen ilişki her iki Hanedana da fayda sağlar.”

Kaşlarımı çattım. “Hanedanından vazgeçmek mi? Kim neden böyle bir şey yapsın ki? Hem Hanedanını bırakmayı nasıl mecbur kılabilirler?”

“Ölüm cezasıyla,” deyip arkasına yaslandı.

“Yeni Hanedanına mükemmel bir sadakat göstermeyen insanları öldürüyor musunuz?” Sesimdeki hayret çok belliydi. “Teşkilatlı olmayan biriyle evlenmek isterseniz ne oluyor?”

“O kişi önceden Hanedan tarafından onaylanmadıkça, böyle bir şey yasak. Buna rağmen böyle bir şey yaparsan, o zaman... Cezası ölümdür.”

Evlenebileceğim tüm erkeklerin ya bu okuldan olması ya da Avrupa’daki, hiç tanımadığım bazı Teşkilatlı kişilerce onaylanmış olması gerektiğini mi öğrenmiştim şimdi? Bu *gerçek* olmazdı. “Biri Teşkilat’tan ayrılmak isterse?”

Şefkatle bakıyor gibiydi. “O da yasak.”

Panik yapmadan söyleyebilecek herhangi bir söz bulamıyordum. Bunca zamandır, bu durumdan sorunsuzca kurtulabileceğimi, bir seçim şansım olduğunu düşünmüştüm. Bu sabah paçayı sıyırdıktan sonra da uyum sağlayıp sessiz kalacak kadar bir şeyler öğrenirsem, bu okulu bitirip bir daha asla arkama bakmam diyordum.

Ash’in, “Gitmeden sana birkaç tekme öğreteyim,” derkenki yüz ifadesine bakılırsa, duygularımı saklayamamıştım.

Yirmi İİç

Belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu. Battaniyeyi boynuma kadar çekip başımı yastığa gömdüm. Şıp. Şıp. Şıp. Sanki uzakta bir yerde, biri musluğu açık bırakmıştı.

Kalın yorganımın altında esneyip gözlerimi ovuşturdum. Dün gece uzun süre uykuya dalamamıştım, şimdi de tek istediğim yorganın daha da altına gömülmekti. Ama gün ışığı, kalın perdenin kenarlarından çoktan sızmaya başlamıştı ve derse gitmek zorunda kalmadan önce o korkunç toplantı hakkında Layla'yla konuşmak istiyordum.

Bana verdiği kitaplar, okurken uyuyakaldığımdan yatağıma dağılmıştı. Gerinip acıyla yüzümü buruşturdum. Dün Ash'le yaptığımız dövüş egzersizleri yüzünden tüm kaslarım acıyordu.

Örtüleri sıyırıp ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ayağım soğuk zemine değince başparmağımın altında kum gibi bir şey hissedip hemen yatağa geri sıçradım. Bir terslik vardı. Yerde hiç çamur olmazdı; buraları tertemiz tutuyorlardı. Yatağımda diz çöktüm, zeminde olabilecek her türlü korkunç şey aklımdan ışıık hızıyla geçerken uzanıp perdeleri açtım, gün ışığı odaya doldu. Başımı yere çevirince çığlık atmaya başladım ama o kadar hızlı tıkandım ki boğulur gibi yarım bir feryat havada asılı kaldı. Yerde, koyu kahverengi lekelerden iki kelime vardı: *Sarete ridotti*.

İtalyanca. Ben küçükken annemle Jo Teyzem İtalyanca konuşurdu. Jo Teyze hâlâ bazen konuşur. Çok iyi bilmem ama bu iki kelimeyi anlayabildim: “Alçalacaksın” veya belki de “Saf dışı kalacaksın” mı?

Hemen yatak odamın kapısına baktım. Kilit yerinde yoktu. Birden kanımdaki adrenalin sıçradı, koşarak Layla'yı bulmaya gittim. Kapısını tıkladıp tabanlarımı kuvvetle yere sürttüm.

İki saniye sonra kapının sürgüsünü çekti. Hayalet görmüş gibi baktığımı fark etti. “Ne oldu?”

“Bilmi... Gel benimle,” deyip onu odama götürdüm. İçeri girdi, biri durdurma tuşuna basmış gibi donup kaldı, sonra harekete geçti. Yere diz çöküp kahverengi lekeleri ve ortalığa saçılmış damlaları kokladı. Şüphelerimi doğrulayıp, “Bu... Kan,” dedi.

Hemen Charles'ı, Ash'i ve dün yemek salonunda yaşanan tüm o kanlı, travmatik sahneyi düşündüm. Yutkundum. Neredeyse kendi kendime, “Birinin, mesaj bırakmak için elinde kan dolu bir kapla ortalıkta dolaştığını düşünemiyorum,” dedim.

Layla, “Evet,” dedi. “Mümkün görünmüyor.”

“Biri benim odamda kendini mi kesti yani?” Hemen gözümün önünde canlanan görüntüyle ürperdim. “Tüyler ürpertici bir şey bu. Kim yapar ki bunu?”

Layla başını iki yana salladı. “Seni korkutmak için bunca zahmete katlanabilecek biri. Üstelik kibirli biri. Önceden yazılmış bir mesajı odana süzülüp bırakmaya kıyasla sen uyurken bunu yazmak epey vaktini almış olmalı.”

Birinin yatak odama girmiş olması, yerlere kanıyla tehditler yazması ve tüm bunlar olurken benim uyuyor olmam hemen Blackwood'un odasına gidip buradan ayrılmak istememe sebep oluyordu. Beni zindana atmakla tehdit etmemiş olsaydı, kural falan dinlemeden geceliğimle odasına daldırdım.

“En kötüsü de... Bir şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum,” diye itiraf ettim. “O an uyanıp burada birini görsem ne yapardım? Dövüşür müydüm?”

Bana baktı. “Senin hayrına olmazdı bence. Hem bunu yapan her kimse muhtemelen yanında kesici bir şey de vardı.”

“Brendan veya Nyx olabilir mi?” diye sordum.

“Olası,” dedi. “Dün Charles’ın başına gelenlerden sonra sana kin gütmek için sebepleri var. Ekiplerine nispeten yeni katılan biri olsa da, Charles Nyx’in sevgilisiydi ve Brendan da onu kabullenmişti. O ittifak bir sözleşme demekti. Birbirlerini savunmak için hemen hemen her şeyi yapabilirlerdi.”

Başımla onaylarken Layla ve Ash’in de bana karşı hiç böyle hissedip hissetmediğini merak ederken buldum kendimi. “Peki, Aarya? Öngörülemez olmasını da hesaba katarsak?” diye sordum.

Layla yüksek sesle iç geçirdi. “*Tam da* onun yapacağı türden bir oyun ama harfleri sağ elini kullanan birinin yazdığı belli ve Aarya solak. Kafa karıştırmak için sağ elini kullanarak yazdığını varsayabiliriz ama o, çoğu insanın aksine tehditlerinin altına imzasını bırakmayı sever. Harfler, onun işaret parmağından daha geniş. Ya onunkinden daha büyük elleri olan biri yaptı ya da Aarya bunu başparmağıyla yazdı. Ya da yanında biri daha vardı; mesela Felix. Ama bütün olarak incelersek Brendan olma ihtimali daha yüksek bence.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldım. Muhteşem bir zihni vardı.

“Bunu temizlememiz lazım,” dedi. “Pippa her an gelebilir.”

Gözlerim büyüdü. “Temizlemek mi? Şikâyet etmemiz...”

Layla sertçe, “Hayır,” deyip komodinin üzerinden el bezini aldı. Kâseye batırıp yerleri ovalamaya başladı. “Eğer bu işe Blackwood’u karıştırırsak iki katı kuvvetle öç alırlar. Burada işler öyle yürümüyor.”

“Ama bu kadar kanı nasıl açıklayacağız...” diye fısıldadığım sırada Layla beni susturdu. Ana giriş kapısının sürgüsü tıkırdadı.

Layla ışık hızıyla boş su bardağımı kapıp havluya sardı, komodinin üzerindeki kitaplarımdan biriyle bardağı kırdı.

Bir saniye içinde nasıl olduysa hiç ses çıkarmadan cam parçalarını yere serpip bana da yere eğilmemi işaret etti. Sonra bir cam parçası alıp elimi yakaladı. Gözlerim büyüdü. Avcumu keserken acıdan yüzümü buruşturdum ama bağırmadım.

Pippa kapıyı hafifçe vurup odama girdi. Avcumdan yere akan kanı görünce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Layla'nın hakkını vermek gerek; uyku sersemliyken bardağı devirip kırıkları temizlemeye çalışırken de insanın elini kesmesi dünyanın en olağan şeyiydi.

Yirmi Dört

Profesör Gupta antika görünen konferans masasının diğer ucundan, “Hilekârlık dersinde ne kadar çok şey öğrenirseniz, diğer derslerde öğrenmek zorunda kalacağınız şeyler o kadar azalır,” dedi. Hilekârlık dersini ondan alıyor olmasam mütevazı diyebileceğim ama bilinçli bir şekilde öyle görünmeyi başarması muhtemel, kısa boylu, yaşlı bir adamdı. *Gupta* diye düşündüm. *Sanskrit kökenli. Aynı zamanda Hindistan’da yaygın kullanılan ve “korunmuş” anlamına gelen bir isim.*

Duvarlarında iki meşale yanan küçük odada gölgeler dans ediyordu. Şimdiye dek içinde ders gördüğüm sınıflardan çok, ortaçağda bir savaş taktikçisinin işgal planı kurduğu bir karargâha benziyordu. Duvarlar koyu renk ahşapla kaplanmış, süslü ahşap kirişler tavanı sırtlanmıştı. Bu sabah odamda gördüğüm kandan mesul olabilir mi diye düşünerek Brendan’a şöyle bir göz atıp ellerinde herhangi bir kesik var mı diye kontrol ettim. Ama buradan hiçbir şey göremiyordum. Tabii Matteo daimi bir şüpheliydi. Mesaj İtalyanca yazılmıştı. Ama onu dikkatle inceleyemezdim çünkü bu derste yoktu. Masanın karşısından Ash’in bana yönelttiği bakışları yakaladım ve dün beden dilimden çıkardığı tüm o sonuçları hatırladım. Hemen ifademi serbest bırakıp başka yere bakmaya başladım.

“Kimileriniz dövüş becerilerinizin gerçek hayatta en çok işinize yarayacak şey olduğuna inanmak gibi bir gaflete kapılacaktır.” Gupta masadakilere göz gezdirdi. “Ama sizi temin ederim ki dövüş becerileri size hilekârlıktaki ustalığın sağlayacağı bil-

gilerin ancak binde birini sağlar. Üstelik niyetlerinizi gizlemek için ne kadar çabalarsanız, gerçekten dövüşmek zorunda kaldığınızda o kadar hazırlıklı olursunuz. Fakat tam aksi de geçerlidir: Hilekârlık sizi sözünüzden dönemeyeceğiniz durumlara da sokabilir.”

Eğitmenlerin, Conner ve Blackwood'un tüm derslere manipülatif yöntemleri sinsice yerleştirmenin bir yolunu bulduklarına yemin edebilirdim. Üstüne üstlük, gizlice beni ve eksiklerimi hedef alıyorlar gibi hissediyordum. Ama belki de herkes aynı şeyi hissediyordu.

“M.Ö. 415'te Atinalı devlet adamı Alkibiadis, Sicilya'yı fethederse Pelopenez Savaşı¹¹'ni kazanacağına ikna edilmişti. Sağduyulu General Nikyas bu fikri aceleci bulup Alkibiadis'e yalan söyleyerek bu durumla baş etmeye karar verdi. Ne kadar çok askere ihtiyaç olacağını bire bin katarak anlatıp Alkibiadis'i caydırabileceğini düşündü. Ama bu yalan, ters tepti. Atinalılar Nikyas'ın sözlerini ciddiye alıp gerilla taktiği çok daha etkili olabilecekken, ordunun tamamına yakınını Sicilya'ya gönderdi. Neredeyse hepsi can verdi. Sadece kaçabilenler hayatta kalmıştı ve elbette Alkibiades de onların arasındaydı. Çoğu Alkibiades'i kibirli olmakla suçladı ama bu hatada Nikyas'ın da en az onun kadar payı vardı. Hem yalan söylediği adamın karakterini hesaba katmamış, hem söylediği yalanın nereye varabileceğini tahmin etmemişti ki bu iki etken de yalanın kendisinden çok daha önemliydi. Nikyas Sicilya'yı fethetmiş olsaydı blöfü unutulur ya da hiç ortaya çıkmazdı, fakat baştan savma bir yalan söylemiş ve iyi niyetine karşın binlerce kişinin yok yere ölmesine sebep olmuştu.” Gupta durdu ve sınıftakilere göz gezdirdi. “Felix, bu tarafa gel, lütfen.”

Felix kalkıp masanın diğer ucuna yürüdü.

“Sınıftakilere bir doğru iki de yalan söylemeni istiyorum. Kısa olsunlar. Çok fazla detay verip işlerini kolaylaştırmanı is-

¹¹Antik Yunanistan coğrafyasında yapılan, büyük şehir devletlerinden Atina ve onun imparatorluğunun, Sparta ve Pelopenez Birliği karşısında yer aldığı savaş.

remiyorum. Yalanını saklamak için elinden gelenin en iyisini yap.”

Felix derin bir nefes aldı. “Yedi kemiğimi kırdım, burnumu iki kez sayarsam sekiz eder. Üşümektense, terlemeyi tercih ederdim. Suyun altında dokuz dakika on üç saniye boyunca nefesimi tutabilirim.” Yalanlarından herhangi birinin, okuduğum kitaplarla örtüşen bir yanı var mı diye Felix’i iyice süzdüm. Ama tespit edebileceğim hiçbir el hareketi ya da tuhaf yüz ifadesi yapmamış ve ses tonu da bana gayet normal gelmişti.

Gupta, “Evet, hangisi yalandı?” diye sordu. “Jaya?”

Jaya sanki odaklanmak için çok çaba sarf ediyormuş gibi gözlerini kısıtı. “İlki...”

Gupta, “Yanıtından emin olmadığını, kelimenin sonunda yükselen ses tonundan anlıyorum. Cevap vermekten ziyade soru soruyor gibiydin,” deyince Felix’in yalanının o kadar da bariz olmadığını görüp benden başka herkesin tespit ettiğine dair düşüncem çürüyünce biraz rahatladım.

Gupta sözlerine, “Jaya’nın tahminine katılmayan var mı?” diye devam etti.

Kısa bir an, sınıf sessizliğe gömüldü.

Kimsenin yanıt vermeyeceğini düşündüğüm an Ash, “İkinci cümlesi yalandı,” dedi.

Gupta gülümsedi. “Açıklar mısın, Ashai?”

Ash, “Sanki kaşınmış gibi burnu hafifçe seğirdi. İnsan yalan söylediğinde kanı yanaklarından çekilip burnuna hücum eder. İnsanlar yalan söylerken normalde olduğundan çok daha fazla burnuna dokunur,” dedi. “Ayrıca sağ omzu çok hafif bir şekilde yukarı kalktı. Tek yönlü silkinmeler endişe göstergesidir.”

Ash’in doğal ortamının burası olduğu çok belliydi.

Gupta, “Doğru,” dedi. “Ayrıca önümüzdeki birkaç ay daha detaylı bir şekilde inceleyeceğiz, sözel bir işaret de vardı. ‘Ter-

cih ederim' yerine 'tercih ederdim' dedi. Geçmiş zaman kipi, bu cümlelerin bir gerçekten ziyade bir varsayımı işaret ettiğini gösterir. Oturabilirsin, Felix. Jaya, sıra sende."

Jaya kalkıp sınıfın ucuna gitti. "İki hafta önce mum alevinde kazara elimi yaktım ve yanık izi yıldız şekline benzedi. Kan kokusuna katlanamam. Bu sabah kahvaltımı yarım bıraktım."

Gupta, "Hangisi yalandı, Brendan?" diye sordu.

"Üçüncüsü," dedi ve Gupta devam etmesini söyleyen bir şekilde başını salladı. "Son cümleyi diğer ikisinden daha yüksek sesle söyleyerek haddinden fazla vurgulayıp bizi inandırmaya çalıştı."

Bunu ben de fark ettim. Bu ders bir bakıma eğlenceliydi.

Gupta, "Güzel. Başka bir şey gören var mı?" diye sordu.

Ash, "Yalan söylemenin yükünü atıp kendini rahatlatmak için..." dedi. "Cümlelerin sonunda ellerini kısa bir süre birbirine sürttü. Son cümleyi söylerken diğerlerine kıyasla daha hızlı konuştu, hemen söyleyip bitirmek ister gibiydi."

Tanrım, Ash bu işte gerçekten iyiydi. Dün gece benimle flört edişi aklımdan geçince içten içe homurdandım. Tam benlik bir şey bu: Sınıfın en karmaşık adamına tutulmak... Ondan hoşlanmayacağıma dair kendime söz verdiğim ve hayatımı sadece daha da karmaşık bir hale getirecek kişi. Emily burada olsaydı şu an tüm gücüyle gözlerini devirir, bu kadar pısrık olmayı bırakıp üstüne gitmemi söylerdi. Ben de muhtemelen her şeyin yolunda olduğunu ve o kadar da umursamadığımı söylerdim ama ikimiz de ciddi olmadığımızı bilirdik.

Gupta Ash'e onaylayarak baktı. "Jaya'nın yalanında da sözlü bir ipucu vardı. Fark eden oldu mu? Doğruyu söylediği ikinci cümlesinde, günlük konuşmalarda hepimizin yaptığı gibi daraltma kullandı. Ama yalan olan, üçüncü cümlesinde 'bitirmedim' diyebilecekken 'yarım bıraktım' diyerek Brendan'ın da fark ettiği üzere yalanın abartılı doğasının altını çizdi. Pekâlâ, Brendan, sıra sende."

Brendan kalktı. Gupta'nın gel demesini beklemeden yürüdü ki bu beni hiç şaşırtmadı.

Omuzlarını birkaç kez geri atıp derin bir nefes aldı. "Kasımı¹² severim. Ama çocukluğumdan beri en sevdiğim ay ekimdir. Aralığın uzun geceleri bana huzur verir."

Yapma bunu. Bana göz ucuyla bile bakmadı. Çok sinsice.

Gupta, "Kim cevaplar?" dedi.

Felix hemen atılıp, "İlki," dedi. "Kasımı sevdiğini söyledi ama dudağının sadece bir kenarını geri çekip minicik bir iğrenme ifadesi sergileyerek sözleriyle duygularının uyuşmazlığını gösterdi."

İğrenme, öyle mi? Brendan, ensemdeki tüyleri ürperten bir gülümsemeyle bana baktı.

Gupta, "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Brendan. Normalde küçük ifadelerin sana engel olmasına izin vermezsin," dedi. "Bu acınası gösteri bana yirmi beş yıl önceki öğrencileri hatırlattı. Bir eğitim yılının tamamını hiçbir yalanı tespit edilmeden bitiren bir kız olduğunu biliyor muydunuz?"

Brendan 'al işte eski öğrencilerle övünme seansına yine başladık' dercesine gözlerini devirdi.

Fakat birinin yirmi beş yıl öncesine dair bir anıyı ikinci kez gündeme getirmesi bana son derece ilginç gelmişti. Blackwood'un gece yarısı oyunlarını kazanan da aynı kız mıydı diye merak etmeden edemedim.

"Ortalama bir insanla karşılaşırsanız, hepiniz onu parmağınızda oynatabilirsiniz. Peki ya, bir başka Teşkilatlıyla karşı karşıya kaldığınızda ne olacak? Gidişatınıza bakılırsa, birbirinize doğruyu söyleyip münakaşadan kurtulabilirsiniz." Gupta iç çekti. "Ashai, lütfen gel de eğitimci olarak bir işe yaradığımı hissedeyim."

¹²Brendan burada İngilizce'de kasım anlamına gelen November kelimesini kullanıyor.

Ash, kendine güveni tam bir halde sınıfın diğer ucuna yürüdü. Herkese şöyle bir göz gezdirip gülümsedi. "Şaşırtılmak hoşuma gider, sonucunda taktikle yenilecek olsam bile."

Hımm. Sürprizlerden hoşlandığını tahmin edebiliyordum ama Ash'e dair hiçbir şey taktikle yenilmekten hoşlanacağını göstermiyordu.

"İskambilde Layla'dan daha iyiyim."

Sesinde, beni etkilemeye çalışırken kullandığı tonu anımsatan bir şeyler vardı. Ama Ash'in yüz ifadelerini tahlil etmedeki başarısına bakılırsa Layla'nın iskambilde iyi olabileceğini düşünemiyordum. Doğru olduğunu hepimizin bildiği bir konuda yalan söyleyeceğine de ihtimal vermiyordum.

"Dövüşte öyle kolayca *saf dışı kalmam*."

Bu sabah odamın zeminine kanla yazıldığını gördüğüm kelimeyi duyunca şaşkınlıkla öksürdüm. Ne yapıyorsun sen, Ash? Bir kez daha herkese şöyle bir göz gezdirdi ama insanların düşüncelerini mi okumaya çalışıyordu yoksa bunu yapan her kimse ona bir mesaj mı gönderiyordu, emin olamadım. Muhtemelen ikisi birdendi.

Gupta gülümseyince göz kenarları kırıştı. "Nihayet. Evet, mükemmel söylenmiş bir yalan duyunuz. Ashai'nin cümlelerinden hangisinin hileli olduğunu belirten herhangi bir şey gören veya duyan var mı?"

Sınıftan çıt çıkmadı.

Gupta, "Kimse yok mu?" deyip masanın etrafındaki öğrencilere baktı. Suçluyu işaret eden bir şey görmeye çalışarak ben de sınıfa göz gezdirdim. Ama sadece rahat yüz ifadeleri ve doğal oturuşlar gördüm.

Kimse Gupta'ya cevap vermedi. Hata yapmaktan öylesine nefret ediyorlardı ki cevap vermemeyi yeğliyorlardı. "Pekâlâ, öyleyse, hepsini alt ettin Ash. Aferin sana. Şimdi de..."

“İkincisiydi,” dedim ve herkes bana döndü.

Ash bana tuhaf tuhaf baktı.

Bariz işaretler yokken ortaya atılmak, işaretler olmasına rağmen benim göremediğim bir anda böyle yapmaktan iyiydi. Üstelik yarı yarıya şansım vardı çünkü doğru olmasa, Ash o son cümlesini hiç söylemez ya da saf dışı kalmak kelimesini o kadar vurgulamazdı.

Gupta ilgiyle bana baktı. “Dinliyoruz.”

“Ash cazibesini kullanıyor. Tüm cümleleri gülümseyerek söylese de ikincisi bizi içine çekmeye çalıştığı bir tuzak gibi hissettirdi. O kadar bilinen bir şey söyledi ki doğru olmak zorundaydı sanki.”

Gupta’nın bana bakışında, benim bilmediğim bir şeyi bildiğine dair izler vardı. “Pekâlâ, hissetmek bir işareti tespit etmekten ziyade duygusal bir içgüdüdür,” deyip Ash’e döndü. “Ama bir bakalım. Haklı mı, Ashai?”

Ash başıyla onaylayıp bana saygıyla baktı. Sanırım gerçekten sürprizlerden hoşlanıyordu.

Gupta ellerini çırpı. “Hilekârlık alıştırma yapmakla, onu doğal bir parçanız haline getirmekle ilgilidir. Buna odaklanmak için tüm enerjinizi kullanmak zorunda kalırsanız, diğer her şeyi gözden kaçıırırsınız. Az önce gördüğümüz gibi, hilekârlığı tespit edebilmek yalnızca işaretleri tespit edebilmekten çok daha fazlasıdır; kişiyi tahlil etmeye kadar uzanır. İyi bir hilekâr, ortada bir yalan yokken yalanı, ortada bir gerçek yokken de gerçeği görmenizi sağlar ki az önce tam olarak bunun örneğini gördük. November, en doğru cümlemin aslında bir yalan olduğuna Ash’in karakterini tahlil ederek karar verdi.” Gupta bir şey hatırlamış gibi kendi kendine başını salladı. “Bugünlük bu kadar.”

Herkes zeminde ses çıkarmadan sandalyesini itip ayağa kalktı ve sakince harmanilerini giyip şamata yapmadan sınıftan çıktı. Bir grup ergenin bu kadar nazik olmasına alışabileceğimi pek sanmıyordum.

Ash'in yanına gittim, birlikte ana fuayeye uzanan merdivenden indik. "Öğle yemeğine giderken avluda yürüyüş yapalım mı?" diye sordum. "Sabahtan beri içerideyim, klostrofobi hastası gibi hissetmeye başladım kendimi."

"Tabii, November, seninle çıkmak beni çok memnun eder."

Güldüm. Layla'nın böyle bir kardeşle nasıl baş ettiğini bilemedim. Gerçi Emily'nin de benim gibi bir arkadaşla nasıl baş ettiğini hep merak ederdim. Hınzır bir ifadeyle, "Kendini çok kurnaz sanıyorsun," dedim. "Ama görünüşe göre, senden hoşlanmıyorum, zerre kadar."

Geçmem için kapıyı tuttu, çıkıp çimlere adım attık. "Belli ki kurnaz değilim. İlk kez yalanım tespit edildi, hem de hilekârlık eğitimi almamış bir kız tarafından."

Gülümsedim. "Etkilendiğini böyle mi ifade ediyorsun?"

Sarmaşıklı avluda yürüdüğümüz sırada, "Öyle de denebilir," dedi. "Benden gerçekten hoşlanmıyor olman çok kötü. Sanırım bununla başa çıkabilirim." Keyfi bulaşıcıydı, bana bakışı kalp atışlarımı hızlandırdı.

Boğazımı temizledim. "Gupta hep eski öğrencileri böyle mi hatırlar?"

"Fark ettin demek? Evet. Hep böyle yapar. Üstelik bunu yapan sadece o da değil. Yaklaşık yirmi beş yıl önce burada çok yetenekli oldukları düşünülen bir grup öğrenci varmış. Ara sıra, öğretmenlerin bu okulun en iyileri diyerek onları kastettiğini duyarsın. Blackwood'un da o gruba dahil olduğuna dair söylentiler var." İstirahat bahçesine girdiğimiz gibi Ash etrafı kolaçan etti.

Öğleden sonranın tatlı güneşi çimenlere dökülüyor, parlak mor yemişler yeşil gölgelikten sarkıyordu. Bahçede, köşede sohbet eden iki kızdan ve bizden başka kimse yoktu. "Blackwood mu? Bu iyi haber mi kötü haber mi emin olamadım," dedim.

"Bu okulun gelmiş geçmiş en genç üstadı olduğu kesin. Kimileri Ayılarla Aslanlar arasında gittikçe tırmanan gerginlik yüzünden üstat olduğunu, yalnız bir yaşamı seçtiğini söylüyor." Mavi, beyaz ve mor renkte açan çiçeklerde dolu tarhların çevresinde yürürken alçak sesle konuşuyordu. "Onun bir Ayı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerim büyüdü. "Ama ben sadece İtalyanlar Ayı olur sanıyordum? Mükemmel bir İngiliz aksanıyla konuşuyor ve İngiliz soyadlarından birine sahip, ben hiç... Şimdi sesli söyleyince, bu varsayımımın ne kadar saçma olduğunu fark ettim."

Ash sıırttı. "Ayı Hanedanı'nın kökeni Antik Roma'ya dayanır. Ama bilirsin, birkaç yer değişikliği, biraz keşif ve yüzlerce yılın ardından Ayı Hanedanı'nın sadece İtalya'dan daha ötelere uzandığını anlarsın. Üstelik geçtiğimiz bin yıl boyunca burada üstatlık yapan herkese Blackwood denmiştir. O sadece bir unvan."

Bir-iki dakika bunu sindirmeye çalıştım. "Ayılar ve Aslanlar tam olarak niçin birbirlerinden nefret ediyorlar?"

Ash binanın diğer tarafındaki kapıya doğru yürümeye başladı. "Gel benimle. Sana bir şey göstereceğim."

Adımlarımı hızlandırdım.

Kemerli girişten geçip şövalye heykeli ve tüm kalkanların bulunduğu fuayeye girdiğimiz sırada birden duraksadım. X şeklinde yara izi olan muhafız nöbetteydi. Direkt bana bakınca Layla'nın beni buraya getirdiği ilk günü, bu muhafızın sürekli beni tarttığını hissedişimi hatırladım. Stefano'nun öldürüldüğü gece beni dışarıda gördüğünden beri onunla karşılaşmamıştım ve bakışları değişmişti. Artık açıktan açığa beni gözlüyordu ve bunu fark edince koşarak kaçmak istedim.

Muhafızla göz temasını kesip Ash'in peşinden koridoru geçtim, kütüphaneye girdim.

Vitray pencerelerin çoğu kalın perdelerle kapatılmış, doğal ışık olmadığından yüksek tavanlı oda meşaleler ve büyük kandillerle aydınlatılmıştı.

Ash beni en sağ köşeye, parşömen tomarlarının asıldığı, birinin de açıkça iğnelendiği duvara götürdü. Kâğıda bakarken derslerimizin çoğunun adını ve her birinin karşısında da Hanedan isminin yazılı olduğunu gördüm. İlk sıra şöyleydi:

Hilekârlık – Ayı

Tarihi Tahlil – Ayı

Bıçaklar – Aslan

Zehirler – Ayı

Stratejik Dövüş – Ayı

Ağaçlara Tırmanma – Aslan

Eskrim – Aslan

Psikolojik Savaş – Aslan

Diller ve Aksanlar – Çakal

Kütüphanede hiç kimseyi görmemiştim ama fısıldayarak, “Bu ne? Bir tür sınıfsal sıralama mı?” diye sordum.

“Öyle de denebilir,” dedi. “Absconditi Akademi kurulduğundan beri, her alanın en iyi öğrencilerinin kaydı tutulmuş. Bir Hanedanın en iyilerinin, yıllardır başka bir Hanedanın elinde tuttuğu rekoru kırması çok önemli bir zaferdir. Bazen bu rekor nesillerce sürer.”

“Geçtiğimiz bin yılda burada okumuş öğrencilerin kaydını tutmayı ve onları sıralamayı nasıl başarmışlar?” diye sordum.

“Zorlukların özü değişmedi. Ne yapıyorsak, Hanedanımız bunca zaman nasıl yaptıysa biz de öyle yapıyoruz,” dedi. “Ders

özelinde sıralama kayıtları da var. Profesör Gupta'nın bugün söz ettiği, bir yıl boyunca yakalanmadan yalan söyleme rekoru bir Ayıya ait."

Tekrar duvara baktım. "Ayılar çok fazla alanda rekor kırmış gibi görünüyor."

Ash de listeye bakıyordu ama bana döndü. "Binlerce yıl boyunca Hanedanlar arasında bir güç dengesi vardı; hepsinin kendi uzmanlıkları, becerileri ve tarzı vardı. İşbirlikleri ve düşmanlıklar da vardı ama Teşkilat'a ve Hanedanlar Konseyi'ne karşı genel bir saygı söz konusuydu. Fakat son birkaç yüz yılda, bir Hanedan yavaş yavaş hepsinden daha yüksek bir mertebeye ulaştı: Aslanlar."

Layla'nın, herkesin Brendan'a ve Aslanlara yaranmaya çalıştığından bahsetmesi şimdi daha mantıklı geldi. "Bu güç dengesizliği Teşkilat içinde bir şeyleri değiştirdi mi?"

Ash aynı soruyu sık sık düşünürmüş gibi başıyla onayladı. "Bu değişim başta sadece Aslanların cebinin dolu, sayıca fazla ve kaynak bakımından zengin olduğu anlamına geliyordu. Ama bu özellikleri genellikle Hanedanlar Konseyi'nin tavsiyelerine göre kullanırlardı. Diğer Hanedanlar onlardan yardım isteyebilirdi ve karşılıklı fayda güdülen pek çok müttefiklik söz konusuydu. Güç dengesizliği bir gerçektir ama bu dengesizliği suiistimal etmiyorlardı."

"O da mı değişti?" dedim ve nedense Ash henüz kötü bir şeyden bahsetmemiş olmasına rağmen bu hikâyeye beni, uçurumdan sarkan birinin tek elle tutunduğu dalda elinin yavaş yavaş gevşemesini izliyormuşum gibi endişelendirdi.

Ash dümdüz bir sesle, "Jag," deyince soran gözlerle ona baktım. "Aslanların şu anki lideri." Gülümseyip başını iki yana salladı. "Benim gibi yetiştirilmediğini söyledin ama belli şeyleri bilmemen bana hâlâ inanılmaz geliyor; belli insanları tanımayan."

“Ben nasıl hissediyorum sence?” dedim ve doğru bir noktaya değinmişim gibi bana baktı. “Peki, şu Jag... Herkesten farklı olan yönü nedir?”

Ash kelimeyi uzata uzata, “Şeeey,” dedi. “Kırk yıl önce birdenbire ebeveynlerini kaybetmiş. Lider olduğunda henüz on dokuz yaşındaymış ki bu Teşkilat dünyasında nadir görülür. Genellikle yeni lider Hanedan tarafından seçilir ve Hanedanlar Konseyi’nce onaylanır. Fakat Jag’ın çekirdek ailesi bir yüzyıldan fazla zamandır yönetimdeymiş ve bugün bile tartışılan, muhtemelen bir kısmı mevcut güç dengesizliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkan sebeplerden, Hanedanlar Konseyi, deneyimli danışmanların yardımı koşuluyla lider olması yönünde oy vermiş.”

Böyle şeylere dair, filmlerde gördüklerimden daha öte bir fikrim olmasa da, “Tıpkı eski Avrupa mahkemelerinde olduğu gibi,” dedim.

Ash, “Onlar gibi,” dedi. “Bir süre, Jag’ın Konsey tavsiyelerini baş tacı edeceğine, Hanedanlar arası dinamiklerin eskiden olduğu gibi samimi bir hal alacağına inanılmış. Ama tam tersi olmuş. Jag konseyi reddedip çekirdek ailesiyle birlikte Aslan kültüründe daha da önemli değişiklikler yapmış. Aslanlar her geçen yıl daha da hırçınlaşarak diğer Hanedanların bölgelerine girmişler ve bu durum, kendilerini koruyabilmek için pek çok Hanedan Aslanlarla *işbirliği* yapana dek devam etmiş. İşbirliğini reddeden çok az Hanedandan biri de Ayıarmış. Her adımda Aslanlara direnmişler ve iki Hanedan birbirinin en kötü düşmanı olmuş.”

“Bir dakika, peki niçin Hanedanlar Konseyi veya Jag’ın yerini kim alacaksa, olanları fark edince bir şey yapmamış?” diye sordum.

Ash, “Durumun karmaşıklığı tam burada başlıyor,” deyince aynı soru yüzünden yıllarca süren ve şahit olduğu tartışmaları duyar gibi oldum. “Senin de dediğin gibi, Teşkilat kuralları eski

Avrupa mahkemelerinin kurallarına benzer; belli bir soy, hükümdarlığını sürdüremeyeceği zamana dek yönetimde kalmaya devam eder. Hüküm sürememe durumu bazen çocuklarının olmaması veya genç yaşta öldürülmeleriyle soyun yok olması, bazen de sadece bu alanda iyi yetişmemiş oldukları için görevlerini yerine getirememeleri sebebiyle ortaya çıkabilir.”

Bir adım geri çekilip onu şöyle bir süzdüm. “Bu okula gelmenin, Hanedan lideri olabilmek için *şart* olduğunu mu söylüyorsun?”

Ash düşünceli görünüyordu. “Akademi’de başarılı olamazsan, uygun olmadığın düşünülür. Buraya kabul edildikten sonra bile, kendini kanıtlamış sayılmazsın. Tam aksine. Sen buradayken küçük kardeşin her alanda seni alt ederse, liderlik hakkının ona verilmesi kuvvetle muhtemeldir. Farklılıklarımız olabilir ama geleceğin liderlerinin hepsi sorumluluğun baskısını bilir.”

Kendi kendime konuşarak, “Böylece Brendan, Charles ve Nyx’i farklı bir açıdan görmeye başladım,” dedim. “Böldüğüm için özür dilerim. Diyordun ki...”

Ash, “Hanedan liderleri değişse bile, kendisi vazgeçmediği sürece mevcut liderin hükümdarlığı geçerlidir; tahmin edeceğin üzere Jag da vazgeçmemiş,” dedi.

“Tamam, ama madem durum senin anlattığın kadar kötüymüş nasıl olmuş da hiç kimse bu gücü onun elinden zorla almamış?” diye sordum.

Ash başını iki yana salladı. “Teşkilatlılar hiçbir koşulda başka ailelerin liderlerini öldürmez. Becerilerimize bakınca, tüm Hanedanlar arasında bir savaş başlasa, ortaya nasıl bir kargaşa çıkar düşünebiliyor musun?” Sesinde öyle bir ağırlık vardı ki tüm bunları ne kadar içselleştirdiğini hissedebiliyordum.

Mevcut durumda tek bildiğim buradaki tüm gençlerin Akademili Teşkilat olduğuydu. Eğitimli taktikçiler ve suikastçılarla

dolu Hanedanların birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını hayal bile edemiyordum.

Yüksek sesle derin bir nefes verdim. “Peki ya şimdi? Aslanlar konusunda neler yapılıyor?”

Üzülmüş gibi bana baktı. “Yapabileceğimiz çok az şey var. Yıllar içinde Jag danışmanlarını, çocuklarını, torunlarını manipüle etti yani mesele onu yerinden etmekten ibaret değil. Tüm Hanedan üzerinde kurduğu hâkimiyeti yok etmenin bir yolunu bulmak gerekir. Hem Aslanlar vahşidir; korkuyla yönetirler, onlara karşı gelen diğer Hanedan üyelerinin kökünü kazırlar. Onlara karşı çıkmak isteyenler gün geçtikçe azalıyor.”

“Bu okulda bu yüzden mi o kadar çok ölüm yaşanıyor?” Tüm bunları sindirmeye çalışırken duraksadım. “Ayılar hâlâ onlara direniyor mu?”

Başıyla onaylayınca içimi tuhaf bir gurur kapladı. Teşkilatlı olacaksam en azından iyi bir şeyi destekleyen bir Hanedandan olabilirdim.

Ash tekrar listeye baktı. “Güç dengesizliğine rağmen bu listede hep her Hanedanın adı geçmiş... O bahsettiğim yetenekli grubun yirmi beş yıl önce tüm başarıları silip süpürdüğü zaman hariç.”

“Dur tahmin edeyim, hepsi Aslan mıymış?”

Başını iki yana salladı. “Tüm derslerde üstün başarı gösteren *bir* Ayı ve *bir* Aslan olmuş. İkisi de, Hanedanlarındaki liderlerin ilk çocuklarıymış ama her şeye rağmen işbirliği yapmışlar. O dönemde, iki muhalif aile arasındaki ve Teşkilatın tümünü kapsayan durumları değiştirebileceklerine inanılıyormuş. Ama okulu bitirdikten bir yıl sonra ikisi de ölü bulunmuş.”

“Ölü mü bulunmuşlar, öldürülmüşler mi?”

“Aynı şey,” dedi.

“Hmmm, pek değil.” Duraksadım. “Peki, madem bir şeyleri değiştirmeye açık bir Aslan vardı, başkaları da olmalı. Öyle değil mi?”

Ash sözlerimi önemsemeden güldü. “Hep bu kadar iyimser misin?”

“Biliyor musun, insanların beni niçin sürekli iyimser olmakla suçladığını hiç anlayamadım. Bence fırsatları kaçırıyorlar,” dedim.

Ash’in gözlerinin içi gülüyordu. “Yemek salonuna gitmeliyiz artık.” Döndü.

“Ash...” dedim ve durdu. “Açıkladığın için teşekkür ederim.”

“Bana henüz teşekkür etme,” dedi. “Hanedanının sırlarını çözer, ne olursa olsun yapılacak saldırıları savuşturur ve hayatta kalmayı başarırsak... O zaman teşekkür edersin.”

Yirmi Beş

Eskrim eğitmeninin derse başlamasını beklerken gömleğimin manşetlerini kıvrıp açık avluyu endişeyle gözden geçirdim. Layla ya da Ash olmadan girdiğim en son derste, Matteo beni neredeyse ağaçtan atıyordu. Bu sefer başıma ne geleceğini merak etmeden edemedim.

Nyx de buradaydı ve sabaha kadar ağlamış gibi gözleri şişmişti. Henüz bana bakmamıştı ama hareketlerimi izlediğini anlayabiliyordum ki bence bu daha kötüydü. Burada geçirdiğim kısa sürede, insanların direkt bakmadığı zamanlarda sana daha çok dikkat ettiğinin farkındaydım. Felix ve Ines de çaktırmadan beni izliyordu.

Profesör Odd, sınıfın karşısındaki yerini alıp, “Bugün, Dr. Conner’ı konuk etmekten onur duyuyoruz,” dedi. *Odd kelimesinin İngilizce’de “tuhaf” anlamına gelmesinin yanı sıra Norveççe “kılıcın ucu” demek olduğunu hatırlamasam buna gülebilirdim.* Odd, adının hakkını verircesine uzun boylu, ince yapılı, uzun suratlı ve her şeyi teatral bir tonla söyleyen bir adamdı. “Pekâlâ, eskrim giysilerimizi *çabucak* giyelim. Her biriniz Dr. Conner’a *en iyi* performansınızı sergileyin lütfen.”

Profesör Odd ellerini çırpıp, arkasına iki sıra halinde dizildik. Bu defa, en arkaya, herkesi gözümün önünde tutabileceğim bir yere geçtim. Ne yazık ki yan sıramda Nyx vardı. Resmen öfke yayıyordu, bense ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Dün Charles’ın ölümüne verdiği tepkiye bakılırsa, yanlış bir adım bile atsam burnumu kırabilirdi.

Açık avluda Profesör Odd'un peşinden yürüyüp kalkanların bulunduğu fuayeye girince, Dr. Conner'ı orada bulduk. Nyx'in yanında dikildiğim her dakika daha da geriliyordum. Odd, "Ah, Dr. Conner. Giysilerimizi giymemiz bir dakika sürer," deyip hafif bir reverans yaptı.

Conner gülümsedi. "Acele etmeyin, Profesör Odd. Aslında, size katılacağım. Silah deposuna girmeyeli epey oldu."

Odd, "Nasıl isterseniz," dedi ve koridorda yürümeye başladık. Bir muhafız bir kapının kilidini açtı, yüksek tavanlı, penceresiz, zırhlar, kılıçlar ve kalkanlarla tıka basa dolu bir odaya girdik. Kilitli vitrinlerde insanın aklına gelebilecek her türlü bıçak, ok ve makaralı, olimpik gibi çeşitli yaylar vardı. Sanki ortaçağda bir silah deposuna ışınlanmışım. Eksikliği fark edilen tek şey, televizyonda gördüğümüz o tuhaf kevlar kumaştan koruyucu zırhlardı; gerçek bir zırh beklemiştim tabii.

Duvara monte edilmiş düzinelerce kılıç vardı ve herkesin tek tek Odd'a veya Conner'a gösterip birer kılıç seçmesini izledim. Huzursuzluğum kılıç seçmenin eğlenceli yanını bastırdığından elime geçen ilk kılıcı ve giysiyi kaptım. Bu iki yüzü keskin bıçakların, derste kullanılmak üzere köreltildiğini fark edince nefesim biraz düzene girdi. Kılıcımı Conner'a göstermek için Felix'in arkasında bekledim.

Odadan çıkarken parmağımı kılıcın üzerinde gezdirdim. Pembroke'tayken bu kadar güzel bir kılıç için her şeyimi verirdim ama babam o tahta kılıçlardan başka bir şeye asla izin vermezdi. Emily şaka yapıp *Prenses Gelin*'i izledikten sonra tüm kesici silahları kullanmayı öğrenip sürekli macera yaratmaya çalışmayı bir yaşam biçimi haline getirdiğimi söylerdi.

Hepimiz sessizce açık avluya geri döndük. Nyx'in kılıcını sıkıca kavradığını, Felix ve Ines'in diken üstünde olduğunu fark ettim. Dün Charles'ın ölümüyle hepimizin üstüne çöken endişe bulutlarının ardından Conner'ın tepemize dikilmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Brendan'ın burada olmamasına şükrettim. Ben

hâlâ “*saf dışı kalacaksın*” mesajını onun yazdığını düşünüyordum.

Profesör Odd, “Bugün biraz serbest tarzda dövüşle kan akışımızı hızlandırdıktan sonra derse geçeceğiz,” deyip ellerini çırttı. “Dr. Conner, eşleştirmeyi siz yapmak ister misiniz? Bunu herkese söylüyorum, unutmayın, boks ya da başka dövüş sanatı yok, *sadece* kılıçlar.”

Conner, “Çok nazıksınız, Profesör Odd,” deyip gülümseyerek bizi süzdü. “Hmmm... Felix’le Kiku; Ines’le... Jaya; November’la...” Hepimizi şöyle bir baktı. “Nyx.”

Midem buruldu. Öğrencileri eşleştirmeye devam etti ama ben dinlemedim.

Profesör Odd avluya dağılmamızı söyleyip hemen Conner’e döndü. İki adam sohbet etmeye başlayınca ben de istemeye istemeye Nyx’in peşinden avlunun öbür ucuna yürüdüm.

Sarmaşıklı avluyla burayı birbirinden ayıran sık ağaçlardan sınıra yakın bir yerde durup bana döndü. Kıvrıkcık saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, bakışları, birini kaybetsem benim de bakacağım kadar hırçınlaşmıştı. Ondan ne kadar hoşlanmasam da, Charles’ın ölümünü görmenin onun için ne kadar korkunç olabileceğini hayal bile edemiyordum. Beni öldürmeye kalkışmıştı ama ben bile bu duruma zor dayanıyordum.

“Bak, biliyorum...” diyerek söze başladığım an sol yanıma kılıcını savurdu. Darbeyi savuşturduğumda kılıçlarımız şakırdadı. “Hey, daha duruşumu bile ayarlamamıştım.”

Hiç beklemeden sağdan bir kılıç darbesi savurdu. Bir kez daha engelledim. Şaşırtıcı bir güçle saldırıyordu ve Ash’in, kendinden çok daha heybetli insanları nasıl yere serdiğini söyleyişini hatırladım.

Gözlerini gözlerime dikince tüylerim ürperdi.

Kılıcını dizlerime savurdu. Kılıcının üzerinden zıplayıp omzuna sert bir darbe indirdim.

Gözleri resmen hiddetle karardı. "Senin yüzünden," diye tısladı. "Hepsi senin yüzünden."

Alçak sesle, "Şaka mı yapıyorsun? Charles *beni* öldürmeye çalıştı, ben onu öldürmeye çalışmadım," dedim ama bunu duy-mak onu daha da sinirlendirdi.

Kılıcını bir sağa bir sola savurarak hücumla geçti. Darbelerini savuştururken kılıçlarımız sürekli şakırdıyordu.

"Şu yaptığımızın..." diyerek söze başladım.

Nyx sağ gösterip sol vurdu. Bir kez daha darbeyi engelledim ama gerilmiştim. Eskrimde gerçekten iyiydi ve sanki ölümüne düello yapıyormuşuz gibi saldırıyor, ısınma falan yapmıyordu. Bu kuvvetle, bir darbeyi isabet ettirecek olsa, kemiğim kırılmadan ya da beyin sarsıntısı geçirmeden kurtulmamı şansa yorabilirdim. "Alıştırma olması gerekiyordu, Nyx. Daha derse başlamadan ikimizi de yorgun düşüreceksin." Bir anlığına Profesör Odd ve Conner'a baktım ama karşılıklı gülüyorlar, onun ne kadar saldırgan davrandığına hiç bakmıyorlardı.

Başımı çevirmek hataydı çünkü Nyx yana doğru bir adım atıp kılıcını başıma savurdu. Engelleyip kaçınmayı zar zor başardım ama sık ağaçlardan duvara sıkışıp kalmıştım.

"Yorgun düşürmek mi?" Kahkaha attı ama sesinde mutluluktan başka her şey vardı. Hatta hıçkırık gibiydi. "Lanet olsun sana November. Ailen de sen de çok uzun zaman önce geberip gitmeliydiniz. Şimdi bu hatanın bedelini hepimiz ödüyoruz." Bir an onu yanlış duyduğumu sandım. Ayı Hanedanı'ndan mı yoksa benim çekirdek ailemden mi bahsediyordu?

Üzerime çullanıp kılıcını kaburgama doğru salladı. Engelledim ama kuvvetinden ötürü bir adım daha gerilemek zorunda kaldım. Başımın üzerine kuvvetle savurduğu darbeden eğilerek kaçındım. Arkamdaki ağacın gövdesine vurunca bir hamleye

daha hazırlandım ama kılıcı ağaca saplanıp kalmıştı. Öfkeden çığına dönmüş halde çığlık atınca Profesör Odd ve Conner bize baktı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki avludaki hiçbir sesi duyamıyordum. *Kör bir kılıç ağaca saplanmazdı.*

O kılıcı ağaçtan çekip çıkarmaya çalışırken bedenimi saran panikle çabucak ağaçlardan uzaklaştım. Elindeki kılıç kesinlikle jilet gibi keskindi. Hamlelerini savuşturmakla o kadar meşguldüm ki bunun farkına bile varmamıştım.

“Nyx!” Odd avlunun öbür ucundan bağırınca, ismi birden zihnimde çan gibi çınladı. *Sarete ridotto* aynı zamanda “yok olacaksın¹³” anlamına da gelirdi. Demek ki İtalyancam körelmişti yoksa daha önce aklıma gelirdi; kurnazca bir kelime oyunu.

Nyx kılıcını üç kez hızla ve kuvvetle savurarak üstüme yürüdü. Zar zor engelleyebildim. Öfkeyle homurdanıp yüzümü hedef aldı. Savuşturmak için hareket ettim ama dövüşmeye devam etmedi. Bacaklarıma bir tekme savurdu, sertçe sırt üstü düştüm. O an tepeme dikildi.

Kılıcını havaya kaldırıp iki eliyle birden kalbime doğru indirdi. Yuvarlandım ama yeterince hızlı davranamadım, kılıç kolumu sıyırdı. Benden uzaklaşsın, ayağa kalkabileyim diye kılıcımı savurdum.

Odd ve Conner’in bağırıldığını duyabiliyordum ama Nyx bir an bile durmadı. Ben dengemi sağlayana kadar kılıcını saplamaya devam etti. Kılıcımı kaldırdım ama tuhaf bir açıyla tutuyordum, o kadar kuvvetli vurdu ki kılıç elimden fırlayıp gitti. Kısacık bir an göz göze geldik ve dudacağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bir vuruşta canımı alabilirdi. Dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladım. Ağaç gövdelerinin büyük bölümünde kabuklar çıkıntısızdı ve dallar ancak yerden beş-altı metre yükseklikten başlıyordu. Ama kesilen alçak dallardan geriye bazı yumrular kalmıştı.

¹³ Bu cümlelerin İngilizcesi, kelime oyununu gösteriyor. “You will be nixed.”

Nyx'in botları hemen arkamda çimenleri döverken ucu kesilmiş dallardan birine zıpladım ve tam ağacın gövdesine kılıcını indirdiği an bacaklarımı yukarı topladım. Birkaç metre daha tırmanmayı başardığımda çığlık atmaya, ağacın dibinde dolaşmaya başladı. Ama daha yükseğe çıkamıyordum. Bir sonraki dal erişemeyeceğim kadar yüksekteydi ve garip bir biçimde durduğumdan hem kol hem bacak kaslarım şimdiden acıyordu. Kolumdaki kesik sızlıyordu, dahası bir dakika sonra ellerimin kayacağını biliyordum. Nyx kılıcının ucunu havaya doğrultup kabzasını sıkıca kavrayınca, taktik değiştirdiğini anladım. Mızrak gibi fırlatacaktı. *Kahretsin*. Mesafeyi hesaplarken gözlerini kıstı. Ama fırlatmak için kolunu geriye doğru çektiği an Profesör Odd bileğini tuttu. Kılıcını havada sallayarak arkasına döndü.

Conner ceketinin cebinden bir şırınga çıkarıp Nyx'in koluna sapladı. Nyx sendeleyerek iki adım attı, kılıcını düşürdü ve çimenlere yığıldı.

Conner, "İki muhafız çağırıp zindana atılacağını söyle," der demez Odd koşar adım uzaklaştı.

Tutunduğum dalı bırakıp çimenlere düştüm. Birkaç korkunç dakika boyunca kimse kıpırdamadı. O zaman anladım; diğer öğrencilerin hiçbiri bana yardım etmeye çalışmamıştı.

Conner bir mendille alnını kurulayıp kaşlarını çattı. "Revire git, November."

Koluma baktım. Parmaklarımdan çimenlere kan damlıyordu.

Yirmi Altı

Layla'yla odamıza uzanan boş koridorda elimizde kitaplarla yürüdük. Yolumuzu aydınlatan tek bir meşale vardı ve o da koridorun uzak kısımlarını gölgelere boyayarak sönmek üzereydi. Hemşirenin attığı dikişlerden örürü kolum sızlıyordu ve böylece bu okulda ağrı kesici diye bir gerçek olmadığını da anlamış olmuştum. Şöyle bir arkama baktım ama her yer sessiz ve kıpırtısızdı. Odamızın sürgüsünü çektim, kitapları yere koyduk. Layla'nın bana ne öğreteceğini tespit edebilmesi için benim okuyacağım birkaç tane Avrupa tarihi kitabı, kendisi için de daha çok kriminoloji konulu kitaplar vardı. Pippa ne okuduğumuzu incelerse diye zehirler ve kılıçlarla ilgili bir-iki basit kitap da almıştı.

Charles'ın suçlu olduğunun ortaya çıkması ve Ash'le ikimizin aklanmasının ardından Layla'nın hâlâ Stefano cinayetini niçin bu kadar saplantılı bir şekilde araştırdığını tam olarak bilemiyordum ama detaylara takılıp kalmış gibiydi. Sadece arkadaşının başına neler geldiğini anlamaya çalışıyor olabilir miydi? Bu davranışlarının normal olup olmadığını Ash'e sorabilirdim ama akşamdan beri ortalarda görünmüyordu.

Bir yerlerde birileri saklanıyor mu diye odayı iyice kolaçan ettikten sonra Layla şöminenin önündeki kanepeye oturdu.

“Eğer Brendan odana gizlice girip o mesajı yazmak için vakit harcadıysa, neden eline fırsat geçmişken seni öldürmedi?” diye sordu.

Yanına oturdum. “Bilmiyorum.” İstemsizce kolumdaki sargıya dokundum. “Belki Nyx yapmak istemiştir; herkesin gözü önünde beni parçalamak istemiştir?”

Layla dudağını kemirdi. “Doğru ama başaramadı. Hem duyduğuma göre Nyx’e karşı kendini savunabilmişsin ki bu çok şey ifade ediyor. Sanırım bir fırsat görüp saldırdı, bu kadar basit. Yoksa gizlice odana sızıp boğazını kesebilecekken neden ulu orta saldırırsın ki?”

Ürperdim. “Bıçak kullanmadan mı?”

“Mümkün,” dedi. “Ama bilenmiş kılıçla derse nasıl girebilirdi? Eskrim kılıçlarının kör bırakılmasının bir sebebi var. Çelişkili bir şeyler söz konusu.” Bakışları çıtırdayan şömineye daldı.

“Conner onu zindana atacaklarını söyledi,” dedim. “Kısasa kısas kuralını uygulayacaklar mı? Hem nasıl olacak ki? Çünkü aslında sadece kolumu kesti ama beni öldürmeye çalıştığı çok belliydi.”

Layla bana döndü. “Tam olarak bilemiyorum. Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmadım. Bir şey yapacaklar. Duyduğuma göre zindan berbat bir yermiş ama eminim senin de öç alma şansın olacaktır.”

Kaşlarımı çatıp şu öç alma meselesinin ortadan kalkmasını istedim. “Peki ya Brendan? İçeri girip girmediğini nereden bileceğiz? Bence bir arkadaşı ölü diğeri esir olduğundan öfkeden çıldırmış olmalı.”

Layla bir an yumruğunu sıktı. “Ah, bu iş kesinlikle burada sona ermedi. Niyetim seni korkutmak değil ama eğer Aslanlar ölmeni istiyorsa, cesedini görene kadar durmazlar.”

Tık tık tık.

Ben arkama dönene kadar Layla kanepeden kalkmıştı.

Sürgüyü çekerken, “Geliyoruz,” dedi.

Kapının ardındaki muhafız etrafa göz gezdirdi, beni görünce arkasını dönüp yan kapıyı çalmaya gitti.

Layla harmanimi uzattı, giydim.

Diğer kızlarla birlikte Nyx'le karanlıkta yarıştığımız fuayeye uzanan koridorda yürüdük. Üzerinden sadece bir hafta geçmiş olmasına inanmak çok zordu; o zamandan beri koca bir yıla geçecek kadar çok kargaşa yaşanmıştı. Yirmi bir kız yere, duvara yaslanmış Blackwood'un önüne U şeklinde oturduk. Blackwood, "Bu gece sizler için yeni oyunlarımız var," derken sesinde dikkatle gizlenmiş bir uyarı saklı gibiydi. "Bu oyunlar şimdiye dek oynananlardan epey farklı gelecek. Düzgünce tamamlamazsanız ciddi sonuçları olacak."

Arkasına dönüp Liu, Gupta ve Conner da dahil altı eğitime yol veren muhafızlara baktı. Blackwood başıyla selam verince eğitmenler U düzeninin etrafında –her birinin birkaç öğrenci seçtiği rüyler ürpertici bir yağ satarım bal satarım oyunundaymışız gibi– dönmeye başladılar.

Conner solumdaki kıza, Gupta Layla'nın yanındaki kıza dokundu. Kızlar kalkıp küçük gruplar halinde onları seçen eğitmenlerin peşinden dışarı çıktılar; geriye sadece Layla, Aarya, Ines ve ben kaldık.

Blackwood buz gibi bir sesle, "Benimle gelin," dedi. İtiraz etmek istedim ama her ne olacaksa, bu kadar tedirgin olduğumu Aarya'ya göstermeye cesaret edemedim.

Blackwood bizi ilk geldiğimde kapalı tutulduğum eğitmenler salonunun girişine doğru götürdü. O zaman da olduğu gibi şömine yanmıyordu ve tek ışık kaynağı kemerli girişte asılı olan meşaleydi.

Peşimizden salona giren dört iri muhafızdan biri X yara izi olandı ve bu sadece huzursuzluğumu biraz daha tetikledi. Layla'yla birbirimize baktık, onun da endişeli olduğu gözlerinden okunuyordu. Bu oyunların sınırları ne kadar zorlayabileceğini sormak istiyordum ama kimse konuşmuyordu; Aarya bile. Hemen odanın ayrıntılarını zihnime kazıdım. Şöminenin yakınında iki büyük kanepayla aralarında geniş, sağlam bir orta sehpa

vardı. Ayak uzatacak pufları olan dört koltuğun arasına küçük sehpa konmuştu. Üzerinde bir sürahi su, temiz bardaklar ve elma dolu bir kâse bulunan bir konsol; yuvarlak bir masayla dört sandalye; duvarlarda halılar ve birkaç içi boş meşale yuvası; kesme taşlarla süslenmiş geniş bir şömine; kitaplarla dolu bir kitaplık; tavandan sarkan dövme demirden bir avize; hiç pencere yok.

Blackwood iki yanında birer muhafızla tam kapının önünde dikilirken, “İlk mücadeleniz basit,” dedi. “Bu odaya gizlenmiş altı nesne var. Onları bulursanız, bir sonraki mücadeleyi tamamlamanız kolaylaşacak. Bulamazsanız, keşke bulsaydım diyeceksiniz; kimileriniz diğerlerinden daha çok hayıflanacak. Sürenizin ne zaman dolacağına ben karar vereceğim.”

Bu cümleler kulağa son derece huzursuz edici geliyor ve kuralları Blackwood'un koyduğunu, acele etmezsek pişman olacağımızı, belirtmek dışında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Blackwood, “Başlayın,” deyince herkes atağa geçti.

Ines kitaplığa gidip bütün kitapları teker teker indirmeye başladı. Aarya konsola gidip elmaları inceledi. Layla sehpayı odanın ortasına çekti. Yuvarlak masadaki sandalyelerden birini sehpanın üstüne koyup avizeye uzandı.

Ben kendi etrafımda bir daire çizdim. Mobilyalar ilk bakılacak yerdi ve muhtemelen nesnelerin yarısı onlarda gizliydi. Bu üçünün ne varsa ortaya çıkaracağından hiç şüphem yoktu. Ama mobilyalara gizlenmemiş en az bir nesne olmalıydı. Oynatılabilecek, döndürülebilecek herhangi bir şey arayarak duvarları gözden geçirdim. Boş meşale tutuculara asıldım fakat sımsıkı montelenmişlerdi. Halıları kaldırdım ama altlarında bir şey yoktu.

Şöminenin önünde durdum. Büyük taşlar harçla tutturulmuş gibi görünüyordu. Şöminede odun yoktu ama küller vardı. Parmaklarımı içine daldırdım.

Aarya sinsi bir sesle, “Birini buldum,” dedi. Elmalardan birinin dibinden bir tel toka çıkarıp konsolun mermer yüzeyine koydu.

Tel toka mı? Bu kadar küçük şeyleri mi saklamışlardı? Ellerimi birbirine çarpıp silkelerken bir duman bulutu yükseldi. Şömine rafının tuğla büyüklüğündeki süslü taşları üzerinde parmaklarımı gezdirip orada olmaması gereken herhangi bir çatlak veya oyuk var mı diye baktım. İslî parmaklarım yüzeyde iz bıraktı; özellikle de ufacık çıkıntılar üzerinde. İşte, aklıma bir fikir gelmişti. Külleri avcuma alıp tüm o küçük taşların üstüne sürerek şömine rafını tamamen griye boyadım.

Layla, “Metal tırnak törpüsü,” deyince hepimiz bir an ona doğru dönüp törpüyü avizedeki yanmayan mumlardan birinin dibinden çıkarışını izledik.

Aarya konsolun çekmecelerini yerinden çıkarıp gizli bir bölme var mı diye yokluyordu.

Etrafıma bakınıp bir parça kumaş aradım ama kalın perde dışında hiçbir şey yoktu. Lanet olsun. Harmanimin etek ucuyla taşların üzerindeki fazla külleri ovuşturarak silmeye başladım.

Ines eski bir kitabın sırtından çıkarırken, “İki tane ataş,” dedi.

Ataşlar, metal bir tırnak törpüsü, tel toka; kesinlikle bir ilgileri vardı ve eminim ki bu ilginin ucu kilitlere bağlanıyordu. Ancak bu odanın kapısı, gördüğüm tüm diğer kapılar gibi sürgülüydü.

Taşları daha hızlı ovalayınca şömine rafının sol üst köşesinde yumruk büyüklüğünde bir taşın üzerinde bir çizigin içi külle doldu. Harmanimi bırakıp parmak uçlarımla taşı tuttum, ileri geri oynatmaya çalıştım. Taş yerinden yavaşça çıkarken, kanepe-lerin dikişlerini kontrol eden Ines’in beni izlediğini gördüm.

Taşın kapattığı küçük oyuga göz atınca en dibe kadar itilmiş koyu renk metal bir nesne gördüm. “Birini buldum,” deyip or-

taçağdan kalma gibi görünen kerpeteni çıkardım, şömine rafına koydum.

Layla ahşabı incelerken sehpanın altından başını hafifçe çıkardı.

Blackwood, "Süreniz doldu," dedi.

O an meşale söndü, oda tamamen karanlığa gömüldü.

"Layla?" dedim.

"Ben..." diye söze başladı ama karnına bir darbe yemiş gibi bir sesle sözü kesildi. Ahşap üzerinde gıcırdayan ve ancak sürüklenen bir metalin sesi olabileceğini düşündüğüm bir ses duyuldu.

Kollarımı uzatıp Layla'nın sesine doğru birkaç hızlı adım attım, bacaklarım sehpayı çarpınca öne doğru yuvarlandım.

Aarya, "Bırak..." diye bağırmaya başladı ama ağzı kapatılmış gibi sesi boğuklaştı.

Layla hırıltılı sesler çıkarıp öksürüyordu ama sesler yerden değil başımın üzerinden geliyor gibiydi.

Birileri dövüşüyormuş gibi takırtılar duyulunca korkuyla yüzümü buruşturup sıra bana mı geldi diye düşündüm. Sağ yanıma bir şey çarptı, kitaplıklardan birindeki tüm kitaplar yere döküldü. Dengemi sağlayıp sehpanın üstüne çıktım, Layla'nın hırıltılı nefesine doğru ilerledim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu.

Kapı hafifçe aralanıp tekrar kapanırken eski bir menteşenin gıcirtısı duyuldu. Dışarıdan sürgü çekildi, sonra Layla'nın inlemesi dışında odadaki tüm sesler kesildi.

Ellerimi uzatıp sallayarak, "Layla, neredesin?" dedim.

Layla zar zor, "Işık. November, ışık lazım," diyebildi.

Birkaç kitabın daha düştüğünü duydum. "*Mierda!*"¹⁴ Ines'in ağzından duyduğum ilk kelime bu olabilirdi.

¹⁴ İspanyolca. Lanet olsun.

Bir an olduğum yerde karanlıkta kaybolmuş, kalbim gümbür gümbür atar halde öylece durdum. Kibrit yoktu. Ateş yakmak için kömür bile yoktu. Odadan çıkan her kimse, eminim meşaleyi de yanında götürmüştü çünkü meşale tutucunun olduğu yerde hiç kor parıltısı göremiyordum. Ines hafif bir çığlık attı. "Aarya?"

Sesindeki korkuyu net bir şekilde duyunca birden zihnimde şimşekler aktı. "Kâğıt," dedim aceleyle. "En eski ve en kurusu en iyisi. şömineye doğru getir Ines."

Yanılmıyorsam az önce yerinden çıkardığım da dahil, şömine rafındaki bazı taşlar akmaktaşıydı. O eski kerpetenin de elik olma ihtimali vardı. Sehpadan inip ellerimi uzattım, dikkatsizce koşarak şömineye gittim. Taşa çarpınca çabucak şömine rafını yokladım. "Buldum seni."

Hemen yanımda buruşturulan kâğıdın sesiyle bir an kalbim tekledi.

"Avcuma koy," deyip uzandım, Ines dediğimi yaptı.

Buruşturulmuş kâğıdı taşın üzerine başparmağımla sabitleyip eski kerpetenle taşa sert bir darbe indirdim. Birkaç kıvılcım ıktı. İşte bu!

"Biraz..." dedim ama Ines çoktan kâğıda fleemeye başlamıştı.

Taşa birkaç kez daha vurdum ve dördüncü seferde kıvılcımlardan biri kâğıdı tutuşturup küçük bir delik açtı.

"Nolur, nolur," Ines nazikçe alevi harlamak için üflerken sabırsızca yalvardım. Yanan delik azar azar genişledi, en sonunda gerçek bir aleve dönüştü. Ines bir kâğıdı daha kıvrıp ucunu ateşe tuttu, ufak ama işe yarar bir meşalemiz olunca kalbim kanatlandı. Çok ışık yoktu, mum ışığından daha aydınlık değildi ama etrafı görebilmek için yeterliydi. Karanlıkta gözlerimi kısararak etrafa baktığım sırada Ines devrilmiş sandalyeyi sehpanın ştne koyup üzerine ıktı.

Dehşet içinde, “Bu da ne...” dedim. Layla’nın bacakları avizenin kollarına tuhaf bir biçimde dolanmış, bilekleri de herhangi bir şeye tutunmasını engelleyen bir şeyle bağlanmıştı.

Ines Layla’ya hiçbir şey söylemeyip yardım etmeye bile tenezzül etmeyince şaşkına döndüm. Avizeden iki mum alıp yere indi, bana dönüp elimdeki kâğıdın alevinde mumları yaktı. Birini bana verince oda birden daha da aydınlandı. Blackwood ve muhafızlar kesinlikle gitmişti, ben de aksini düşünmemiştim zaten.

Hemen şömine rafına birkaç damla mum damlatıp yanan mumu rafa sabitledim. Layla’ya, “Sık dişini, seni aşağı indireceğim,” dedim.

Nefesini düzene sokabilmeyi başaran Layla, “Kablo bağı,” dedi. Acı çektiğini görebiliyordum. “Demirin etrafına sarılı. Ağırlığımı bacaklarımdan birazcık bile çekersem derimi şimdiye kadar kestiğinden daha da çok keser. O kadar sıkı ki mumla eritmeye çalışırsak da çok fena yanarım.”

“Layla, törpü. Törpüyü nereye koydun?” dedim. Ama daha cümlemi bitirmeden yerde, sehpanın yanında parlayan metali gördüm. Uzandım ama Ines benden önce davrandı. Bana vermek yerine, alıp gitti.

“Hey sen nereye gittiğini...” diye çıkıştıysam da birden sustum.

Yerde yatan Aarya’ya baktım. Ağzıyla burnunu kapatan metal ve deriden yapılmış bir mekanizma beş metal zincirle başının arkasına bağlanmıştı.

“Kahretsin. Nefes alabiliyor mu?” diye sordum.

Aarya’nın gözleri kapalıydı.

Ines elini Aarya’nın göğsüne koyup her ne hissettiyse iyiye işaret olmadığını gösteren bir biçimde başını salladı. Blackwood ciddi sonuçlardan bahsetmişti ama bu çok fazlaydı; ölüm kalım meselesiydi.

Bir Aarya'ya bir de Layla'ya baktım. Aarya nefes alamıyorsa ve Ines'e yardım etmezsem boğulmasından kısmen sorumlu olacaktım. Ama Aarya'dan zerre hoşlanmıyordum ve Layla onun yüzünden dilim dilim olursa kendimi asla affetmezdim. Üstelik törpüyü almak için Ines'le dövüşürsek herkes mahv olurdu.

“Layla, o şekilde daha ne kadar durabilirsin?” diye sordum.

“İki dakika falan?” derken sesindeki zorlanmayı duydum.

“Artık dayanamayacak hale geldiğinde çığlık at,” deyip Aarya'nın başındaki Ines'in yanına diz çöktüm.

Ines bir an bana hayretle baktı.

Kısmen düzlediği ataşın ucunu törpülediği sırada, “Ne yapmam gerektiğini söyle,” dedim. “Diğer ataşı açıp tam ortadan ikiye kıvrır,” deyince nadiren konuşan biri için hayret verici derecede yatıştırıcı ve kendinden emin sesini duymak beni serseme çevirdi. “Bir tarafını doksan derecelik açıyla büküp L şekline getir.”

O açıklarken ben de dediklerini yapmaya başladım.

Elindeki ataşı kaldırıp gösterdi. “Bunu yuvarlak değil de düz duracak şekilde nasıl törpülediğimi görüyor musun? Aynısını sendekinin kıvrık tarafına yap.”

Ines törpüyü bana verip kendi ataşının düzlediği kısmını kerpetenle bir sağa bir sola kıvrıp üç küçük dalga biçimi verdi.

L şeklindeki ataşımı var gücümle törpülerken ellerim gerginlikten titriyordu. “İyi misin Layla?” diye seslendim.

“Evet,” dedi ama artık daha da zorlanıyordu.

Ines Aarya'yı çevirdi. Ortaçağdan kalma bir işkence aleti gibi başının arkasında zincirleri bir arada tutan bir asma kilit vardı.

Ines kilidi tuttu. Törpülediğim L şekilli ataşı uzattım, anah-tar deliğinin dibine sokup hemen üzerine kendi kıvrımlı ataşı-nı yerleştirdi. Törpüyü kapıp Layla'ya koştum, sandalyeye öyle hızla çıktım ki sallandı.

Onu buraya kim astıysa boyu benden uzundu, bileklerine zar zor ulaşıyordum. Törpüyü derisiyle plastiğin arasına sıkış-tırıp elimden gelen en hızlı şekilde bağı kesmeye koyuldum. Plastik kalın ve dirençliydi; Layla'nın yüzündeki hayal kırıklığı-nı görebiliyordum.

Layla, "November, yapamayacağım..." dedi.

Sehpaya bir sandalye daha kondu, bir an sonra Ines üstüne çıktı. Layla'nın poposunu omzuyla destekledi.

Üç saniye daha törpüledikten sonra plastik koptu. Layla avi-zeye tutundu, Ines'le ben de masanın üzerine atlayabilsin diye geri çekildik.

Layla kesilmiş bileklerini ovaladı fakat düşmüş olsaydı alaca-ğı yaraların yanında bu kesikler hiçbir şeydi. "Beni oraya nasıl öyle çabucak çıkarabildiler hiç bilmiyorum. Daha önce hiçbir muhafızla dövüşmedim. Sanki..."

Aarya, "Devasa bir balerin gibi çevikler," dedi. Oturmuş başını ovuşturuyordu. "Canavarın biri canımı çıkarana kadar dövmüş gibiyim."

Şömine rafından mumu alıp diğerlerini de yakmak için avi-zeye doğru tırmandım.

Aarya, "Sen de haşat olmuşsun, Ines," dedi ve ortalık ay-dınlanınca biri muhtemelen yumruklanmış elinde, diğeri de karanlıkta kitaplığa çarptığı için oluşan yanağındaki bir sıyrı-ğın çevresinde oluşmaya başlayan morlukları gördüm. "Aslında bir tek November'a saldırmamışlar gibi görünüyor. Nasıl oldu da bu mücadeleden mucizevi bir muafiyetin oldu? Nyx seni

şışlemeden yetişen de Dr. Conner değil miydi? Bana koca bir komplo gibi geldi. Belki de Ayı değil de herkesi mahvetmek için gönderilmiş bir Aslansındır.”

Cevap vermek için ağzımı açtığım an kapı gıcırdarak aralandı, hepimiz o tarafa döndük.

Blackwood eşikte dikiliyordu. Dümdüz bir sesle sanki bizi beş çayında bırakmış gibi, “Görüyorum ki kendinizi toparlamayı başarmışsınız kızlar,” dedi. “Artık hepiniz odalarınıza dönebilirsiniz. Bu beyefendiler dönüş yolunda size eşlik edecekler.” Bize saldıran dört muhafızdan ikisini işaret etti, biri de X yara izi olan muhafızdı.

Aarya iğneleyici bir İtalyan aksanıyla, “*Beyefendiler*. Onları anlatmak için ne de uygun bir kelime,” dedi.

Blackwood ona sert bir bakış attı. “Mücadeleye devam etmek istiyorsun sanırım?”

Aarya çekinmedi. Aslında, Blackwood’un teklifini kabul etmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Blackwood, “İste yeter, Ines’le ikinizin dileği derhal gerçek olur,” dedi.

Aarya’nın gözlerinde öfkeden şimşekler çaktı. Belli belirsiz Ines’e bakıp istemeye istemeye başını iki yana salladı. Yani, Aarya’nın bir zaafı vardı. O da bir başkasıydı. İtiraf etmeliyim ki şaşırmıştım. Aklına gelse kendi annesini bir binanın tepesinden atabileceğini düşündüğümünden bu sadakat parıltısı beklenmedik bir şeydi.

Blackwood fikrini değiştirmeden Layla’yla odadan çıktık.

X yara izi olan muhafız peşimizden gelmeye başladı, merdiveni koşar adım çıktım. Layla odamızın kapısını açtı, tam peşinden içeri girerken ensemde bir nefes hissettim.

X yara izli muhafız fısıldayarak, "Sıra sana geldi," der demez arkama döndüm ama çoktan koridorun sonuna yürümüştü.

Kapıyı kapadım, ellerim titriyordu.

Layla'ya, "Duydun mu?" diye sordum

Boş gözlerle bana baktı.

"Şu muhafız az önce, 'Sıra sana geldi,' diye fısıldadı."

Bir an sadece yüzüme baktı. Sonra ağzını açıp kaşlarını çatı. "Seninle konuştuğundan emin misin?" Sesi endişeliydi.

"Eminim." Yanıt arayan gözlerle Layla'ya baktım. "Bu bir tehdit miydi? Az önce beni tehdit mi etti?"

Layla dudağını kemirdi. "O gece seni gören de oydu, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Muhafızlar öğrencilerle konuşmazlar. Evet, pek çok kuralı ihlal ediyoruz ama bunu değil. Sana bir terslik olduğunu söylemiştim. Şimdi emin oldum."

"Az önce Blackwood'un yaptırdığı alıştırma, normal bir şey..." diye konuşmaya başladım.

Layla başını iki yana kuvvetle sallayıp, "Hayır," dedi. "Bu tip mücadelelerin psikolojik yapısı düşünülürse son derece sıradandı ama uygulama biçimi hiç de öyle değildi. Bu okulda öğrenciler öldü; ara sıra meydana gelen kazalarda ya da cinayetlerle ama daha önce hiç *Üstat* tarafından boğulan olmadı." Layla'nın bana bakışından onun da benim kadar korktuğunu anladım. "İki öğrencinin ölümünün ardından böyle bir mücadele düzenlemek... Ne olduğunu bilmiyorum ve bilmemek beni endişelendiriyor."

Harmanimi çıkardım ama o çıkarmadı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

“Ash’in odasına,” dedi. “Bilmesi lazım.”

“Muhafız birinin beni öldürmeye geldiğini söyledikten hemen sonra beni bırakıp Ash’in yanına mı gideceksin? Ben de gelebilir miyim?” diye sordum.

“Hayır, hemen dönerim,” deyip dışarı süzüldü ve beni bir başıma bıraktı.

Yirmi Yedi

Sabah güneşı perdelerin kenarından sızıyordu. Kımıldanıp yorganın altında döndüm. Derin uykuya dalarsam birinin gelip bana saldırmasından korktuğumdan bütün geceyi yarı uyur yarı uyanık geçirmiştım. Geçtiğimiz haftanın ardından dünyanın en tetikte uyuyanı olup çıktığıma emindim.

Dün gece muhafızın o tuhaf sözüyle Blackwood'un bizi içine attığı mücadelenin dehşeti arasında olanlar yalnızca korkularımı körüklemişti. Üstelik Stefano'nun cesedi, okun göğsünü parçalamasıyla Charles'ın boğazından yükselen o boğuk feryat, hiç beklemediğim anda bana saldırırken Nyx'in gözünde gördüğüm o nefret de bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Layla'yla Ash, Aslanların ölmemi istediğı konusunda haklıysa, bunun altında Stefano cinayetini üstlenmeyişimden daha büyük bir neden olmalıydı. Matteo kesinlikle benden daha önemli bir Ayıydı ama onun peşinden kimse böyle koşmuyordu. Ash bu okuldaki insanların beni tanıyor olabileceğini söylemişti ve aklıma gelen tek şey Brendan ve çetesinin hakkımda bir şey bildiklerine inanması, ölü ya da diri olmamın bir anlamı olmasıydı. Tüm bunların yanında bir de her geçen gün babam ve Jo Teyze için daha da endişeleniyordum.

Birdenbire boğuk bir çığlık duydum; yataktan öyle bir fırladım ki neredeyse battaniyelere takılıp düşüyordum. Kapımın arkasına dayadığım sandığı kenara itip koşarak ortak alana gittim.

Layla dış kapıyı çoktan açmıştı ve Pippa koridorda dehşet-ten çarpılmış bir yüz ifadesiyle elini kalbine koymuştu. Baktığı yerde, ayaklarının dibinde uzanan X yara izlişi muhafızın cesedini gördüm. Boğazı kesilmişti ve kendi kanından bir gölette yüzüyordu.

“Olamaz... Hayır,” derken midemi tuttum.

Layla'ya baktım, öyle kıpırtısız cesede bakıyordu ki şoka mı girmişti yoksa her bir detayı aklına mı kazıyordu anlayamadım. Dün gece Ash'in odasına gitmiş ve muhafızın beni –muhtemelen kendisini de– tehdit ettiğini söylemişti. Şimdi de o muhafızın cesedi kapımızın önünde boylu boyunca yatıyordu. Ash'in kız kardeşini canı pahasına koruduğunu biliyordum ama o bile bunu yapmazdı... Değil mi?

Koridorun iki ucundan kapılar açıldı, kızlar şamatanın sebebini anlamak için başlarını dışarı uzattılar.

Layla'nın duruşundan eğilip cesede dokunmak, ne kadar zamandır ölü olduğunu anlamak için soğukluğuna bakmak istediğini anladım. Ama bu kadar kişi bakarken yapmaya cesaret edemedi. Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama sürekli gözüm cesede kayıyordu.

“Herkes odasına dönsün! Derhal!” Blackwood koridorda görününce, kızlar ve kâhyaları aceleyle odalarına girdiler.

Layla kapıyı kapadı, o kanlı görüntüyü artık görmediğime şükrettim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama başını iki yana salladı.

“Şimdi değil, November,” deyip odasına yöneldi.

Israrcı bir fısıltıyla, “Bunu konuşmamız lazım,” dedim. “Konuşmalıyız...”

“Düşünmem lazım,” deyip odasının kapısını kapadı. O da Ash'ten mi şüpheleniyordu?

Bir süre ortak alanda dolaştım ama koridordaki konuşmaların hiçbirini anlayamadım. En sonunda hışırtılar duyuldu, herhalde yerleri silmek için dökülen suyun sesiydi bu. Sonra her yer sessizleşti. Sonraki bir saati volta atarak, tırnaklarımı kemirerek ve pencerenin ardında aydınlanan günü izleyerek geçirdim. Bu sessizliğe bir dakika daha dayanamayacağıma karar verdiğim an Pippa kapıyı açtı.

Yüzü şişip kızarmıştı, benimle göz göze bile gelmedi.

Onu biraz rahatlatmak istediğimden, “Pippa...” dedim ama nasıl yapacağımı da bilemiyordum.

Burnunu sildi. “İyi bir adamdı. İyi bir muhafızdı.”

“Yakın mıydınız?”

Başıyla onayladı. “Bir yıl içinde buradan ayrılacak ve...” Konuşmaya devam edemeyecekmiş gibi durdu, derin bir nefes aldı.

Masamıza kahvaltılıklarla dolu bir tepsi bıraktı.

“Gerçekten üzüldüm,” dedim ama bana değil masaya baktı.

“Kahvaltıdan sonra hemen derse gitmeniz gerekiyor,” dedi ve mesajını ilettiği gibi dönüp çıktı.

Layla’nın kapısı hâlâ kapalıydı. Kaşlarımı çattım. Blackwood’un odasına çağrılmak yerine derse gitmek mi? Ne olduğunu bildirmek için toplantı bile yapılmayacak mı? Zavallı Pippa. Layla haklıydı; bir yerde çok büyük bir terslik vardı.

Yirmi Sekiz

Layla'yla stratejik dövüş dersinden çıkarken çürüdüğünden emin olduğum kaburgalarımı ovaladım. Tüm dersi nefesimi tutup Brendan'la eşleşme ihtimali yüzünden kan ter içinde geçirsem de öyle olmamıştı. Her fırsatını bulduğunda bana alaycı bakışlar atmayı ihmal etmemişti tabii. Ash'in gösterdiği hareketler gerçekten işe yarıyordu ama hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı. Bu korkunç sabahın tuzu biberi gibi Layla hâlâ konuşmuyordu.

Her şey pamuk ipliğine bağlıymış ve tersine dönmüş gibiydi, sanki hepimiz bir sonraki açıklanamaz dehşetin gelişini bekliyorduk. Artık hafızama bir ceset daha kazınmıştı ve bu gerçekten silip atamadığım bir görüntüydü. Herkesin olanları bildiği belliydi. İnsanlar görmediğimizi düşündükleri her an bana ve Layla'ya kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Kütüphaneye doğru adımları eriyormuş gibi yavaşça ilerleyen Layla'ya döndüm. Ama o bana bakmadı ve kütüphanenin kapısını da açmadı. Sadece salyangoz hızıyla kütüphanenin önünden geçip gitti.

Aynı tempoyla yanında yürürken, "Layla?" dedim ama beni susturdu.

Bakışları tetikte, ayak sesleri duyulmaz haldeydi.

Köşeyi dönünce nerede olduğumuzu anladım; erkekler yatkhanesinin birinci katındaydık. Dehşetle yüzüne baktım.

Vazgeçirmek için bir şey söylemek, bunun kötü bir fikir olduğunu haykırmak istiyordum ama dikkat çekmeye cesaret edemedim.

Koridordaki üç odayı geçtikten sonra bir kolu kaldırıp odaya süzüldü. Kısa bir an tereddüt ettim ama kolumu kavrayıp beni içeri çekti, kapıyı ardımızdan sessizce kapadı.

“Lanet olsun, Layla, beni uyarmalıydın,” diye fısıldadım. “Düşündüğüm yerde olmadığımızı söyle bana ne olur.”

“Koridor öğrencilerle dolup Matteo odasına dönmeden önce sadece kırk beş dakikamız var,” dedi. “Stefano’nun odasından başlayacağız.”

İçim allak bullak oldu. Öfkeyle, “Uyandığımızdan beri tek kelime etmeyip bizi gizlice *Matteo’nun* odasına mı soktun?” dedim. “Sence de bir cinayet kurbanı daha kapımızın önünde bulunmuşken, bu inanılmaz derecede kötü bir fikir değil mi? İkizlerin mantıklı olanı sensin sanıyordum.”

Koyu renk gözlerinde, dinlenme salonunda olanlara kızdığı gece beliren öfke dolu ifadeyi yakaladım yeniden. “Seni uyar-
madım çünkü bütün düşüncelerini çocuk gibi yüzüne yansıtıyorsun ki şu an buna *hiç* gerek yok. Ayrıca uyandığımızdan beri tek kelime etmedim çünkü düşünüyor, gözlüyor, tartıyordum. Kardeşimle ikiniz bu sessiz faaliyetleri daha çok gerçekleştirseydiniz belki Tanrı’nın her günü tehlikeye düşmezdik!”

Yutkundum.

Gözlerini kıstı. “Hem bu sabah kapımızın önünde bir ceset yattığını gayet iyi biliyorum. Cesedin üzerinde herhangi bir cinayet silahı gördün mü? Hayır, görmedin. Eeee, nerede peki?”

“Ben...”

“Kesinlikle!” dedi. “Hâlâ bir yerlerde. Gördüğüm kadarıyla, bunların hiçbiri zerre mantıklı değil. Ne Stefano cinayeti, ne odadaki kan, ne de muhafız. Evet, bu okulda daha önce ölümler yaşandı ama böyle değildi. Daha önce burada hiç bu

kadar büyük olaylar yaşanmadı. O yüzden en başa dönüyorum. Bir şeyleri gözden kaçırdığımız kesin ve bu insanlardan biri seni öldürmeyi başaramadan ne olduğunu bulmak istiyorum.”

“Layla...”

“Duymak istemiyorum. Bana yardım et veya etme. Benim işe koyulmam lazım.” Dönüp uzaklaştı.

Birkaç saniye Matteo ve Stefano'nun ortak alanında dikilip kaldım. Ne kadar kabul etmek istemesem de haklıydı. Hem bundan ne kadar nefret etsem de, burada bana yardım etmeye çalışırken onu yalnız bırakamazdım.

Stefano'nun odasını görünce midem buruldu, nabzım şakaklarımda atmaya başladı. Benimkiyle tamamen aynıydı; sadece günlerdir kimse girmemiş gibi havasızdı.

Layla karıştırdığı sandıktan başını kaldırdı. Sesinde hâlâ sezilen keskin bir tonla, “Kan izi var mı diye etrafı kontrol et,” dedi. “Eğer Stefano burada öldürüldüyse o zaman katil cesedini koridora götürmeden önce burada saklamış olmalı. Bedeninin sığabileceği sadece birkaç yer var.” Bir an bana baktı. “Dün gece şöminedeki külle yaptıkların beni düşündürdü. Biri bıraktığı izleri silip üstlerini örtse de, ahşabın ya da taşın pürüzlü yüzeylerinde kan izi kalması kuvvetle muhtemel.”

Başımla onaylayıp kendimi komodinin altını ve yatağının ayakucunu incelemeye verdim ama hiçbir renk değişimi yoktu.

Layla sandığı bırakıp odanın duvarlarını incelemeye geçti. Harmanisinden çıkardığı küçük bir parça kâğıdı çentiklere sürtmeye başladı.

Başımı yatağın altına uzattım ama loş ışıktan ötürü doğru düzgün seçemiyordum. “Mum yakmam ne kadar riskli sence? Fark eden olur mu?”

Bir an dudağını büzdü. “Bir kibritin eksik olduğunu biri fark edebilir ama Matteo kâhyanın, kâhya da Matteo'nun kullandığını düşünecektir.”

“O zaman mumu tutabilir misin? Bir şeyleri yakmamı hiç istemeyiz bence,” dedim.

Layla kâğıt parçasını harmanisinin cebine koyup yatağın altına uzandı. Şilte çapraz bir ağ biçiminde örülmüş urganlar üzerine konmuştu. Layla mumu yakıp yatağın ayakucuna doğru uzattı, diğer elini de mum damlalarını yakalamak için siper etti. Tek sorun, tek seferde sadece tek bir yeri doğru dürüst görebilmemdi.

Ahşap karyolada parmağımı gezdirdim. Şiltenin altını ve urganları incelerken, “Mumu başıma doğru yaklaştır,” dedim. “Tamam, şimdi de hafifçe ayaklarıma doğru götür.” Işıkla birlikte hareket ettim. “Dur, bir dakika, geri gel.”

Urganda yaklaşık bir santim uzunluğunda ve yarım milim genişliğinde kahverengi bir leke vardı. Urganı tutup liflerini ayırmak için parmaklarımın arasında elimden geldiğince ufaladım. Kahverengi pulcuklar gömleğime döküldü. “Aman Tanrım.”

Emredercesine, “Yavaşça dışarı doğru sürün,” deyince aklımdan sadece silkinip Scooby-Doo gibi kaçmak geçse de dediğini yaptım. Ben yerde sürünürken Layla mumu söndürüp yerine koydu.

Yanıma diz çöküp parmağını yaladı.

“Lütfen bana öyle bir şey yapmayacağını...” Ama birkaç pulu çoktan parmağına yapıştırıp ağzına götürmüştü. “Ayyy... Bu yaptığın... Delisin sen.”

“Kan,” dedi. “Biri kesinlikle Stefano’yu yatağın altında saklamış. Yani, burada öldürülmüş ve saatler sonra sen bul diye koridora taşınmış.” Dikkatle kaşlarını çatı.

Oturup az önce ölü birinin kanı üstünde değilmişim gibi gömleğimi silktim. “Layla, Stefano cinayetinin ayrıntılarını çözmek büyük resmi görmemize nasıl katkı sağlayabilir? Önemli olan cinayeti kimin işlediğini biliyor olmamız değil mi? Hem

neden cesedinin nerede saklandığını bilmek o kadar acildi de onca gün içinden bugünü seçip odasına gizlice girdik?”

Uzun süre yüzüme baktı. “Tarifine göre, Stefano kalbinden bıçaklanmış. Charles’ın tüm mobilyaları ve kilimi kana bula-namış olması için çok fazla boğuşma yaşanmamış olmalı. Bo-ğuşma yoksa Charles bıçağı anında öldürecek bir yere, mesela atardamara saplamış olmalı. Ama böyle isabetli bir vuruş yap-mak çok zordur. Hem Stefano iyi dövüştü. Yani, tek mantıklı açıklama Stefano’nun hazırlıksız yakalanmış olması.”

Düşünceler zincirinin son halkasını tamamlamaya çalışıp, “Tamam... Peki o halde Charles, kapıdan girdiği gibi onu öl-dürdüyse, ya da buna benzer bir şey yaptıysa, Stefano bir tehdit bile sezmemiş mi?” dedim.

“*Tam olarak* ona benzer bir şey,” dedi. “Stefano’yu en son kimin gördüğüne dair bir zaman çizelgesi çıkarmaktan bah-setmiştik, hatırlıyor musun? Sonra o toplantı yapıldı, Charles suçlandı ve bu fikir anlamsızlaştı. Ama ben dün gece Ash’ten yine de bunu yapmasını istedim. Girdiği son dersin ardından kimsenin Stefano’yu görmediğini söyledi, hiç kimsenin.”

“Yani Stefano o gün dersten dönünce mi öldürüldü?” de-dim. “Aslında, hafifçe sertleşmiş olduğunu da düşünürsek, ne kadar süredir ölü olduğuna dair çıkarımınla örtüşüyor. Ama hâlâ anlamıyorum.”

“Bak şimdi, beni dinle,” dedi. “Matteo’nun son dersi o gün saat altı buçukta bitti. Ama o saatten sonra kimse onu görmedi; yani söyleyebileceğimiz tek şey, doğruca Blackwood’un odası-na gittiği ve kendi odasına dönmesine izin verilmeden cezasını çekmeye gönderildiği olabilir. Stefano’nun dersi normalde altı kırk beşte bitecekti; Ash’le birlikte boks dersindelerdi ve Ash eğitmenin dersi yirmi beş dakika erken bitirdiğini söyledi.” Beklentiyle bana baktı.

“Dur biraz,” deyip teslim olurcasına ellerimi kaldırdım; ba-şım dönüyordu. “Buraya gelen her kimse, aslında Stefano’yu değil *Matteo*’yu mu hedef aldı?”

“Kelimesi kelimesine böyle diyorum,” dedi. “Bence Charles Matteo’yla tartışmanızdan faydalanıp onu öldürecek ve öç almak için sen yapmışsın gibi suçu senin üstüne atacaktı. Biraz düşünürsen çok mantıklı olduğunu görürsün. Fakat Charles, Matteo’un odasına dönmek yerine cezasını çekmeye gönderildiğini bilmiyordu. Dersinin erken bitmesiyle, Stefano sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulundu.”

Alnıma düşen saçları geri ittim. “Yani Charles Ayı Hanedanı’ndaki ilk çocuğu ortadan kaldırmak mı istedi? Sanırım bu daha mantıklı. Başkasının üzerine atabileceği mükemmel bir suç. Ama neden ben? Çünkü ben Matteo’yla tartıştım ve bu da iyi bir fırsat mıydı?”

“Kesinlikle iyi bir fırsattı ama sanırım her şey bundan ibaret değil. Yoksa niçin odana kanla mesaj yazılsın? Neden Nyx herkesin içinde seni öldürmeye çalışsın? Hem o muhafız niçin öldürüldü?” dedi ve ilk kez bir terslik olduğuna dair ısrarını tamamen kavradım.

“Haklıydın, Layla. Buraya gelmemiz gerekiyordu. Bu yüzden sana çıkıştığım için özür dilerim,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. “Ama şimdi gitmemiz gerek,” deyince hemen toparlandım.

Hemen kalkıp yatak örtüsünü düzelttim. Layla gömleğinin manşetiyle sandıktaki parmak izlerini sildi.

Saç teli veya herhangi bir iz bırakmış mıyız diye yerleri kontrol etti ve kapıya yöneldik. Layla kapıyı aralayıp dışarıyı gözledi. Başıyla onaylayınca koridora süzülüp kapıyı arkamızdan sessizce kapadık.

Ders henüz bitmiş olmalıydı. Kapıların açıldığını ve alçak sesle sohbet edenlerin sesini duyabiliyordum. Köşeyi döner dönmez Dr. Conner’la karşılaştık.

İkimizi de süzdü. “Erkekler yatakhane mi?”

Layla gayet doğal bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Kütüphaneden çıkmış, geçiyorduk."

"Anlıyorum," dedi ama daha fazlasını sezdiğini biliyordum.

Felix ve Aarya da yanımızdan geçerken bize göz devirmiş ve hangi yönden geldiğimizi görmüştü.

Layla Conner'a hafif bir reverans yaptı ve yürümeye devam ettik.

Duyamayacağı kadar uzaklaştığımız an, "Conner bir şeyler biliyor, değil mi?" diye fısıldadım.

"Ne yazık ki, evet. Soruşturmayı o yönetiyor. Gözünden hiçbir şey kaçmaz. Aarya'nın bizi görmesi de hiç iyi olmadı. Sırf ortalığı karıştırmak için Matteo'ya söyleyeceğine dair bahse girerim. Eksik kibrit sorun çıkaracak. Mumu fark edilir derecede eriyecek kadar uzun süre yakmadık ama kısa süre içinde biri kontrol ederse, ısındığını fark edebilir."

Midem korkuyla çalkalandı. "Hiç değilse kibriti yerine koyamaz mıyız?"

Layla başını iki yana salladı. "Hayır. Bir kibrit eksilip tekrar ortaya çıkarsa, bin kat daha kötü görünür. Köşeye sıkıştık."

Yirmi Dokuz

Layla'yla zehir dersine girip sıramıza oturduk. Sınıf, Pembroke'taki kimya laboratuvarının ortaçağdan kalma bir benzeri gibiydi. Çeşitli metal aletler ve cam tüplerle dolu her bir masada iki öğrenci vardı. Yalnız tek tek Bunsen brülörleri yerine bir şeyleri ısıtmak için şömine kullanılıyor, koruyucu gözlük veya plastik eldiven takılmıyordu. Layla herkesin dokunmamayı acı deneyimlerle öğrendiğini söylemişti ki bu da mecbur kalmadıkça hiçbir şeye dokunmayacağım anlamına geliyordu.

Bugünün ikinci dersine girmiştik ama muhafız cinayetiyle ilgili kimse tek kelime etmiyordu. Kimse bizi sorgulamamış ya da bir soruşturma yapılacağı duyurulmamıştı. Diğer öğrencilerin de diken üstünde olduğu çok belliydi. Aarya hariç; gördüğüm kadarıyla diğer herkesin huzursuzluğu onu eğlendiriyordu.

Brendan masamızın önünde durup ufak bir cam şişede duran –ne olduğunu Tanrı bilir– bir sıvıyı aldı. Hızla döndürüp sanki tüm dikkatini sıvıya vermiş gibi inceledi. “Sen geldiğinden beri iki cinayet işlendi, November; duyduğuma göre biri tam da odanın kapısının önünde olmuş. Ama Nyx zindandayken sen burada oturuyorsun.” Bana bakınca gözlerindeki tehdidi gördüm. Charles'la yakınlardı ama Nyx'in başına gelenlerin onun için daha önemli olduğu belliydi ve yapabilse bana bir bedel ödetmeyi çok istiyordu. “Ama eminim çok geçmeden bu hatadan dönecekler.” Şişeyi masanın üzerine fırlatıp sırasına geri döndü.

Layla yere düşüp parçalanmadan şişeyi yakaladı. Yüz ifadesine bakılırsa, içinde her ne varsa, kesinlikle zehirli bir şeydi.

Profesör Hisakawa, "Oturun, güzellerim," dedi.

Hisakawa... Kökeni Japonca ve iki heceye bölünür; hisa 'çok uzun zaman önce' demektir ve kawa 'nehir' ya da 'akarsu' anlamına gelir. Çocukken bu isim beni büyülemişti çünkü karşısında yazan anlamlardan biri de 'sonsuzluk nehri'ydi.

Hisakawa herkes yerine geçerken şöminenin önünde dikilip mırıldandı. Uzun boylu, ince yapılı bir kadındı; küt perçemli saçları beline kadar uzanıyordu. "Zehir deyince genellikle özel içeriklerinden ve bilinçli bir şekilde uygulamışlarından söz ediyoruz ama bugün zehirleri farklı bir açıdan ele almak istiyorum. Hepiniz 1738'de dünyaya gelen ve Amerikan Devrimi boyunca Britanya tahtında oturan III. George'u biliyorsunuz değil mi? Periyodik ataklar yaşamasına sebep olan genetik bir rahatsızlığı olduğu öne sürülmüş, dönemin kraliyet doktorları da tedavi olarak emetik tartar kullanmıştır. Antimon bazlı bu ilaç, insanı istifra ettirir. Antimon doğada arsenikle birlikte bulunur... Genellikle de arsenik antimonu kirletir." Durdu. "Ah, zihinlerinizde yanan ampulleri görebiliyorum. 1960'larda Kral George'un saçları incelenmiş ve arsenik birikiminin bir insanın ölümüne yol açan dozdan on yedi kat daha fazla olduğu tespit edilmiş.

"Doktorların raporlarında kralın hem kandırıldığı hem de zehirli ilaçlar kullanmaya zorlandığı yazılmış. Haince ama büyüleyici, değil mi? O zamanki sağlık durumu, Hem sentezi¹⁵ni engellemiş. Peki, arsenik neye sebep olur?" Parmak uçlarında yükselip tekrar yere bastı. "Arsenik de hem sentezini engeller; dolayısıyla durumu daha da kötüleşir ve kral onu zehirleyen doktorlara daha da bağımlı hale gelir." Dikkatimizi çektiğinden emin olmak için hepimizi süzdü. "Bu tuhaf bir durum çünkü dışarıdan bakımını yapmak gibi görünen bir taktik, yavaş yavaş kralı öldürür. Zehrin, zaten var olan bir rahatsızlıkla benzer etkileri de düşünülürse buna kusursuz bir cinayet denebilir."

¹⁵ Hem, hemoglobinde (kandaki alyuvar hücrelerinin yapı taşında) bulunan proteindir. Hem sentezi bozulursa kansızlık ve zehirlenme yaşanır.

Hisakawa gülümsedi. “Bu, üzerine kafa yormanızı istediğim daha geniş bir kavramın örneğiydi. Ama önce biraz arsenikten bahsedelim. Ortaçağda oldukça yaygındı; herkes onun ıstırabına ve romantizmine kapılmıştı. Sebebini bilen var mı?”

Daha önce zehirden bu kadar şevk duyan birini hiç görmediğimden ne düşüneceğimi de bilemiyordum. Hisakawa, anaokul öğretmenimin Tim Burton evreninde yaşayan bir muadili gibiydi.

Aarya, Felix’le oturduğu sırasından, “Borgia Ailesi arsenikle zehirlemenin başını çeker,” dedi. “Arseniğin şaraba lezzet kattığı söylenirdi ve Borgialar çok fazla akşam yemeği düzenlerdi. Lucrezia Borgia yüzüğünde gizli bir şişede arsenik taşırdı.”

Hisakawa, “Ah, evet, şaraplı bölümü çok severim,” dedi. “Lucrezia’yı da hep beğenmişimdir. Ne güzel isim ama! Başka kim yanıt vermek ister?”

Felix, “Arsenik Viktorya döneminde herkesin ulaşabileceği yerlerde, manavlarda bile satılıyordu. Kadınlar arsenik içer ya da kırııklarını azaltıp ten renklerini açacağına inanarak sirke ve kireçle karıştırıp yüzlerine sürerdi,” deyince elinde, dün Nyx’in bana saldırdığı eskrim dersinde olmayan bir kesik fark ettim.

Hisakawa, “Kesinlikle. Arsenik her şeyde kullanılıyordu; kozmetikte, yiyecekleri taze tutmak için, böcek ilaçlamada, kumaşları boyarken. Yine de aklıma daha özel bir şey geliyor,” dedi.

Layla, “Arsenik zehirlenmesi koleraya benzer,” dedi. “Çoğunlukla insanların doğal sebeplerden öldüğü söylenebilir.”

Hisakawa, “Bingo!” deyince Aarya doğru yanıtı Layla’nın vermesinden açıkça rahatsız olup gözlerini devirdi. “Bir zehir, ardında hiçbir kanıt bırakmıyorsa muhteşemdir —etkileri bir hastalıkla aynıysa ya da bir insanın hayatında halihazırda bulunuyorsa, yalnızca onunla olan etkileşimi artırmanız yeter.” Sınıfa göz gezdirdi. “On altıncı yüzyıl filozofu ve zehir bilimci Para-

celsus'un meşhur bir sözü vardır: 'Her şey zehirdir ve zehirlidir. Zehirli değil diyebilmek için sadece doz önemlidir.' Bu derin sözden anlarız ki her yerde zehir bulunur. Küçük dozları faydalı olan bir şeyin büyük dozu ölümcül olabilir. Yalnızca maddelerden bahsetmiyorum; bir insanın kullandığı ilaçlar ya da temizlik malzemeleri de olabilir. Sizden istediğim gözünüzün önünde durana değil ayrıntıları bakmanız ve zehirlerin en iyilerinde ustalaşmanız: Duygusal ve psikolojik zehirler. İkisinden birine bir insanı yeterli dozda maruz bırakabilirseniz, hiçbir fiziksel kanıtı olmayan bir ölüm ufukta görünür. Bunlarla yapılan taktikleri tespit etmek zordur ve ancak küçük değişiklikler gerçek bir örüntüde fark edilebilir."

Hayatımda duyduğum en rahatsız edici konuşma mıydı yoksa önemli bir noktayı mı aydınlatıyordu, emin olamadım. İnsanlar kedere boğulabilir, kör bir öfkeyle bir arkadaşını öldürebilir ve paranoya yüzünden dünyadan uzaklaşabilir. Ama birileri bu ipleri bilerek çekiştiriyorsa, ipin ucunda olan insan bunu fark etmez mi? Tüm bunların yalnızca ders olmadığına dair o huzursuz düşünce yine beynimi zorluyordu. Bağlantıları tespit etmek konusunda babamın da benzer bir şey söylediğinden bahsetmiyorum bile. Ne zaman dönüp geçmişe baksam Pembroke'taki hayatımda nasıl da her şeyden bihaber olduğumu fark ediyordum.

Yumurtalı ekmeğin ve ılık yabanmersinlerinin kokusu odama süzülünce mutfığa gitmek için fırlarken yataktan düştüm. Kızartma tavasının başında duran babama arkadan sarıldım.

"On yedinci yaşın kutlu olsun, Nova," deyip döndü, sımsıkı sarılıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Jo Teyzen çoktan aradı... İki kez. Uyuduğunu söyledim ama." Gülümseyerek başını salladı. "Sen okuldan dönene dek gelmiş olur. Saçma sapan bir hediyeyele tabii."

"Saçma sapan hediyelerden laf açılmışken..." derken tezgâhta duran yeni çırpılmış kremayı parmakladım. "Nerede?"

"Ne nerede?" dedi ama ses tonundan neden bahsettiğimi çok iyi bildiğini anladım.

"Söz verdiğin sürpriz!"

"Ah, tabii ya," dedi. "Vazgeçtim. Belki de hediye verilmeyecek kadar büyümüştündür dedim."

Ters ters bakınca kahkaha attı. "Baba şakalarının sırası değil. Doğum gününden bahsediyoruz burada."

Hınzır bir ifadeyle sırıtıp, "Eminim buralarda bir yerdedir," dedi.

Homurdandım. "Sakladın, değil mi?"

Omuz silkti.

"Tamam, bir ipucu ver," dedim.

"Farklı ayrıntılardan oluşan örüntüyü ara. Seni doğru yere onlar götürecekt."

"İnanmıyorum. Okula gitmeden bulamazsam ne olacak? Buna çocuk istismarı denir," dedim.

Sırıtıp yumurtalı ekmeğin diğer yüzünü çevirdi. "Bence bulacaksın yoksa okula yeni kamyonetinle gidemezsin," deyince ağzım bir karış açık kaldı.

"Yeni neyim? Benim... Olamaz! Cidden mi? İnanmam!" Çığlık çığlığa zıplıyordum. "Benim kamyonetim mi var şimdi? Yeşil mi? Lütfen yeşil de." Pencereye koşup bakınca bir ormancıya ait olduğu anlaşılan eski, yeşil bir Bronco'nun garaj yolunda beni beklediğini gördüm. "Bu kıyağını asla unutmam!"

Babamın bana Teşkilata dair bir şeyler öğrettiği ama benim hiç anlamadığım kaç an vardı? Asıl anlamadığım şeyse, kim olduğumu niçin yıllarca bana anlatmamış olmasıydı. Şu an Jo Teyzemle ikisinin başından neler geçiyordu da birdenbire beni bu okula tıkmıştı?

Kendimi korumamı sağlayacak şeyleri bildiğimi söylerken haklıydı ama ne olduklarını bilmezsem, işime yaramayacaklardı. Keşke onunla konuşabilsem diye düşündüm ve bu düşünce kalbimi ağrıttı. Onu ve Pembroke'u hiç bu kadar çok özlemiştim.

Otuz

Layla'yla ikimiz içeri girene dek yemek salonu anı kovanına dönmüştü ve diğer öğrencilerin beden dili hemen göze çarpmasa da bize bakıp durdukları çok belliydi.

Eğitmenler normalde olduğundan daha dikkatli bir biçimde bizi gözlüyorlardı ve hiç alışıldık olmasa da Blackwood ve Conner da onların masasında oturuyordu. Tek bir yanlış hareket ortalığı ateşe verebilirmiş gibi ortama ciddi bir gerilim hâkimdi.

Ash sanki her şey çok normalmiş ve açlıktan ölüyormuş gibi karşımıza oturup hemen tabağına Alfredo soslu Fettucini masasına doldurmaya başladı.

Alçak sesle, "Muhafızdan bir haber var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Duyduğuma göre henüz kimse soruya çekilmemiş. Blackwood'un huyu değildir. Genellikle hiç tereddüt etmeden sorunların üzerine çöker."

Layla, "Söyleyip duruyorum," diye. "Tüm bunlarda bir terslik var."

Bir kızla bir erkek yanımıza oturunca sustuk. Layla düşüncelerde kaybolduğunu belli eden bir halde salona göz gezdirirken Ash ikidebir Brendan'ın ve diğer Aslanların oturduğu tarafa bakıyordu.

Kim olduğumu açıklamama ve eksik parçaları tamamlamama yardımcı olabilecek herhangi bir anım var mı diye düşünürken kütür ekmeği tabağımdaki sosa bandım. Stefano'nun katili

olmakla suçlanacağımı düşünürken bile kendimi daha güvende hissediyordum. En azından o zamanlar insanların beni gerçekten öldürmeye çalıştığını bilmiyordum.

Teşkilattan ayrılmanın mümkün olmadığına dair Ash'le yaptığımız konuşmayı zihnimde tekrar edip duruyordum. Bir yanım buna inanmak istemiyordu ama o yanımın yanıldığını da biliyordum. Eve dönüp babama ulaşana kadar ölmemeyi başarsam bile kafeste kalacaktım. Gözlerden irak olmak, hayatımın geri kalanıyla ne yaptığımı kimsenin merak etmeyeceği kadar önemsizleşmek için elimden geleni ardıma koymazdım. Ama Pembroke'ta kalırsam kurallara uymam gerekirdi yoksa hem kendimi hem de sevdiklerimi tehlikeye atabilirdim. Üstelik ömrümü kurallara uyarak geçirsem dahi bu tehlikeden uzak olacağım anlamına gelmiyordu.

Babamın beni buraya göndermekten başka çaresi olmadığına inanmak zorundaydım yoksa onu affedebileceğimi sanmıyordum. Güvende olmam için bu okula gelmem gerektiğini söylemişti: Çok komik. Artık neye inanacağımı ya da söylediklerinin ne kadarının gerçekten doğru olduğunu bilemiyordum. Üstelik Layla'nın yoğun eğitiminden geçene kadar tüm bunların değişeceğinden de emindim.

Ellerimi uzatıp kamp ateşinde ısıttım. Daha yeni yeni renkleri solmaya başlayan yapraklarla soğuk suyun kokusu, ayaz havayı dolduruyordu.

"Jo Teyze, neden bugüne dek seni hiç sevgilinle görmedim?" diye sordum. "Çok eğlenceli birisin. İnsanların sana çıkma teklifi etmeden durabileceğini aklım almıyor."

Jo Teyzem, büyük bir kısmının rom olduğundan şüphelendiğim romlu elma şirasından bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Tüm muhteşem insanların uzun süreli ilişkisi olmaz, Nova. Bazılarımız zincire vurulamayacak kadar zekiyiz," dedi. "Ayrıca beni hayatımın geri kalanı boyunca bunun gibi bir şeye müsamaha gösterirken hayal edebiliyor musun?" Başıyla babamın horultular

yükselen çadırını işaret etti. "Kafasına bir taş atmakla atmamak arasında gidip geliyorum."

Güldüm. "Ama hep küçük bir kızken beş çocuğun olacağını düşündüğünü söyledin."

"Doğru ama sonra Matilde seni doğurdu; o pembe yanakların ve gülüşünle o kadar mükemmeldin ki. O gülüşün..." deyip başını iki yana salladı. "Beni ağlatırdı. Sulugöz bir ahmak görmüş gibi bana baktığını hatırlıyorum, gerçekten öyleydim belki ama ağlatırdı. Baban odaya girince üçümüzü bir histeri nöbeti içinde bulurdu. Sen gülerken biz ağlardık çünkü dayanılmaz bir sevimliliğin vardı. Sen o kadar mükemmel bir bebek olunca da tam olarak senin gibi bir bebek doğurmazsam adını Secondo koyup senin eskilerini giydirmem gerekeceğini anladım."

Sırıtarak, "Hadi ama yapmazdın," dedim.

Kaşlarını oynatıp, "Bu surattan şüphen mi var?" dedi.

Bardağımdaki sıcak elma şirasını tarçın çubuğuyla karıştırırken, "Asla," dedim.

"O zaman niçin birden aşk hayatımla ilgilenmeye başladın? Bana anlatacağın tutkulu, romantik bir hikâyeye mi var yoksa?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Keşke olsa. Ben sadece... En iyi arkadaşım Emily'yi tanıyorsun değil mi? Kocaman bir ailesi var ve tatillerde bir araya geldiklerinde şölen gibi oluyor. Bazen kıskanıyorum. Keşke daha kalabalık olsak diyorum."

Küçümseyen bir homurtuyla içeceğinden bir yudum aldı.

"Ne? Sen demiyor musun?"

Bardağına biraz daha rom doldururken, "Hayır," dedi. "İtalya'da unutmayı yeğlediğim akrabalarım var. Öncelikle kendinden başka kimseyi düşünmeyen babam bir de böyle olduğunu kabul etmeyecek bir sürü aile bireyi var ki bence bu, onları daha da çekilmez kılıyor." Bardağını kaldırdı. "Hepsinin canı cehenneme."

Bize benzeyen başka aile üyeleri de olsun isterdim demek istedim ama insanlara sövüp arkalarından atıp tutarken bunu yapmasam daha iyi olacaktı. Annemin ölümünden babasını sorumlu tutuyordu; diğer herkes (ve otopsi raporu) onun kaza sonucu öldüğünü söylese bile.

Horultuların geldiği yönü bir kez daha işaret edip, "Bir de Christopher'ın ailesinden bahsetmeyeyim istersen," dedi. "Onun ailesiyle benimkileri tatil boyunca bir eve tıkmak ancak kışma çam ağacı sokmak kadar eğlenceli olabilir. Kavgaya dövuştten başka bir şey olmazdı."

"İyi geçindikleri bir dönem hiç oldu mu ki? Yoksa ailen babamı asla onaylamadı mı?"

"Annenle baban bir araya geldiği andan itibaren her şey yokuş aşağı yuvarlandı. Sen dünyaya gelmeden önce durmaksızın kavgaya edilirdi."

"Ama bu babamın ailesi öldükten sonra olmadı, değil mi?"

"Çok şükür kurtulduk."

Sıcak elma şırasıyla az kalsın boğuluyordum. Bazen Jo Teyzemin aşamayacağı bir sınır var mı diye merak ediyordum. "İtalya'dan ayrılınca, onca yer arasında Providence'i seçmenin sebebi neydi?"

Pis pis sırtıttı. "Şaka mı yapıyorsun, Nova? Nasıl da kalbim kırıldı. Özgür Adam heykeli? Providence şehrinin asiler ve provokatörlerce kurulmuş olması? Ah bir de İtalyan yemekleri güzel."

Çok şaşırmış gibi ağzımı açtım.

"Ne? Ailemi sevmediğimi söyledim. Ama yemeklerimiz mükemmel."

Tabağımdaki makarnayla oynuyordum. Keşke Jo Teyzeme burada neler olduğunu, ailemin kim olduğunu, niçin hiçliğin ortasındaki küçücük bir kasabada yaşamayı tercih ettiklerini sorabilseydim. Ash ve Layla'nın bana söylediği her şeyi düşü-

nünce, bu bir tesadüf olamazdı. Kaçmaya çalıştıkları şeyin ne olduğunu da merak ediyordum; sebep ölümcül Hanedanları mıydı yoksa daha özel bir neden mi vardı? Jo Teyzemin akrabalarına duyduğu nefretin yapmacık olduğunu düşünürdüm ama şimdiye dek burada şahit olduklarına bakılırsa, annemin ölümünden ailesini sorumlu tutması artık o kadar da imkânsız bir durum değildi. Teşkilat mensubu bir Hanedan, bir ölüme kesinlikle kaza süsü verebilirdi.

Bilinçli olmasa da etrafa bakınıp Matteo'yu aradım. Eğer Ayılar annemin ölümüne sebep olacak bir şey yaptıysa, eğer annem Teşkilat kurallarından birini ihlal etmek gibi bir şey yaptıysa, akrabalarının bu kararı vermesi kesinlikle mümkündü. O yüzden mi annemi hatırlıyordu? Çatalımı büyük bir gürültüyle yere düşürünce Layla'yla Ash bana baktı.

Matteo'yla göz göze geldik ve içimde bir şey kırıldı. Buraya geldiğimden beri olanların adaletsizliği, şahit olduklarımın ezici dehşeti ve bitip tükenmek bilmeyen korkular, endişeler en sonunda beni ele geçirmişti. Tek istediğim avazım çıktığı kadar çığlık atmak.

Sadece Matteo'ya değil tüm okula duyduğum korkunç öfkeyle sandalyemi geriye ittim. Annemin de uzaklaşmak istediğine bahse girebilirdim, tüm Teşkilattan ve ölümcül oyunlarından uzaklaşmak istemişti. Asıl soru onu öldürmelerinin ardındaki sebebin bu olup olmadığıydı.

Layla, "November?" dedi.

"Hava almam lazım," deyip ikisi de bir şey soramadan oradan uzaklaştım. Bir şey anımsadığımı Ash'in anlayacağından emindim; ailemin Hanedanlarının detaylı tahliliyle annemin muhtemel cinayetine dair bir şeyler duymayı hiç istemiyordum. Ne zaman aile konusu açılrsa Jo Teyzemin sinirlenmesi şaşılacak bir şey değildi.

Matteo'yla göz göze gelmemek için gözlerimi kapıya dikip iki uzun yemek masasının arasında yürüdüm; göz göze gelirsek pişman olacağım bir şey yapabiliirdim.

Kapıya birkaç adım kala Conner yolumu kesti. Eğitimciler masasından kalktığını bile görmemiştim. “November, seninle konuşmam gerek,” deyip sakalına dokundu.

Sesimdeki rahatsızlığı saklamaya bile çalışmadan, “Şimdi mi?” dedim.

“Evet, bazı... Haberlerim var,” deyince olduğum yere çakılıp kaldım.

Çabucak, “Ne haberi?” dedim. Huzursuzluğumu fark edip beni mahvetmek için en doğru zaman olduğunu düşünerek üstüme atıldığını düşünmeden edemedim.

“Benimle gelersen...” diye söze başladı.

Korkunç ihtimaller listesini kafamda evirip çevirirken daha da telaşlanıp, “Hayır, burada söyleyin,” dedim.

“En azından yemek salonundan çıkmak zorundayız.” Ben cevap veremedim kapıyı itti. Peşinden gittim ama boş koridorun yarısına varana kadar durmadı. “Sana söyleyeceklerim hakkında soru sorma çünkü cevapları bilmiyorum. Bu tür haberler genellikle aile bireylerince verilir ama son olayları göz önünde bulundurursak, görüş iznin yok.”

Tüm vücudum gerildi. Söyle şunu artık diye bağırarak istiyordum.

Boş olduğundan emin olmak için koridoru kolaçan ettikten sonra gözlerini gözlerime dikti. “Jo öldü.”

Bir an, nefes bile almadan kelimelerini anlamaya çalıştım. Jo mu? Jo Teyzem mi? “Hayır,” deyip başımı iki yana salladım. “Hayır. Bu doğru olamaz.”

“Dediğim gibi, sana daha fazla bir şey söyleyemem. Tek bildiğim bu. Jo öldü,” diye tekrar etti.

Biri teyzemi mi öldürdü? Teyzem öldü. Öldü. Koridor dönmeye başladı. Göğsüm hiç hava kalmayana dek sıkışıp kapana-cak gibiydi. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, kalbimin

içini delen her çarpışıyla ondan uzaklaştım. Dudaklarının hareket ettiğini görüyor ama tek kelimesini bile duymuyordum.

Annemin ölümünden Ayılar sorumluysa, teyzemi öldürenlerin onlar olmadığını kim söyleyebilirdi? Jo Teyze Amerika'ya kaçmakla kalmamıştı, hepsinden *nefret ediyordu*. Ash Hanedanını terk etmenin yasak olduğunu söylemişti. Babam beni buraya postalarken, bunu mu önlemeye çalışıyordu? Yumruklarımı sıktım, öfkem yanardağdan fışkıran lavlar gibi ıstırabımın üzerine akıyordu.

Birdenbire gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken koşmaya başladım. Yemek salonunun kapısını çarptığım an bunu bekliyormuş gibi herkes dönüp bana baktı. Ama ben onları görmüyordum; doğruca Matteo'ya bakıyordum. Var gücümle ona doğru koşup bir sandalyenin üstünden sıçrayarak masaya daldım. Üzerine düşüp ikimiz de yere yuvarlandığımız sırada gözleri dehşetle büyümüştü. Homurdanarak benden kurtulmaya çalışıyordu ama ben çığlık çığlığa yakasına yapışmıştım. Çok kısa bir an tepemizde Conner'ı gördüm. Sonra başımda kesif bir acı hissettim ve her yer karardı.

Otuz Bir

Odayı yavaş yavaş seçmeye başladım; mumun titreyen alevi, ahşap sayvan, bir yüz. Ne olduğunu işte o an hatırladım.

Layla endişeli bir sesle, “November?” dedi.

Sırtımı dönüp gözlerimi kapadım. “Git başımdan.”

***

Biri beni sarstı. “Uyan,” dedi.

Şişmiş gözlerimi açtım. “Dur.”

Ash, “Kalkarsan duracağım,” dedi.

“Kalkmıyorum. Beni rahat bırak.” Yüzümü kapattığım yas-
uğı tutup çekti.

“Koca bir gün geçti. Herkes bir gün boyunca kendine acıya-
bilir. Ama kimseninki iki gün sürmez. Kalkıp bir şeyler yemen
ve biraz su içmen lazım.”

“Kendime acımak mı? Kendime mi acıyorum ben? Defol
git, Ash,” dedim, konuşurken sesim titredi. “Bu lanet okul da
Teşkilatlı olmak da umurumda değil. Zerre umurumda değil.”

İç çekti. “Pekâlâ, umurunda olsa da olmasa da, dün yemek
salonunda yaptığın gösteri eskisinden daha da açık bir hedef
olmanı sağladı. Yani başka şansın yok.”

Tek istediğim kalbimi paramparça eden bu histen kurtul-
mak, hayatımın bu okuldan önceki haline, teyzemin hayatta

olduğu ve babamla Pembroke'ta sakin bir hayat sürdüğümüz o günlere dönmekti. Battaniyelerin altına girdim. "İnsanlar zaten beni öldürmeye çalışıyordu, işler daha ne kadar sarpasarabilir ki?"

"Başarılı olabilirler," deyip battaniyeleri sıyırdı. Yumruğumu savurdum ama bileğimden tuttu. Parmaklarından kurtulmaya çalıştım ama bu defa diğer elimi de kavradı.

"Bırak beni, Ashai," dedim.

"Hayır. Kendine bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Senin öyle bir seçim şansın yok."

Daha da ciddileşti. "Sen neyi seçiyorsun peki? Biri gelip boğazını kesene kadar yataktan çıkmamayı mı? İnan bana bunun gerçekleşmesine çok az kaldı. Belki de Blackwood seni zindana atana kadar bu yataktan çıkmazsın!"

Bileklerimi çekip elinden kurtulmaya çalıştım.

Dişleri sımsıkı kenetlenmişti. "Üzgün ve kızgınsın, duygularını kontrol edemiyorsun. Bir an gelecek, o duygular canlılığını yitirecek ve o zaman hayatının en büyük hatasını yaptığını fark edeceksin. Ama o zaman iş işten geçmiş olacak."

O kadar sinirlendim ki çılgılık atmak veya ağlamak ya da ikisini aynı anda yapmak istedim. "Sana ne ki bundan? Senin için bir önemi yok."

"Benim için bir önemi var."

Alaycı bir tavırla dudağımı büzüp ayaklarımı battaniyelerden kurtarmaya çalıştım.

Ama izin vermedi; beni resmen yataktan kaldırdı. Tekme attım ama savuşturup döndü, yatakla arama girdi. Bileklerimi bıraktı.

"Ciddi misin? Beni kendi yatağıma yatırmayacak mısın?" dedim. Öfkeden çılgına dönmüştüm, Matteo'ya ve bu okula duyduğum tüm nefret tekrar gün yüzüne çıkıyordu.

Yanımdan geçip gitmeye çalıştım ama yolumu kesti. İttirince o da beni itti. Kalbim deli gibi çarpıyorken gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum. Onu, bu odayı ve tüm okulu paramparça etmek istiyordum.

“Bana vurmak istiyorsun değil mi?” dedi. “Durma, vur.”

Omzumdan itti.

“Yapma.”

“Savun kendini,” deyip bir daha itti.

“Kes şu saçmalığı, Ash.”

“Bana vurmazsan ben sana vuracağım,” dedi. “Ya savuştur ya da orada öylece dikilmek yerine bir şey yap.”

Doğru dürüst düşünmeden çenesine sağlam bir yumruk patlattım. Beni durdurmadı.

Ellerimle ağzımı kapatıp bir adım geri çekildim. Deli gibi ağrıyan başımı iki yana salladım. Dudaklarım titremesin diye çaba sarf ediyordum. Ash’e yumruk atınca öfkem dinivermiş, geriye sadece dipsiz bir üzüntü kalmıştı.

Ash yüzünü ovuşturdu. “Fena değil. Sanırım gerçekten moraracak.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. “Özür dilerim. Yapmamalıydım.”

Bana doğru bir adım atınca daha çok ağlamaya başladım; ıstırabım bir nehir olmuş akıyordu. Kollarını dolayıp beni sımsıkı sardı. İttirdim ama bırakmayınca başımı göğsüne gömdüm. Beni saran sıcaklığını, sırtımı okşayan ellerini hissedince buraya geldiğimden beri insanca duygulardan ne kadar uzak kaldığımı fark ettim. Bu okulda kimse kimseye canını yakmak haricinde dokunmuyordu.

“Aslında, özür dilemiyorum. Hak ettin,” dedim.

Saçlarımdan güldü. Sonra ikimiz de sustuk.

Birkaç saniye sonra, "Sana çok yakın biriydi..." dedi ama soru sormuyordu.

Başımı gömdüğüm yerde evet dercesine salladım.

"Çok üzüldüm," deyip biraz daha sıkı sarıldı.

Derin bir nefes aldım. "Ben de."

Gözyaşlarım kesilip burnumu daha uzun aralıklarla çekmeye başlaya kadar uzun süre öylece kaldık. Sonunda kollarını gevşettince, biraz hafıflemiştim. Kaybım değişmemiş olsa da acısı ve çaresizliği bir nebze hafıflemişti.

Elimin tersiyle gözlerimi kuruladım. "Bu okuldaki bütün üzgünlerin seni yumruklamasına izin mi veriyorsun?" diye sordum çünkü şu an başka ne diyebileceğimi bilmiyordum ve onunla sözlü dövüşmek duygularımdan bahsetmekten daha normal geliyordu.

Az önce yüzümü gömdüğüm, gömleğindeki ıslak yeri işaret etti. Sinsi sinsi sırıtarak, "Yalnızca sonrasında üstüme burunlarını silmeyi kabul ederlerse," dedi.

"Yas tutarken benimle alay mı ediyorsun? Hiç utanman yok mu senin?" dedim ama sesimde zerre öfke yoktu.

"Utanç başkalarına göre bir şey," dedi. "Biliyor musun daha önce kalabalık bir yemek salonunda masanın üzerinden öyle uçan birini hiç görmemiştim. Destansı bir şeydi. Bence Matteo'nun ödünü kopardın. Yüzünü görmem lazımdı. Seni alıp götürmelerinden sonra bile kendini toparlayamadı. Kimseyle konuşmadı."

"Kendini toparlayacak fırsatı olmuştur, eminim."

Ash başını iki yana salladı. "Seni bayılttı. Blackwood bile böyle dedi."

Başımın, dün keskin bir acı yayılan yerine dokundum, kesinlikle şişmişti. "Ah!"

Yatağıma oturdum.

"Sakin sırt üstü yatayım deme," dedi.

Komodinindeki sudan bir yudum içtim. "Dediğini yaparsan sana bir yumruk daha atmama izin verecek misin?" Yanıma oturup sırttı.

Yüzüne dik dik baktım. "Neden yaptın?"

"Seni yataktan neden mi çıkardım? Sen olmasan benim yasını kim tutar? Kahrolurum."

Başımı iki yana salladım. "Her şeyi berbat mı ettim?"

Gülümsemesi soldu. "Evet. Hem Blackwood hem de genel durum bakımından öyle. Charles'ın ölümüyle Nyx'in zindana atılmasının ardından tüm okul gözünü sana dikti."

"O halde sen neden buraya gelip beni yataktan çıkarıyor ve tüm bunları önemsiyorsun? Sadece kız kardeşinin oda arkadaşı olduğum için mi? Zarar görmesin diye mi uğraşıyorsun?"

"Ah, dün gece o yüzden burada uyudum," dedi.

Sen odamda mı uyudun? diye düşündüm ama bunun yerine, "Madem bu kadar büyük bir sorumluluktum neden beni başka birinin odasına aldırmadınız?" dedim. Söyler söylemez pişman oldum. Layla'yı ya da Ash'le vakit geçirmeyi bırakmak istemiyordum. Ama sürekli en zayıf anımda benden uzaklaşacaklarını düşünüp korkuyla yaşamak da istemiyordum. İnsanlarla ilişkilerimde hep kime güvenebileceğimi ve yerimi bilirdim ama bu okulda hiçbir şey kesin değildi.

"Neden bu kadar imkânsızsın?" dedi.

"En yakın arkadaşşıma sormalısın. Sebeplerini uzun bir liste halinde sıralayabilir," dedim.

Gülümsedi ama yüzünde hüznün vardı.

"Bak, minnettar değilim diyemem. Gerçekten minnettarım. Sen ve Layla... Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. İkimiz

yat borusundan sonra dışarıda yakalandıktan sonra ikinizin de beni desteklemesi son derece mantıklı gelmişti. Ama şu an niçin bana yardım ettiğinizi anlamıyorum, özellikle de Aslanlar senin söylediğin kadar güçlüyse.”

“Dediğim gibi Layla hastalık derecesinde ahlaklıdır. Hiç dinmeyen bir merakı da vardır. Bir durum bulmaca gibi bir hal alırsa, sen olsan da olmasan da onu çözecektir. Üstelik seni sinir bozucu buluyor ki tahmin edeceğin üzere...” Kollarını iki yana açıp kendini işaret etti. “Çok sevdiği bir özellik bu.” Güldü. “Seni arkadaşı olarak görmeye başladı.”

İç çektim, gözlerim yine dolmaya başladı. Buraya geldiğimden beri düşmanlıktan ve ölümden başka bir şey görmediğimden birkaç nazik söz gözlerimi doldurmaya yetmişti. Çok kısa bir süre önce hayatım sevgiyle ve kahkahayla doluydu. “Peki sen?”

Hemen cevap vermedi, ellerine baktı. “Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Ya...”

“Birlikte büyüdüğüm birini.” Bana baktı. “Hızlı, güçlü ve inanılmaz eğlenceli biriydi. Öylesine özgür bir yanı vardı ki sanki istese tüm dünyayı avcunun içine alırdı. Onu kıskanırdım –hayal kırıklığına uğratsalar da insanların içindeki iyiliği görmesini.”

“Artık arkadaş değil misiniz?”

“Teşkilatlı değildi,” dedi ve sesinde bir gerginlik duyuldu.

“O ne demek oluyor? Bu yüzden arkadaşlık etmeyi mi kestin?”

“Öyle yapmam istendi, uyardılar,” deyip duraksadı. “Ama daha çocuktum. İnatçıydım ve okula gidecek yaşa gelene dek onu Hanedanımdan uzak tutarsam sorun çıkmaz sanıyordum.” İç çekti. “Sonra bir gün, bir Hanedan toplantısı yapılırken gizlice evimize girdi ve babama yakalandı. Öfkeden çıldırmıştı.

Hiçbir şey duymadığına yemin ettim. Onunla konuşup arkadaşlığımızı bitireceğime dair söz verdim...”

Boğazım düğümlendi. “Olamaz.”

Gözlerime bakmadı. “Ertesi gün evi yandı.” Alnını ovuşturdu: hiç açık etmediği bir şeydi bu. “Bir ay sonra da Layla’yla bu okula geldik.”

Öldü mü diye sormama gerek yoktu çünkü suçluluk duygusu tüm bedeninden okunuyordu. O kıza âşık olduğuna eminim.

Gülümsedim.

Kaşlarını çattı. “Böyle bir hikâyeye gülümsemek sence de ayıp değil mi?”

“Gülümsüyorum çünkü bu durum tüm o kontrollü bakışlarının, dikkat dağıtan flörtöz tavrının altında, senin de duygularının olduğunu kanıtlıyor.”

“Dur bir dakika, flörtöz tavrım dikkat dağıtmak için değil. Büyüleyici, insanın dizlerinin bağına çözen cinsten.”

“Gülümsüyorum çünkü bu hikâye beni de arkadaş olarak gördüğünü gösteriyor,” dedim.

Bir an öylece birbirimize baktık, sonra birden gözlerini kaçırdı.

Boğazımı temizledim. “Layla nerede?”

“Kütüphanede,” dedi. Birden suçluluk duydum. Eminim araştırma yapıyor, beni bu beladan nasıl kurtaracağını çözmeye çalışıyordu, bense yorganın altına saklanıyordum.

Düşüncelerimi okumuş gibi, “Yemek salonundayken...” dedi.

“Evet. Bir şey hatırladım. Annemin kız kardeşiyle...” Boğazım düğümlendi “Teyzemle ettiğimiz bir sohbeti.”

Başıyla onayladı. Onun öldüğünü anlamıştı.

“Ebeveynlerimin ailelerinin ben doğmadan önce bile kavgalı olduğunu söylemişti. Sen bana Aslanları ve Ayıları anlattıktan sonra...”

“Baban kesinlikle bir Aslanmış. Bu da tüm ilişkilerini nasıl bir çıkmaza sokup seni niçin tüm bunlardan uzak büyütmeyi tercih ettiklerini açıklar. Aslında... Annen yüksek mevkide bir Ayıyken baban evlenince annenin Hanedanına katılmış olabilir ki bu da bu kadar geç bir dönemde Akademi'ye kabul edilmeni açıklar.” Gözleri parlıyor ve çok hızlı konuşuyordu.

“Annemin bulunduğu mevki buraya kabul edilmemi sağlamış olabilir ama herkesin doğduğu günden beri aldığı eğitimlerde eksik olduğum halde niçin benim için istisna yapsınlar ki?”

Bu soru üzerine düşünüyormuş gibi göründü. “Teşkilat kültürüne bulanıp büyütülmemiş olabilirsin ama eğitim aldığın belli. Karanlıkta Nyx'i alt ettin, olağanüstü bir tırmanma becerin var, yalanımı hissettin ve son mücadelede hem Aarya'yı hem de kardeşimi kurtarmayı başardın. Bıçaklar ve kılıçlarla aran ne kadar iyi olduğundan bahsetmiyorum bile. Taktiklerde ve tarih konusunda geri kalmış olsan bile bu okula girebilmek için mükemmel bir adaysın. Ama niçin yarıyıl, yaşın büyük olmasına rağmen okula girdiğin...” Kaykıldı. “Bir de Matteo'nun seni tanınması ve esrarengiz bir öfke beslemesi meselesi var.”

“Sence teyzemi Ayılar mı öldürdü?” derken sesim titredi.

Bir anlığına kaşlarını çatı. “Bilemiyorum. Ama belli ki sen bunun ihtimal dahilinde olduğunu düşünüyorsun yoksa yemek salonunda bu okuldaki en önemli Ayıya akrobatik hareketlerle saldırmazdın. Ama bu senaryoda çok fazla bilinmeyen var; mesela Ayıların birbirlerini öldürmek ya da birbirlerine kin gütmek için ne gibi bir sebepleri olabilir?”

Korkularımın derinliğini kabul etmeye hazır olmadığımın başımı iki yana sallayıp gözlerine bakmaktan kaçındım. Babamla Jo Teyzem, peşlerine düşüldüğünü bildiklerinden babam

beni buraya göndermişti. Şimdi Jo Teyzem öldüğüne göre, artık babamın peşindelerdi. Kalkıp volta atmaya başladım. Tam şu an onu yakalamak üzere olabilirlerdi. Durumun vahameti bey-nime inen bir balyoz gibiydi.

Ash, "Ecce?" dedi.

"Çırpınarak ağlayan bencil bir bebek gibi davranıyorum. Kim olduğumu öğrenip bu okuldaki insanları öldüren katil her kimse, onu durdurmalıyız. Acele etmeliyiz."

"Bunu yeni mi anladın?" dedi.

"Hayır. Yani, evet. Yani... Teyzemi öldüren ister Ayılar ister Aslanlar olsun, tüm bunlar bu okulda olanlarla bağlantılı; bundan eminim. Ben de burada öylece dikilip ailemi teker teker yok etmelerine asla seyirci kalmayacağım."

Kurnazca gülümsedi. "Çok uzun sürdü."

"Ben ciddiylim, Ash. Ne yapmamız gerektiğini söyle, yapayım."

"Ah, ilk önce yemek salonuna gidip kimseye saldırmadan akşam yemeğimizi yemeliyiz. Önümüzde uzun bir gece var."

Otuz İki

Saçımı ördüğüm sırada tuvalet aynamdaki yansımanın ne kadar yorgun görüldüğünü fark edip şoke oldum; Emily'nin annesinin deyimıyla çok fazla ağlayıp içinde hiçbir şey kalmayınca insan böyle olurdu: Kupkuru. Evdeyken bir erkek ya da bir sınav yüzünden kendimi mahvolmuş hissettiğimde Em'e gidip orada gönlümce ağlardım, sonra da abur cubur yiyerek koltukta sızana kadar film izlerdik. Burada ise yeterince ağladıktan sonra ailemin kökünü kazımaya çalışan katilleri bulmak için dedektiflik yapmaya hazırlanıyordum. Tüm bunları nasıl sindireceğimi bilemiyordum.

Layla yatak odamın kapısını hafifçe çalınca, açtım.

“Hazırım,” dedim, harmanimi uzattı.

Giyip peşinden ortak alana çıktım, kapımızın altından dışarıyı gözetlemek için yere uzanmış olan Ash'i gördüm.

“Muhafızın geçmesini mi bekliyor?” diye fısıldadım.

“Sıvışmak için bir dakikadan az zamanımız olacak. O yüzden tetikte ve sessiz ol,” diye fısıldayarak yanıt verdi.

Durumun ciddiyetini bildiğimi ve yanlış bir şey yapmayacağımı bilmesini istercesine başımı salladım.

Ash kalktı, yedi saniyeyi parmaklarıyla saydı ve sessizce kapıyı açtı. Hepimiz hemen dışarı çıkıp çok fazla gıcırdatmadan arkamızdan kapıyı kapadık. Sonra yola koyulduk, koridordan geçip merdivene vardık. Ash, yalnızken yaptığım gibi her katta

durup etrafı dinlemeye tenezzül etmedi. Muhafızların nerede olacağını biliyor olmalıydı.

Merdiveni bitirince durduk. Fuayedeki muhafız sarmaşıklı avluya çıkıyordu; kapıyı kapadığı an eğitimci salonuna dek uzanan koridorun taş zemininde koştuk. Bir kapıyla son bulana kadar koridorda ilerlemeye devam ettik. Buranın karanlığı gizlenmek için idealdi, etrafta duyulan tek ses de soluk alıp verişlerimizdi. Fakat biri köşeyi dönecek olsa, saklanacak tek yerimiz yoktu.

Layla, son mücadelede Ines'le kullandığımız şekillendirilmiş ataşlardan biraz daha karmaşık görünen bir alet çıkardı. Kilide daha rahat ulaşabilmek için diz çöküp ben koridoru gözlerken aleti anahtar deliğine soktu. Metal tıkırdayınca sesin muhafızdan değil kilitten geldiğini idrak edene dek kalbim tekledi.

İki-üç saniye sonra Layla kapıyı açtı. Kapkaranlık bir yere girdik. Elimi uzatınca parmaklarım girişi kapatan kalın perdeye sürtündü. *Bu kapı dışarı mı açılıyordu?* Kapının tekrar kilitlendiğini duyunca nefesimi tuttum.

Ash perdeyi bir santim kadar aralayınca loş ay ışığında okulu çevreleyen dış duvarın bir kısmını gördüm. Layla hafifçe bileğime dokundu, perdeyi geçip ağaçlarla sıralanmış binaya doğru yeniden harekete geçtik. İki kapıyı geride bırakıp üçüncünün önünde durduk. Layla maymuncuğunu çıkardı. İç mekân krokisinde hiç böyle kapılar görmemiştim. Bu şatonun yalnızca dışarıdan ulaşılabilen kısımları olmasına şaşımamıştım ama buralara girerken yakalanırsak ne kadar büyük bir ceza alacağımızı da düşünmeden edemiyordum.

Ağaçların arasından, dış duvarı daha net gördüm. Dört katlı şatodan daha yüksek duvarın her köşesinde yuvarlak birer gözetleme kulesi vardı. Ağaçlar dış çevreyi sararak tıpkı içerideki gibi yüksek bir gölgelik oluşturunuyordu. Yıllar boyu kaç kişinin buralara tırmanıp kaçmaya çalıştığını merak ettim. Eminim bu duvarın tepesinde bir tür tuzak vardı ve insanın o yükseklikten düşüp ciddi yaralar almaması imkânsızdı.

Layla kalkıp kapıyı araladı. Başıyla onay verince peşinden gittik. Kendimi ahşap kirişlerle desteklenmiş kubbeli tavanıyla kocaman bir mutfakta bulunca şaşırdım. Duvarları kaplayan raflar yüzlerce kavanoz baharat ve üst üste dizilmiş tabakla doluydu. Metal kancalara farklı boylarda bir sürü tencere asılmış, merdaneler ve servis tabakları yemek yaparken kullanılmak üzere uzun bir masanın üzerinde bırakılmıştı. Her evin en sevdiğim yeri hep mutfak olmuştur ve bu mutfak bir peri masalından çıkıp gelmiş gibiydi.

Odanın diğer ucunda kilide giren bir anahtarın sesiyle huşu halimden sıyrılıverdim. Ash'le Layla'nın peşinden sağdaki kapıya koştum. Layla sürgüyü çekince karanlık odaya resmen daldık.

Layla kapıyı kapadığı an içeriden diğer bir kapının savrularak açıldığı duyuldu. Ash hepimizi duvara yapıştırdı. Bir omzum onunkine diğeri Layla'ninkine bitişikti. Burası dışarıdan çok daha soğuktu ve eminim ki ışık olsa, nefesimizi görmek mümkün olacaktı. Kalp atışlarımı düzenlemek için derin derin nefes aldım, ağırlığımın değişmeyeceği bir duruşla ayaklarımı sabitledim.

Kapının sürgüsü çekilince nefesimi tuttum ve bir milim dahi kımıldamadım. Loş ışıkla birlikte kaslı bir muhafızın gölgesi odaya süzüldü. Kapıyı biraz daha açsa Layla'ya çarpacak, kesinlikle Ash'i görecekti. Elinde odayı aydınlatan mumuyla ilerlerken kalp atışlarımı duymamasının imkânsız olduğunu düşünüyordum. Bezle örtülü seramik kapların bulunduğu raflara alevlerin titreyişi yansiyordu. Ama ışık geldiği gibi gidiverdi; kapı kapanınca yeniden karanlığın kucığına düştük.

Layla bir dakikadan az zamanımız olduğunu söylerken *şaka yapmıyordu*. Kilitlerden birini yeterince hızlı açmasaydı ya da bir yerlerde bir anlığına gecikmiş olsaydık, mahvolabilirdik.

Dış kapının kapanıp kilitlendiği duyulunca Ash yanımdan uzaklaştı. Hava kaçırın bir balon gibi nefesimi bıraktım. Solumda Layla kibrit çakıp bir mum yaktı.

Ash devasa bir portmantoya benzeyen dört tane kare, bir tane de uzun ince kapısı olan ahşap bir dolaba doğru gitti. Kalbim tekledi. *Bu soğukluk... Ah hayır, öyle olmasın.* Sanki Ash'i telepatiyle dolabı açmamaya ikna edebilecekmışim gibi başımı iki yana salladım. Dolabın yanında uzun bir masa vardı ve iki çift kanlı giysi, ayakkabı ve bir sürü antika cerrahi alet gördüğümü idrak edince gözlerim yuvalarından fırladı.

Ash yüksek dolabın kancalı sürgüsünü açtı. Beynim gözlerini kapa diye haykırdıysa da başka yere bakmayı başaramadım. Tam da korktuğum gibi, dolabın içinde X yara izli muhafız gözleri yarı açık, donmuş bir halde ayakta duruyordu. İki adım geriye sendeleyip ellerimle ağzımı kapadım.

Layla mumu yaklaştıınca cesedin yüzü daha da belirginleşti.

Ash alçak sesle, "Çürük ya da kesik yok," deyip muhafızın ellerini inceledi. "Eklem yerlerinde iz yok; demek ki boğuşma olmamış. Birden fazla kişi saldırmış olabilir mi?"

Layla, "Yüzüne darbe aldığını gösteren hiçbir iz de yok," diye fısıldayıp boğazındaki kesiği incelemek için eğildi. "Çok ruhaf. Dümdüz bir kesik değil. Koridorda kan içinde yatarken fark etmemiştim."

"Ne demek bu?" diye sordum. "Biri tırtıklı bir bıçak mı kullanmış?"

"Hayır," deyip kaşlarını çatı. "Öyle bir bıçakla ortaya çıkacak kesik gibi değil."

Ash biraz daha yaklaşıncı gözleri büyüdü. İlk kez sarsılmış görünüyordu. "Cam, Lay. Her iddiasına varım ki cam bu; kolayca derin kesikler açacak kadar keskin ama düz bir çizgi halinde kesmeyecek kadar da çentikli."

Göğsüm sıkıştı, tepkisinin ne anlama geldiğini birden anladım. "Odamda kırdığımız bardak. Sence..." deyip cümlenin sonunu getiremedim.

Layla başını sallayarak, "Evet. Pippa çöpe atmadan biri bir parçasını almayı başarmış olmalı," dedi.

“Bir dakika... Önemli bir şey mi bilmiyorum ama...” dedim. “Zehir dersinde Felix’in avcunda bir kesik gördüm. Akıldan bir gün önceki eskrim dersinde öyle bir kesiği yoktu diye geçirdiğimi hatırlıyorum; odamın zeminine kanla yazılan mesaj yüzünden herkesin elinde kesik aradığım gündü.”

Layla, “Ash, Felix’in ders programına bakıp böyle bir kesiğe sebep olabilecek herhangi bir şey var mı diye kontrol edebilir misin?” dedi. “Eskrimle zehir dersi arasında dövüş gerektiren bir derse girmiş mi bir bak. Ya da elini kesebileceği başka bir olaya karışmış mı?”

Ash başını tamam der gibi salladı ama hâlâ endişeli gözlerle muhafızı inceliyordu.

Layla, “Sırtına da bakmalıyız,” dedi. “İkiniz öne doğru eğerseniz, göz atabilirim.”

İkisi de bana dönünce, bunu asla yapmam dememek için irademin her bir zerresini kullanmam gerekti. Ama çıtkırıldım olmanın sırası değildi, o yüzden kendimi zorlayıp yürüdüm. Ash çoktan ağırlığını dengelemek için bir elini muhafızın sağ omzuna diğerini de göğsüne koymuştu.

Metal çizgili buzluğun içine elimi uzatıp muhafızın eski dondurma dolaplarındaki gibi buz kristalleriyle kaplanıp sertleşmiş sol koluna tereddütle dokundum.

Ash, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Yutkundum. “Hı-hı.”

Diğer elimi muhafızın göğsüne bastırdım, Ash de cesedi öne eğdi. Yatay bir şekilde durmasına yardım etmeye çalışırken cesedin ağırlığı altında biraz sendeleyip dengemi tekrar sağladım. Taş kesilmiş bedeninin altında, yere çömeldik.

Layla muhafızın başının arkasını iyice inceleyip bilincini kaybetmesine sebep olan şişlikleri yokladı. “Hiçbir şey yok,” deyip mumu cesedin sırtı boyunca gezdirdi. Sol kürekkemiğine yakın bir yerde durdu.

“Ah,” deyince ikimiz de ona baktık. “Dövmesi varmış ama üzerinde korkunç bir yara izi var...”

Yarayı daha iyi görmek için eğilince ürperdim. Yanık gibi görünüyordu.

Ash, “Dövmenin ne olduğu anlaşıyor mu?” diye sordu.

Layla mumu cesedin tenine yaklaştırıp biraz daha eğildi. Birkaç saniye susup odaklandı, farklı açılardan görebilmek için mumu hareket ettirdi.

Sonra kalkıp alt dudağını kemirmeye başladı. “Kaldırıp yerine koyun,” deyince daha cümlesi bitmeden cesedi kaldırmaya başladım. Ayağa dikip metal dolaba yeri koyduk. Ash buzluğun kapısını kapatıp sürgüledi.

Islanan parmaklarımı pantolonuma silip hemen duşa girebilmeyi diledim. Burada duş olmamasından bahsetmiyorum bile. Yarın sabaha kadar Pippa’dan banyo için sıcak su istemeyi beklemek zorundaydım. Sanki bir faydası olurmuş gibi ellerimi uzatıp silkeledim.

Layla uzaklara dalmış gibiydi.

Ash, “Lay?” dedi. “Beni böyle şüphede bırakmandan nefret ettiğimi biliyorsun.”

Ama yanıt gelmedi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi küçük odada volta atmaya başladı.

Ash’in yüz ifadesinden, sabırlı biri olmadığı anlaşıyordu. Layla’nın benimle konuşmadığı zamanlarda aynı şeyi hissettiğimizi görmek içimi biraz rahatlattı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Layla durup bize baktı. “Ya yanlış anladıysak?” diye sordu.

Ash çileden çıkmış halde, “Neyi yanlış anladıysak?” diye yanıtladı.

“Muhafız,” deyip cesedin durduğu dolabı işaret etti. “Ya November’a, ‘Sıra sana geldi,’ derken aslında tehdit etmemişse?”

Yan gözle ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki seninle konuşarak büyük bir risk almış olabilir,” dedi. “Sana o zaman da muhafızların bu kuralı *asla* ihlal etmediğini söylemiştim. Başka bir sürü sembolik seçenek varken neden seni sözlü olarak tehdit etsin ki?”

Ash, “Layla, *nasıl bir dövmesi varmış?*” dedi.

Ama Layla sadece elini kaldırıp kardeşini susturdu.

“Stefano’nun cesedini bulduğum gece beni Blackwood’la Conner’a ihbar ettiğini unutma,” dedim.

“Doğru. Conner da sana o gece muhafızın farklı bir rota izlediğini söyledi ki hepimiz bunu tuhaf bulduk,” dedi Layla.

Mantığını anlamaya çalışarak yüzüne baktım.

Ash daha da ısrarcı bir tonla, “*Layla*,” dedi.

Layla ise hiç aldırmadan sadece bana bakıyordu. “Stefano’yu öldüren her kimse, asıl niyetinin Matteo’yu öldürüp suçu sana, bir başka Ayıya atarak *kusursuz bir suç* işlemek olduğunu, çünkü bir taşla iki Ayı vurabileceğini çözmüştük.” Başıyla dondurucuyu işaret etti. “Bu muhafızın Ayı Hanedanı dövmesi vardı. O gece farklı bir rota izlemişti, evet ama her nasılsa seninle aynı zamanda odana varmayı başarmıştı. Sonra sana bir mesaj verdi ve hemen o gece *senin odanın kapısında* ölü bulundu.”

Bir adım geri çekildim, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Alçak sesle, “Pippa ona çok üzülmüştü,” dedim.

Layla, “Savımı kanıtlayacak bir başka ipucu da bu,” dedi. “Bir düşün; bu muhafızın seni ihbar etmekten başka seçeneği yoktu çünkü sen de onu görmüştün. Peki ya onu görmen *gerektiye?*” diye sordu. “Ya o gece sana bir mesaj iletmeye çalışırken sen kapıyı çabucak kapatıverdiysen?”

Huzursuzca parmaklarımla oynadım. “Aman Tanrım... Aslında beni tehdit etmiyor, *uyarıyordu*... Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Beni mi izliyordu?”

“Seni koruyordu,” dedi. “Bu durumda ben kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum, haliyle bu yüzden ölmüş olması da kuvvetle muhtemel.” Her kelimesi karnıma inen birer yumruk gibiydi.

“Biri benim boğazımı kesmeye gelmişti... Demek istediğin bu mu?” Muhafızın benim için öldüğüne inanmakta güçlük çekiyordum. Birden kendimi çok kötü hissettim. Layla, “Evet,” dedi ve sesindeki ağırlıktan, bu yükü onun da hissettiğini anladım.

Ash alnını ovuşturdu.

“Ama neden?” diye sordum. “Muhafız neden beni koruyordu?”

Ash, “Sanırım Layla, muhafızın eğitmenlerden biriyle bir bağı olduğunu yoksa seninle konuşarak asla risk almayacağını söylemeye çalışıyor. O her kimse, ona seni korumasını *söylemiş*,” derken sesi endişeliydi.

“Dolayısıyla tüm bu kargaşada gözden kaçırdığımız ayrıntıların, burada dönen olayların yalnızca öğrenciler arasında olmadığı ortaya çıkıyor.”

Bir an birbirimize baktık, bu çıkarımın ağırlığını sindirmeye çalıştık.

Layla şefkat dolu bir sesle, “Öldürülmeden bir önceki gece Stefano’yla birlikteydik,” dedi. “Aslanların okulun her yerine yayıldığını, yakında Ayı Hanedanı mensubu ya da Aslanlara karşı gelen kimsenin güvende olmayacağını düşünüyordu. Ah... Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de birinin, eğitmenlerden birinin okul aracılığıyla Aslanlara direnmeye karar verdiğini gösteriyordur.” Sesindeki onayı duyabiliyordum.

Ash öyle tuhaf bir şekilde, “Öldürülmeden bir gece önce Stefano’yla mı birlikteydin?” diye sorduğu an ona dönüp baktım. “Üstelik sana *Aslanlar* hakkında bilgi veriyordu, öyle mi?”

“İki soruna da cevabım evet,” derken, loş ışıktaki bile Layla'nın yanaklarının kızardığını seçebiliyordum ve kardeşinin gözünün içine bakamıyordu.

Ona bakarken birden taşlar yerine oturdu. Kahretsin. Eğer Layla gece Stefano'yla takıldıysa, ben uyuduktan sonra gitmiş olmalıydı çünkü yat borusu çalındığında odasındaydı. Yani gizlice kaçmıştı. Üstelik ona sırlarını anlatıyorsa, yakın olmalıydılar; Ash'in farkına varmadığı kadar yakın... Layla Stefano'yla sevgili miydi? Ash'in yüz ifadesine bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyordu.

İçimi birden korkunç bir his kapladı. O yatağın altını incelediğimiz sırada üzerime kanı düştü diye neredeyse çıldıracaktım ve ondan ceset diye söz edip duruyordum. Tüm bunlar olup biterken aslında Layla, sevdiği birini kaybetmişti. Belki de çok sevdiği birini.

Ash'le Layla birbirine baktı.

Aralarındaki garip gerginliği yok etmek için konuşmaya başladım. “Ama neden, Layla?” diye sordum. “Onca insan arasında Aslanlar neden benim peşime düştüler, neden Stefano'nun cinayetini üstüme yıkmaya çalıştılar, Nyx'i ve ardından boğazımı kesecek başka birini neden gönderdiler? Aynı şekilde, neden biri beni koruyordu?”

“Haklısın,” dedi Layla. “Asıl soru bu. Yanıtı çabucak bulmazsak, sanırım pişman olacağız.”

Kız kardeşinden hâlâ gözünü ayırmayan Ash, tek kelime etmedi.

Otuz i

Layla'yla tarih dersine girerken, buraya ilk geldiğimde tuhaf bulduğum her şeyi yaptığımı fark ettim; sessizce yürüyor, kaçamak bakışlarla diğer öğrencileri gözlüyor ve alçak sesle konuşuyordum. Bugün de Layla uyandığımızdan beri tek kelime etmemişti. Ama düşüncelere daldığı zamanlardaki gibi bir sessizlik de değildi bu. Kaygılı ve üzgün görünüyor ama bu konuda konuşmayı reddediyordu. Stefano'yla aralarındaki ilişkiyi açık ettiği için mi böyle diye merak etmeden duramadım. Onunla geçirdiğimiz bu kısa zamanda bile, tüm bunların onun için hiç kolay olmadığını anlamıştım. Üstelik konuyu açacak olsam her şeyi berbat edeceğimden çok emindim.

Brendan çoktan sınıfa gelmişti ve benim kadar az uyumuş gibi görünüyordu. Layla resmen somurtuyor, herkes sanki diken üstünde duruyordu; ortamda insana sağı solu sürekli kolaçan etme isteğı veren, biri koluna dokununca korkudan zıplatacak türde bir gerginlik hâkimdi.

“Başlayalım mı?” dedi Kartal. Öğrenciler yerlerine geçerken, parmaklarını önündeki küreye vuruyordu.

Kapıdan en son Felix'le Aarya girdi ve beden dillerine bakılırsa kavga ediyorlardı.

Kartal Aarya'ya, “Otur,” dedi ama o oturmak istemiyor gibiydi.

Yumruklarını sıktı ama sonra denileni yerine getirdi.

Kartal, "Eveet... Hospitalye Şövalyeleri şartlar ne olursa olsun kanının son damlasına kadar, ordudan geriye sadece bir asker kalana kadar bile savaşmak üzere eğitilirler," deyip Aarya'ya baktı. "1271'de Sultan Baybars Suriye'deki Hospitalye şatosu Krak des Chevaliers'e saldırdığında da bu amaçla zırhlarını kuşandılar. Bir ay içinde Sultan şatonun içine kadar ilerledi fakat köşeye sıkışan şövalyelerin asla teslim olmayacağını da biliyordu. Kurnazlık edip Hospitalye Şövalyelerinin Büyük Üstadından gelmiş gibi sahte bir mektup yazdırıp içeri gönderdi."

Sınıfa göz gezdirirken bir an bana baktı. "Mektupta şövalyelerin teslim olabileceği, hatta bunu nasıl yapacakları yazıyordu. İşin kötüsü, cesur şövalyeler bu tuzağa düştüler. Teslim olmalarının karşılığında Sultan canlarını bağışladı." Kartal gülümsedi. "Sağ gösterip sol vuran tarihi hikâyeleri çok severim; varacağı sonucun kaçınılmaz olduğunu sandığınız hikâyeler yanıldığını kanıtlar. İlk bakışta Sultan imkânsız bir duruma düşmüş gibi görünür ama kurnazdır; kaba kuvvete başvurmadan sorunu çözer. Bu düğümü çözen nedir? Sultan dikkate değer ne yapmıştır?"

Herkes ruhaf bir sessizliğe gömülmüştü. Normalde cevaplamak için herkes birbiriyle yarışır ama şimdi herkes akli başka yerde ya da bitkin gibi görünüyordu. Tüm olanların ardından, Kartal'ın hikâyesinde gizli bir anlam var mı diye merak ettim.

Kartal, "November?" dedi.

Hemen düşüncelerimden sıyrıldım. "Şövalyeler zaten teslim olmayacaklar diye düşünmedi," dedim.

"Açıkla."

Tarihten bahsederken Layla'nın yaptığı gibi taktiği psikolojik açıdan değerlendirmeye çalışarak, "Sizin de söylediğiniz gibi şövalyelerin tek başlarına kalsa bile savaşmaya devam ettikleri biliniyor," diye devam ettim sözlerime. "Dolayısıyla bunun değişmez bir gerçek olduğunu varsayıp onlarla savaşmaya hazırlanmak tipik bir yaklaşım olurdu. Sultan özeldi çünkü şövalye-

lere herkesin değişmez sandığı şeyi değiştirme, farklı davranma fırsatı verdi.”

Kartal küresini çeviriyordu. “Evet. Kesinlikle öyle. Değişmez denen şey her zaman durumun kendisi değildir, dediğin gibi, insanların o durumu nasıl değerlendirdiğidir. Yeni bir bakış açısına her zaman ihtiyaç vardır.”

O an kapı açıldı ve herkes işaret verilmiş gibi kapıya baktı. Blackwood arkasında iki muhafızla birlikte sınıfa girdi. Sınıftaki gerginlikte hissedilir bir artış oldu.

Blackwood, “Layla ve November,” dedi. “Benimle gelin.”

Alnım boncuk boncuk terlemeye başladı, Aarya bize tuhaf tuhaf baktı. Sandalyelerimizi itip Blackwood’un peşinden koridora çıktık. Muhafızların yanından geçerken koluma bir şırınga saplayıp beni zindana sürüklemelerini bekliyordum ama öyle bir şey olmadı. Sessizce peşimizden geldiler.

Soran gözlerle Layla’ya kaçamak bir bakış attım ama uyardığından beri olduğu gibi öfkeli bir yüzle dimdik karşıya bakıyordu. Sınıftan çıkarılmamızın muhtemel sebepleri arasında ihlal ettiğimiz bir sürü kuralla kapımızın önündeki ölü muhafızı düşünüyordum. Blackwood’un herkes görsün istediği belliydi; sanki ibret-i âlem için bizi götürüyordu.

Kalp atışımı düzenlemek ve kaslarımı gevşetmek için hilekârlık kitaplarında yazdığı gibi derin derin nefesler aldım. Layla bizi bir şeylerden kurtarmaya çalışırken paniğe kapılmış bir halde parmaklarımla oynamak istemiyordum.

Muhafızlardan biri Blackwood’un kapısını açtı, Blackwood masasına Layla’yla ben de karşısındaki koltuklara oturduk.

Blackwood uzun uzadıya bir Layla’ya bir bana baktıktan sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Şaşırdım, Layla. Bu pek sık olmaz.”

Layla’ya bir bakış attım ama yüz ifadesi son derece normaldi.

“Birkaç gün önce Dr. Conner’la konuştum. Bana ne dedi biliyor musun?” dedi.

Tanrım, bunun sonu iyi değildi. Şimdiden anlamıştım.

Layla, sanki Blackwood kahvaltımızın nasıl geçtiğini sormuş gibi hiç duraksamadan, “Bizi erkekler yatakhanesinden dönerken gördüğünü söyledi,” dedi. “Ne yaptığımızı sorduğunda yanıtımızı şüpheli bulduğunu ima etmişti.”

Blackwood, “Evet. Söyledi,” dedi. “Yapması gerekeni yaptı.”

Layla yanıt vermedi ama onu suçlayamazdım. Erkek kardeşinin odasının bulunduğu koridor olduğunu söylese, Blackwood Ash’in orada olmadığını bildiğini söyleyecekti. Oradan geçiyorduk diyecek olsa, kendini savunuyor gibi görünecekti ki bu da suçu kanıtlardı.

Blackwood, “Sizin dersiniz yokken Matteo’nun derste olduğunun farkında mısınız?” diye sordu.

Layla hâlâ aynı ifadesiz yüzle, “Fakındayım,” dedi.

Blackwood, “O koridordan geçtiğinizi gördükten sonra Dr. Conner Stefano’nun odasını kontrol etti,” dedi. “Stefano’nun yatak odasında bir terslik fark etti. Şimdi ne söyleyeceğimi biliyor musun?”

Layla başını iki yana salladı. Aklıma, diğer tüm soruları sözlü olarak yanıtlamasına karşın şimdi birden başıyla yanıt verdiğini fark edecek olan Gupta geldi.

“Matteo’nun da kâhyasının da kullanmadığını söylediği bir kibritin eksik olduğunu gördü.” Blackwood gözlerini Layla’dan ayırmıyordu. Sadece Layla’ya ithafen konuşması ve beni yok sayması çok tuhaftı.

Blackwood Layla’ya öyle bir yükleniyordu ki bundan ben rahatsız oluyorsam Layla da olmuş olmalıydı. “Kayıp kibritin gizemi, *ta ta ta*,” dedim. Hiç değilse düşüncelerini toparlayacak kadar zaman kazandırabilirdim.

İşe yaradı. Blackwood bana döndü. “Komik mi bu?”

“Hayır. Hiç değil. Sadece birinin açıkça ifade...”

Blackwood elini kaldırdı; rahatsız olduğu belliydi. “Sana da sıra gelecek. O zamana kadar sessiz ol.” Sesi buz gibiydi.

“Anlaşıldı,” dediğim an gözleriyle ateş edebilseydi oracıkta ölmüş olurdum.

Blackwood yeniden yüz ifadesi hiçbir şey ele vermeyen Layla’ya odaklandı. “Geçtiğimiz hafta ilk cinayet işlendiğinde, tek bir katil aradığınızı düşünmüştüm. Ama artık bu varsayımın yanlış olduğunu biliyorum; son olanlardan bir grup insanın sorumlu olduğunu, birini bile gözden kaçırırsam kargaşanın ve ölümlerin devam edeceğini biliyorum. Bazen tuhaf olaylar kasıtlı olur; tesadüfler aslında tesadüf değildir.”

Göğsüm sıkıştı. Girdiğim ilk dersinde Kartal da tam olarak aynı cümleyi söylemişti; tuhaf şeyler kasıtlı olur. Tesadüf olmayan tesadüflerden de bahsetmişti. O hikâyelerde gizli bir mesaj ya da şifre olduğundan şüphelenmekte haklı olduğumu, sırf paranoyadan böyle düşünmediğimi fark edince içimi tuhaf bir rahatlama sardı. Ama şimdi de dikkat etmeyerek ya da çift anlamlı cümleleri yeterince ciddiye almayarak neler kaçırmış olabileceğimi merak ediyordum. Oyun oynarken babam hep, “*Farklı ayrıntılardan oluşan örüntüyü ara. Seni doğru yere onlar götürecektir,*” derdi.

Blackwood, “Son birkaç aydır Matteo ve Stefano’ya meyledişin de gözümünden kaçmadı, Layla,” deyince düşüncelerimden sıyrıldım.

Layla gerildi.

Blackwood, “Matteo’nun nefret ettiği oda arkadaşını bu kadar sevmen ilginç,” dedi. “Koridorda kavgaya tutuştuklarında da yemek salonunda rahatlıkla oturabiliyorsun.” Masanın üzerinde bir kalemi yuvarladı, şöminenin çıtırtıları dışında odadaki tek ses kalemin yuvarlanmasıydı. “Sonra da neredeyse hiç

tanımadığın oda arkadaşından yana saf tutuyorsun. Matteo'yla arkadaş olması gereken birine göre son derece yapmacık bir tavır bu."

Blackwood bakışlarını ikimize dikince birazdan saldıracak bir şahin gibi yaklaştığını hissettim. "Kardeşinle November sarmaşıklı bahçedeyken sen neredeydin?"

Layla, "Uykuda," dedi. Sesindeki sakinliği korusa da değişimin farındaydım. Fiziksel olarak daha gergindi ve muhteşem kontrol becerisine rağmen bu durum sesine de yansıyordu.

"Tabii ya, kesinlikle. Geçen sefer söylemiştin."

Lafa karışıp Layla'yı savunmak istedim ama şu an dikkat dağıtacak bir söz söylersem iyilik değil kötülük etmiş olurum.

Blackwood gözlerini bana dikti. "November, muhafızın öldürülmesinden önceki gün komodininin üzerindeki su bardağını kırdın mı?"

Olamaz. "Evet."

Galip gelmiş gibi arkasına yaslandı. "Layla temizlemene yardım etti mi?"

Pippa Layla'nın yardım ettiğini görmüştü. Aksini iddia edemezdim. "Evet."

Blackwood, "Layla'yı cam parçalarından birini alırken gördün mü?" diye sorup ellerini kenetledi.

"Cam parçalarından birini aldığını mı? Hayır, kesinlikle görmedim," dedim.

Blackwood gömleğinin kolundaki kırıksıkları düzeltti. "Kapının önünde öldürülen muhafızın boğazı bir cam parçasıyla kesilmişti," deyince, bayılan bir tip olsam o an kesin bayılmıştım. "Okul başladığından beri kırılan tek bardak *seninkiydi*."

Layla'nın korktuğunu anladım.

Blackwood, "Peki, *sen* cam parçalarından birini aldın mı, November?" diye sordu.

Haddinden fazla hızla, “Hayır,” dedim.

“O halde geriye yalnızca Layla’nın aldığına dair tezim kalıyor.”

Blackwood’a, “O değildi,” dedim. “Layla cam parçası almadı. Ben de almadım. Layla olmadığından eminim.” Yardımcı olmadığımı biliyordum, savımı destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu ama öylece oturup Blackwood’un Layla’yı sıkıştırmasını da izleyemezdim.

Blackwood, “Senin o sonu gelmez zırvalarını dinlemek istedim November ama işime devam etmem gerekiyor. Akademi muhafızlardan birini öldürdüğün için zindana atılacaksın Layla,” deyince az kalsın koltuktan düşüyordum.

Resmen tükürür gibi, “Ne?” dedim. “Layla’nın herhangi bir şey yaptığına dair kanıtınız yok!”

Blackwood kanlı canlı bir tehlike gibiydi. “Kararlarımın gerekçelerini sana anlatmak zorunda olduğumu düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun. Benimle tartışmaya devam edersen, seni temin ederim ki Layla’nın başına çok daha kötü şeyler gelir.” Bizimle konuşmasını bitirmiş gibi karşıya bakıp bağırdı. “Muhafızlar!”

Kapıyı açtıklarında Layla yüzüme saf bir korkuyla baktı. Oda arkadaşımın önüne geçip muhafızların yolunu kestim. Blackwood’a baktılar. Başıyla onay verince bir saniye içinde ikimizi de yere yatırıp kollarımıza şırıngaları sapladılar.

Etraf bulanıklaşıp dünya karanlığa gömüldü.

Otuz Dört

Üstüne düşmüşüm gibi zonklayan kafama dokundum. Odamızın ortak alanındaki kanepede yatıyordum; perdeler örülmüştü, şöminedeki ateş de Pippa sabah erken saatlerde yaktığı zaman olduğu gibi harlıydı. *Ama buraya nasıl...* Bir anda, öğleden sonra olan her şeyi hatırladım.

Hemen doğrulup ayılmak için yüzümü ovuşturdum. *Layla*. Layla'ya yardım etmeliydim. Bu benim hatamdı. O gece *ben* gizlice dışarıya çıkmıştım. Layla'yı bu işe *ben* bulaştırmıştım. Şömineye uzun uzun baktım, son birkaç haftanın tüm korkunçluğu yavaş yavaş netleşti. Layla zindandaydı. Jo Teyzem ölmüştü. Biri beni öldürmeye çalışıyordu. Üstelik babam da Tanrı bilir nerede, muhtemelen peşine düşenlerden kaçıp canını kurtarmaya çalışıyordu.

Ash Layla'nın yatak odasından çıkıp yumuşak bir sesle, "November?" dedi.

Bu defa sıçramadım. Layla'nın başına gelenler için özür dilemek, muhafızları durdurmaya çalıştığımı anlatmak istedim ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Ağzımdan çıkan tek cümle, "Blackwood Layla'yı zindana attı," oldu.

"Biliyorum." Bakışları yine insanın içini delip geçiyordu ama onu suçlayamazdım. "Öğle yemeğinde Blackwood'un ikinizi dersten aldığını ve geri dönmediğinizi duyunca sizi aramak için buraya geldim. Ama sadece seni, sakinleştirici verilmiş halde kanepede buldum. Layla'nın yüksek ihtimalle zindanda

olduğunu, seni de muhafızların onu almasını engellediğin için sakinleştirdiklerini anladım.”

Başımı evet anlamında sallayıp en azından kardeşini savunmaya çalıştığımı bildiğini duyunca rahatlayıp derin bir nefes verdim.

“Blackwood’la aranızda geçen tüm konuşmayı anlat bana,” dedi. “Hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Görüşmeyi neredeyse kelimesi kelimesine, baştan sona aktardım. Konuşmamı bölmedi, ben bitirene kadar yorum yapmadı.

“Bunda tuhaf bir şey var,” dedim. “Blackwood’un Layla’yı benim gözümün önünde cezalandırması çok mantıksız. Beni dersten çıkarmasaydı işi daha kolay olurdu.”

Ash söylediklerimi düşünürken zihnindeki çarkların döndüğünü görür gibi oldum. “Belki de Blackwood bunları duymanı, Dr. Conner’ın kayıp kibriti bulduğunu ve cam parçalarıyla ilgili durumu senin de bilmeni istedi,” dedi.

“Ama neden?” diye sordum. “O muhafıza beni korumasını söyleyen o değilse, neden? Layla’nın Aslanlara karşı direndiğini düşündüğü Akademi personeli Blackwood olabilir mi? Ama aynı konuşmanın sonunda Layla’yı zindana atmasıyla tüm bunların ne anlamı olabilir?”

Başını iki yana sallayıp parmaklarıyla oynadı. Durumu tahlil ederken ikimiz de sessizdik.

Ash’e baktım. “Felix’in elindeki kesikle ilgili bir şey öğrenemedin mi?”

“Hem evet hem hayır. Elini kesebileceği hiçbir dersi yokmuş ki bu da şüpheleri artırıyor. Ama onun hakkında çok fazla ayrıntı da öğrenemedim. Güçlü bir Aslan olmayabilir ama o da bir Aslan ve şu sıralar kimse Aslanların aleyhine konuşmayı göze almak istemiyor.”

“Anlıyorum,” dedim. “Asıl soru şu; odadan çıktıktan sonra cam parçalarına ne oldu? Layla’yı o zindandan çıkarabilmenin herhangi bir yolu var mı?”

Başını iki yana salladı. “Önce nerede olduğunu bulmamız lazım. Zindan şatonun ya da dış çeper duvarlarının altında olabilir. Birini zindana atarken bu yüzden sakinleştirici iğne vurulur. Yerini öğrenmemizi istemiyorlar.”

“Tamam, o zaman eksiklerimize teker teker odaklanalım,” dedim. “Elimizi de çabuk turalım ki biri daha öldürülmesin. Pippa az sonra yatakları havalandırıp suları doldurmaya gelir. Sen burada kalıp ondan cam parçalarıyla ilgili bilgi al. İkimiz de odadan çıkarsak onunla konuşma fırsatını kaçırmış oluruz.”

Soran gözlerle bana baktı. “İkimiz de çıkarsak mı? Nereye gidiyorsun ki?”

Yutkundum. Sesim sakın çıksın diye çabalayarak, “Matteo’yu bulmaya,” dedim.

Bir karara varmaya çalışır gibi uzun süre yüzüme baktı ya da korkumu tahlil edip korkmama rağmen bunu yaptığımı görüyordu.

Öyle içten bir, “Dikkatli ol,” dedi ki midem buruldu.

Bir anlık sessizliğin ardından, başımı tamam der gibi salladım.

Arkamı döndüm, dolaptan harmanimi aldım ve koridora çıktım. Soğuk hava ve Matteo’yla yüzleşme fikri tüylerimi ürperti.

Dakikalar sonra Matteo’nun kapısının önünde kapıyı çalmak üzere elim havada duruyordum ve kalbim yerinden çıkacak gibi hızla çarpıyordu. Tek bir sorun vardı; kapıyı çalarsam ve yüzüme kapatırsa, mahvolurdum.

Koridorun ucundaki merdivenden ayak sesleri gelince tereddüdü bir kenara bıraktım; sürgüyü çekip doğruca odasına girdim.

Matteo kanepeye oturmuş şöminenin ateşine dalıp gitmişti. Bana bakmaya bile tenezzül etmeden, "Defol," dedi. Onu görür görmez daha da endişelendim. İki adım daha ilerledim ama kapıdan daha fazla uzaklaşmaya cesaret edemezdim.

"Benim hakkımda ne bildiğini söylersen çıkarım." Sesim sandığımdan daha yüksek ve zorlama çıkıyordu.

Bana doğru dönüce bir an şaşırdı. "Seninle kediyle fare olmaktan bıktım, November. İkimize sinirlenecek kadar enerji harcatmak yerine dönüp git buradan," dedi ve sesinde benimle konuşurken hep duyulan tiksinti artık yoktu. Bitkin görünüyordu.

Sadece tek şansım vardı. "Bana güvenmiyorsun. Ama bir de şunu düşün: Layla güveniyor. Hem Layla'nın Stefano'yu ne kadar önemseydiğini sen benden daha iyi biliyorsun. Sevgilisini öldüren birine güvenir miydi gerçekten? Elbette güvenmezdi."

Matteo'nun yumruklarını sıkıp sonra tekrar gevşetmesini izledim. Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Stefano öldürüldüğünden beri oda arkadaşına Charles'ın niçin saldırdığını anlamaya çalışıyoruz. Layla, Ash, ben; bu tüyler ürpertici şatoda gizlice dolanıp duruyor, *yardım* etmeye çalışırken kendimizi riske atıyoruz." Sesimdeki ısrar belirginleşti. "En azından her şeyi daha da zorlaştırmayabilirsin!"

Matteo kanepeden öyle hızlı kalktı ki bir adım geriledim. Birkaç uzun adımda odanın diğer ucuna vardı.

"Sen ne cüretle odama girip ne yapıp ne yapmayacağımı bana söylersin? Eğer tüm bunlar birinin suçuysa, suçlu *sensin*," derken geniş göğsü hızla kalkıp iniyordu. "Sana, bu okula elini kolunu sallayarak girebileceğini düşündüren nedir; üstelik annenin bir kopyasıyken? Kimsenin fark etmeyeceğini sanacak

kadar aptal olamazsın. Onu tanıyan herkes hemen seni de tanıdı. Her şeyi alt üst ettin!”

Söylediklerini anlamaya çalışırken yüzünü iyice inceledim. “Ben de *tam olarak* bundan bahsediyorum. Bilmediğim bir şeyi bildiğimi düşünüyorsun. Bu okuldaki insanlar annemi nereden tanıyor olabilirler?”

Gözlerinde, geri çekilmemi söyleyen bir uyarı şimşegi çaktı. “Seni şuracıkta öldürmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama sen üstüme geliyorsun. Hangi sığınaktan geldiysen, orada kalmalıydın.”

Onunla aynı tonda, “Dalga mı geçiyorsun?” dedim. “Memnun olurdum! O lanet olası uçağı ateşe verirdim. Bu kaçıklarla dolu okulda bulunmayı en az senin beni bu odada istemediğin kadar istemiyorum. Blackwood beni eve göndermedi. O yüzden bana sonsuza dek güvenmeyebilirsin ama buraya kısılıp kaldığımız bir gerçek, bu değişmeyecek. İkimizden sadece biri ailemin geçmişine dair bir şeyler biliyor ve o ben değilim.”

Bir adım geri çekilip beni iyice süzdü. “Saçmalık.”

“Hayır, saçmalık falan değil. Keşke her şey senin sandığın gibi olsaydı. Şu an oyun oynuyor olmayı, insanları ustalıkla manipüle etmeyi, bir sonraki hamlemi hesaplamayı çok isterdim. Ama tüm hayatımı her şeyden bihaber geçirdim ve sırf ailemle ilgisi olup da asla bilmediğim bir sebepten burada umutsuzca yolumu bulmaya çalışırken her köşeyi dönüşümde öldürülmeye çalışıyorum. Aslında bildiğim kadarıyla...” Onu işaret ettim. “Kim olduğumu tam anlamıyla bilen *sensin*. Ama beni görür görmez suratıma bir yumruk indirdin. Böylece bu okulda bir başıma kaldım. Sen Hanedandan birisin.”

Yüz ifadesi hafifçe değişti ama ne hissettiğini pek anlayamıyordum.

Tamamen ciddi olduğumu anlaması için gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Daha sakın bir sesle, “Stefano öldü,” dedim.

“Layla ve Ash olmasaydı şimdiye dek ben de ölmüş olurdum. O yüzden, evet, odana gelmiş burada neyi bilmediğimi anlatman için sana bağıyorum. Çünkü anladığım kadarıyla, tüm bu kargaşa benim ve çekirdek ailemin, hatta muhtemelen *senin* etrafında dönüyor. Yanıt alamamaktan bıktım. Bu odadan bir şeyler öğrenmeden ancak cesedim çıkar.”

Sert sert bakıp o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ikna mı oldu yoksa beni gerçekten öldürmeye mi karar verdi emin olmadım.

“Yemek salonunda bana saldırdığın zaman...” derken sesi daha sakindi. “O gün biri öldü. Kim öldü?”

“Teyzem,” dedim ve Jo’nun yüzü gözümün önüne gelince sesim kısıldı. “Annemin kız kardeşi.”

Gözleri büyüdü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Magdalene mi?”

Teyzemin gerçek adını onun ağzından duyunca donup kaldım. “Adını, şey, aslında ona Jo diyorduk. O...” diye kekelerken hayatımdaki en önemli insanlardan birini bu kadar yakından tanımasını anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Bu adı *Küçük Kadınlar* diye bir Amerikan romanını okuduktan sonra kendi seçmişti,” diyerek cümlemi tamamladı.

Gözlerim yaşlarla doldu, kendimi durdurmaya çalıştım. Onun önünde ağlamayı hiç istemiyordum. Alçak sesle, “Öyle,” dedim. “Sen bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“O hikâyeyi annem anlatırdı,” dedi.

Yan gözle ona baktım. Ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak, “Annen Jo Teyzemi tanıyor muydu?” dedim.

“Tanımak mı? Annem Jo’nun *kardeşi*; üç kardeşin en küçüğü,” deyince sanki biri odadaki tüm havayı alıp götürüvermiş gibi oldu.

Kalbimi ve orada açılan büyük uçurumu kontrol etmeye çalışırken boşuna bir çabayla elimi göğsüme koyup, "Yalan söylüyorsun," dedim.

Başını iki yana salladı.

Annemle Jo Teyzemin bir kardeşi daha varmış. Bir küçük kardeşleri daha varmış ve Matteo... "Sen benim kuzenim misin?" diye sordum ve içimde kafa karışıklığıyla öfke bir kez daha kabarmaya başladı. Gözyaşlarımı engellemek için başımı iki yana salladım ama daha da şiddetlendiler. "Ne zaman öğrendin? Bana bunu nasıl söylemezsin!" Tepinerek üstüne yürüyor, burnumdan soluyordum. "Tanrım, bana yumruk attın!"

Bir yumruk savurdum ama kaçındı.

"Beni hedef gösterdin!" diye bağırıp bir yumruk daha savurdum.

Bileğimden yakaladı. "*Sen bizi* hedef gösterdin!" diye bağırıp bileğimi bıraktı. "Stefano, sen buraya geldiğin için öldü. Bana neler yaptın deyip sızlanma."

Yüzüne baktıkça annemle Jo Teyzeme ne kadar benzediğini fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? "Annemle babam neden Amerika'daydı?"

Dikkatle bana baktı.

"Ciddiyim. Ailemin neden kırsalda saklandığını anlat bana. Teşkilatlı olduğumu niçin bilmediğimi söyle."

Kaşlarını çattı. "Sen, bilmiyor muydun..."

"Hayır. 'Ama çok saçma' demeyi de bir kenara bırak," dedim. "Çok saçma olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Ama kim olduğumu bilmeye ve niçin böyle büyütüldüğümü öğrenmeye hakkım var. Sakın bana bilmediğini söyleme çünkü bildiğini yüzünden okuyorum."

"Sana Hanedan sırlarını anlatmayacağım," dedi.

“Onlar *benim* sırlarım! Bilmeyi senden daha çok hak ediyorum ve bunu sen de biliyorsun,” dedim.

Matteo yüzüme emin değilmiş gibi baktı.

“Bak, annem ben altı yaşımdayken öldü ve kaza olduğunu söylediler ama Jo Teyzem var gücüyle öyle olmadığını savunuyordu. Şimdi de teyzem öldürüldü; *teyzemiz*. Ailemi yok etmeye çalışan her kimse, sanırım hemen ardından babamın da peşine düşecek. Eğer bu okulda olanlar, onların ölümüyle bağlantılıysa ki öyle olduğuna neredeyse eminim, o halde kesinlikle bilmem gerekiyor. Şu an tek bildiğim, Teşkilatı ele geçirmelerini engellemek için onlara direndiğimizden Aslanların bizden nefret ettiği.”

Matteo alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Sen bir Aslansın,” deyince ağzımı açtım ama sonra tekrar kapadım. Babam hakkındaki şüphelerimi doğrulayan bu yorumla beni yere sermişti. Buradaki herkese böyle çok şey ifade eden tüm bu kimliklere dair nasıl olur da hiçbir şey bilmezdim?

“Aynı zamanda Ayıyım,” deyip çenemi kaldırdım. “Tıpkı annemle teyzem gibi. Hem babam bir Aslan olarak dünyaya gelmiş olsa da, özünde, onlardan değildi.”

Matteo benden bir adım uzaklaşınca bir an odasına girecek, kapıyı kilitleyip beni dışarıda bırakacak diye korktum. Ama şömineye gidip uzun süre yanan kütüklere baktı; hatta öyle uzun baktı ki ona birkaç adım yaklaştım.

Bir karar vermiş gibi kendi kendine başını salladı. “Yirmi beş yıl önce bu okula, tarihinin gelmiş geçmiş en iyi öğrencileri olarak bilinen bir grup öğrenci geldi.”

“Eğitmenlerin onlardan bahsettiğini duydum,” dedim.

“Öyle,” dedi. “Annen, annem, Jo Teyze, Blackwood, baba ve gruba dahil birkaç kişi daha. Ama bu grupta diğerlerinde çok daha iyi olan iki kişi vardı; annenle baban.”

“Ne?” Söylediklerini sindirmem biraz vakit aldı. Ash’le ziyaretimizi hatırlayıp, “Şey değil mi... Kütüphanedeki liste?” diye sordum. “O listedekiler, *onlar* mıydı?”

Başıyla onayladı ve bakışlarından çenemi kapatıp onu dinlememi istediği okunuyordu. “Annenle baban, Aslan Hanedanı’nın ilk çocuğuyla Ayı Hanedanı’nın ilk çocuğu, Absconditi Akademi’ye aynı yıl başladılar. Annem, Hanedanlarımızın ilişkisi düşünülürse, herkesin kavga beklediğini anlattı. İlk başta kavga ettiyseler de zamanla birbirlerine âşık oldular.”

İçim bir tuhaf oldu. Annemle babam yalnızca okulun en iyileri değil aynı zamanda Hanedanlarının ilk çocukları mıydı? Babamın benden sakladığı bilgilerin büyüklüğü karşısında afallamıştım.

Matteo, “Annemin anlattığına göre, annenle baban Teşkilat politikasını iyiye götürebileceklerini ummuşlar,” dedi. “Ama kısa süre sonra Aslanlarla Ayılar arasında on yıllardır süren kavgaların ve yüzyıllardır devam eden güç dengesizliğinin bu umudu imkânsız bir hale getirdiğini anlamışlar. Evlenirlerse, yapılacak anlaşmanın şartları konusunda ilk başta büyükannen ve büyükbaban ayak diremiş. Jag annenle babanın onunla kalmasını, annenin Ayı Hanedanı’ndan feragat etmesini istemiş ama annenin ebeveynleri de tam tersini istiyormuş. Aylarca kendi aralarında korkunç kavgalar ettikten sonra herkes çok şaşırsa da nihayet uzlaşmaya varmışlar.”

Jag benim büyükbabam. Aman Tanrım. Annemle babamın bir şeyleri düzeltmek için çabaladığını öğrenmenin heyecanıyla çabucak, “Sonra ne olmuş?” dedim. “Hanedanlarını uzlaşmaya ikna edebilmişler mi?”

Matteo, sorduğum sorunun bağlamını kavramış gibi iç çekti. “O zamanlar kimileri annenle babanın düzeni sağlayacağını Aslanların diğer Hanedan üyelerini ortadan kaldırmalarının önüne geçeceklerini düşünmüş.”

“Ses tonundan anladığım kadarıyla Hanedanlarını uzlaştırmak yerine saklanmaya nasıl karar verdiklerini öğrenmek üzeriyim sanırım,” dedim.

“Annen Jag’ın erkek kardeşini öldürdü...”

“Bir dakika, *ne?*”

Matteo elini kaldırdı. “Sabretmekte çok kötüsün, değil mi?” Bir daha sözünü kesmemem için gözdağı verir gibi duraksadı. Yutkunup evet der gibi başımı salladım. “Diyordum ki, annen Jag’ın erkek kardeşini öldürünce Hanedanlar arasında herhangi uzlaşma imkânsızlaştı.”

Benim annem. *Katil miydi?*

Dehşete kapıldığımı anlamış gibi hızla, neredeyse rahatlatmak için konuşmaya devam etti. “Annem hep bu davranışın ardındaki sebeplerin karmaşıklığından bahsederdi. Daha fazlasını biliyorsa da olanları bana hiçbir zaman tüm ayrıntılarıyla anlatmadı. Ah, tahmin edildiği gibi Aslanlar annenin peşine kiralık katil taktı.”

Matteo anlatmaya devam ederken bile annemden, ailemden bahsettiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

“Babana gelince, Jag’a ve Aslanlara karşı çıktı ve onun da ölüm fermanı yazıldı. Sonra kaçtılar.” Matteo eğitilmiş suikastçılardan kaçmak işler kötüye gidince herkesin yaptığı bir şeymiş gibi omuz silkti. “Hanedanına gelecek olursak da, Ayılar annenin eve dönmek yerine onları terk etmesini ihanet olarak değerlendirdi. Bu yüzden de... Onları korumak için hiçbir şey yapmadılar.”

Gözlerim büyüdü. Jo Teyzem bu yüzden annemin ölümünden ailesini sorumlu tutuyordu.

Matteo, “Duyduğuma göre, annenin peşine düşen Aslan Hanedanı’ndan tüm suikastçılar birer birer eli boş dönmüşler. Ya da hiç geri dönmemişler. Aslanlar da kuyruğu dik tutmak için diğer Hanedanları annenle babanın öldüğüne inandırmış,” diyerek sözlerini tamamladı.

Sessizce, “Ama eninde sonunda annemi öldürdüler,” dedim.

“Evet,” derken sesinde bir pişmanlık vardı. “Ama bunu bizden ve Aslanlardan başka hiçbir Hanedan bilmiyor. O zamandan bu yana, Aslanlarla Ayılar arasındaki husumet daha da arttı. O gün yemek salonunun önünde sana vurduğumda...” Susup şömineye daldı.

Sesimde bir kederle, “Önemli değil,” dedim. “Bana gerçeği anlattığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim...” dedi ama bana bakmıyordu. Tüm öfkesinin ve cesaret gösterilerinin altında derin bir üzüntü vardı.

Dürüstlüğüne eş değer bir yolla bir başka gerçeği paylaşmak için, “Şunu bilmelisin ki...” diyerek söze başladım. “Charles’ın öldürmeye çalıştığı Stefano değildi. Seni öldürüp suçu benim üzerime atmaya çalışıyordu. Şimdi anlattıklarından sonra, Aslanların bizi birbirimize düşürmeye çalışması çok daha anlamlı gelmeye başladı. Ayrıca kapımın önünde öldürülen muhafızın boğazının cam parçasıyla kesildiğini de bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla, cinayet silahı hâlâ bulunmadı. Yani, demek istiyorum ki... Dikkatli ol.”

Matteo yüzüme bakınca üzüntüsü daha da arttı. “Öldürmeye çalıştıkları *ben* miydim?”

Yavaşça başımı salladım. Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Emily’ye bir şey olsaydı, özellikle de benim yüzümden bir şey olsaydı, nasıl hissederdim biliyordum. Ama bana verdiği sırlardan sonra ona söylemeden edemezdim. Birinin aynı şeyi bir daha denemesi an meselesi olabilirdi.

Matteo, “Stefano hakkında nasıl bu kadar şey biliyorsun?” diye sorunca kalbinin kırılış sesini duyar gibi oldum.

Stefano’nun yatağının altındaki kanı, muhafızın dövmesini ve keşfettiğimiz tüm tuhaf detayları anlattım. Söylediğim her şeyi dinledi, ben konuşmamı bitirene kadar dişlerini sıkmış, odaklanarak kaşlarını çatmıştı.

“O gün dersten sonra odama dönecektim,” dedi. “Ama Blackwood seni yumrukladığım için beni üçüncüye mimledi ve dış çepere gönderdi.”

“Layla da bunu fark etti,” dedim.

Matteo boynunu ovuşturup bir karara varmaya çalışır gibi yüzüme baktı. “Sanırım bu okulda aileni tanıyan tek kişi ben değilim. Blackwood biliyor olmalı. Muhtemelen Conner da. Brendan ve Nyx Charles’ın en yakın arkadaşlarıydı, o yüzden kesinlikle biliyorlar. Felix. Başkaları da vardır, eminim.”

“Felix,” diye tekrarladığım an birden aklıma ilk öğle yemeğimde kulağıma eğilip tüyler ürpertici bir sesle, “*Biliyorum*,” diye fısıldaması geldi.

Matteo, “Evet,” diye onaylayıp tekrar boynunu ovuşturdu. “Sorun şu ki...” Devam edip etmeme konusunda tereddütlü görününce devam etmesini umarak hiç kımıldamadan bekledim. “Felix’in babası, annenle babanı öldürmek için gönderilen suikastçılardan biriymiş. Geri dönmeyenlerden biriymiş. Burada aileni öldürmeye çalışırken akrabalarını kaybeden başka Aslanlar da var muhtemelen. Kimse senin yaşadığını bile bilmiyordu gerçi, yani sen çıkıp gelene kadar.”

Birden ağzım kurudu, yutkunmakta zorlandım. Annemle babam Felix’in babasını mı öldürmüştü? Benden nefret etmesine şaşmamalıydı. Onun babasının annemle babamı öldürmeye çalışmasından bahsetmiyorum bile ama yine de öyleydi. Yapbozun bir parçasını daha bulduğum için heyecanlı olmam gerekirken tüm konuştuklarımızdan sonra dehşete kapılmış haldeydim. Bu okula gelişim kısa sürede kontrolden çıkıp söndürülemez hale gelen bir yangın çıkarmak üzereydi sanki. İnsanlara geçmişin en korkunç yüzünü hatırlatmamı da unutmamak gerek tabii.

Matteo, “November?” dedi.

“Efendim?” Düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı kaldırdım.

“Sana kızgın olduğum için yumruk atmadığımı bilmen gerek,” dedi. “Annenin başına gelenler... Öyle ya da böyle sen de bir Ayısın. Sana yumruk attım çünkü atmamı istediler.”

“Beni yumruklamayı kim istedi?” derken başım bir kez daha hızla dönmeye başladı. “Felix miydi?”

Matteo, “Söyleyemem,” deyince söylemeyeceğini yüzünden anladım. “Ama sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama düşüncelerine öyle gömülmüştü ki sanırım yine Stefano’yu düşünüyordu.

“Şimdi gitmen gerek,” dedi, ben de odasından çıktım.

Kapıyı ardımdan kaparken keşke her şey farklı olsaydı diye düşünmeden edemedim. Nihayet kabul etmek istemeyeceğim kadar bana benzeyen bir aile üyesi bulmuştum ve benimle hiçbir derdi yoktu. Onu suçlayamazdım da. Haklıydı. Bu okula gelmemiş olsaydım Stefano hâlâ hayatta olabilirdi.

Otuz Beş

Odama dönünce, “Ash?” diye seslendim. Birkaç saniye bekledim ama yanıt gelmedi.

Pencereleri ve yatakların altını kontrol edip ortak alana geri döndüm. Şöminenin önüne, yere, küllerle bir not yazılmıştı: *Hemen dönerim*. Kurnazlığına gülümserken botumun tabanıyla mesajı sildim.

Matteo’yla konuştuklarımız kafamda dönüp duruyordu. Annemle babam Hanedanın başına geçmek için sırasını bekleyenlerdendi. Bu okulun en iyileriydiler. Ben doğmadan ve Teşkilat dünyasının Romeo ve Juliet’ine dönüşmeden önce nasıl bir hayatları olduğunu hayal bile edemiyordum. Babamla konuşmam lazımdı. Matteo’nun anlattığı hikâyede doldurulması gereken çok fazla boşluk, sormam gereken çok fazla soru vardı.

Beni Akademi’ye göndermesi hiç mantıklı değildi. Ailem saklanırken niçin beni tehdit teşkil eden onca insanın önüne atmıştı? Matteo anneme benzediğimi söylerken haklıydı; o beni tanıdıysa diğerleri de pekâlâ tanıyabilirdi. Blackwood’un tuhaf şeylerin kasıtlı olduğuna dair sözleri aklımdan çıkmıyordu. Matteo Blackwood’un beni tanıdığını söylemişti ki ebeveynlerimle aynı dönemde Akademi’de okuduysa bu doğru olmalıydı. Ama neden okula girmeme izin verdi? Aslanlarla Ayılar beni tanıdığı an ortalığın karışacağını biliyor olmalıydı.

Kahvaltı masasına gidip sandalyelerden birini çektim.

Ama Blackwood bana hem kibritten hem cam parçasından bahsetmiş ve tarih eğitmenimizin söylediklerini tekrarlamıştı. Ayrıca Ash bana Blackwood'un bir Ayı olduğunu söylemişti. Parmaklarımı masaya vurdum. Özel bir sebep, iletmeye çalıştığı bir mesaj olmalıydı. Teşkilatlılar rastgele davranmazlardı; o kadarını öğrenmiştim. Yani örüntüyü, babamın deyiimiyle küçük farkları göremiyordum.

Kartal'ın tuhaf şeylerin kasıtlı olduğunu söylediği o ilk tarih dersini düşündüm. Tarihi bağlamda tesadüflerden ve insanların bunlara inanıp abartmayı ne kadar çok sevdiğinden bahsediyordu. Ayrıca bir suç işleyip tesadüfmüş gibi gösterirsen bunun mükemmel bir başarı olacağından söz ediyordu. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Ya ben geldikten hemen sonra işlenen cinayeti kastederek insanların bunu benimle ilişkilendirmek, ayrıntıları abartmak istediğini ima ettiyse? Ki sonunda bunun doğru olduğu ortaya çıkmıştı.

Hemen ardından da İkinci Dünya savaşı sırasında Yunanistan'ı işaret eden düzmece işgal planlarıyla İspanyollara atılan cesetten yemi anlatmıştı. Tüm plan, cesedi bulanların yapması gereken incelemeyi yapmayacağı fikrine dayanıyordu. Tıpkı benim Stefano'nun cesedini iyice incelemeyişim gibi... Layla'nın asla yapmayacağı gibi. Layla doğru soruları sorana dek, Stefano'nun saatler önce öldürölüp o koridora getirildiğini anlayamamıştık ve en sonunda odasına girip Charles'ın aslında Matteo'nun peşinde olduğunu öğrenmiştik.

Nabzım hızlandı. Sonra zehir dersine girmiştim. Hisakawa, ardında kanıt bırakmadığı zaman zehirlemenin mükemmel bir silah olduğunu söylemişti. En iyi zehirler de doğru biçimde kullanmayı bilince psikoloji ve duygulardır demişti. Benden ve Matteo'dan mı bahsediyordu? Biri, en başından beri bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu. Matteo'yla konuşmak için kendimi zorlamamış olsaydım hâlâ annemle babamın kim olduğunu bilmiyor olacaktım; yani tüm bu kargaşanın çıkış noktasını.

Yumruğumu masaya vurdum. Neden daha dikkatli bakmamıştım? Ash bana Akademi'nin yalnızca adının akademi olduğunu, her şeyin işaretleri okumak üzerine kurulduğunu açıkça anlatmıştı. Ama ben korkularıma ve öfkelerime öyle gömülmüştüm ki gözümün önündekileri görmemiştim.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Her geçen dakika aklıma geliyordu. Kartal, o şövalyelere mektup gönderen sultanı, onlara nasıl farklı davranma ve herkesin değişmez sandığı şeyi değiştirme şansı verdiğini anlatıyordu.

Tırnağımı öfkeyle kemirdim. Bu durumda, farklı yaklaşılması gereken o değişmezler neydi ya da kimdi? Aslanlarla Ayılar arasında bir husumet vardı ama bu, benim bu okulda değiştirebileceğim bir şey değildi. Daha belirgin bir şey olmalıydı.

Kapım açıldı, başımı kaldırıncaya karşımda Ash'i buldum.

"Ah, güzel. Buradasın," derken bakışlarındaki endişenin silinişini gördüm.

"Pippa'yla konuştum," deyip karşıma oturdu. "Başta kimseyi görmediğini ve cam kırıklarını çöpe atmak üzere hemen mutfağa götürdüğünü söyledi. Ama biraz üsteleyince mutfağa giderken birkaç odaya daha girdiğini kabul etti. Yürüdüğü yolu birlikte yürüdük ve gözünün önünden ayırmadığını iddia etse de birinin bir parça çalabilmesi için bolca fırsat olduğunu söyleyebilirim."

"Felix olduğuna dair bahse girerim," diye homurdandım.

Ash arkasına yaslanıp yüzüme baktı. "Bilmediğim ne biliyorsun?"

"Tüm bunlar beni öldürmekle ilgiliydi, değil mi?" dedim. "Charles suçu üstüme atmak için Stefano'yu öldürdü ve işe yaramış olsaydı infaz edilecektim. Sonra Nyx beni kılıçla şişlemeye çalıştı. Ardından biri bir cam parçasıyla boğazımı kesmeye geldi ama muhafızla yüzleşmek zorunda kaldı. Layla'nın da dediği gibi Brendan nadiren bir şeyleri kendi yapar. Tüm muhte-

mel şüpheliler içinde, Felix'in intikam almak için kesinlikle bir sebebi var. Annemle babam, babasını öldürmüştü."

Ash'in gözleri büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

"Matteo söyledi."

Ash inanamıyormuş gibi, "Matteo mu söyledi?" dedi. "Matteo suratına yumruk atmaktan birden sır vermeye mi geçti?"

"İşleri daha da karıştırıyor ama bana yumruk atmasını söylemişler," dedim.

Ash, "Ne? Neden öyle... Dr. Conner olabilir mi? Bu yeni bir değerlendirme yöntemi olabilir," deyince sesinde yeniden endişe belirdi.

"Belki de," dedim. "Ama o yumrukla Matteo üçüncü kez mimlenip dış çepere gönderildi; *Blackwood* un verdiği bu ceza, hayatını kurtardı. Ben, Matteo'ya zarar gelmesini önlemeye çalıştığımı düşünüyorum. Hem onu korumaya hem de beni sınamaya çalışıyordu belki."

Ash bir an soran gözlerle baktı. "Sana anlattığı başka şeyler de var, öyle değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. Duyduklarımı ben bile tam olarak sindirememiştim.

Ash bir şey söylememi bekledi, ben söylemeyince de, "Sana kim olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

Sözlerimin devamını nasıl getireceğimi düşünürken cümleyi uzata uzata, "Evet. Şüphelendiğimiz gibi, babam bir Aslan," dedim. "Annemle babamın yaptıklarına bakılırsa, Aslanların beni öldürmek için yanıp tutuşması çok normal." Ash'e Matteo'nun kuzeni olduğumu ve niçin hedef gösterildiğimi anlatmak istiyordum ama önce bunun üzerinde enine boyuna düşünmem gerekiyordu. Ash'ten öğrendiğim bir şey varsa o da kişisel bilgilerin tehlikeli olduğu ve azami dikkatle paylaşılması gerektiği idi.

Yarım yamalak güldü. “Birileri Hanedan sırlarını koruyor galiba. Gitgide Teşkilatlı oluyorsun.”

“Sana söylemeyecek değilim,” dedim. “Anlatmayı düşünüyorum. Sadece henüz tam olarak sindiremedim.” Duraksadım. “Ayrıca Layla’yı zindandan çıkarmak daha önemli değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla ikisi birbiriyle alakalı şeyler,” dedi. “Duygularımı sergilemiyorum diye umursamıyor değilim. Bunu sen de biliyorsun.” Arkasına yaslanıp huzursuzca kımıldandı. Sesinde kalbini kırmışım gibi bir ton vardı.

“Özür dilerim, böyle dememeliydim,” dedim. “Diken üstündeyim ve vaktimizin azaldığını hissediyorum. Yani, birinin bir kez daha beni öldürmeye çalışması ne kadar sürer ki? Bu gece mi? Felix hâlâ oralarda bir yerde. Brendan da. Başka kimler bu işin içinde, Tanrı bilir.”

Ash derin bir nefes aldı. “Anlaşıldı.”

Parmaklarımı kütlettim. “Aarya’ya ne diyorsun?”

Ash, “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Felix muhtemelen bu işin içinde. Ama içimden bir ses, Aarya’nın konuyla ilgisi olmadığını söylüyor, yani en azından herkes gibi değil. Aslında Brendan’la etkileşimlerinden gördüğüm kadarıyla Aslanlardan nefret ediyor.” Biraz durup durumu düşündüm. “Bir de Ines var.”

Ash nereye varmaya çalıştığımı anlamıyormuş gibi bakıyordu. Ya da anlamıştı ama hoşuna gitmemişti.

“Aslanlar en iyi öğrencileri öldürüyorlar, öyle değil mi? Ines de en iyilerden biri. Ayrıca Aarya’nın en yakın arkadaşı. Aarya en yakın arkadaşını korumak istemez mi? Tüm bu olanlara dair ne bildiğini öğrenip yardım etmeye, bizden yana olmaya belki ikna edilebilir,” dedim.

Ash daha cümlem bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Bin yıl geçse de Aarya böyle bir şey yapmaz. İnan bana,

işbirliği yapma ihtimali olacağını düşünseydim, şimdiye dek çoktan şansımı denemiştim.”

“Ama denemeden emin olamazsın,” diye ısrar ettim. “Ben de Matteo’nun benimle asla konuşmayacağını sanıyordum ama konuşmayı başardım.”

Ash, “Matteo ve Aarya temelde birbirinden çok farklı insanlar. Matteo öfkeli ve çok duygusal ama iyi bir insan. Aksi-ni düşünseydim seni onun odasına tek başına göndermezdim. Ama Akademi’de geçirdiğim şu iki buçuk yılda Aarya’nın kendi çıkarı dışında hareket ettiğini hiç görmedim. Ona fırsat verdiğin an üzerine atılıp seni alt eder,” deyince bir anda şövalyelerle sultanı hatırladım.

Kendi kendime fısıldayarak, “Değişmeyen kişi...” dedim.

Ash, “Değişmeyen ne?” diye sordu ama ben çoktan ayağa kalkmışım.

Sarsılmaz, inatçı ve kanının son damlasına kadar savaştacak herkesin içinde en uygun aday Aarya’ydı. Onu daha önce niçin bir ihtimal olarak değerlendirmedığımı bilemiyordum.

“Kulağa çılgınca geliyor biliyorum ama içimden bir ses Aarya’yı yanımıza çekmenin önemli olduğunu söylüyor,” deyip derin bir nefes aldım. Sesimdeki öfke heyecana dönüşmüştü. “Tam olarak nasıl bir faydası olacağını bilemiyorum ama onu neler bildiğini anlatmaya ikna etmem gerek, bunu biliyorum.”

Ash homurdandı. Ciddi bir sesle, “Daha ne kadar açık bir şekilde söyleyebilirim acaba: *Aarya sana yardım etmeyecek*. Sadece seni incitmek için bir yol bulmuş olacak,” dedi. Ama elbette ciddi olacaktı. Ash onun değişmez olduğuna kanaat getirmemiş olsaydı, Aarya farklı davranmak için rakibim olamazdı. Kartal’ın dediği gibi: Yepyeni bir bakış açısı gerekiyordu.

Volta atmayı bırakıp Ash’e baktım. “Sence Aarya Ines’i Felix’ten daha mı çok önemsiyor?”

Ash, “November...” deyip kalktı. Beni vazgeçirmek için bir konuşma yapacağı her halinden belliydi.

“Bir keresinde bana Felix’in Aarya’ya âşık olduğunu ama böyle bir ilişkinin asla başlamayacağını söylemiştin. O yüzden soruma cevap ver. Ines’i daha mı çok önemsiyor?”

Ash, “Tahmin yürütmem gerekseydi evet derdim,” dedi.

“Tamam. Güzel,” deyip yatak odama koştum. Komodini-
min çekmecesinden bir parça kâğıt çıkardım. Şöyle yazdım:

*Ines tehlikede. Yat borusundan hemen sonra korulukta buluşa-
lım. Anlatacağım.*

Ember

Bu saçma ismi yazarsam kesinlikle benim yazdığımı anlaya-
cağını fark ettim. Notu Ash’e uzattım. “Bunu ona ulaştırır mı-
sın? Buraya ilk geldiğimde Layla’yla oynadığınız oyundan böyle
şeylerde iyi olduğunu biliyorum.”

Önce kâğıda, sonra bana baktı. “Bunu gerçekten yapmaya-
caksın, değil mi? Birinin Aarya’yla konuşması gerekiyorsa o ben
olurum.”

Başımı iki yana salladım. “Olamazsın, Ash. Ben konuşmak
zorundayım. Onu benim gördüğüm açıdan görmüyorsun.”

“Doğru, görmüyorum,” dedi ve her an biraz daha sinirlen-
meye başladı. “Onu tam da olduğu gibi görüyorum. Niyetle-
rini anlayabiliyorum. Onu yıllardır tanıyorum. İnsanların ona
defalarca karşı geldiğini ve her seferinde galip çıktığına da şahit
oldum çünkü acımasız ve *yetenekli* biri. Sen fazla hoşgörülü-
sün. Herkese fazla güveniyorsun. Aarya’ya kafa tutacak kadar
iyi olmadığın konusunda Layla seni uyarmıştı; ben de onunla
karanlıkta ağaçların arasında buluşursan en kısa yoldan kendini
öldürtürsün diyorum.”

Kendimi zar zor sakinleştirip derin bir nefes aldım. “Aklın-
dan bunların geçtiğini biliyorum ki tam da bu yüzden onunla
benim konuşmam gerekiyor. Riskli değil demiyorum ama ihti-
yacımız olan bilgilerin onda olma ihtimali yüzde bir bile olsa,
bunu göz ardı edemeyiz,” dedim. “Beni korumaya çalıştığını

anladım ve bunun için minnettarım. Ama bunu yapmak zorundayım.”

“Aarya’yı daha affedici bir gözle değerlendirmek bir *sebe*p değil,” dedi.

“Blackwood Layla’yı cezalandırırken cam parçasından ve kibritten söz etmek için beni de odasına çağırdı,” dedim. “Üstelik...”

Ash, “Blackwood’un sana yardım etmeye çalıştığını düşünüyorsun, öyle mi? Sana yardım etmek için neden kız kardeşimi zindana atsın ki? Seninle oyun oynuyor,” dedi.

“Yardım ediyor veya oyun oynuyor, hiçbir farkı yok. Asıl mesele bana bilgi vermiş olması. Bilgi veren sadece Blackwood da değil. Beni koruyan o muhafız. Kartal ve Hisakawa. Hepsi cinayetle ve Matteo’yla aramızdaki durumla doğrudan ilgili bir şeyler söyledi. Son dersinde de Kartal, insanlar hakkında peşin hükümlü olmaya dair bir laf etti. Genel anlamda değil ama insanları acımasız ve tehlikeli diye etiketlersen, bu tip davranışlarını *görmezden gelemezsin* demek istedi. Bazen birine yepyeni bir açıdan bakmanın, onu değiştirmeye giden tek yol olduğunu söyledi. Bana sorarsan, tüm bunlar Aarya’yı işaret ediyor.”

Ash uzun bir süre sessiz kaldı ve duyguları suyun üzerinde dans eden ışıklar gibi gözlerinde dolaştı. “Pekâlâ, bakalım doğru anlamış mıyım: Eğitimcilerinin derslerde sana gizli mesajlar verdiğine inandığın için hayatını riske atacaksın, öyle mi?”

“Evet. Kesinlikle. Bunları söyleyen ben olmasaydım, söylenenlerden şüphe etmezdin. Sırf senin gibi yetiştirilmedim diye beni sorguluyorsun. Ama bu, yanıldığımı göstermez. Yani notumu sen iletmeyeceksen, ben ileteceğim,” deyip kâğıdı geri vermesi için ona elimi uzattım.

Gözlerinde öfkeli şimşekler çaktı. “Yalnız gelmeyeceğini biliyorsun,” dedi. “Yani bir mucize olup da Aarya seni öldürmeye kalkışmasa bile başka biri yapabilir.”

“Biliyorum,” dedim. “O yüzden koruluğu seçtim; en iyi olduğum alan. Sağlayabileceğim tek avantaj bu. Yani, senden de faydalanabilirim.”

Söylediklerime inanamıyormuş gibi gözleri hafifçe büyüdü. “Gelmeyeceğimi mi sandın?”

“Geleceğini umuyordum,” dedim.

Alnını ovuşturdu. “Nasıl oluyor da bazen her şeyi anlayıp bazen de hiçbir şey anlamıyorsun?”

“Bak,” dedim. “İşe yaramazsa ve Aarya beni ağaçtan atarsa, o zaman yanıldığımı kabul eder, gecenin geri kalanında ipleri tamamen sana teslim ederim. Ama şu an vaktimizi boşa harcıyorsun; o notu iletmemiz lazım.”

Kâğıdı katlayıp bir şey söylemek ister gibi yüzüme baktı ama fikrini değiştirip odadan çıktı.

Otuz Altı

Aarya gibi birine plan kurmak zor olsa da taktiğimi baştan sona tekrar tekrar gözden geçirdim. Yüzüncü kez kapıya baktım. Ash şimdiye dek dönmüş olmalıydı.

Aarya'yla buluşmanın ve beni öldürmeye çalışan bir grup insanın varlığının verdiği gerginliğin üstüne bir de aklım sürekli annemle babama, onlar hakkında bilmediğim onca şeye gidiyordu. Benim yaşımdayken nasıl göründükleri, Teşkilatlı olmaktan memnun olup olmadıkları, beni ve kendilerini korumak için kaç suikastçıyı öldürmek zorunda kaldıkları, hangi kararlarını etkilediğim... Tüm bunlar kaldıramayacağım kadar ağır şeylerdi.

Kapı açılınca şöminenin yanından sıçrayarak kalktım.

Ash'in yüzünde hâlâ ayrılırken olduğu gibi endişeli bir ifade vardı. Kapıyı ardından sürgülerken sessizce, "Hallettim," dedi.

İpucu bulmaya çalışarak yüzüne bakıp, "Ve? Bir şey dedi mi ya da geleceğine dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Hayır. Ama sonuçta Aarya'dan bahsediyoruz ve bu seni savunmasız bırakmak için bir fırsat demek. Kaçıracağını sanmıyorum."

Ash harmanisini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvadı. Soran gözlerle ona baktım. Benimle dövüşmeye hazırlanmıyordu herhalde, öyle değil mi?

Saç örgümü omzumdan geriye attığım an Ash karnıma doğru bir yumruk savurdu. Engelleyip hemen kendimi korumaya aldım. Sanırım sorumun cevabını almıştım.

“Vasat savunma,” deyip bu defa yüzüme bir yumruk savurdu. Kaçındım.

“Aarya olsaydım, bu yumruk isabet etmişti. Bu kadar yavaş olamazsın,” dedi. “Ağaçların arasında peşine düşerse ellerinizi kullanacaksınız. Sağlam tutunmayı başarırса tekme de atabilir ama onun dışında her halükarda üst bedenini hedef alacaktır.”

Şiddetli bir darbe savurdum ama daha yarı yolda kaçınmayı başarıp bileğimden yakaladı, sertçe çekip dengemi bozdu. Öne doğru sendeledim. Kolunu boğazıma dolayıp hafifçe sıkarak ben göğsüne doğru çekti.

Kaba bir sesle, “Mecbur kalmadıkça kesinlikle saldırma. Bunu daha önce söylemiştim,” deyip beni bıraktı. “Kendini anında savunmasız bırakıyorsun. Hızlısın ve çabuk öğreniyorsun ama hazır olmalısın. Görsel işaretlere dikkat etmelisin.”

“Ama omzunun hareket ettiğini görüp...”

“Ondan bahsetmiyorum,” derken Aarya’yla buluşmam konusunda bana hâlâ kızgın olduğu belliydi. “Dövüşmek istediğime dair üç farklı ipucu verdim ama sen gardını alacağına saçını düzelttin.”

Vay. Havaya girmişti.

“Tamam, pekâlâ, neydi onlar?” diye çıkıştım. “Gömleğinin kollarını kıvrıman mı?”

Kaşını kaldırdı. “Öfkelendin. Güzel,” dedi. “Belki şimdi daha iyi odaklanırsın.”

Tanrım, keşke bir tekmede yere serebilecek kadar iyi dövüşmek için zamanı ileri sarabilseydim.

“Dövüş halindeyken nelere dikkat etmen gerektiğini sana öğretmiştim; hangi ayak önce, rakibin bir darbe savurmadan önce nereye bakıyor ve hangi kasları geriliyor. Ama birinin dövüşmek *istediğini* gösteren işaretleri bilmiyorsun,” dedi.

“Şu an benden böyle bir sinyal alıyor musun? Almalısın çünkü,” dedim.

Yine kaşını kaldırdı. “Yüzüne bir yumruk indirmek için rakibinin çenesine ya da dişlerini sıkmış mı diye çene çizgisine bak, böyle,” deyip dişlerini gıcırdatarak çenesini bana doğru kaldırdı. “İnsanlar sinirlendiğinde çoğunlukla dişlerini gıcırdatır. Çeneyi kaldırmak da aidiyetle ilgili bir tehdittir; birinin özel alanına girdiğini gösterir. Ah, bu işaretler Teşkilatlılarda bardaki heriflerde olduğu kadar belirgin olmayacaktır, o yüzden daha gizli işaretleri yakalayabilmek için tetikte olman gerekir.”

Başımla onayladım “Mantıklı. Charles da bıçağı bana fırlatmadan önce aynısını yapmıştı.”

“Kesinlikle,” dedi. “Bakılacak bir diğer ayrıntı da burun deliklerinin hareketleridir. Ciğerlerimize daha fazla oksijen dolurup kan akışımızı hızlandırmak, dövüş öncesi harekete geçen hayatta kalma mekanizmalarımızdan biridir. Aynı şey göz bebeğinin büyüyüp küçülmesinde de geçerlidir; rakiple ve çevreyle ilgili *azami* bilgiyi edinmek için gözbebekleri genişler.”

Başımı sallayarak, “Anladım,” dedim.

“Dikkat edilecek bir diğer şey de karşındakinin mümkün olduğunca heybetli görünmek için koltuklarını kabartmasıdır. Bir insanın bedeni ne kadar yer kaplıyorsa o kadar çok testosteron salgılar; hem erkeklere hem kadınlara güç ve hız kazandırır. Yeterince dikkat eder ve bu işaretlerden birkaçını yakalarsan hemen harekete geçmen gerekir. Aarya’ya fırsat verme. Çok pişman olursun.”

“Ya sadece tek bir işaret görürsem?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Tek işaret yeterli değildir. Sana saldırmayı planlamaktan ziyade sadece sinirli olduğunu gösteriyor olabilir. Yani her ne yaparsan yap, onun hareketlerinin aynısını yapma. Bu sadece işleri daha da hızlandırır. Duruşun rahat ve açık olsun."

"Yapabilirim," dedim.

"Bir kez daha söylüyorum, mecbur kalmadıkça saldırma," dedi. "Ondan kurtul ve gerisini bana bırak."

Başımla onayladım. "Sana teşekkür borçluyum. Beni deli eden tavrına rağmen."

"Tavır mı?" Gözleri büyüdü. "Bunu gerçekten yeterince ciddiye almıyorsun."

Aynı öfkeyle, "Doğru değil," dedim. "*Gayet* ciddiye alıyorum. Bunun riskli olduğunu biliyorum. İnsanların beni öldürmeye çalıştığını biliyorum. Sadece gerçekten başıma bir şey gelene kadar burada durup kıvranamam yoksa gerginlikten mahvolup kendi kendime zarar vereceğim."

Ağzını açıp ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi tekrar kapadı.

"Ayrıca senin bana kızman da hiçbir işe yaramıyor," dedim.

"Kızmak mı? November, ben sana kızgın değilim," deyip duraksadı. "Senin için *endişeleniyorum*. Ben..." Gözlerini kaçırdı.

"Sen?" dedim.

Gözlerime baktı. Daha önce midemde uçuşan bir avuç kelebek şimdi bir ordu olmuştu ve ne yaptığımı düşünmeden ona doğru bir adım attım.

Yüzündeki öfkenin arzuya, sonra benim için kendiyle kavga ediyormuş gibi tekrar öfkeye dönüştüğünü gördüm. Şefkatli bir sesle, "Seni önemsiyorum," dedi. "Başına ne geldiğini önemsiyorum. Zarar görmeni hiç istemem." Kelimeleri yavaş yavaş, dolu dolu söylemişti. O kadar uzun süredir birine ilgi duymamıştı ki bunu sesli söylemekten korkmuş, birine değer verme-

nin insanı yoran bir sorumluluk olduğunu düşünmüş gibiydi. İç burkan bir şekilde gülümsedi. “Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.”

Bir an dudaklarıma bakınca, yüzünde beliren soruyu gördüm.

Kalbim hızla çarparken gözlerinde kaybolmuş öylece yüzüne bakıyordum. Aynı şeyleri hissettiğimi söylemek istedim; tüm bunların ne anlama geldiğini bilmediğimi, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı. Bir şey demek yerine biraz daha yaklaştım.

Elini uzatıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, hoş bir ürperti bedenimi sardı. Uzanıp elimi göğsüne koydum. Keten gömleğinin altında en az benimki kadar hızla çarpan kalbinin atışını hissediyordum. Parmağını alt dudağımda gezdirirken diğer elini enseme sardı.

Dudakları dudaklarıma değince, şaşkın bir heyecan tüm vücudumu sarıp dizlerimin bağını çözdü. Beni kendine çekti, kollarım boynuna dolandı.

Saçlarımda dolaşan elleri sırtıma inerken bedenimi ona biraz daha bastırdım. Emily bir öpücükle aklının başından gittiğinden onca zaman bahsetmişti ama anlamamıştım; şu ana dek. Aramızda karşı konulmaz bir bağ vardı, sanki daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir barajın kapakları açılmıştı.

Birdenbire beni bıraktı, titreyen bedenimle ve sessizlikle baş başa kaldım, kendimi zar zor toparladım. Kafam karışmış bir halde yüzüne baktım.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Niyetim bu değildi...” derken savunmasız görünüyordu. “Üzgünüm.”

“Neden üzgünsün?” dedim.

Gülümseyip başını iki yana salladı. “Haklısın, neden öyle dedim bilmiyorum.”

Sırıttım. “Eminim gerçekten bir şeyler hissettin diye ödün koptu.”

Güldü ama biraz da üzgün görünüyordu. “Gerçekten haklı olabilirsin.”

“Şu an hislerinden korkan tek kişi sen değilsin,” derken yaklaşımlarımın yine kızardığını fark ettim.

Hemen cevap vermedi. Sadece bana baktı, gözlerinde keşke bilsem dediğim bir sürü düşüncenin kıvılcımları dolaşıyordu. “November, sana bir şey...”

Bir an susup bekledim.

Devam etmesini umarak, “Ash?” dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden koridordan boğuk bir ses duyuldu; muhafız devriye geziyordu.

“Vakit geldi,” deyince daha önce görmezden geldiğim tüm korkularım birden içime üşüştü.

Otuz Yedi

Ash dolaptan harmanimi alıp omuzlarıma attı. Yakamın altında kalan saç örgümü çıkarırken, “Fikrini değiştirmek için bu son şansın yoksa senin yerine ben gideceğim,” dedi. Hiçbir şey söylemeden başımı iki yana salladım. En ufak bir dokunuşuyla içim ürperiyordu.

“İnatçı,” diye fısıldadı ve bir an öylece baktık.

Harmanisini giyince ciddileştik. “Aynı yolu kullanmayacağım yoksa Aarya beni görebilir. Etrafından dolanıp istirahat bahçesine gireceğim.”

“Tamam,” dedim ve Aarya’dan bahsedince bile sesimin kısıldığını fark etmek sinirimi bozdu. Harmanimin boyun bağını sıkıp kapüşonumu taktım; önümü görmemi engellemeyecek ama karanlıkta gizlenmeme yetecek kadar.

Ash kapıyı açtı. “Yirmi beşe kadar say, sonra git.” Bana son bir kez uzun uzun baktı. Sessizce koridora süzülmeden önce ekledi: “Ve dikkatli ol.”

Ash’ın söylediği gibi, kaslarıma daha fazla oksijen göndermek için nefes almaya, kafamdaki curcunayı susturmaya çalıştım.

İşte başlıyoruz.

Odamdan çıkıp sessizce önce koridora, sonra da iki kat aşağıya süzüldüm. Fuaye çıkışındaki muhafız avlu kapısından çıkarken karanlığa gizlenip ben de peşinden çıkmadan önce bir nefeslik bekledim.

Merdiven boşluğunun kör karanlığında kemerli girişin soğuk taşlarını parmaklarımda hissederek dikildim ve Ash'in yaptığı gibi birkaç saniye bekledim. Muhafızın yeterince uzaklaştığından emin olduğum an kumaşı dalgalandırmamaya dikkat ederek perdenin arkasına, oradan da karanlık avluya süzüldüm.

Koruluğa koşarken botlarımin ezdiği sünger gibi çimenler ayak seslerimi emiyordu. En son Ash'le geldiğimizde kullandığımız arka duvarın ortalarındaki sarmaşığın yakınlarında durup başımın üstündeki karanlık dalları kolaçan ettim. Ama Aarya hiçbir yerde yoktu.

Sarmaşığa tırmanıp dallarda sabit bir tempoyla ilerlerken, adımlarımı her zamankinden daha dikkatli atıp her türlü sese kulak kesildim. Oraya vardığımda gökyüzü bankı boştu, ben de bir yönü daha gözlemem gerekmesin diye ağacın gövdesine yaslandım. Sinirlerim arı kovanı gibi hareketli olsa da rahat bir şekilde oturdum. Kaçmam gerekirse kullanabileceğim tüm dalları ve tutunabileceğim, yakınlardaki sarmaşıkları tek tek hesapladım.

Aarya, "Vay vay vay, not gerçekmiş," deyip birkaç metre yukarıdaki bir daldan gökyüzü bankına atladı.

Bir an kalbim tekledi. Aarya'nın yetenekleri ve acımasızlığına dair Ash'in uyarıları kulaklarımda çınladı.

Sakin ve rahat olduğumu göstermeye çalışarak, "Notun gerçek olmadığını düşünsen *buralara kadar* gelmezdin, değil mi?" dedim.

İncecik bir kırışın üzerinde yürüyormuş gibi tek ayağının üzerinde dengede durdu. "Aslında *buralara kadar* denemez. Zorlayıcı olmasını isteseydin beni zindana çağırırdın."

Yan gözle ona baktım.

Sırıtip benden bir metre uzağa oturdu. "Yüz ifadene bakılırsa..." Bana doğrulttuğu parmağıyla bir daire çizdi. "Biri sana zindanın nerede olduğunu bilmediğini söylemiş... Ash, olabilir

mi?” Teatral bir tavırla ‘Bu kadar kolay kandırılman da ayıp değil mi?’ der gibi derin bir nefes aldı.

Midem buruldu. Ash zindanın yerini bildiği halde bana söylememiş miydi? İçimden *Dur bir dakika, karşında Aarya var dedim. Daha en baştan dikkatini dağıtmasına izin verme.*

Bu konuşmanın kontrolünü tekrar ele almaya kararlı bir sesle, “Ines...” dedim.

“Evet, Ines. Ines’ten bahsedelim.” Gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçti.

Aarya’yla konuşmak ip cambazlığı yapmak gibiydi.

Sesimi normal bir tonda tutmaya çalışarak, “Aslanların onlara tabi olmayan Hanedanlara mensup en iyi öğrencileri öldürdüğünü herkes biliyor,” diyerek söze başladım.

Aarya, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tırnaklarıyla ağacın kabuğunu soymaya başladı. “Beni buraya gerçekten zaten bildiğim şeyleri söylemeye mi çağırdın? Bu buluşma için kafamda birkaç eğlenceli sebep yaratmıştım ve gerçeklerin bunlar kadar eğlenceli *olmadığı* ortaya çıkarsa, kendimi eğlendirecek *başka bir şey* bulmam gerekecek.” Bana dönüp fare görmüş bir kedi gibi bakınca, elimden gelen en rahat şekilde ağacın gövdesine yaslanmak için kendimi zorladım.

“Ines Akademi’deki en iyi öğrencilerden biri,” dedim. “Bunu bildiğini biliyorum. Bu durum onu doğrudan riske atıyor. Layla bu okulda birinin Aslanların öğrencileri öldürmesine engel olmaya çalıştığını düşünüyor. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Aarya başını yana eğince nihayet dikkatini çektiğimi anladım.

“Ama Blackwood muhafızı öldürdüğünü düşündüğü için Layla şu an zindanda...”

Aarya alaycı bir tavırla güldü. "Tabii, öyle, zindana atılma sebebi *kesinlikle* bu."

Kafam karışmış bir halde yüzüne baktım. "Layla'nın zindanda olmasıyla ilgili benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Aarya bana ahmak görmüş gibi baktı. "O muhafızı Layla'nın öldürmediğini herkes biliyor."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden Blackwood onu zindana attı?"

Aarya gözlerini devirdi.

"Bilmiyorsun demek ki..." deyip omuz silktim. "Sadece benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi yapıyordun."

Huzursuzluğu gözlerinde bir şimşek gibi çakarken ondan şüphe etmiş olmam sinirini bozmuştu. Sonra birden yüz ifadesi yumuşadı. "Layla'nın neden orada olduğunu sevgiline sormalısın. Yoksa sevgilinin Üstatla yaptığı anlaşmalar hakkında konuşmuyor musunuz?"

Midem buruldu ve bu sanırım yüzüme de yansıdı çünkü Aarya çok eğleniyor gibiydi.

"Birileri kavga edecek gibi görünüyor. Keşke patlamış mısır getirseydim." Kahkaha attı. "Biraz yalnız kalmak ister misin? Ağlayacak mısın?"

Yumruğumu sıktım. Beni böyle sinir etmesine izin veremedim. "Karman çorman arkadaşlıklardan bahsetmek ister misin?" diye sordum. "Felix'ten ne haber?"

Gözleri belli belirsiz büyüdü. "Ne olmuş Felix'e?" deyip birden ayağa kalktı.

Duruşumu bozmamaya odaklandım. "Muhtemelen Ines'i hedef almış Aslanlarla işbirliği halindeyken, onunla arkadaş olmak zor olmalı."

Burun deliklerinin hareketini görünce damarına bastığımı anladım ve gözlerim istemsizce Ash'i aradı.

“Ben soluk borunu bir yumrukta çökertmeden Ash’in seni kurtarabileceğini mi sanıyorsun?” diye tısladı ve beni bu kadar iyi tahlil etmesi sinirimi bozdu. “Ben hiç sanmıyorum da.”

Kalbim var gücüyle çarpıyordu. İfadesiz bir sesle, “Hayır, sanmıyorum,” dedim çünkü doğrudu ve onu tehdit ederek hiçbir yere varamazdım. “İstedigine inan, Aarya. Ama önce şunu bil: O muhafızın boğazı bir cam parçasıyla kesildi. Cınayetin ertesi sabahı Felix’in elinde bir kesik vardı. Bu kesikin bir açıklaması olabilir de, olmayabilir de.”

Bana doğru bir milim yaklaşıncı yüzümü buruşturdum. Yüz ifadesinden bana inanıp inanmadığını anlamak mümkün değildi. Hem bana inanmış bile olsa, belki de umurunda değildi ve ne yapmış olursa olsun Felix’in arkasında duracaktı. Ama o bir Aslandı. Hanedanı bir şey istediğinde gerçekten onlara yardım etmeyeceğini mi düşünüyordu?

“Bildiğim kadarıyla,” diye devam ettim sözlerime. “Aslında kesilecek boğaz benimkiydi. Beni umursamıyor olabilirsin, sorun değil. Ama Brendan ve diğer Aslanlar Felix’e baskı yapıyorsa, Ines’e zarar vermesi için baskı görmesi ne kadar sürer sence?”

“Asla yapmaz,” diye homurdanıp çenesini yukarı kaldırdı; Felix’in Ines’e bir şey yapmayacağını düşünse de onun bir Aslan olarak neler yapabileceğine itirazı yok demekti.

Çabucak, “Belki yapmaz,” deyip ayağa kalktım, meydan okumadığımı göstermek için ellerimi iki yana açtım. “Ama Akademi içinde Aslanların güçlü bir ağı oldukça Ines gibi insanlar tehlikede olacak. Onları durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama Felix’i sırtımdan alman lazım.”

Kahkaha atmaya başlayınca tepkisine öyle şaşırdım ki az kalsın daldan düşüyordum. Gülüşünde espriden eser yoktu; korkunç bir tınıyla gülüyordu. “Şoke oldum. Ash sana asla böyle bir anlaşma yapmayacağımı söylemedi mi? Bin yıl geçse de yapmam. Ayrıca sana bilgi vereceğimi düşünmene sebep olacak nasıl bir hayal dünyasında yaşıyorsan, çok eğlenceli ama

tamamen çarpık bir dünyaymış; bunu benden duyuyorsan, bir anlamı vardır.”

Sinir küpüne dönmüş olmama rağmen göz temasımı kesmedim. “Ash tam da böyle söyledi. Ben de ona senin hakkında yanıldığını söyledim. O gece öğretmenler salonunda Ines senin hayatını kurtardı. Seni önemsiyor. Sen de onu önemsiyorsun. Neden herkes bu deliler okulunda birini önemsemek çok kötü bir şeymiş gibi davranıyor, bilmiyorum. Sen de onu önemsemelisin. Arkadaşlar böyle yapar. Evet, sen kesinlikle delisin ama gördüğüm kadarıyla bu okulda Aslanlara boyun eğmemiş az kişiden de birisin. Cesursun ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davransan da *gayet umurunda*. Conner bile...”

Aarya, “Blackwood bile onu durduramıyorken Conner’ı durdurabileceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışın,” diyerek araya girdi. “Bu Polyannacılık eskidi artık, başka bir rol bul.”

Gözlerim büyüdü. *Conner mı?* Tam Conner’ın bana kimseye güvenmememi söylediğinden bahsedecektim ki bir an dilim tutuldu. Aarya bundan daha fazlasını söylüyordu; Conner Aslanlarla işbirliği içindeydi. Yani, Akademi’deki kimi öğretmenler bana uyarı sinyalleri göndermeye çalıştıysa diğerlerinin de –Conner gibi– tamamen kötü niyetleri olabilirdi. Acaba doğruyu mu söylüyor diye düşünerek Aarya’ya baktım. Nyx’in beni şişlemeye kalkıştığı gün kılıçları Conner kontrol ediyordu. Charles’ın suçlu olduğunun ilan edildiği toplantıda Conner bana suçlu benmişim gibi bakmıştı. Aslında, ayrıntıları bir kenara bırakacak olursam, buraya geldiğimden beri olan tüm kötü olaylarda onun parmağı vardı. Farkına vardığım gerçeğin yüküyle sarsıldım.

Aarya beni gökyüzü bankından aşağı itecekmiş gibi, “Ah, mükemmel, sen Conner’ın ne bok olduğunu anlayana kadar ben burada acı mı çekeceğim,” dedi. “İşimize bakalım. Felix’in seni öldürmeye çalıştığını söyledin. Sebep neydi? Bir sebebi olmalı.”

Hiç tereddüt etmedim. “İntikam. Felix’in babası annemle babamı öldürmek için gönderilen suikastçılardan biriymiş ve benimkiler onu öldürmüş.”

Aarya homurdanarak güldü. “Sebep bile değil bu; birini öldürmeye giden tüm suikastçılar aldıkları riskin ne olduğunu bilir. Felix’in Aslanlara yardım edeceğine inanmakta gerçekten güçlük çekiyorum çünkü babası görevini yerine getirememiş.” Öfkeliydi. Beni gözleyip dudaklarını ıslattı. “Hayır, sanırım daha fazlası var.”

Sakin görünmek için elimden geleni yaptım.

Beni farklı açılardan görmeye çalışır gibi başını eğip, “Bilmemi istemediğin bir şey var,” dedi. “Felix senin gerçekten kim olduğunu biliyor, değil mi? Gerçek kimliğin çok korkunç bir şeye işaret ediyor olmalı yoksa buraya gelip benimle aptalca anlaşmalar yapmaya çalışmazdın.”

Söyleyecek hiçbir şey bulamadığım korkunç bir an geçti. Bunları sindirecek vaktim bile olmamıştı.

“Başardın!” dedi. “Keşfettiği şeyi benden sakladığı için biraz bozulduğumu itiraf etmeliyim. Ama bu hata düzeltilebilir.” Ayağa kalkıp arkasını döndü.

Kahretsin.

Kötü bir fikir olduğunu bile bile, “Bekle,” deyip kolunu tuttum. Birden dönüp beni ağacın gövdesine savurdu, bileğimi tutup büktü, kolum korkunç acılarla kavruldu. Elinden kurtulmaya ya da karşı koymaya çalışırsam Ash’in hemen buraya geleceğini ve Aarya’yla konuşma fırsatını sonsuza dek kaçıracığımı biliyordum.

Sıkılmış dişlerimin arasından, “Şimdi gidip Felix hakkında söyleyeceklerimi dinlemezsen,” dedim. “Aslanlara yardım etmiş olursun ve Ines’i öldürmeye karar verirlerse bunda senin de payın olur.”

Biraz daha bastırdı, acıdan bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Tam kırılacağını düşündüğüm anda, "Aslanlara asla yardım etmem. Duydun mu beni?" diye tıslayıp bileğimi bıraktı.

Bileğimi sarmaladım. "Aslanlara kırgınsın ama bildiklerini bana anlatıp onları durdurmama yardım etmeyi reddediyorsun öyle mi? Sakın işe yarayabilecek hiçbir şey bilmediğini söylemeye kalkışma çünkü her şeyi biliyorsun."

"Senin cehaletini örtmek gibi bir niyetim yok. Beni Layla'y-la karıştıрма," dedi.

Kalp atışlarım hızlandı. Bunu yapmak üzere olduğuma inanmıyordum. "Kim olduğumu bilmek istiyor musun? Senin için çok mu önemli? Pekâlâ, anlatacağım. Belki bu kadar bencil olmaktan vazgeçersin!"

Bana, daha önce hiç görmediği bir canlı türüymüşüm gibi baktı. "Sana yardım edeceğime dair bir anlaşmaya varmadığımız halde bana kim olduğunu mu anlatacaksın?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi ama hiç değilse dinliyordu.

Kumar oynadığımın farkındaydım ve elimdeki son kozun bu olduğunu da biliyordum. "Evet. Tam olarak öyle. Çünkü sen doğru şeyi yapmasan da ben yapacağım. Bu okuldaki yetenekli ve Aslanlara boyun eğmemiş tüm insanlar tehlikede. Ines tehlikede. Layla tehlikede. *Sen* tehlikesesin. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Kendi kıcımlı kurtaramıyorsam da en azından onlarınkini kurtarabilirim. Bir de seninkini."

Aarya kaşlarını çatı.

Gece soğuk olsa da alnımdan damlayan teri silip kalp atışımı düzenlemek için derin bir nefes aldım. "Kütüphanede asılı listede tüm derslerde başarılı olanlar, benim annemle babamdı; Ayıların ve Aslanların ilk çocukları birbirilerine âşık olup ortadan kayboldular."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama susturdum.

“Bekle. Saçmalık diyeceksin, biliyorum. Anlıyorum. Ama istersen Felix’e sor. Ya da Matteo’ya, Brendan’a, Blackwood’a veya Conner’a sor. On yedi yaşımda, yıl ortasında buraya nasıl gelebildiğimi sormuştun. İşte öğrendin; annemle babam Akademi’deki gelmiş geçmiş en iyi Teşkilatlılardı. Ama ben buraya gelene kadar kimse varlığımdan bile haberdar değildi. Ben bile ailemin kim olduğunu bilmiyordum.” Yutkundum. Aarya sadece bir kez gözlerini kırpınca dinlediğini anladım. “Peki, neden bunca insan beni öldürmeye çalışıyor? Kimsenin adını bile duymadığı bir kıızı?” diye devam ettim sözlerime. “Annemle babam birbirine âşık oldu diye değil. Annem Jag’ın erkek kardeşini öldürdüğünden ve Aslanlar ailemin kökünü kazıyamayınca herkesin aklına öldüklerine dair saçmalıklar doldurduğundan. Aslında eninde sonunda başardılar. Ben altı yaşımdayken annemi öldürdüler ve babam beni o günden bu güne sakladı... Buraya gönderene kadar.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi gözlerine diktim. “Geçmiş değiştiremem. Ama bu okuldan ayrılmadan önce yapacağım bir şey varsa o da Aslanları ve onlara göz yumarak Teşkilatın iyi yanlarını yok edenleri durdurmak olacak. Çünkü annemin, Ineslerin, Laylaların olmadığı, Brendanlarla dolu bir dünya cehennemden farksız. O yüzden ben, kendi adıma, direneceğim.” Ağzımdan çıkan cümlelere ben bile inanamıyordum ama söylerken samimiydim.

Aarya bana öyle uzun süre baktı ki donup kaldı sandım.

“Aarya?”

“Kapa çeneni, November. Sus.”

Yutkundum, ne olursa olsun gırtlığıma bir yumruk indirecek mi diye merak ettim. Birkaç dakika daha cansız manken gibi durduktan sonra iç çekti ve omuzları gevşedi.

“Kısa süre önce Conner’ın odasına gizlice girdim, tamam mı? O piç kurusuna hiçbir zaman güvenmedim. Blackwood beni yakaladı ama anladığım kadarıyla odasına girdiğimi Con-

ner'a hiç söylemedi. Nedenini hep merak etmiştim." Duraksadı. "Masasının altında bir bıçak saklıyor, çekmecelerinden birinde de zehir var. Öyle karın ağrısından başka bir zarar vermeyen amatör karışımlardan değil, tek vuruşta indiren cinsten." Bana bakınca büyük bir tepki beklediğini hissettim. Ben tepki vermeyince de ahmakmışım gibi gözlerini devirdi. "Öğrencilerin silah taşınması yasak elbette ama deneyenler de yok değil. Ama eğitmenlerin silah bulundurması *kesinlikle* yasak. Çünkü bu, bir tehdit unsuruna dönüşüp Akademi'nin gizliliğini sarsmaları demek. Üstelik kendisi değerlendirme kurulu başkanı. Hayır. Benim tuhafılık eşiğim yüksektir ama bu herif onu bile geçti."

Bakışlarımı karmakarışık ağaç dallarına çevirip söylediklerini sindirmeye çalıştım. Tüm bunlar bana öylesine yabancıydı ki öğrencilerin ve eğitmenlerin silah bulundurması arasında çok da büyük bir fark yokmuş gibi geldi. Fakat Aarya'yı dehşete düşüren şey normal bir insanı bayıltmaya yeterdi.

Aarya gözümün önünde parmağını şıklatınca ona döndüm. "Conner'ın masasının arkasındaki bir kapıdan yatak odasına geçiliyor, yani peşine düştüğünü anlarsa, silahlarını kuşandığı çalışma odasında pusuya yatar ve o zaman ölsem daha iyi dersin."

Afallamış bir halde yüzüne baktım. Ailemle ilgili anlattıklarım ile beni incitmenin mutlaka bir yolunu bulur sanmıştım ama bana söylemek zorunda olmadığı bir sır vermişti. Tüm o kabalığının altında bir yerlerde gerçek bir bilinç yatıyordu.

"Sana söylediklerimi birine anlattığını duyarsam, Ember, canını yakarım," deyip arkasını döndü.

Yutkundum, daha yüksek dallara tırmanıp ağaçların karanlığında gözden kayboldu.

Otuz Sekiz

Ash gökyüzü bankına indi. Ona Conner hakkında ve bu okulda dönen dolaplara dair anlatmam gereken çok fazla şey vardı ama ben sadece somurtuyordum.

“Sana bir şey sormam lazım,” dedim.

Ash, “Önce buradan uzaklaşmalıyız,” dedi.

Duymazdan geldim. “Zindanın yerini biliyor musun?”

Ne sorduğumu tam olarak anlamamış gibi, “Ne?” dedi ama beni bir şey bulmaya çalışırken yaptığı gibi süzüyordu.

“Ciddiyim. Nerede olduğunu kimsenin bilmediğini söylemiştin. Ama *sen* biliyor musun? Bana yalan mı söyledin?” Cevap vermesine gerek kalmadı çünkü kabullendiği yüzünden belliydi.

Sessizce iç geçirdi. “Tüm bunları çözmenin Layla’yı zindandan çıkarmakla mümkün olacağını düşünmeni istemedim. Kendini riske atabilirdin.”

“Zindana gitmesi için önceden anlaşma yaptığın için mi?” deyip beklenti dolu gözlerle ona baktım.

“O kadar basit değil. İzin...”

“Neler olduğunu bildiğin halde onun için endişelenmeme ses bile çıkarmadın!” Sesimdeki öfke her an daha da alevleniyordu.

Alnını ovuşturdu. "Açıklamama izin verirsen..."

"Şimdi sana nasıl güveneyim, Ash? Söylediğin her şeyin yalan olmadığını nereden bilebilirim?" Tartışmaya girip yalan söylemek için geçerli bir sebebi olduğuna ve söylediği diğer her şeyin gerçek olduğuna beni ikna etmeye çalışacak sanıyordum. Ama o olduğu yerde öylece durdu.

Nihayet konuştuğunda, "November, sana söylemem gereken bir şey var," dedi. " Benim... Bir planım olduğunu bil. Bu durumu düzelteceğimi bilmelisin."

"Bana ne söylemen gerekiyor? Hem neyi düzelteceksin?"

"Sana her şeyi anlatacağım ama lütfen önce bana kulak ver..."

Ash'in dinlememi istediğini biliyordum ama yüz ifadesi öylesine ciddiydi ki çıldırmış gibi neler olduğunu çözmeye çalışırken yeniden konuşmaya başladım. "Bana şunu söyle: Conner'ın öğrencileri öldürmekte Aslanlara yardım ettiğini biliyor muydun?" Sesli söyleyene kadar bunun doğru olup olmadığından emin olmadığımı fark ettim. Ama öğretmenlerden biri Aslanlara yardım ediyordu. Conner'ın gizli silahlarına dair Aarya'nın anlattıklarından, onunla yaşadığım tüm o etkileşimlerden sonra bu son derece mantıklıydı.

Ash sesini alçaltmaya çalışarak, "Hadi, içeri dönelim," dedi ama gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordum. "Bunu böyle çabucak açıklayamam."

Uzaklaştım. "Aman Tanrım. Conner meselesini biliyordun ama *hiçbir şey* söylemedin!" Nabzım hızlandı. "Herhalde az sonra ona yardım ettiğini de söyleyeceksin." Bu durum kesinlikle mümkün değildi, sinirli sinirli iç geçirdim ama Ash bana taş gibi bir ifadeyle baktı.

"Öyle bir şey..." Ash yüzünü ovuşturdu.

"İnkâr etmiyorsun. Ash, neden inkâr etmiyorsun?" Paniğe kapıldığım sesimden anlaşılıyordu.

“Biraz sakinleşip benimle gelersen, bilmek istediğin her şeyi anlatacağım.” Sesi özür diler gibiydi.

“Soruma cevap vermeden şuradan şuraya adımımı atmam. *Conner’a yardım mı ediyordun?*”

Nefesini bırakırken gözlerindeki acıyı gördüm. “O kadar basit değil.”

Kalp atışlarım canımı yakacak kadar hızlanınca birden nefesim kesildi. Kendimi toparlamak için bir dala tutundum. Ash’le ilgili tüm düşüncelerim, ona karşı tüm hislerim, hepsi bir yalan üzerine kuruluydu.

Ash alçak sesle, “Buraya geldiğin gün, Conner yanıma gelip Hanedanımız Aslanlarla işbirliği yapmadığı için Layla’yı öldürmeye geleceklerini duyduğundan bahsetti.” Sesindeki korkuyu duyabiliyordum ama beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. “Layla mükemmel biri, bu okulun en zeki öğrencisi. Hep muhtemel bir hedefti, ilk başta beni sadece tehdit fikriyle korkutmaya çalıştığını düşündüm. Ama işaretleri okudum, November. Söylediği her kelime ciddiye. Ölüm listesinden kardeşimin adını sildirebilecek gücü olduğundan ama bunun bir bedeli olacağından, karşılığında bir şey yapmam gerektiğinden bahsetti. O şey de... Sana tuzak kurmaktı.”

“Sen ne yaptın peki? Onların önüne atabilmek için bana yaklaştın, güvenimi kazandın, öyle mi?” Boğazım acıyordu, beni boğmaya çalışan bu düğümden yutkunarak kurtulmaya çalıştım. “Stefano’nun öldüğü gece, o koridora...”

“Evet, sana o koridordan dönmeni söyledim ama orada ne bulacağını bilmiyordum. Yemin ederim,” derken gözlerinde onu anlamam için yalvaran bakışlar vardı. “Dr. Conner bana hiç söylemedi.”

Tiksindim. “Stefano’nun cinayetine alet oldun demek? *Kız kardeşinin* bir şeyler hissettiği kişinin cinayetine?”

“Hayır! Stefano’nun öldürüleceğini kesinlikle bilmiyordum. Asıl hedefin Matteo olduğunu da bilmiyordum. Bunlardan birini bile bilseydim Dr. Conner’la asla anlaşma yapmazdım.”

Son iki haftada olan tüm olaylar film şeridi gibi aklımdan geçerken dehşet içinde Ash’e baktım. “Eğer o muhafız beni korumak için rotasını değiştirmemiş olsaydı, o koridorda olma ihtimali var mıydı? Stefano’nun cesedinin başında mı yakalanacaktım?”

“Evet,” derken Ash’in sesi adeta fısıltı gibiydi.

Yüzümü avuçlarıma gömdüm. Bana söylediklerini nasıl sindirebileceğimi bile bilmiyordum.

“November...” deyip bana uzandı.

O kadar sinirliydim ki zangır zangır titreyerek, “Sakın yanıma yaklaşmaya kalkma,” dedim. “Beni o koridora gönderdiğinde başıma ne geleceğini hiç bilmiyordun. Elinde bir bıçakla katilim beni bekliyor olabilirdi! Bunun farkındasın değil mi?”

“Evet,” dedi. İnkâr etmeye bile çalışmadı.

Volta atmaya başladım. Bir kez ağzımı açtıysam da bir şey demeden kapadım. Bunca zamandır eksik kalan bilgiler, kalıbına uymayan olaylar, tüm bunlar Ash’i işaret ediyordu. İçimde bir yerde, bunu biliyordum. En başından beri ona güvenmem gerektiğini biliyordum ama kendimi bırakmıştım. “Yani bana gelip kim olduğunu bildiğin halde katili birlikte bulmayı teklif ettin öyle mi? Neden? Conner’a ve Aslanlara vermek üzere hakkımda bilgi mi topluyordun? Sen... Bana ihanet ettin.”

Ash, “Charles’ın yaptığını bilmiyordum. Dr. Conner bana seni yat borusundan sonra dışarı çıkmaya ikna edip o koridordan dönmeni sağlamam hariç plana dair hiçbir şey söylemedi,” dedi ve sesindeki acı daha da belirginleşti.

“Conner’ın bana senin hakkında sorduğu tüm o sorular... Benimle oynadığını *biliyordu*.” Sesim titredi, dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Ash'e şöyle bir baktım. Bana yaklaşmak istiyor gibiydi ki bunu görmek beni mahvetti.

"Peki, Charles'ın bana bıçak fırlattığı o toplantı? Sırf sana güveneyim de babam hakkında bir şeyler sorma fırsatın olsun diye mi beni korudun?" Sesim çatlarken, duygularımızı saklamak için umutsuzca çırpınıyordum.

"Hayır, asla," dedi ve sesinde öyle bir samimiyet vardı ki ona inanmak istedim. Ama nasıl inanabilirdim? "Seni korudum çünkü korumak istedim. Öğrendiklerimi de kendime sakladım. Dr. Conner'ın seni öldürmek için neden bu kadar zahmet ettiğini merak ediyordum. Stefano cinayetini üzerine atmaya çalışmak başka bir şeydi. Ama Charles'ın ölümüyle, Nyx'in kılıç şovu... Dr. Conner'ın sana kafayı taktığı belliydi ya da Aslanların veya ikisinin birden."

Hiddetle, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Artık Conner'la çalışmadığına inanmam mı gerekiyor?" Tiksintiyle konuşuyordum. "Zarar görmemesi için Layla'yı zindana atma meselesine ne demeli? O da mı Conner'la yaptığın bir anlaşma?"

Ash dümdüz bir sesle, "Hayır, Blackwood'la yaptığım bir anlaşma," dedi. "Sanırım Blackwood'un Dr. Conner'ı durdurmaya çalıştığına dair tahmininde haklısın. Ama bir de şunu düşün: Conner'ı okuldan durduk yere atamaz, Aslanlar onu böyle korurken olmaz. Onu öldürürse, çok daha büyük bir savaş başlar. Ben de seni korumam karşılığında kız kardeşimi koruması için onunla bir anlaşma yaptım."

"O da kabul mü etti?"

"Başta etmedi. İlk başta sadece gülüp geçti. Senin korunmaya ihtiyacın olmadığını, benden çok daha ölümcül olabileceğini söyledi. Ben de bunun üzerine Aslanları durdurmak için elimden ne geliyorsa yapacağıma dair söz verdim. Dr. Conner hayatta olduğu sürece, senin canını yakmaktan vazgeçmeyecekler."

Başım dönüyordu. “Blackwood benim senden daha ölümcül olabileceğimi mi söyledi? Mümkün değil ki. Sakın bunun da bana yardım etmek için olduğunu söylemeye kalkma.” Son cümlem ağzımdan zar zor çıkmıştı

“İşte bu yüzden sana anlatmadım,” derken benden anlayış bekler gibiydi. “Sen her şeyi iyi veya kötü, doğru veya yanlış diye niteliyorsun. Teşkilatlı olmaksızın tamamı grinin tonlarından oluşan her şeyin takas edilebileceği bir dünyada yaşamak demektir.”

Öfkem boğazımda bir yumruya dönmüş halde başımı iki yana salladım.

Israrcı bir tonla, “Hem *elbette* sana yardım etmek içindi,” dedi. “Keşke umurumda olmasaydı. Keşke seni Aslanların önüne atsaydım da bu konu kapanıp gitseydi. Ama yapamam. Yapmayacağım. Sana karşı neler hissettiğimden bahsederken ancak onda birini söyledim. Diğer insanları önemsemek konusunda başarılı değilim. Benim senin gibi yakın arkadaşlarım olmadı; hiçbirimizin olmadı. Benim en yakın arkadaşım yatağında diri diri yakıldı. Yani evet, bu konuda beceriksizim. Evet, işleri berbat ettim. Ama seni ve Layla’yı korumak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Seninle tanışmamızdan bu yana geçen bu kısacık zamanda, tüm bunları nasıl anlamlandıracağımı ya da da sana olduğu gibi nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama ben tamamen...” Kendini tuttu.

Derin bir nefes aldı. “Yaptıklarımı geri alabilseydim, alırdım. Her şeyi berbat ettim. Ama yemin ederim, telafi edeceğim, November. Sadece bana bir şans ver.”

Baraj kapaklarını zorlayan duygu selini durdurmaya çalışırken uzun süre onun yüzüne baktım.

“Tamam,” derken sesimi elimden geldiğince dizginlemiştim. “İçini döktün. Ben gidiyorum.”

Öyle üzgün görünüyordu ki yüzüne bile bakamadım. Eğilip botundan bir hançer çıkardı. Kabzasını bana doğrultup uzattı.

İnatla başımı salladım ama avcumu kavrayıp hançeri yerleştirdi. Elimi çekip hançeri botumun içine soktum; almak istediğimden değil, sadece burada onunla kalıp bir dakika daha tartışmaya tahammülüm kalmamıştı.

“Lütfen...” dedi ama elimi kaldırıp onu susturdum.

“Yapma,” deyip bir sarmaşığa tutundum. Titreyen ellerimle aşağı inmeye başladım. Ağlamamak için ciddi çaba harcıyordum.

Ağaçtan ağaca yavaşça ilerledim; sanki biri kalbimi avcuna almış ondan uzaklaştıkça daha çok sıkıyordu. Söylediklerinin ne kadarından Layla’nın haberi olduğunu da merak ediyordum.

Yere yaklaşırken yukarıda bir dal çıtırdadı. Yukarı bakınca Ash’i göremedim çünkü dalı çıtırdatmayacağından emindim. Ağaçların arasında dolaşırken benim kadar sessizdi.

Sağımda bir dal çıtırdayınca korkuyla sıçradım. Loş ışıktaki, ağaç yapraklarından kalın örtünün altında her şey gölgelerde kayboluyordu. Öfkeden çığlık atmak üzereydim. Tek istediğim bu gecenin korkunçluğunu idrak edebilmek için bir an önce uzaklaşmaktı. Ama ağaçların arasında bizden başka biri daha varsa, Ash onunla tek başına yüzleşecekti. Ne kadar kızgın olsam da, o dövüşürken ben kaçamazdım.

Yumruğumu bir dala çarpınca gözlerimi sımsıkı kapadım. *Lanet olsun. Senden gerçekten nefret ediyorum Ash.* Gözlerimi açınca, herhangi bir kıpırtı var mı diye sesin geldiği yöne doğru ağaçları taradım.

Etrafı iyi görecektir kadar parlak bir ay ışığı yoktu ama sesleri saklayacak kadar rüzgâr da yoktu. Bir nefes alıp odaklandım, dinledim. Birkaç saniye boyunca, ormandaki böceklerin vızıltısından başka ses duyulmadı. Son birden yakınımda, ağaç kabuğuna vuran botların sesi duyuldu.

Hemen sağıma döndüm ve başımın üzerinde, ağaç dalları arasında hareket eden bir karaltı gördüm.

Dallar arasında sessizce sürünerek ilerlerken bir gümbürtü daha duydum ve bu seferki bot sesi değil insan tenine değen bir yumruğun sesiydi. Peşinden bir yumruk sesi daha ve bir homurtu duyuldu.

Birden durdum. Başımın üzerindeki küçük bir dalın üzerinde harmani giymiş bir silütle boğuşan Ash'i seçtim. Fakına varınca midem buruldu; *hançeri bendeydi*. Ash'in bir yumruk savurduğunu ve karşısındakinin iki dal aşağı atlayıp kaçındığını gördüm. Ash kovaladı ve bir kez daha neler olduğunu tam göremedim.

Avlunun ortasına yakın bir yere varana kadar daldan dala atladım, sonra bir sarmaşık yakalayıp öyle hızlı tırmandım ki avuçlarım yandı. Tam tekme savurduğu sırada Ash'i tekrar gördüm. Ona bağırarak istiyordum, geliyorum demek istiyordum ama ağacın üzerindeyken dikkatini dağıtacak olursam çok kötü bir şey yapmış olurdum.

Rakibi dengesini sağlayıp Ash'i yakaladı. Çarpışıp bir alttaki dala düştüler.

Daldan dala dikkatsiz bir hızla ilerleyip boğuştukları daldan iki-üç metre yukarıda bir yerde durdum. Çömeldim, nihayet loş gecede rakibin yüzünü seçebildim: Felix. Ayağa kalktı ama Ash kalkamadı. Ash, kalk! Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Felix bir adım geri çekilip Ash'e öyle bir tekme attı ki botuyla Ash'in kaburgalarına ne yaptığını duydum. Bu darbeyle Ash yuvarlanıp daldan düştü. Çabucak bir sarmaşığa tutundu ama sımsıkı tutmadığından bir başka dala çarpıp aşağıdaki karanlığa doğru yuvarlandı.

"Hayır!" diye bağırdığım an Felix sesimin geldiği yöne döndü, göz göze geldik. Beni görmesi umurumda değildi. Bu okula ayak bastığımdan beri birileri beni kovalıyor ya da avlamaya çalışıyordu ve bundan artık *bıkmıştım*.

İki dal aşağı atlayıp Felix'in önüne dikildim.

Ağızındaki kanı elinin tersiyle silip kendini beğenmiş bakışlarla beni süzdü. "Ah, seni odandan sürükleyerek çıkarma zahmetinden kurtardın beni."

Sağ omzu seğirdi ama yumruğunu savurana kadar gardımı çoktan almıştım. Hemen ardından sol eliyle yüzümü yakalamaya çalıştı ama onu da savuşturmayı başardım.

Botumdan Ash'in hançerini çekerken, "Umarım annemle babama karşı koyamayan baban gibi ezilmezsin," deyip çaprazlama savurdum.

Küfrederek darbeden kaçındı. "Umarım sen de ölmüş anenden daha iyisindir," deyip tekrar bir yumruk savurdu. Sol elimle yumruğunu tutup hançerle omzunu sıyırdım.

Ama ne canı yanmış gibiydi ne de kızgın görünüyordu. Aksine, sırıtıyordu. Bir an onu bulanık gördüm. *Bu da ne böyle?* Bacağıma bakıyordu; baktığı yere başımı çevirdiğim an baldırındaki iğneyi gördüm. Lanet!

Dallar gözümün önünde dans ederken karnıma sert bir tekme attı, hançeri düşürdüm. Kaçınmaya çalışmak yerine darbeyi homurdanarak karşıladım ve bacağını yakalayıp tuttum. Hareket kabiliyetim bana ihanet ettiğinden sendeledim, onun da dengesini bozdum ve ikimiz de daldan düştük.

Bacağına yapıştığım sırada anlaşılmaz bir sesle, "Sen de benimle geliyorsun," diye mırıldandım.

Yavaşlayalım diye bir sarmaşığa tutundu ama çok hızlı düşüyor, tüm dallara çarpıyorduk. Bacağını bırakmamak için var gücümle gözlerimi açık tutmaya çalışıyor olsam da gözkapaklarım giderek ağırlaşıyordu. Son bir kez gözlerimi kırptırdım, sonra dünya karanlığa gömüldü.

Otuz Dokuz

Kendime geldiğimde, gözümün önünde renkler uçuşuyor, omuzlarımdan, kaburgalarımdan ve başımdan bir acı halesi yükseliyordu. Kulaklarım uğuldadı. Gözkapaklarımı biraz daha aralayınca bir parça kestane rengi kumaş gördüm... Kanepe olabilir miydi?

Doğrulamaya çalıştım ama zaten oturur haldeydim. Gözlerimi kırıştırdınca gördüklerimi anlamam birkaç dakikamı aldı. Çürükler ve sıyrıklarla dolu kollarımı gördüm. Kablo bağıyla bir koltuğun ahşap kollarına bileklerimden bağlanmıştım; ayaklarımı oynatamadığıma göre ayak bileklerim de koltuğun ayaklarına sabitlemişti. Debelenir ya da hareket etmeye çalışırsam kablo bağları tenimi kesecekti.

Birden amonyak gibi korkunç bir şey soludum ve zihnimdeki sis perdesi aralanmaya başladı. Önümde dikilen bir adam, burnuma küçük cam bir şişe tutmuş, koklatıyordu. Oturduğum koltuk duvara dayalıydı, sağımdaki büyük çalışma masasıyla solumdaki şömineyi ayırt ettim.

Öksürüp başımı çevirdim, tamamen ayılmıştım.

Adam tıpasını takıp cam şişeyi ceketinin cebine soktu. Yüzüne dikkatle bakınca birden nerede olduğumu ve onun kim olduğunu anladım. *Tanrım, olamaz.*

Dün gece olanları hatırladığım sırada Conner yüzüme tuhaf tuhaf bakıyordu. Aarya, Ash, Felix...

Conner gayet rahat bir sesle, "Ah, işte ayıldın," dedi.

"Ne yaptın sen? Ash nerede?" Sesimdeki korku o kadar belirgindi ki gözünden kaçmadığından emindim.

Gülümsedi. "Seni öldürmeye yardım eden biri için endişelenmen beni çok şaşırttı." Çok yazık der gibi bir-iki kez cıkcık dedi. Dişlerinin arasından, "Aynı babası," diye mırıldandı ama duymamı istediği belliydi.

Babamdan bahsedince donup kaldım.

Conner bana kurnazca baktı. "Bu da başka bir şey. Her niyetin açıkça ortada. Aslında insanı hayal kırıklığına uğrattıyor. Kime sorsak damarlarında akan Teşkilatlı kanının kendini belli edeceğini sanır ama işte, heyhat!" Ellerini arkasında kavuşturdu. "Evet, babanı tanıyorum, November. Seni gördüğüm an, annenin kopyası o yüzünü gördüğüm an, özgüveni yüksek ve parlak birisin sanmıştım. Gerçek bir rakip. Ama sen..." Güldü. "Onlara benzemediğini söylemiyorum. Nihayetinde *en kötü* özelliklerini almayı başarmışsın."

Ailem hakkında böyle konuşması sinirimi bozdu. Beni galeyana getirmeye çalıştığı çok belliydi.

Conner aklımdan geçenleri cevaplar gibi, "Babandan bahsetmem seni sinirlendiriyor mu?" deyip göğsünü şişirdi. "Ah, o halde birlikte geçireceğimiz zaman senin için o kadar da eğlenceli olmayacak."

Yumruklarımı sıktım, kablo bağı tenime gömülüp canımı yaktı.

Tane tane konuşarak, "Evet, November," dedi. "Baban nerede?"

Canımın acısı cehenneme deyip debelendim. "Bilmiyorum," diye homurdandım çünkü doğruyu söylüyordum.

Sağımdaki çalışma masasına baktım ama Aarya'nın altında gizli olduğunu söylediği bıçağa erişemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Conner iç çekti. “Şu an nerede olduğunu bilmiyor olabilirsin ama bana nerede yaşadığınızı söyleyebilirsiniz.”

Birden nefes almakta zorlandım. Eğer Pembroke'taki evimizden bahsedersem tüm sevdiklerim tehlikeye girecekti; babam, Emily.

Conner gülümsedi. “Sorumu şimdi daha iyi anladığımı görüyorum. Becerilerini ve seni değerlendirdiğim görüşmemize bakacak olursak, baban seni hiç ayrılmadığın bir ülkenin kırsalındaki sakın bir kasabada saklamış. Muhtemelen kimsenin dikkatini çekmeyen gündelik bir işi varmış. Bir ormana yakın; aydınlık ve sık bir ormana.”

İlk gün bu odada seçtiğim yeşil ve sarı rengi hatırlayıp yüzümü buruşturdum. Onunla görüştüğüm sırada başka neyi açık etmiştim?

Gayet rahat bir sesle, sanki havanın nasıl olduğundan söz eder gibi, “Küçük bir şehirde olmasına rağmen teyzeni bulmak da kolay olmadı,” dedi. “Ama baban... Çok uzun zaman elimizden kaçmayı başardı. Gerçi, Hanedanımız hilekârlık ve kırlık değiştirmede her zaman çok başarılıydı.”

Jo Teyzemin bahsi geçince göğsüm sıkıştı, gözlerim doldu. “Seni geberteceğim!” diye çıkıştım.

Conner, “Tabii. Tabii. Muhteşem bir fikir,” derken yalanımı yakaladığında yüzünde beliren aynı keyifli ifadeyle bana baktı. “Sen içini döktüğüne göre, sorumuza geri dönelim.”

Hayatım boyunca kimsenin canını yakmayı bu kadar çok istememiştim. Üstüne çullanmak için resmen yerimde durmıyordum. Ama insanların niyetlerini okuyabilen yalnızca Conner değildi. Canımı yaktığına ne kadar ikna olursa o kadar mutlu oluyordu. Öfkeyle kendimi kaybetmenin bana hiçbir faydası olmayacaktı. Burada öğrendiğim bir şey varsa o da duygularına teslim olursan, içinde bulunduğun durumdan kurtulmanın yolunu bulmanın imkânsız olduğuydu. Sakinleşmek

için derin bir nefes aldım. Kendimi *Babamın nerede olduğunu bilmiyor* diye telkin ettim. *Pembrook'tan haberi yok.*

“Sessizlik mi? Bunu mu tercih ediyorsun?” diye sordu.

Şömineden, bu kablo bağlarını yakamayacak kadar uzaktaydım. Bir şekilde oraya ulaşmayı başarsam bile bağları eritene kadar tenimde ciddi yanıklar oluşurdu.

Conner gayet rahat bir tavırla sakalını okşayarak önümde volta atıyordu. “İlk görüşmemizde sana iki sandalyeden birini seçmeni söylediğimde sırtını kapıya dönmekten hoşlanmadığını biliyordum; bilinmeyene karşı savunmasız kalmak hoşuna gitmiyor. Detayları, bilgiyi tercih ediyorsun. Çevreni ve çıkış noktalarını tartıyorsun, tıpkı şimdi yaptığın gibi. Arkasında diktiğim sandalyeye de oturmak istemedin çünkü başkalarının seni zorlamasından ya da sana hükmetmesinden de hoşlanmıyorsun. O yüzden kendine oturacak yeni bir yer buldun.”

Yutkundum. Babamın farklı düşünmekle ilgili söylediklerini hatırladım. Eninde sonunda diğer Teşkilatlılara başkaldıracağımı biliyordu; bana kazandırabileceği tek gerçek avantaj *onlar gibi düşünmemek ve onlar gibi dövüşmemekti.*

Alışılmadık ve yaratıcı çözümler düşünebilmeni istiyorum. Dünyayı kendi eşsiz süzgecinden geçirmeni istiyorum. Boksta belirli bir vuruşu ya da wushuda belirli bir zıplama şeklini öğrenirsen, beynin hepsini otomatik bir tepki olarak algılar. Diğer herkesle aynı tepkileri vermeni istemiyorum. Kendi tepkini yaratmanı istiyorum. Bir mücadeleye beklenmedik bir açıdan yaklaşmayı öğrenirsen, rakibinin asla öngöremediği bir silaha dönüşürsün.

Conner, “Sana yine iki seçenek sunacağım,” deyip beni inceledi. “Ama bu defa kendi istediğin yere oturmak gibi bir lüksün olmayacak.”

Zaman kazanmak için, “Biliyor musun, çok tuhaf,” dedim. “Bana zayıf bir rakip olduğumu söyledin ama beni öldürmeye çalıştığın üç seferde de başarısız oldun. Evet, beni bu koltuğa

oturtmadan önce senin tüm o saldırılardan mesul olduğunu çözdüm. Yani ben kötüysem, sen *gerçekten* berbatsın.”

Conner dudaklarını büzüp yüzüme bir tokat patlattı. Başım yana savruldu, kulaklarım çınladı ama ses çıkarmamayı ve canımın yandığını belli etmemeyi başardım. Ağzıma dolan kanı yüzüne tükürdüm.

Conner hafif bir huzursuzlukla, “Vaktimiz çok, November,” dedi. “Bu görüşmenin ne kadar acı verici olacağı tamamen sana bağlı.”

Conner masasının ardına geçip duvardaki bir butona bastı. Tıpkı Aarya’nın söylediği gibi hemen arkasında bir kapı açıldı. Felix Ash’i sürükleyip topallayarak içeri girerken Conner beni izliyordu.

Koltuğun kollarını öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım ahşaba battı.

Ash’in elleri arkada birbirine bağlanmış, ayak bilekleri de sarılmıştı. Kan içindeydi, her yeri çürük ve sıyrıklarla kaplıydı ama nefes alıyordu. Felix Ash’i iki-üç metre uzağıma, taş zemine fırlattı.

Conner kıkırdayınca tüylerim ürperdi. “Görünüşe göre Ashai ikimize de ihanet etti. Ama yüzündeki endişeye bakılırsa, söz konusu ihanet olunca ben senin kadar affedici değilim.”

Ash bana koruluktan ayrılmamız gerektiğini söylemişti. Her şeyi düzeltmek için bir planı olduğundan söz etmişti. Ama ben dinlememiştim. Onunla ısrarla orada tartıştım. İnatçılığım Felix’in pusu kurmasına imkân vermişti ve şimdi de...

Ayak bileklerimdeki kablo bağlarını zorladım ama hiç kılmıdamadı. Conner, “Artık seçimin kolaylaştı,” derken dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı; hilekârlık dersinde Brendan’ın gösterdiği o kibir işareti. Masasına gidip bir çekmece açtı. Gizli bir bölmeyi kaldırıp küçük, çimen yeşili bir şişeyi çıkarmasını izledim. *Aarya’nın uyarısı*. Midem endişeyle kasıldı.

Conner, Ash'in pelte olmuş vücuduna yaklaşp ceketinin cebinden amonyak şişesini çıkardı. Tıpasını açıp Ash'in burnuna tıttı. Ash'in gözkapakları zar zor kımlıadı.

Conner, "Bu defa kendi yerini seçmek gibi bir lüksün olmadan sana sunulanlardan birini seçeceksin, November," dedi. "Ama asıl soru Ashai'nin acıdan kıvranışını, azap içinde yavaş yavaş ölmesini mi izleyeceksin yoksa kardeşimin nerede olduğunu söyleyecek misin?" Son cümlesini, dikkatimi verdiğimden emin olmak için tane tane söylemişti.

Nefes alamıyor, söylediklerini anlayamıyordum. "Kardeşin mi?" Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Ama. Bu doğru olmaz. Ben senin... Sen benim... Hayır."

Sanki hep bu anı bekliyormuş gibi Conner'in gözlerine sevinç pırıltıları doldu.

Yalan söylediğini umarak, "Babamın erkek kardeşi yok," dedim. Bu manyakla akraba olmak istemiyordum.

Kısa bir an Conner'in da kafası karıştı. "Ah, çok acıklı." Ash'in burnuna bir kez daha amonyak şişesini tutunca, gözleri ilk seferkinden biraz daha açıldı.

Tekrar bana döndüğünde Conner'in gözlerinde öfkeli şimşekler çakıyordu. "Senin baban o Ayı cadısıyla kaçtı; o cadı, amcamızı... *Gözlerimin önünde* öldürdükten sonra... Olan tam olarak buydu. Onu yakalayamamakla suçlanan kimdi sanıyorsun? *O cadıyı* kendi kardeşine tercih etti ve Hanedanımızdaki itibarım mahvolmak üzereyken beni yüz üstü bıraktı. Ben *yokmuşum gibi* davrandı!" Conner gittikçe sesini yükseltiyordu. Bana bakışında tehlikeli bir şeyler vardı, sanki beni değil başkasını görüyor gibiydi.

Kalkıp Ash'in karnına tekme attı. Yüzümü buruşturup dur diye bağırarak istedim ama bunun her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Ash öksürdü, Conner bir daha, daha kuvvetli bir tekme attı. Ash acıyla bağırıp gözlerini açtı.

Bana odaklanması için hızla konuşmaya başladım. “Evet. Hiçbir şey söylemedi. Senden bir kez bile bahsetmedi. Yani, onu suçlayamam. Ben olsam ben de senden bahsetmezdim.”

Conner amonyak şişesini fırlattı, hemen yanımdaki duvarda patlayan şişeden sıçrayan kekre sıvı sıyrıklarımı öyle bir yaktı ki gözlerim yaşardı. Yerdeki kırık şişe parçalarına bakınca Conner nereye baktığımı gördü. Başıyla Felix’e işaret etti.

Felix yanıma geldi ama yüzüme bakmıyordu. Yine de sağ kolu hafifçe seğirince kendimi hazırladım, karnıma bir yumruk savurdu. Öyle canım acıdı ki nefessiz kaldım.

Ash, “November?” diye mırıldanırken gözlerini daha da açtı.

Conner az önce delirmemiş gibi saçlarını düzeltip sakın bir sesle, “Evet,” dedi. “Daha önce de söylediğim gibi babanın yeri mi Ash mi?”

Ash Conner’ın elinde tuttuğu, içinde zehir olan cam şişeye baktı, neler olduğunu fark edişi yüzünden okunuyordu. “Yapma, November,” derken çektiği acı sesine yansiyordu. “Ne yaparsan yap, o bana ne yaparsa yapsın, bilmek istediği şeyi söyleme.”

Conner tüm bunlar ahenkli bir gösteriymiş gibi başını salladı. “Seni bu kadar önemseyen birinin ölmesine izin mi vereceksin?”

Zorlukla nefes aldım. “Ash...”

Ash tereddütsüz, “Hayır,” dedi. “Bu benim hatamdı. Her şeyi mahvettim ve o ikimizle de oyun oynuyordu. Ona bir bak. Her halinden...”

Conner bir kez daha tekme atınca Ash acıdan iki büklüm oldu.

Conner şişenin tıpasını açarken, “Basit bir seçim,” dedi.

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Ash’in ölmesini engellemezsem kendimi asla affetmezdim. Ama Conner’a Pembro-

oktan bahsedersem babamı bulup sevdiklerimi öldürmeyeceklerini kim söyleyebilirdi?

Conner, “Duyamadım,” diye söze başladı ama birden durdu çünkü kapıdan bir kazıma sesi geliyor gibiydi.

Felix çığlık atmayayım diye avcuyla ağzımı ve burnumu kapadı.

Conner, “Tek kelime edersen, Ashai ölür,” diye tısladı. “Anladın mı?”

Başımla onaylayınca Felix elini geri çekti.

Bir kez daha aynı ses duyuldu; sanki bir kedi içeri girmek için kapıyı tırnaklıyordu.

Conner, “Git bak şuna,” deyince Felix kapıya gitti.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktı. Kafası karışmış gibi, “Dışarıda kimse yok,” deyip kapıyı geri kapadı. Ama kapandığı an, ses tekrar duyuldu.

Felix kapıyı biraz daha aralayınca odaya bir el uzandı, Felix’in yakasına yapışıp kafasını kapının kasasına vurdu. Felix yere yığılırken Conner’in gözleri büyüdü.

Conner zehrin tıpasını takıp cam şişeyi masasına koydu.

Aarya korkunç bir kovboy aksanıyla, “Vay vay vay, parti var ama beni çağırılmıyorsunuz demek?” dedi. Dünya umurunda değilmiş gibi kapıya yaslandı.

Conner elini masasının altında gezdirdi.

Aarya, “Bunu mu arıyorsun?” deyip elindeki bıçağı döndürdü.

Conner dişlerini sıktı. “Bu dövüğe girmek istemezsin, Aarya,” dedi. “Bu okulda kaybetmek istemeyeceğin insanlar var.”

Aarya başıyla onayladı. “Haklısın. Bu dövüğe girmek istemiyorum.” Gerildi, bıçağı Conner’a fırlatmak yerine dönüp bana fırlattı. Koltuğun kenarına saplanınca hafif bir çığlık attım; sol

bileğimdeki kablo bağıny sürtüp kesebileceğim kadar yakına saplanmıştı.

Aarya, “Ama *o* istiyor,” dedi.

Conner hemen Ash’in yanına koştı. Bıçağı kapıp diğer bağları da kestim. Conner Ash’in çenesini sıkıp ağzını açmaya, zehir şişesini dudaklarına yaklaştırmaya çalışırken elimde bıçakla zar zor ayağa kalktım.

Conner, “İyi düşün, November,” dedi. “Bu seçimi yalnızca bir kez yapabilirsin.”

Conner’a odaklandım.

Birden mantıklı bir insana dönüşmüş gibi, “Ashai’yi de öldürmeye değer mi?” dedi.

Aarya, “November, fırlat,” dedi.

Onlar gibi savaşma, November, kendin gibi savaş.

Derin bir nefes verip bıçağı yavaşça indirdim. Kabzası botumun ucunda, taş zemine düştü.

Aarya atıldı.

“Aarya, dur,” diye emredince, durdu.

Conner bana ahmak görmüş gibi baktı. “Belki de haklıydın. Nasıl bir akrabalığımız olduğunu hiç bilmiyordum.” Ash’in ağzına bir damla zehir akıtıp yutkunmaya zorlamak için ağzıyla burnunu kapadı.

“Hayır!” diye bağırdım.

Ash yerde öksürüklere boğuldu. Conner doğrulurken ayağımı bıçağın kabzasına kuvvetle vurduğum an bıçak havalandı, yakalayıp öyle bir hızla fırlattım ki bana doğru bir adım bile atamadı. Tam omzunun altına isabet etti.

Gözleri büyüdü, sendeleyerek bir adım attı. Üstüne atılıp dizlerine vurarak onu yere düşürdüm. Sırtı taş zemine kuvvetle çarpınca acıyla bağırdı. Aarya hemen yanıma geldi. Conner’ı yere yapıştırdı.

Tarifsiz acılar içindeymiş gibi kıvranan Ash'in yanındaki zehir şişesini yerden aldım.

Conner'a, "Şimdi seçme sırası sende," dedim. "Yaşam mı ölüm mü?" Zehrin kalanını ağzına döktüm.

Bıçağı göğsünden çektim, çığlık çığlığa karşı koymaya çalıştı.

"Bırak onu, Aarya," dedim, pek emin olamasa da dediğimi yaptı.

Conner'ın sırtı bir köprü gibi büküldü, gözleri yuvalarından fırladı. Titreyen ellerini hemen ceketinin iç cebine sokup bir şişe çıkardı.

Tıpasını açıp ağzına götürmeye çalıştı, yarım yamalak içti. Şişeyi hemen elinden alıp daha kuvvetli bir zehir değil de gerçekten panzehir olduğunu görmek için onu dikkatle izledim.

Yüzüne yavaş yavaş bir rahatlama yayıldı. Aarya'nın gözleri, yıllardır oynadığı en güzel oyunun içindeymiş gibi parlıyordu.

Koşup Ash'in yanına diz çöktüm, başını dikkatle kaldırdım. "Dayan. Biraz dayan, Ash. Sakın öleyim deme." Panzehrın kalanını ağzına döktüm, tılandı.

Yuttuğundan emin olduğum an elleriyle ayaklarındaki bağları kestim. Aarya, aldığı bıçak yarısından akan kanı umutsuzca durdurmaya çalışan Conner'ı izliyordu.

"Geç saatte değerlendirme görüşmesi mi yapıyorsunuz, Dr. Conner?" diye tanıdık bir ses duyulunca Aarya'yla başımızı kaldırdık. Blackwood, arkasında iki muhafızla kapı eşiğine dikilmiş olanları izliyordu. Felix'in baygın bedeninin üzerinden geçti ama muhafızlar peşinden gelmediler.

Onu gördüğüm için rahatladım mı yoksa her şey bittikten sonra ortaya çıkmasına sinirlendim mi emin olamadım. Ash onun ne olursa olsun, hiçbir sorumluluk almayacağını söylemişti.

Blackwood, "Bundan sonrasını bana bırakın, kızlar," dedi.

Ash zar zor doğrulup oturdu, acısı biraz dinmişti ama bitkin düşmüştü. Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştım ama başını sallayıp kendi kendine kalktı.

"İnatçı," diye fısıldadım.

Düşmesin diye yanından ayrılmadım. Her an gücünü geri kazanıyor gibiydi ama hâlâ sendeliyordu.

Aarya, "*Bunu* alıyorum," deyip Felix'i bileğinden yakaladı.

Blackwood, "Duruma göre değişir," dedi. "Sana mı yoksa Conner'a mı yardım ediyordu?"

Aarya, "Aslında hiçbirimize," deyince gözüme ilk kez savunmasız göründü. "Baş edemeyeceği bir durumun içine düştü ve ahmak gibi bayıldı..." Öksürmek için sustu.

Blackwood bana döndü.

Ash'e baktım. Başta o da bu durumun yanlış tarafındaydı. Ama bu, hayatını kurtarmak için elimden geleni yapmama engel olmamıştı. Şu an Felix'in yerinde de olabilirdi.

Aarya'yla göz göze geldik, başımla onayladım. "Aarya'nın söylediği gibi. Olayların ortasına düştü. Conner'ın insanlara şantaj yapmak gibi kötü bir huyu var."

Blackwood başıyla onay verince Aarya hemen işe koyuldu. Giderken ıslık çalarak Felix'i muhafızların yanından koridora sürükledi.

Blackwood, yerde sürünürken ardında kandan bir iz bırakan Conner'ın yanına gitti.

Çenesini sıkıp dişlerinin arasından, "Öyle ya da böyle, babanı bulacağız," dedi. "Bulduğumuz zaman seni bu odada öldürmediğime pişman olacaksın."

Blackwood, "Son sözlerin çok dokunaklı," dedi. "Ama sanırım asıl mesele şu ki onu biri bulacaksa bu kişi sen olmayacak-

sın.” Conner’a iğrenç bir parazitmiş ve onunla ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı.

Ben dönüp bir kez daha bakmadım bile. Jo Teyzem, babamın ailesi konusunda haklıydı; *çok şükür kurtulduk*.

Blackwood gözünü Conner’dan ayırmadan başını çevirip, “Ashai’yi revire götürdükten sonra November, lütfen odama gel... Çıkarken de kapıyı kapa,” dedi.

Kırk

Ash revirde yatıyordu. Benimle konuşabilmek için uyumamaya çalışsa da hemşire ona ne verdiyse sonunda içi geçti. Gözlerini kırpıştırarak bir-iki anlaşılmaz cümle söyledikten sonra da dalıp gitti.

Göğsünün inip kalkışını, sesli sesli soluk alışını izledim. Aarya o an gelmeseydi, bu gece kim bilir neler kaybedecektim. Muhtemelen ikimiz de ölmüş olacaktık, belki babam da ölecekti.

Hemşire, “Kesikleri temizlememiz lazım,” deyince arkamı döndüm. Uzun siyah saçlarını örmüştü, örgüsü beline kadar uzanıyordu. Şakağına yakın bir tutam beyaz saçıyla büyücüye benziyordu. Minyon tiptiydi ama sesi kulak tırmalıyor ve adeta emreder gibi çıkıyordu.

“Biliyorum. Bunun için geri döneceğim, söz veriyorum. Ama Üstat Blackwood önce onu görmemi istedi,” dedim ve yüzüme sert sert baktı. “Git hallet o zaman,” dedi, revirden çıktım.

Sessiz koridorlarda yürürken üç muhafızın yanından geçtim. Hepsi beni izliyordu ama hiçbiri bana orada bulunmamam gerekiyormuş gibi bakmadı ki bu da Conner olayını bildiklerini düşünmeme sebep oldu.

Yavaşça üç kat yukarı çıktım, vücudum yarım saat öncesine nazaran daha da çürümüştü, her yanımda acıyordu. Blackwo-

od'un odasına vardığımda kemerli kapısının önünde iki muhafız nöbet tutuyordu. Biri girmem için kapıyı açtı ama içeri benimle birlikte girmediler. Blackwood kesin bir gizlilik emretmiş olmalıydı, tüm bu olanlardaki payı düşünülduğünde, haklıydı.

Yanan odunların tanıdık kokusu havayı doldurmuştu. İlk günümde olduğu gibi koltuğa oturdum ve aklıma gelen ilk şey ağzımdan çıkıverdi. "Eğitmenlerden bazıları aracılığıyla bana mesaj göndermeye mi çalıştınız?"

Blackwood tek kaşını kaldırıp beni süzdü. "Ortama alışmanı sağlayacak birkaç ders önerisinde bulunmuş olabilirim."

Bu yanıtı gülerdim ama gülemeyecek kadar yorgun ve mahvolmuş haldeydim. "Matteo bana yumruk attığında da..."

Blackwood sözümü kesti. "Bak, sormak istediğin şeyler olduğunu biliyorum ve doğrusu söylemek gerekirse sormaya hakkın da var. Fakat lütfen bana bir iyilik yapıp önce dinle." Arkasına yaslandı.

Bu gecenin ardından bana daha yumuşak yaklaşacağını sanmıştım ama her zamanki gibi resmiydi. Tamam dercesine sessizce başımı salladım.

Blackwood ellerini kenetleyip kucağına koydu. "Teyzen öldürüldüğünde baban benimle iletişime geçti, seni hemen güvenli bir yere göndermek istedi."

Kalbim acıdı. Conner, Jo Teyzemin öldüğünden bahsettiğinde bir yanımda o an mı yoksa daha önce mi olduğunu merak etmişti. Bana haber verilişinden daha önce öldürüldüyse, bu durum babamın beni niçin uyarmadığını, Emily'ye ya da diğer arkadaşlarıma veda etmeme niçin izin vermediğini açıklardı. Demek ki birileri evimize girmeden önce bizi güvenli bir yere götürebilmek için onca zaman tetikteydi. Teşkilatlıların Pembroke'a geldiğini düşününce bile ürperdim, daha önce korkunç bir ihtimal olarak bunu düşünmüş olsam da, artık fikri bile bitip tükenmek bilmeyen bir korkuya dönüşmüştü.

“Geldiğin ilk gün söylediğim gibi genellikle senin yaşındaki öğrencileri kabul etmeyiz. Ama söz konusu sen olunca, hiçbir genelleme yapılamaz. Geçmişte, yönetim kademesindeki ailelerin çocukları için bazı istisnalar yaptık ve senin Teşkilat içinde resmi bir yerin olmasa da, yeteneklerin bakımından bir yer hak ediyorsun; yalnızca bir değil, iki Hanedanda birden.”

Yutkundum. Buraya ait olmadığımı o kadar inanmıştım ki Teşkilat hiyerarşisinde kim olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

“Babam erkek kardeşinin...”

Blackwood bana ters bir bakış atınca çenemi kapadım. “Babanla bir anlaşma yaptık. Ona, kardeşinin burada çalıştığını ve pek çok öğrencinin ölümünde parmağı olduğuna dair şüphelerim olduğunu söyledim. Sana zarar gelmemesi şartıyla, Dr. Conner’ın icabına bakılmasına yardım etmeni kabul etti; benim himayemde elbette.”

Ne dediğini hemen hemen hiç anlamamış olsam da başımı salladım. “Yüce Tanrım, bir dakika. Buraya gelme sebebimin bu olmadığına yüzde yüz eminim. Babam, Conner’ın icabına bakmam konusunda bir anlaşma mı yaptı? Sadece tehlikenin başka bir türüyle karşı karşıya kalacaksam güvenliğim için beni buraya göndermenin anlamı nedir ki?”

Blackwood, “Babanın adına konuşamam,” dedi. “Ama şunu söyleyeceğim, görevinden çok daha üstün bir başarı gösterdin. Dr. Conner’a dair şüphelerimi teyit etmekle kalmadın, suçunu tek bir şüpheye yer kalmayacak şekilde ortaya çıkardın. Elbette bir başkasına zarar vermek konusunda nasıl bir ilkemiz olduğunu biliyorsun.”

Buna cevap verirdim ama söyleyecek tek kelimem yoktu. *Kısasa kısas. Yani ceza olarak, Conner artık... Üstelik onu ben... Kafamı toparlayamadım. Conner bir tehditti, bunu biliyordum. Ama bıçağı ben fırlattım ve sonrası... Ah, sanırım olayın ayrıntılarını yalnızca Blackwood ve muhafızlar biliyordu.*

Üstelik babamın ve Blackwood'un beni koyduğu yeri —onlardan biri, Teşkilatlı biri—

düşününce nereden başlayabileceğimi bile bilmiyordum.

“Baban hep insanların niyetlerini okumakta olağanüstü bir başarı göstermişti ve sen bu alanda onun kadar yetenekli olmasan da onun sende ne gördüğünü görmekle kalmıyor, henüz gün yüzüne çıkmamış yeteneklerin olduğunu da düşünüyorum.”

Kıpkırmızı olmuştum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “O halde beni neden yanında götürmedi? Bir şeyleri *açıklayabilirdi*, öğrenmeme yardımcı olabilirdi.”

Blackwood iç çekti. “Cemiyetimizin dışında büyümene rağmen iyi bir eğitim almış, kendi benzersiz taktiksel düşünceni geliştirmiş olsan da, Teşkilatlı yaşam biçiminin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Burası uyum sağlaman için biçilmiş kaptandı. Baban ve annen de bu yolla öğrendiler.”

Karşı çıkmak istedim ama haklı olduğunu biliyordum. Babamın karar verecek vakti yoktu, beni güvende tutup hazırlanmamı sağlayacağına inandığı tek şeyi yapmıştı.

Blackwood'u süzdüm. “Babamı tanıyorsunuz, değil mi?”

Bir an tereddüt etti, sonra iç çekti. “Bundan önce, onunla on yıldan fazla bir zaman konuşmamıştım ama evet, bir zamanlar anneni de babanı da çok iyi tanırdım.”

Ses tonundan onları tanımakla kalmadığını, yakın olduklarını da hissettim. “Conner neden annemle babamdan bu kadar nefret ediyordu?”

Bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. “Annenle baban özeldi. Teşkilat dünyasına dengeyi ve eşitliği geri getirebileceklerine inandılar ve Hanedanlarının liderleri olarak bunu yapmaya kararlıydılar. Okuldan ayrılmalarını takip eden o kısacık

zamanda bile bazı önemli adımlar attılar. İmkânsızı başardılar; Hanedanları anlaşılmaya vardı. Ama tahmin edeceğin üzere her iki Hanedanın da bu birleşmeden memnun olmayan, dengenin asla sağlanamayacağını düşünen ya da eninde sonunda gücünden feragat etmek zorunda kalacağını sanan mensupları vardı. Dr. Conner ve Jag'ın kardeşi o insanlardan ikisiydi."

"Annemin öldürdüğü amca o muydu?" diye sordum.

Blackwood, "Öldürmekle suçlandığı," diyerek sözümü düzeltti. "Gerçekten ne olduğunu hiç kimse bilmiyor. Bildiğimiz tek şey o sırada Dr. Conner'ın da orada olduğu. O dönemde olayların nasıl geliştiğine dair çok fazla şüphe var, özellikle de Dr. Conner'ın oradan burnu bile kanamadan, annenle yüzleşmeden çıkmış olması konusunda. Jag, Dr. Conner'ı onu desteklememekle suçladı; ona Hanedanın yüz karası dedi. Dolayısıyla baban ortadan kaybolduktan sonra kan bağına göre sırada olsa da Dr. Conner liderlik görevine aday gösterilmedi. İnzivaya çekilip Teşkilat'tan uzaklaştı. Bu okula değerlendirme başkanı olarak atandığında öyle değişmişti ki onu zar zor tanıdım."

Orada öylece durup insanların birbirini öldürüp durduğu karmakarışık Hanedan tarihimi anlamaya çalıştım. "Açıkladığınız için teşekkür ederim," deyip en çok bilmek istediğim soruya geçtim. "Babamın şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı, kaşlarını hafifçe çattı. "Okula kabul edildiğinden beri babandan haber almadım."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, o zaman onunla iletişime geçip öğrenebiliriz?" Teşkilatlıların Pembroke'ta olduğuna dair korkum var gücüyle tekrar bastırdı.

Blackwood başını hayır der gibi salladı.

Kalbim hızlandı. "Peki, bana iletmenizi istediği herhangi bir şey oldu mu? Bir mesaj? Onu nasıl bulabileceğime dair herhangi bir ipucu?" Çok hızlı konuşuyordum.

“Hayır, üzgünüm.”

Bunalmış ve ne yapacağımı bilemez bir halde ayağa kalktım. Hüzünlü bir sesle, “Ama Aslanlar şu an onu öldürmek için peşine düşmüş olabilir,” dedim.

Blackwood tane tane konuşarak, “Anlaşmamızı tamamladın,” dedi.

Soran gözlerle ona baktım. “Bu ne demek oluyor?”

“Yani, babanın da istediği gibi, burada kalıp eğitime devam edebilir ya da gerekli görüyorsan okuldan ayrılabilirsin.”

Daha çok kendi kendime, “Gidebilir miyim? Gitmeme izin mi veriyorsunuz?” dedim.

Blackwood tereddüt etti. “Teknik olarak, gidebilirsin. Ancak hâlâ öğrenmen gereken çok şey olduğunu ve pek çok beceri alanında ciddi eksiklerin olduğunu belirtmem gerek. Fakat daha da önemlisi, Teşkilat dünyasının geneli hakkında çok az şey biliyorsun.”

“Öyle olabilir ama babam dışarıda bir başınayken asla burada kalamam. Özellikle de şu an bildiklerimi bilirken,” dedim. “Burada Dr. Conner’la yaşananlar, dışarıda olup bitenlerin binde biri gibiydi.”

“Okul, dış dünya politikalarına dahil olmaz,” dedi ama ikimiz de Conner’la aralarındaki sorunun tamamen politik olduğunu biliyorduk. “Sadece şunu hatırlatacağım; ayrılmadan önce burada birkaç ittifak daha kurup azami bilgi edinmen gayet temkinli bir yaklaşım olur.”

Blackwood’u iyice inceledim. Saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı ve duruşu ilk günkü kadar esrarengizdi; jilet gibi siyah ceketinin altından çıkan fırfırlı beyaz gömleğinin onu tanımlayabilecek en mükemmel ayrıntı olduğunu biliyordum. Bana yardım etmeye çalıştığı çok açıktı, ne yapmam gerektiğini söylüyordu ama doğrudan değil.

Ne demek istediğinden henüz tam olarak emin olmasam da,
“Tamam,” dedim.

Kırk Bir

Nihayet gözlerimi araladığımda yatak odamın perdeleri sıkıca örtülmüştü ve komodininin üzerinde bir mum yanıyordu. Tüm gün uyumuş olmama pek de şaşırmadım. Örtüleri kaldırıp kollarımdaki ve bacaklarımdaki sargıları inceledim. Her yerimde kesikler ve morluklar vardı. Yataktan kalktığım an acıyla yüzümü buruşturdum.

Ortak alana doğru yavaşça yürürken her yerim acıyordu ama sandığım kadar dayanılmaz acılar değildi. Bugüne dek ağaçlardan o kadar çok kez düşmüştüm ki belki de artık bedenim buna alışmıştı.

Şömine gürül gürül yanıyordu ve oda sıcacıktı. Pencerenin yanındaki masada iskambil oynayan Layla ve Ash'i görünce birden durdum.

Layla! Kartları bırakıp hemen yanıma koştu.

Öylece dikildiğimiz tuhaf, kısa bir anın ardından bana sarılmak ister gibiydi ama sanki nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sorarken sesimde sabah mahmurluğu vardı.

“Saat akşam sekizi biraz geçiyor,” deyip kollarını uzattı ama sonra vazgeçmiş gibi indirdi.

Böyle tuhaf davranmasına gülerdim ama muhtemelen kaburgalarım acırdı. Nihayet, “Layla, cesaretini toplayıp bana sarılmazsan bu arkadaşlık biter,” deyip tek kaşımı kaldırdım.

Tebessümü yüzüne yayıldı, kollarını dikkatle bana doladı, sanki ilk kez birine sarılıyordu. Emily'yle hemen hemen aynı boydaydı, onu ve Pembroke'u düşünmek bile kalbimi acıttı.

Sarılırken, "Aptal kardeşimi kurtardığın için teşekkürler," dedi.

Onunkine değen başımı salladım, birkaç saniye öylece kaldık.

Beni bıraktığında gözleri dolu doluydu ama bana göstermeye çalıştı. "Gel seni kanepeye götürelim," deyip yardıma ihtiyacım olursa diye yanımda yürüdü.

Kendimi yavaşça yastıkların üzerine bıraktım. Ash yanıma geldi, o da benim kadar zarar görmüştü. Otururken göz göze geldik. Yüzünde öyle gerçek bir mutluluk vardı ki midemde birkaç kanat çırpıldı.

Sargılarına bakıp, "Sen nasıl iyileşip ayaklandın böyle?" diye sordum.

Sırıttı. "Biraz zehir ve birkaç sıyrıkla yıkılır mıyım sandın gerçekten?"

Layla gözlerini devirdi. "Aslında buraya gelip bana hemşirelik yaptırırken senin uyanmanı beklediğini söylemeye çalışıyor."

Ama Ash normalde yapacağı gibi şakayla karşılık vermedi. Sadece gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

Layla bir bana bir de Ash'e baktı. Boğazını temizledi. "Pippa uğrayıp akşam yemeğini getirdi. Uyandığında haber vermemi istedi," deyip kalktı. "Ben gideyim de, şey, haber falan vereyim." Baş başa kalıp konuşabilelim bile bizi yalnız bıraktığı belliydi ama ne Ash ne de ben ona gitme dedik.

Layla kapıyı kapatınca kanepede baş başa kaldık. Ateş gibi gözleriyle yüzüme bakıyordu.

İç çektim. Bu konuyu nasıl anlatabileceğimden pek emin olmadan, “Blackwood bana bir seçenek sundu,” dedim. “İstersem gidebileceğimi söyledi. Babamla yaptığı bir anlaşmanın şartlarını yerine getirdiğimden, bir sonraki adımımı kendi başıma tayin edebileceğimden söz etti.”

Ash her şeyi anlamış gibi başını salladı. “Mantıklı.”

Hayretle kaşımı kaldırıp, “Sence mantıklı mı bu?” diye sordum. “Bana hiç mantıklı gelmedi.”

Ash, “Şey...” dedi. “Aarya okuldaki hemen hemen herke-se, annenle babanın kim olduğunu söyledi. Seni kurtuluşının destansı öyküsünü de; *destansı* kelimesini vurgulayarak. Şimdi koridorda her karşılaştıklarında Brendan’a hırlıyor.”

Bunu nasıl algılayacağımı bilemeden, “Ya...” dedim. “Peki Felix?”

“Şey, o biraz karışık. Aarya onun bu işe nasıl karıştığını açıkça anlatmıyor ama bence insanlar çoktan şüphelendi. Fakat herkes Dr. Conner’ın kötü niyetli olduğunu biliyor. Felix, babasının başına gelenler yüzünden sana kin beslemiş olabilir belki ama bence Dr. Conner’ın beni Layla’yla tehdit ettiği gibi onu da tehdit ettiği başka bir şey vardı.”

“O kadarını ben de anladım,” dedim. “Fark ettiğinden emin olmama rağmen o yüzden Blackwood’a şikâyet etmedim. Sözü açılmışken, Blackwood bana yeterince eğitilmiş olmama ve birkaç ittifak kurmam gerektiğini söyledi. Sence ne demek istedi?”

Ash sırtıttı. Henüz söylememiş olsam da ayrılmaya karar verişimi sakince kabullenmiş gibi, “İyi, hatta muhteşem de olsan, dış dünyadaki Teşkilat içinde tek başına yolunu bulamayacağını söylemek istemiş. Ayıların ve belki de diğer Hanedanların yardımına ihtiyacın olacak,” dedi.

Derin bir nefes verdim. “Gidip babamı bulmak zorundayım,” dedim. “Bunu yapmazsam ve ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.” Verdiğim kararın doğru olduğunu düşünsem de üzgündüm. Ash ve Layla’yı bir daha hiç göremeyebilirdim.

Bir an ikimiz de sessiz kaldık.

“Biliyorum,” dedi.

Boğazım düğümlendi, yutkunup kurtulmaya çalıştım. “Ash...”

Çabucak, “Ne zaman gidiyoruz peki?” dedi ve bir an yanlış duydum sandım.

Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım.

“Ne?” Hınzır bir sırıtiş yüzüne yayıldı. “Seni yüz üstü bırakıp Aslanlara karşı tek başına kafa tutmana izin vereceğimi mi sandın? Ayrıca Blackwood’un söylediği gibi: İttifak kurmalısın.”

Ağlasam mı onu öpsem mi bilemedim. “Girmek için çok çaba harcadığın bu okulu, daha da önemlisi, Layla’yı bırakmanı isteyemem.”

Gülümseyerek, “Pekâlâ o zaman, istememekle iyi ediyorsun çünkü ben gönüllüyüm,” dedi.

“Ben ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim,” dedi. “Layla’yla bir ekip olarak Hanedanımızın başına geçeceğimiz belli. Burada gördüğümüz hemen hemen her dersi ezberler o. Kaçırdığım yerleri telafi ederiz. Artık Dr. Conner olmadığına göre, bu okulda hiç olmadığı kadar güvende.”

“Tamam. Ama sağ çıkamama ihtimalimiz var, biliyorsun,” dedim.

“Ben gelmezsem, yüzde yüz sağ çıkmayacak olan *sensin*,” diye çıkıştı. “Avrupa’daki Teşkilat sığınma evlerinden hiçbirini bilmiyorsun, kendi başına da bulamazsın çünkü hepsi gizli. Üstelik kimden bilgi alacağını ve kime güveneceğini bile bilmiyorsun.”

Yani hazır olmadığımı söylerken Blackwood bunları kastediyordu. “Neden Ash? Bunu neden yapıyorsun?”

“Cevabı bilmiyor musun?” Bakışları dudaklarıma kayınca midemdeki kelebekler harekete geçti. “*Amantes sunt amantes*.”

Ben ne dediğini anlayamadan gülümsedi. “Âşıklar delidir.” Parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirip beni kendine çekti. Bir an aramızda kısacık bir mesafe kaldı, nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değdi. Yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi midem buruldu.

“İlk öpücüğümüzü mahvetmiştin,” diye fısıldadım. “Bunu berbat edeyim deme.”

Sırıttı. “Kendimi geliştirene kadar egzersiz yapacağım, söz,” deyip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Teşekkür

Rüyamda bu hikâyeyi gördüğüm gecenin sabahına uyandığımda, beyin fırtınama kulak verip bu fikri geliştirerek, beni bu kitabı yazmaya teşvik eden Korsanım oldu. Aslında beni hep dinler, hep yüreklendirir ve hep ilk okurum olmuştur. Neredeyse on iki yıldır birlikteyiz ve hâlâ ne kadar mükemmel olduğuna şaşırıp duruyorum. On iki milyon yıl daha arkamda olacağı için teşekkür ederim (çünkü ölümden sonra da peşini bırakmayı düşünmüyorum).

Elbette, yazdığım her kitabın önemli bir parçası olan anneme de teşekkür etmeliyim. Yetiştirmem gereken işler olduğunda bana yardım eder, tuhaf fikirlerimi yargılamadan destekler ve yazarken yemem için dünyanın en lezzetli atıştırmalıklarını yapar! Hayatımın en tatlı yanı olan anneme, yaşadığım her gün minnettarım.

Sonra sevgili Ro var, bu gezegenin en iyi temsilcisi. Ama daha da önemlisi, çok sevdiğim bir dostum ve olağanüstü bir insan –onu tanımak gerçek bir nimet.

Dokunduğu her kitaba büyümlü hikâye tozu serpen ve onları çok daha güzel bir hale getiren sevgili editörüm Mel. O olmadan da kitap yazılabilir belki ama ben yazmak istemezdim.

Benim biricik enerji kaynaklarım Kerry Kletter ve Jeff Zentner, hem muhteşem hem cömert insanlar. Ne zaman sıkışsam yazdıklarımı okumalarını istedim ve bu zamana dek beni hiç geri çevirmediler. Yanımda oldukları için gerçekten minnettarım.

Fikirleri irdelemek, yazmanın kahredici yanlarını paylaşmak ve tüm bunlar hiçbir şey işe yaramadığında muhteşem lezzette kokteyller hazırlamak için olmazsa olmazlarım Kali Wallace ve Audrey Coulthurst, yaşasın Ravenclaw.

Yazmak üzerine bitmek bilmez konuşmalarımı, en anlamsız kısımlarını bile atlamadan can kulağıyla dinleyen ve hep yanımda olan Anya Remizova –o gerçek bir dost ve onu tanıdığım için onur duyuyorum.

Tüm Random House ekibi, muhteşemler. Beni mutluluğa boğup en çok sevdiğim şeyi, hikâye anlatmamı sağladılar.

Elektronik posta kutumda ne zaman ismi belirse yüzümü güldüren Clementine Gaisman, teşekkür ederim.

Teşekkürler, kitaplarımı yepyeni maceralara sürükleyen Jason Dravis.

Tüm bu muhteşem insanların yanı sıra en tuhaf sevgileri bir potada eritip bana ilham veren, Rob Amcam gibi sinsi taktiklerde bana çok yardım eden, beni hep destekleyen dünyanın en güzel ailesine teşekkür borçluyum.

Kitaplara duydukları tutku ve tüm nezaketleriyle günümü aydınlatan FAMB grubuma tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Beni böyle besleyen herkese çok teşekkür ederim. Siz olmasanız, kitaplarım da ben de şimdi olduğum yere varamazdık.